

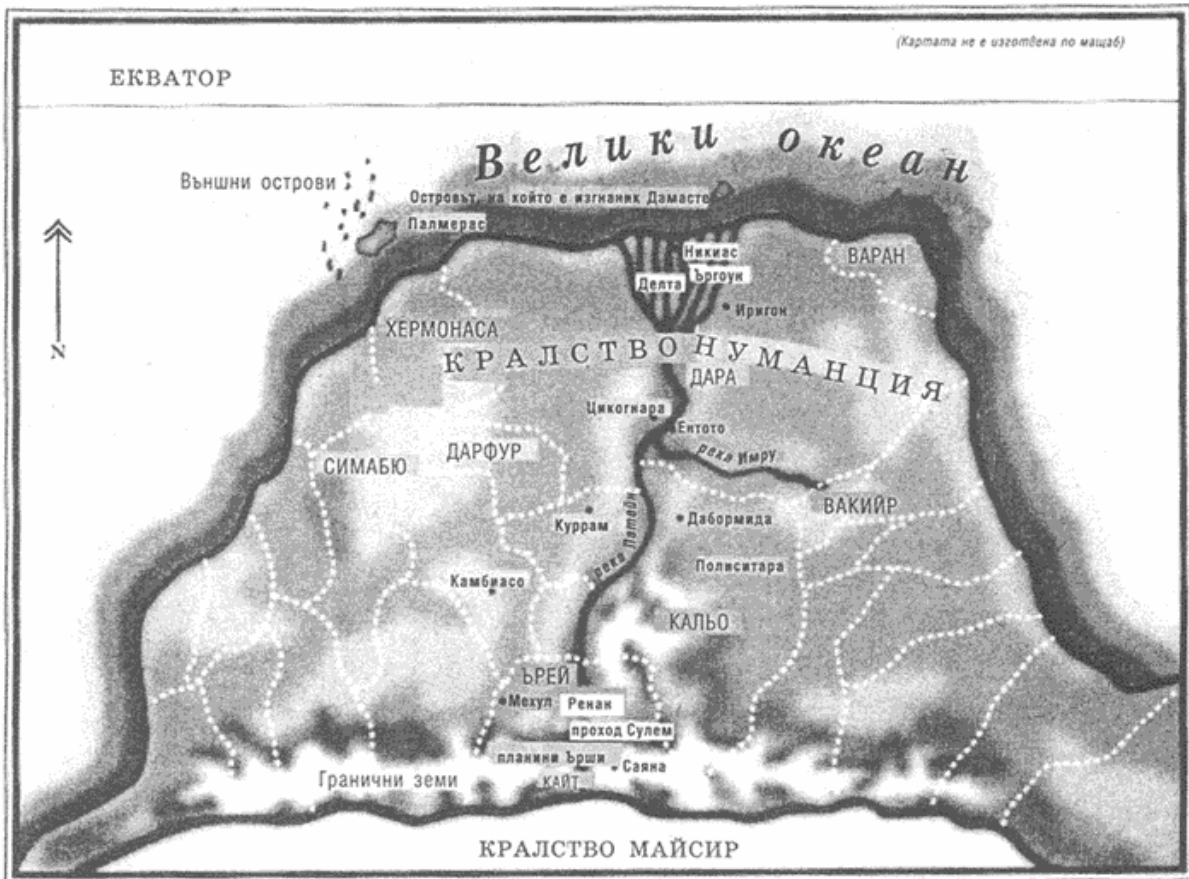
КРИС БЪНЧ КРАЛЯТ-МАГ

Част 1 от „Кралят маг“

Превод от английски: Валерий Русинов, 2005

chitanka.info

На
Кюо-Ю Лян
и
Ръс Галън
които ми помогнаха много,
и най-вече на
Ли'л Карън

1.

ИЗГНАНИЕ

Кралят-маг, ясновидецът Лайш Тенедос е мъртъв. Тази сутрин куриерският катер донесе вестта и управителят на затвора обяви празничен ден.

Предполагам, че не трябва да го наричам така, а по-скоро „затворник Тенедос“, както и аз самият не съм вече Дамастес à Симабю, не съм вече Дамастес Хубавеца, както ме наричаха някои в копринените павилиони на Никиас, не съм вече Първи трибун à Симабю, барон Дамастес Газки, а просто „затворник Дамастес“.

Разбрах какви новини носи корабчето още преди да пристане — от ярките цветове на платната и радостните викове на пазачите ми, щом разчетоха сигналите.

Твърдят, че императорът починал от естествена смърт, че сърцето му спряло да бие. Може би. Но е било достатъчно само някой враг между пазачите да му стъкми едно заклинание, да пхне малко отрова под постелката или да уреди едно най-обикновено падане по време на дългите му разходки по брега, каквито правя и аз, втрещен в сивия хоризонт с така и не сбъдващата се надежда да зърна, макар и за миг, великата страна Нуманция, която той доведе до величие и след това срути до основи.

Сержант Парак, началникът на моето отделение охрана, човек, към когото се привързах още в първата година на пленничеството ми, ми каза, че вярвал на официалната версия, но че в гроба го била пратила не болест, а по-скоро носталгията на изгнаничеството. Разбито сърце, би подхвърлил някой романтик.

Само че го каза много тихо, и то след като се увери, че няма кой да го подслуша. Не вървеше никак тъмничар да проявява и най-малката топлина към своя затворник, нито към каузата, на която затворникът се е заклел да служи до смъртта си.

По време на обедата забелязах, че офицерите от гарнизона ме гледат. Знаех какво си мислят: колко още ще се разреши и на мен да

поживея?

Допускам, че съм единственият трибун, останал от великата армия на император Тенедос освен Ерни, който ни предаде, и Линърджис, който, както разбрах, успял да избяга в странство. Единственият друг оцелял от висок ранг може да е Йонджи, само че той отдавна се скри по чукарите на Пограничните земи.

Сигурно и мен ще ме сполети някой подходящ „нещастен случай“ или болест.

Все ми е едно.

Видял съм и съм извършил толкова, колкото може да се позволи на един човек. Извоювал съм си пътя с меч през бойните полета, в които конят ми е шляпал до глезените в кръв.

Обиквал съм два пъти и веднъж ми измениха. Двете, които обичах, вече са мъртви, както е мъртва и онази част от мен, която обичаше.

Предвождал съм армии от хиляди и хиляди мъже, които отвръщаха с възторжени викове на бойния ми призив и по моя заповед се втурваха на сигурна смърт, за да се върнат на Колелото.

Виждал съм великите градове на Майсир и Нуманция, от Кальо до джунглата на Пограничните земи, да лумват в пожари, пожари, които лично съм заповядвал да се запалят.

Виждал съм бойни поля, раздирани от демони, призовани от най-зли и могъщи магьосници, демони, които с появата си разбиват колоните връхлитаща конница, разкъсват с нокти отрядите копиеносци или ги карат да се разбягат с крясъци, обезумели от ужас.

Ял съм от златни блюда, сред коприни и галеща ухото музика.

Това е едната страна.

Ето я другата:

Напускал съм залитайки и плувнал в кръв бойното поле и съм повръщал, взрян в знамената ни — отъпкани и съдрани от триумфация враг.

Вадил съм полуизгорял картоф от тлеещия огън и съм го дъвкал — най-добрата и единствена храна за цяла седмица.

Пищял съм върху нара, докато вещицата мърмори под нос баенето си и маже с мехлеми раните ми, а после цели седмици съм молил смъртта да ме утеши в палатката на лазарета.

А не съм стар. Нямам и четиридесет още. Всичко това мина за по-малко от петнайсет години.

Петнайсет години, с няколко там месеца повече или по-малко, откакто за първи път срещнах прорицателя-чародей Тенедос пред лицето на смъртта в един убийствен планински проход сред планините на Пограничните земи.

Петнайсет години, през които яздех зад императора, негов пръв адютант, командир на конницата, след това — трибун, като се придържах стриктно към девиза на моята фамилия: „Държим на верността“ — макар сега да знам, че верността е била споделяна само от един от нас.

Ние с него бяхме единствените двама в началото — и в края.

Враговете ни щяха да кажат, че сме били трима:

Лайш Тенедос.

Аз.

И Смъртта — тъмната проява на великата богиня Сайонджи, Създателката и Унищожителката, с ухиления череп зад гънките на сивата ѝ гугла, с вдигнатите високо два меча, с цвилещия ѝ бял кон, кипнал от жажда да връхлети.

А вече сме само двама.

Аз и Смъртта.

Моята сетна приятелка.

2. ЯСНОВИДЕЦЪТ ТЕНЕДОС

Съдбата ми, както и тази на Нуманция, беше предопределена в деня, в който вкарах пет гола на рьол.

Може да ви звучи като шега — как е възможно една кавалерийска игра да накара Сайонджи да разреже страната ни и да върне милиони души на Колелото, за да си чакат поредното прераждане?

Но никаква шега няма тук. Нито имаше в деня, в който изпаднах в немилост. Седемнадесети дивизион Ърейски пиконосци гледаше на спорта съвсем сериозно.

Ако не бяха тези пет гола, гордостта на адютанта, лъжата му и последвалото ми наказание щяха да пратят някой друг офицер в прохода Сулем, някой, който няма какво толкова да губи, и Лайш Тенедос сигурно щеше да умре със забито в гърлото му копие, а годините на кървава война и тъмна магия можеше изобщо да не последват.

Бях най-новият офицер в дивизиона, бях получил офицерския си пояс само преди няколко месеца. Стремях се към гранична служба, вместо цял живот да бия крак по плаца, и извадих късмет, че за първия ми пост ме назначиха за командир на колона елитни копиеносци.

В провала ми имаше ирония, тъй като, както ще опиша по-късно, внимавах изключително да не допусна някоя от обичайните за един младши легат издънки и глупости. Дори постигнах такъв успех в един патрул срещу магьосник-разбойник, че си спечелих похвалата на домин Херстал, дивизионния командир, само няколко дни преди мача на рьол да ми докара понижението.

Рьол е съвсем проста игра — играе се на кон на широко равно поле. В двата края са поставени малки мрежи, с ширина една стъпка и толкова високи. От всяка страна има петима души и те се мъчат с помощта на млатило с дълга един човешки бой дръжка, наречено „чук“, да вкарат във „вратата“ на противника дървена топка с

големината на мъжки юмрук. Това се нарича „гол“. Играе се до десет точки. Тази игра ми допаднаше изключително, тъй като изисква най-добрите качества и на ездача, и на коня. Бях много добър — в лицеза се бях състезавал в Старшия отбор.

В дивизиона, както казах, много се държеше на спорта, особено от страна на адютанта, младши капитан Баним Ланът. Може би е редно да обясня какво точно представлява и какво прави адютантът, тъй като сравнително низшият му ранг не би трябвало да може да съсипе кариерата на никого, дори на един младши легат.

Адютантът е смазката, с чиято помощ се върти колелото на дивизиона. Командирът на частта, домин Херстал, може да мине някоя сутрин по плаца и да разсъди на глас дали каменният зид от двете страни на терена няма да изглежда по-добре, ако е боядисан жълто вместо бяло. Капитан Ланът ще кимне, ще каже: „Колко интересна идея, домин“ и щом дивизионният командир се отдалечи достатъчно, ще изреве на дежурния сержант и след няколко минути казармата ще се вдигне по тревога и няколко отделения ще изхвърчат да боядисват, така че когато доминът излезе за обедния сбор, зидовете около района ще са лъснали в жълто все едно, че някой чародей е размахал жезъла си. Доминът изобщо няма да разпитва за подробностите и въпросът изобщо няма да се повдигне отново, освен ако работата не е свършена незадоволително или пък доминът не промени отново виждането си за подходящия цвят.

Капитан Ланът беше компетентен военнослужещ, само с един недостатък, въпреки че по това време го смятах за подло лъжливо копеле, което щях да предизвикам, стига в армията да не се забраняваше изрично дуелът с офицер от по-висок ранг.

Не че недостатъкът му е необичаен или че не се среща често както във военния живот, така и в цивилния: една-едничка слабост, която може да изрови дълбока пропаст в чувството за чест на един мъж. За някои това са жените, за други — гордостта, за трети — хазартът.

Слабостта на капитан Ланът беше в любовта му към спорта, поточно — към рьола. Извън игралното поле той беше самият образец на честност, но качеше ли се на коня с дългия чук в ръка, беше готов на всичко, за да спечели мач, включително да пониже с копие

противника, стига да му падне оръжие и реферите да са с гръб към него.

Играта представляваше мач между дивизионните ескадрони и аз бях решил този ден да спечели моят ескадрон, Гепард. Бях избран да яздя в челото, най-удобната позиция за вкарване на гол, и нещата се развиваха доста добре. Вкарал бях два гола през първата четвъртина и чувах веселите викове на двайсет и петимата от колоната ми. Мачът се лашкаше напред-назад по полето в страхотно меле, докато в последната четвъртина не забих още два гола и резултатът се затегна, по девет точки за всяка страна. Бяхме в отбрана, мъчех се да задържа атаката на халфа и бека на другия отбор и кончето ми препускаше от едната страна към другата по тревистия терен.

Капитан Ланът налиташе към нашата врата, подкарал пред себе си дървената топка, готов да я отпрати в полет, а аз препусках в галоп, за да му я взема. Кончето ми беше малко по-бързо, влязох му отдясно, пернах топката и я отпратих назад към неговата врата. Чух го, че изрева, но не обърнах внимание, обърнах кончето и го подгоних след топката.

Чух тропота на коня му зад мен, не обърнах внимание, зяпнал сякаш цяла вечност в широката една стъпка врата, зейнала отсреща като слонски капан, замагнах с чука и натресох топката точно в средата на мрежата, след което изревах победоносно. Отзад ме догони друг вик.

Дръпнах юздите на коня и рязко обърнах. Адютантът беше спрял; стискаше крака си.

— Кучи син такъв! — изрева той. — Отзад ме фаулира, а сега — пак! Задника ще ти скъсам!

Обърна се в седлото и извика на реферите:

— Съдии! Тоя ме удари два пъти! Искам дузпа!

Зяпачите наоколо викаха, някои заради победата, други изненадани какво ги е прихванало пак офицерите, но двамата старши пиконосци, избрани да съдийстват на мача, не отвърнаха нищо. Подкараха бавно към нас. Останалите играчи ги последваха.

— Сър, аз не видях нищо — подхвана единият.

— И аз, капитане — потвърди другият.

— Значи сте слепи! Твърдя, че този тука ме фаулира! Да не би да ме обвинявате в лъжа?

— Легат? — обърна се към мен единият старши пиконосец.

Може би трябваше да формулирам отговора си по-учтиво, но знаех, че не съм го ударил — и двата пъти щеше да се получи откат, а определено не бях усетил нищо по дръжката.

— Как пък не! — троснах им се ядосано и лицето ми почервения от гняв. — Капитанът се е объркал! Сигурно сам се е ударил, докато е обръщал да ме подгони!

— Не съм, легат — гласът му беше студен като планински поток. — Да не би да твърдите, че аз съм лъжеецът?

Понечих да кажа точно какво мисля, но се овладях навреме.

— Не твърдя такова нещо, сър — наблегнах на последната дума. — Просто знам какво направих и съм убеден, че всеки на това поле го знае.

Адютантът ме изгледа и мога да се закълна, че когато го направи, всички викове в дивизиона секнаха. Не отвърна нищо, само обърна коня си и подкара към конюшните.

Ескадронът ни беше спечелил. Но последните секунди бяха вгорчили победата. Мъжете от колоната ми ме поздравиха, но и техните поздравления бяха изломотени много глухо. Само след няколко секунди всички пиконосци в Седемнадесети дивизион вече знаеха за станалото: дивизионният адютант, честен и радващ се на високо уважение мъж, е обвинил най-новия офицер, някакво си неизвестно легатче от затънтена провинция, в незаконна игра, а проклетото от боговете хлапе имало наглостта да отрече.

Надявах се, че инцидентът ще се забрави или поне ще се премълчи, и същата вечер гледах да си стоя по-настрана. Но на заранта стана ясно, че моето „фаулиране“ на капитан Ланът е сензацията на деня и ще мине доста време, докато се забрави.

Ланът влоши нещата още повече, като отказваше да ме погледне или да ми проговори, освен когато го изискваше службата, с което напрежението се усили.

Чувствах се унижен като офицер. И нещо повече — чувствах, че с мен се държат несправедливо. В главата ми се въртяха хиляди коварни планове и заговори, като се почне с надеждата, че семейният ни бог-покровител Танис може да спипа душицата на Ланът и така да я стисне, че да го принуди да каже истината, или че следващият глиган, който адютантът се опита да промуши с копие си, ще му разпори

корема с бивните си, та чак до не много достойните помисли за тъмна доба и грижливо нагласени „нещастни случаи“.

Тези събития може да изглеждат абсурдни, човек може да каже, че съм им придавал прекалена важност, което е вярно. Но подобни засягания на чест са нещо обичайно, когато войниците не са във военна кампания и умовете им не са напълно заети с прекия им занаят. От друга страна обаче съвсем не е глупаво — някой търговец би ли наел на служба писар, когото друг уважаван негов колега лъжливо е обвинил в кражба?

Освен живота си войникът всъщност притежава само още едно нещо. И то е честта.

Направо не знаех как да постъпя.

Сега си давам сметка, че решението е било времето. Рано или късно щеше да се появи друг скандал и моят щеше да мине на заден план. Стига да не направех нещо глупаво като дезертъорство или да ударя някой по-старши, рано или късно щях да си върна благоволенieto на началството, особено ако се държа добре и не давам никакъв повод за укори.

Но не се получи така.

След по-малко от две седмици, в края на Жаркото време — бях с колоната си на хиподрума и провеждах поредните упражнения по езда — ме повикаха в кабинета на домина.

Притесних се — до този момент дивизионният командир като че ли не беше обърнал внимание на случилото се по време на мача и се самоубеждавах, че може изобщо да не е чул за инцидента. Но сега... младшите легати никога не ги викат при домина, освен при някаква пълна издънка.

Преоблякох се набързо в най-добрата си униформа и влязох в щаба на дивизиона. Дивизионен подофицер Иват ме подкара без обяснения направо към кабинета на домин Херстал и разбрах, че ме чака голяма неприятност.

В кабинета имаше само един човек: капитан Ланът. Седеше зад бюрото на домина, масивно резбовано изделие от тиково дърво, и като че ли се беше съсредоточил върху някакви документи.

Отдадох чест с юмрук на гърдите и замръзнах в стойка „мирно“. След дълга пауза той най-после благоволи да вдигне глава към мен.

— Легат Дамастес à Симабю — започна той без предисловия. — Назначен сте на нова служба.

Дано съм запазил физиономията си безизразна, но се съмнявам. Мамка му — не се съмнявах, че ме пращат на някоя затънтена служба, да се грижа за вдовиците и сирачетата на пиконосци, загинали при изпълнение на служебния си дълг, или в някое училище за водачи на слонове или нещо подобно, гарантиращо край на кариерата ми. Кучият син нямаше да остави да ми се размине.

Отвърнах само с едно „Слушам, сър!“, въпреки че отвътре ми кипеше.

— Искате ли да знаете къде?

— Ако капитанът пожелае да ми каже.

— Назначението ви е тлъст кокал — каза Ланът и на тънките му устни се появи усмивка, не особено дружелюбна.

Тук ще вмъкна едно правило, което според мен е в сила почти във всички сфери на живота: колкото повече хвалят задачата, която ти възлагат, толкова по-вероятно е тя да се окаже опасна, неблагодарна, безсмислена или и трите наведнъж.

Зачаках мълчаливо. Капитан Ланът започна да чете от документа пред себе си:

— С благоволенieto на Властта на Десетимата сте назначен, заедно с всички пиконосци и подофицери на ескадрон Гепард, да подсигурите охраната на посланика ни в Пограничните земи, известни също под името провинция Кайт, до второ нареждане. Ще изпълнявате също така функциите на военен съветник и първи помощник на посланика, както и всяка друга функция, която той намери за подходяща, докато не бъдете освободен или заместен по изискуемия ред, било от самия посланик или от домина, командващ Седемнадесети дивизион Ърейски пиконосци. В допълнение към настоящата заповед...

Продължи нататък, но вече не слушах. Боя се, че изломотих:

— Сър, ако ви разбирам правилно, назначавате ме за командир на ескадрон Гепард? На целия ескадрон Гепард?

Изобщо не можех да го повярвам. Само допреди едно обръщане на стъклото с пясъка очаквах да ме пратят в нещо като изгнание, а сега ми даваха нещо, за което можех само да си мечтая поне през

следващите пет-десет години: да командвам над сто пиконосци, повишение с цели два ранга! Тук нещо не беше наред.

— Точно така.

— Може ли да попитам защо съм избран?

Знаех, че съм отворил гарда, и очаквах капитанът да ме изгледа ядосано или да ме смъмри. Но той само наведе очи над бюрото все едно, че не искаше да срещне погледа ми. Тонът му обаче беше рязък:

— Решението е взето от домин Херстал и мен. Не е нужно да го оспорвате.

— Разбира се, сър. Но...

— Ако имате въпроси, можете да ги зададете на ескадронен подофицер Иват. Вашият ескадрон трябва да се подготви за тръгване до два часа, с личното снаряжение и багаж, за Ренан, където ще ви чака губернаторът. Всички семейни мъже трябва да бъдат прехвърлени в другите ескадрони и заместени от несемейни бойци. Свободен сте!

Отворих уста да зяпна като риба на сухо, но се овладях, тупнах се с юмрук по гърдите, направих „кръгом“ и излязох със строева стъпка.

Нещо ужасно не беше наред.

Подофицер Иват се държеше — обикновено — бащински и открито, поради което много новобранци и легати бяха направили грешката да се отнасят с него като с добродушен дядка, заради който комплимент той им се отплащаше, като буквално им съдираше кожата на тънки ивици и ги коवेशе по стените на кабинета си. Не бях допуснал тази грешка, напротив — държах се с него точно като с това, което представляваше: душата, сърцето и съвестта на дивизиона. Ако не беше подофицер от администрацията, всички в дивизиона освен домин Херстал щяха да го наричат „сър“. В замяна на което бях удостоен с честта да ме нарича като всички офицери на възраст под петдесет „млади сър“ или „млади легат“.

Но не и този ден. Този ден той се държеше някак неуверено, все едно че вършеше нещо нередно, и също като капитан Ланът някак си не му беше лесно да ме погледне в очите, а отговорите му бяха само малко по-уклончиви от тези на адютанта.

Каза ми, че заповедите били получени преди два часа по хелиограф. Попитах защо не съм повикан лично от домин Херстал — изпращането на един от шестте му елитни ескадрона беше голяма

промяна и ми си се струваше логично да поиска да се увери, че съм получил най-точни и подробни указания.

— Нямаше време, легат. Възникна друг проблем.

Зачудих се какъв „друг проблем“ може да е възникнал, по-важен от този, в задрямалия ни гарнизон, и то точно сега, но не задълбах повече.

— Подофицер Иват, защо точно аз?

Подозирам, че тонът ми е бил умолителен.

— Защото — отвърна ми той бавно, но с някак механичен тон, все едно че беше репетирал отговор на очакван въпрос, — доминът смята за уместно новите офицери да придобиват практика като командири колкото може по-рано.

— Но в Пограничните земи?

— Едва ли ще има големи проблеми, легат а̀ Симабю. Мисията е дипломатическа, не е военна експедиция.

— Чувал съм, че Планинските воители не правят голяма разлика, когато един нуманцийски войник влезе в обсега на лъковете им, все едно на каква мисия.

Можех също така да попитам щом като се очаква тази мисия да е мирна, защо женените пиконосци и подофицери трябва да останат в гарнизона.

— Легат — отвърна ми сухо той, — нямаме време за празни приказки. Доминът нареди да тръгнете веднага, за да стигнете до три дни в Ренан. Там ви чакат посланикът и една пехотна рота.

Това бе всичко, което успях да изкопча от него. Благодарих му, като се постарях думите ми да прозвучат колкото се може по-неискрено, и тръгнах към бараките на ескадрона.

Наоколо цареше пълна суматоха и се сипеха мръсни ругатни — мъжете ги изритваха от дълги месеци, а в някои случаи — от години безметежно спокойствие и удобства. Моята колона, която беше получила заповедта последна, тъй като аз самият бях повикан при началството, ругаеше по-високо и по-безобразно от другите.

Пред казармите се беше оформила колона от волски впрягове и в колите се трупаха камари походни одеяла, палатки и торби с лични вещи.

За щастие щях да задържа със себе си ескадронен подофицер Биканер, чиито две жени преди няколко месеца го бяха оставили, за да

отидат в родните си провинции за ритуални очищения, и нямаше да се върнат поне още година.

Бъркотията беше пълна. Биканер ревеше заповеди с цяло гърло и изглеждаше побеснял заради непрекъснатия поток от благодарни или ядосани женени мъже, които напускаха частите си, и новите непознати пиконосци, които прииждаха от другите ескадрони, помъкнали на ръце или натоварили на конете багажа си.

Спилах един пиконосец и го пратих със заповед да забърше всичко, което намери в квартирата ми, да го натика в дисагите под леглото, да оседлае и да приготви за път двата ми коня, Лукан и Рабит, а багажа да качи на два товарни коня.

След което се захванах да помагам на ескадронен подофицер Биканер — стараех се да се преструвам, че уж аз командвам, но всъщност гледах колкото може по-малко да му преча. Беше преживял много такива раздвижвания, а аз само веднъж, и то на упражнение в лицея.

Изненадващо, но след час и половина се бяхме строили на парадния плац, колите и фургоните бяха натоварени с багажа и провизиите ни за път, там бяха и прикрепените към нас готвачи, ковачи, сарачи, лавкаджии и интенданти от ескадрона Слънчевата мечка, тоест тилът.

Домин Херстал се появи и след като изкомандвах бойците си да застанат „мирно“, се обърна към тях с няколко думи: заяви, че тръгвали на нова и вероятно трудна задача и че били длъжни да се подчиняват на легат а Симабю като на самия него, като изпълняват всички уместни и разумни негови заповеди, фраза, която ми се стори малко необичайна. Също така ги посъветва да са предпазливи от другата страна на планините и пожела на всички да се завърнат здрави и читави, след като изпълнят дълга си.

Една от най-невдъхновяващите речи, които бях чувал.

В края ѝ капитан Ланът ми връчи увития в промазана кожа пакет със заповедите ми, домин Херстал отвърна на отдадената от мен чест и потеглихме от гарнизона Мехул към Ренан.

Пътя от Ренан до Мехул го бих взел за не повече от ден и половина, при това с ленива езда. На войската отне цели три дни, и то с усилена скорост. Вярно, че колкото повече са хората, толкова по-дълго се взима едно разстояние, но освен това ни бавеше багажът и

обозът. Бях благодарен, че не ни придружават войнишките семейства и цялата пъстра сган, съпътстваща всяка войска в поход, но все пак за конница пътуването се оказа досадно дълго и трудно.

Знаех, че е станало нещо странно, но не можех да разбера какво точно. А и ми беше трудно да разсъждавам над въпроса, като в същото време се старая да поддържам външно ведър дух пред хората, които със сигурност не си даваха сметка, че положението е ненормално. Хрумна ми някаква приемлива лъжа — че домин Херстал без съмнение е знаел много преди това за тази възможна мисия, но я е задържал като изненада, за да провери доколко е подготвен дивизионът за такова внезапно раздвижване в случай, че избухне война, примерно между нас и Майсир. Това пооблекчи тревогата сред войниците, но за сметка на това усили мърморенията от сорта: „Че какво толкова му е специалното на ескадрон Гепард — не можехме ли да си останем мързеливата свиня в кочината и никой да не дава пет пари за нас, както си беше досега?“ Иронията бе в това, че както се оказа по-късно, обясненията ми бяха повече от нелепи, тъй като Нуманция и огромното кралство Майсир отдавна живееха в мир и си съперничехме само в търговията.

Ескадронен подофицер Биканер ме гледаше кисело и затова го помолих да язди с мен в челото, за да не ни чуват бойците. Попитах го дали има по-добра теория от моята. Трижди отрече да се съмнява в думите ми, както се полага на възпитан подофицер, но накрая се ухили и каза, че да, цялата тая работа била шибана.

— Убеден съм, че домин Херстал е бил точно толкова изненадан от заповедта, колкото и всеки друг. Каквото и да става, той няма пръст в това. Познавам го още от капитан, в него ей толкова лукавство няма.

— Ще ти задам — рекох му, след като реших, че няма нищо по-добро от откровеността, — същия въпрос, който исках да задам на капитан Ланът и който зададох на дивизионен подофицер Иват, без да получа свестен отговор: защо точно аз бях избран да командвам този ескадрон?

Последва дълго мълчание, нарушавано само от шепота на горещия вятър между листата на крайпътните дървета и чаткането на конските копита.

— Не искам да отговоря на това, сър, след като нищо не знам и имам само предположения, а те не говорят никак добре за дивизиона и

още по-малко за нашата задача.

— Не искам да ви заповядвам, подофицер. Но задникът ви — както и задниците на всички пиконосци след нас — са топнати в същата кофа като моя. Смятам, че ще ми трябва цялата помощ, която мога да получа, та дори да се окаже възможно най-гадната.

— Добре, сър. Вие го поискахте, сър. Представа нямам що за мръсна каша се забърква тука, нито кога ще я забъркат, но има един стар войнишки лаф, че когато подът на кенефа вземе да се огъва, пращат тоя, дето най-малко му пука дали ще замирише на лайна, да се подруса отгоре да го пробва.

Лафът на ескадронен подофицер Биканер не ме изненада — вече се бях досетил, че почти е гарантирана някаква голяма гадост и че дивизионът е решил да хвърли на вълка най-подходящото за жертва агънце. Благодарих му, че ми дава повод за размисъл, но не коментирах повече. Духът му беше два пъти по-важен от този на всички останали и не беше нужно да го понижавам още повече. Бремето си беше мое. Както често ми беше казвал баща ми: „Щом искаш да носиш командирския плащ, знай, че това е най-тежката дреха, с тежести, скрити в самата тъкан, и че го носи само един човек.“

Пристигнахме в Ренан и отидохме направо в помощните казарми, където според заповедта щеше да ни чака пехотната рота. Там бяха — сто двайсет и пет души от Курамската лека пехота. Ескадронен подофицер Биканер ми обясни, че ги смятали не чак за най-добрите, но пък не и за най-лошите бойци. Щяло да има малък проблем в началото, тъй като нямали никакъв опит в бой с Планинските воини.

— Но се учат бързо — добави той. — Иначе ще се накамарят още кокали по чукарите.

Имаха си офицер, както си му е редът — капитан Мелет. Направи ми впечатление на стабилен човек, на който можеш да разчиташ, от тези, дето не бързат много в атаката, но и не бързат да отстъпят. Не показва някаква изненада, че заповедите поставят мен, помладшия, за командир на експедицията, но изрази надеждата, че ще заповядвам на пехотинците само чрез него. Уверих го, че може й да съм млад, но знам добре правилата на военната коректност, след което поисках да разбере къде е отседнал новият ни старши началник, посланик-губернаторът, за да мога да му доложя за пристигането си.

— Той вече тръгна — каза капитанът.

— Какво?!

— Получи заповеди завчера. По хелиографа. Кодирани, чак от Никиас. Гласяха, че трябва незабавно да отиде в Саяна. Заповедите бяха пряко от Властта на Десетимата. Според достоверни сведения на ясновидци в столицата се надигали вълнения и на Нуманция спешно ѝ трябвал посланик-губернатор на място. Тръгна вчера, още преди съмване, и каза да го настигнем, след като дойде конницата.

Бях съвсем стъписан.

— Капитане, твърдите, че посланик-губернаторът е тръгнал за Пограничните земи без ескорт? Ще мине през прохода Сулем, нали?

— Да, сър. И на двама ни не ни се стори много нормално, но той ме увери, че заповедите били изрични. Освен това ми каза, че според Властта на Десетимата безопасното преминаване през прохода било уговорено с местното племе. Той освен това е и ясновидец, знаете ли, тъй че смяташе, че ще може да надуши всякакви заплахи още преди да са възникнали.

— Айса гол и с проклет меч в ръката! — изругах. — Властта на Десетимата си въобразяват, че планинските разбойници ще държат на думата си? — дори новак като мен не можеше да го повярва. Особено пък да минеш през прохода Сулем. Особено пък един сановник, който със сигурност щеше да е натоварен с дарове за сегашния аким в столицата на Пограничните земи Саяна. — Колко души му е свитата? И бързо ли пътува?

— Около двајсет. Има четири слона, водачите им, шестима конни съгледвачи и четири фургона, тежко натоварени с багаж. Осем леки конници, по двама за всяка кола. Заради животните едва ли ще се движи по-бързо от пеши поход.

Беше нелепо. Направо си беше чисто безумие. За миг ми светна онова, което беше казал подофицер Биканер, но се постарях да си го избия от главата.

— Капитане, за колко време могат да се приготвят хората ви за път?

— Два... три часа.

— Значи два. След това искам ротата строена при портите. Трябва да го настигнем този проклет резидент-губернатор-посланик, преди да са го накълцали на кайма, което ще стане точно на десет стъпки в прохода Сулем, освен ако планинците не са пълни тъпаци.

На лицето на капитан Мелет се изписа тревога. Той стана рязко — събори стола си — и извика легатите му да се явят веднага. Тръгнах към вратата, но спрях и се обърнах.

— Капитане, как е името на нашия високопочитаем началник-самоубиец?

— Тенедос. Лайш Тенедос.

Изтекоха по-скоро около три часа, докато тръгнем. Баща ми и подобрите ми учители в лица твърдыха, че търпението понякога може да се окаже най-добрата добродетел на офицера и този ден се оказа точно така. Искаше ми се да се развикам на войниците, тътрещи се нагоре по лъкатушещия към планинските хълмове път, да се разбързат. Искаше ми се да наредя да заръчат проклетите тромави волове да заприпкат. Кълна се в бронята на Айса, искаше ми се всички да сме на коне и да препуснем в галоп.

Но си мълчах, дъвчех си езика все едно че беше крехко телешко и продължавахме да се влачим мудно нагоре.

Ако досега си бях мислил, че нашите коли се движат бавно, те се оказаха спортни колесници в сравнение с фургоните от обоза на пехотата. КЛП, изглежда, пътуваха с всички вещи, трупани от деня на раждането им, с няколко жени в колите в добавка, които щяха да се вместят добре в курвенския квартал на Мехул — Гнилите бардаци, — без да предизвикат и най-малкия коментар.

Късно вечерта спряхме на лагер, без да сме видели групата на резидент-губернатора Тенедос.

На съмване пратих разезд от пет души да препуснат напред и ако догонят дипломата, да го помолят много учтиво да задържи на място, докато го настигне ескортът му. Също така им наредих да се върнат не по-късно от средата на следобеда — планините бяха близо, а Планинските воители определяха границата доста свободно и най-вероятно щяха да са разставили групи в засада.

Привечер се спряхме за втората нощувка и когато запалихме огньовете, разездът се върна. Групата със сановника, изглежда, беше пътувала по-бързо, отколкото смяташе капитан Мелет, защото не бяха успели да видят никого. Но губернаторът беше по пътя, или най-

малкото някой със слоновете му, защото момчетата бяха намерили слонска тор.

— Освен ако скапаният треперко не е направил най-гадната купчина говна, откакто мама ми обясняваше за запека — подхвърли един от задните редици.

Направих се, че не съм чул коментара, но човека си го отбелязах и когато дойде време за наряда да се помогне на готвачите да почистят след вечеря, изведнъж му се намери работа.

Планините вече бяха много близо и на другия ден щяхме да стигнем до тях. Нещо от донесението на патрула ме разтревожи още повече: не бяха срещнали никакви пътници, идващи от север. Щом по пътя от Пограничните земи не идваше никой — нито търговец, нито скитник или просяк, значи наистина предстоеше неприятност.

На съмване изпратих напред нов патрул, но този път от десет души, понеже бяхме близо до враждебна територия.

Планинските подножия бяха голи и каменисти, затова по фланговете си отваряхме очите на четири. На няколко пъти съгледвачите ни донесоха, че са забелязали движения, но така и не бяха видели нито кон, нито ездач.

— Там са те — увери ме мрачно старши пиконосец Уейс. — Ама ще ги видиш само когат' те поискат да ги видиш.

Патрулът се върна много преди стъмване. Съобщиха, че били стигнали до устието на прохода Сулем, без да се натъкнат резидента.

Бяхме закъснели фатално.

Спряхме се за нощуване и организирах посменна охрана с по една четвърт от състава. Вече трябваше да сме готови за бой всеки момент. Разтоварихме само най-необходимите неща, а нещастните волове нахранихме и напоихме, без да ги разпрягаме.

Два часа преди разсъмване, щом небето на изток посивя, вдигнахме лагера и тръгнахме. Помолих капитан Мелет да разстави войниците си от двете страни на пътя и задържах няколко разезда от конницата си за реагиране в случай, че ги нападнат. Освен това тръгнахме в разгърнат строй, за да не сме съвсем лесна мишена.

Точно по изгрев-слънце стигнахме прохода Сулем.

Проходът, както знаят всички, е най-прекият път между кралствата Нуманция и Майсир, като помежду им лежи Граничната провинция Кайт. В мирни времена това е най-добрият търговски път.

Само че Планинските воители рядко го допускат. За тях търговецът е просто човек, който с най-голяма охота ти поднася всичката си стока и пари, стига да размахаш меча си пред лицето му.

Проходът Сулем се точи около дванайсет левги, докато се влее в равнинния път, водещ към град Саяна. Над дъното на прохода от двете страни се издигат голи ридове, високи 600 до 1500 стъпки. Започва с тясна клисура, след това, някъде към средата на маршрута, излиза на едно широко плато, където река Сулем обръща и се спуска с грохот в едно дефиле на юг. Оттам до сравнително равнинната земя на Кайт е по-гостоприемно, реката лъкатуши покрай пътя.

Дванайсет левги, само два дни езда, но никой, дори планинците, не го е преминавал някога за толкова време. Всеки завой, всеки зигзаг, всяка скала може да крие засада и най-вероятно я крие.

Входът на прохода откъм Трей е най-тесен, височините са едва на няколкостотин стъпки едни от други — стръмни и недостъпни скали.

През тази зейнала паст се придвижвахме бавно. В челото бях пуснал конници, а зад тях пехотинци, за които капитан Мелет заяви, че били с най-здрави крака. Ако забележеха нещо обезпокоително, щяха да се върнат на бегом към главната ми колона и да ме предупредят.

Пусках ги напред по двойки с изричната заповед никой да не изоставя партньора си при никакви обстоятелства. Планинските воители ценят над всичко храбростта — най-храбрите могат да издържат на всякаква болка, без да извикат. Пленник, все едно дали е ранен, или не, го изтезават до смърт и ако издъхне, без да изкрещи, за него ще се говорят хубави думи около огньовете на планинците. Но това се случва рядко, тъй като племето е много опитно в кръвожадните си забавления.

Моите конници бяха опитни и си имаха свои правила: никога не оставяй другаря си, освен ако е мъртъв, а ако се наложи, убий го сам. Някои от мъжете си носеха малки ками, окачени на шиите и предназначени за самите тях в случай, че няма кой да прояви последната милост.

След четвърт миля проходът се разшири и продължихме още по-бавно. Звучи нелогично, но колкото е по-открит теренът, толкова по-

идеален е за капан.

При преминаването на прохода Сулем съществуваше неизменна практика: първо пускаш пешаци да държат най-близките хълмове. След това колоната по пътя се придвижва, докато се изравни с тези предни постове. Втора група завзема следващите хълмове и изчаква първата да мине безопасно долу. Тъкмо това беше най-вероятният момент за засада — когато войникът си мисли, че няма да го нападнат и трябва само да се спусне по склона и да продължи по пътя.

Точно тогава пясъчниците изведнъж ще се превърнат в надала боен рев група воители — десетина, може би двайсет, които ще връхлетят върху постове, ще засвяткат ками и преди някой да успее да реагира, по чукарите ще останат само голи трупове. Планинските воители ще се оттеглят с плячката и — ако Айса е бил лош — с някой и друг пленник за по-късни забавления.

Бяха ме учили, че когато нуманцийци са се били с планинци, рядко се е стигало до победа — най-много да се намерят един-два трупа или по-вероятно само петна от кръв и тишина, след което колоната тръгва отново.

Навлизахме в прохода Сулем с не повече от половин миля в час, ако имаше и толкова. Беше ме яд, яд на странните заповеди, изпратили някакъв глупав дипломат на сигурна смърт. Яд ме беше на плужеците, които командвах. Но най-много ме беше яд на собствената ми неспособност да измисля някакъв план. Каквото и да е план.

Проходът се стесни отново и видях, високо горе на билото, останките от каменно укрепление, което Нуманция беше вдигнала преди две столетия, когато страната ни си беше имала крал вместо сегашната Власт на Десетимата и преди да позволим на кайтците, с подразбиращата се подкрепа на Майсир, да търгуват с нас чак до равнината.

Сега Кайт беше такава, каквато я предпочитаха Планинските воители — анархистична страна, в която всеки си имаше враг и всяко племе — отчаяна кръвна вражда със съседното. Акимът на трона в Саяна не беше нищо повече от фигурант и тъй като самият той беше разбойнически главатар, използваше крехката си власт като предимство в личните воители на собствения си клан.

Проходът се разшири и пред очите ни се появи селце. Легендата на картата ми гласеше: „Преструват се на дружелюбни към всеки

пътник, но не заставай с гръб към тях. Преди да купиш от някого вода и плодове, накарай го да пие и да опита плодовете.“

Видях само шепа старци, няколко деца и никакви жени. Последното не беше изненадващо — Планинските воители старателно си криеха жените, както и цялото си друго имущество, от страх да не би някой по-храбър и юначен от тях да им ги открадне. Но това, че не се виждаха никакви мъже, подпрени нахално на копие или меч, беше обезпокоително.

Ескадронен подофицер Биканер ми каза, че най-вероятно са излезли на разбойнически набег, и добави навъсено:

— Макар че т'ва ще е най-доброто за нас.

Когато запълзахме още по-навътре в прохода, зърнах на най-високия зъбер над нас смъртно движение — сигурно беше наблюдател. После за миг още по-навътре блесна огледало, сякаш някой подаде сигнал за присъствието на чужди хора в прохода.

След още една миля се натъкнахме на ново човешко присъствие. По дирята, водеща встрани и нагоре от пътя, бяха разхвърляни трупове, полуизгнили. Бяха почернели, поне от няколко дни, и се разлагаха.

Един от бойците ми слезе от коня си и притича до телата да ги огледа. На пътя му с грак се разхвърчаха кани, ядосани, че са им нарушили обяда. Донесе, че са планинци, обрани и разсъблечени до голо. Видял стрела, забита в ребрата на един, и по оперението разбрал, че е стрела на планинец.

— Одеве рекох, че ако мъжете от онова село са излезли за набег, ще е най-добре за нас — каза подофицер Биканер. — Но това — посочи склона с труповете — означава нещо по-лошо. Кръвна вражда, най-малкото. А може и да се събират за война.

— Срещу кого?

— Все едно — отвърна Биканер. — Може да са от Саяна — презират ги, че са слабаци и са отстъпили планините. Може и на юг да е, в Майсир. Ама най-вероятно ще е на север. В Ърей. Няколко години минаха, откакто ни удариха, и сигурно лигите им текат при мисълта колко се е замогнал Ърей оттогаз и колко благини може да свият.

Най-вероятно беше прав — бях слушал в трапезарията на дивизиона как вече от пет години нямало някой хубав мор или още по-хубава война, та повишенията да ваят като сухи листа в късна есен.

Сигурно щеше да се получи величаво начало на една война, ако Планинските воители се появяха, вдигнали гордо копие с набучената на него глава на някой старши офицер нуманциец.

Сержантите на капитан Мелет завикаха и видях постовете да се спускат от хълма; други подофицери заподвикваха на отделенията си да се приготвят за следващия хребет — и отново бяхме готови за поредния си досаден жабешки скок.

Беше съвсем непоносимо. Денят напредваше; слънцето печеше точно по средата на небето.

„Добре — рекох си. — Назначиха ме да я командвам тая част. Значи ще я командвам.“ Ставаше все по-очевидно, че и да не е нагласено нарочно, то поне се очаква да се проваля. Винаги съм предпочитал да се проваля, като правя нещо, вместо да се издъня с изчакване и бездействие.

Подкарах към фургона, в който се возеше капитан Мелет.

— Капитане, искам да поемете командването на обоза, включително нашите фурголи и резервните коне.

Отне му цяла минута мислене, преди да кимне.

— Добре, легат à Симабю. А вие?

— Конницата ще препусне напред без никакво спиране, докато не намерим посланика.

— Но, легат... — Огледа се, видя, че могат да го чуят, затова скочи от седалката и се приближи до коня ми. — Легате, това противоречи на разпоредбите. Никоя част не се придвижва без обоза си, освен при бойно настъпление или на патрул.

— Моите заповеди, сър — казах категорично, — са да ескортирам посланика през прохода Сулем до новия му пост в Саяна. Това са заповедите — единствените разпоредби, които трябва да спазя.

Не изчаках за отговор, а извиках на Биканер. Напълваме манерките от ведрата с вода по фургоните, всеки войник си получава сухите провизии — телешко, сушено в горски плодове — и тръгваме. След десет минути вече препускахме в тръс по каменистия път.

Пратих двама напред със заповед да стоят в полезрението на ескадрона, да изчакват пред всяко място за възможна засада, докато почти ги настигнем, и отново да продължат напред в галоп. Сменях ги на всеки половин час.

Беше адски рисковано, но смятах, че имам някакъв шанс да успея. Първо, защото се придвижвахме по-бързо, отколкото щяха да могат планинците, въпреки че бягат като антилопи, и второ, защото никой не минава по този начин през прохода Сулем.

Съжалявах, че не мога да разчитам на пехотна поддръжка, тъй като да подкараш конница сама в пресечен терен, без остроото око на пехотинеца, което да засече залегналия между камъните копиеносец, е все едно сам да си търсиш смъртта. Дори си бях мечтал да измисля някакъв начин да ги накарам да се движат по-бързо: или да ги качим зад нас и да скачат бързо от конете при среща с противник, или дори да висят на стремената ни, което бях правил като момче, когато бяхме петима, само с един кон. Трудно и за конете, и за хората — но смятах, че ще се получи. По-късно това се превърна в една от най-ценните тактики на императора за изненада на врага. Но нямах време да го обяснявам на капитан Мелет, нито да обучавам войниците му.

Напредвахме, докато не стана съвсем тъмно, и спряхме на бивак, без да палим огньовете и с половината състав в охрана.

Самият аз изобщо не спях и когато започнах да различавам ръката си пред лицето, заповядах на бойците да стават и да продължим.

Два часа след изгрев-слънце чухме цвиленето на издъхващи коне и виковете на мъже, сражаващи се на живот и смърт.

По-късно разбрах, че Лайш Тенедос е карал групата си да се движи от зори до мрак — бързал да ги преведе през прохода Сулем, като предлага възможно най-малки изкушения за планинците и без изобщо да вярва на историята за уговореното безопасно преминаване. Същия ден бяха тръгнали на разсъмване и бяха стигнали платото, където река Сулем, идваща от Саяна, завива и излиза от прохода.

Не бяха срещнали никакви врагове, нито ги бяха тормозили скрити из канарите стрелци. Бяха го приели за добър признак, понеже никой от групата му нямаше как да е сигурен, че напред е заложен ужасен капан.

Чух шумотевницата точно когато двамата в авангарда препуснаха обратно и докладваха за бой — смятах, че е групата, която търсим, тъй като имало два паднали слона — при брода.

Тъкмо се канех да изрева за атака, точно както описват книгите, че постъпват тъпите кавалеристи всеки път, щом чуят трясък на мечове, но се овладях: можеше да има противник по фланговете и можеше да се натресем в друг капан — приготвен за бягащите.

Наредих на старши пиконосец Уейс да подготви ескадрона за бой, а двамата с ескадронен подофицер Биканер подкарахме още малко напред, след което слязохме от конете и продължихме пеша, докато не видяхме долината отпред. Залегнахме между камъните и огледахме сцената.

От този момент до края на битката ще ви опиша действията толкова точно, колкото мога, защото това, „Срещата между Дамастес и Симабю и младия ясновидец Тенедос при битката на прохода Сулем“ е една от най-известните сцени в новата история на Нуманция, позната е на всички от многобройните платна, песни, разкази и стенописи и е представена или по глупав, романтично нелеп начин, или до такава степен изпълнена с темата за „Великото знамение“, че може да мине за религиозна церемония. Само последната ни битка, на плувналото в кръв бойно поле на Камбиасо, се изобразява по-пищно.

Да започнем с фактите на битката. От едната страна имаше може би около шестстотин Планински воители, а от другата — по-малко от триста и петдесет нуманцийци. За сражение в Пограничните земи мащабът си беше съвсем приличен, но едва ли чак сблъсък „от хоризонт до хоризонт“, както го изобразяват.

Не видях никакви неспокойни богове, които да прехвърчат над бойното поле, нито демони, които да се бият на едната или другата страна. Нито са се мяркали никакви магически пратеници, които да ме умоляват да побързам, за да спася „бъдещия император“.

Най-сетне, не забелязах никаква величествена фигура на чародей, застанал сред руини и мятан гръмове и мълнии, все едно че се е превърнал във въплъщението на самата Сайонджи.

Това, което видях, беше една гола полупустинна долина, тук-там обрасла с трънливи храсти и по някоя кръпка разорана угар, която можеше да се нарече земеделска земя. Река Сулем се виеше през тази долина и пътят я пресичаше през един брод.

Точно там беше засадата. Оттатък брода лежах мъртви два слона, а зад тях се бяха присвили нуманцийци и ги използваха за укритие. Виждаха се четири коли, едната на отсрещния бряг, друга

обърната във водата, а другите две на отсамния бряг. Другите два слона бяха клекнали до тези коли и пазачите им се мъчеха да ги успокоят.

По дирята на опърпания керван се виждаха пръснати трупове на коне, волове и хора. Но все още имаше живи нуманцийци — не се даваха и продължаваха да се бият.

Погледнах за врага и най-накрая видях някакви планинци, добре маскирани зад скалите на другия бряг. Надолу по течението забелязах друга група газещи през реката туземци — канеха се да обкръжат хората на Тенедос.

— Не е зле, сър — каза подофицер Биканер. — Изчакали са групата на гадателя да навлезе в брода, когато ще са най-объркани, ще ги е страх конете да не се подплашат и да побегнат и тогава ги удрят здраво. Ама аз ако я бях направил засадата, нямаше да им дам да припарят до реката, щото тези, дето оцелеят, да ги накарам да се побъркат, че само са я помирисали, без да могат да я опитат — огледа отново и цъкна с език. — Тия май не са най-добрите планинци, дето съм виждал. Не виждам да са оставили резерв.

— Много добре, ескадронен подофицер. Сигурен съм, че ви чака голямо бъдеще като планински бандит — казах бодро. — Заделяш една колона със старши пиконосец Уейс да се оправят с прехвърлящите реката. Останалите бием по главната сила. Право надолу до пътя в тръс, после ходом през реката, не ми изглежда да е повече от едно копито дълбока, и атака във формация клин, на сигнал с рога. Сечем през тях, ей там — посочих, — обръщаме и ги забърсваме. Групата с посланика не ни интересува — само ще ни забавят.

Ескадронен подофицер Биканер не отговори. Изгледах го.

— Сигурен ли сте, че нямате други заповеди, сър? — попита той равнодушно.

Бас слагам, че съм се изчервил, но не му се сопнах: лудостта на боя още не беше ме хванала.

— Какво пропускам?

— Погледнете по-внимателно, сър. На бойното поле има магия.

Напрегнах се и едва сега видях мъглата, стелеща се от брода, нещо, което можеше да се вземе за вълни от топлина или даже за тънък облак прах. Бях го виждал само веднъж, на една демонстрация в лицей. Тази „мъгла“, думата не го описва много добре, но по-точна не ми

хрумва, сякаш се вихреше около трупа на слона най-близо до вражеските позиции. Недалече от него имаше бял кон, пронизан с три или четири копия.

Отдолу се разнесоха викове и видях как нуманцийците се надигнаха и пушнаха залп стрели срещу нападателите си. В средата им се виждаше невъоръжен мъж, който махаше с ръце, правеше заклинание. Спомних си думите на капитан Мелет, че генералният посланик-губернатор е ясновидец-чародей и се зарадвах, че Тенедос явно все още е жив.

Биканер посочи едно хълмче, леко встрани от мястото на боя, на изток. Видях, че на него стои някакъв мъж, в дълъг халат, който го отличаваше като магьосник. Около тялото му се вихреше същото мъгливо сияние, като около бойното поле.

— Оня там е от магьосниците им — каза Биканер и изви врат. — Ей там стои още един, зад фронта им покрай реката. Трябва да има и трети... — изви се и погледна нагоре, вдясно от нас. — Ей го кучия му син. Сбърках за бойния план, сър. Добър е. Имат трима магьосници, и бият точно в средата на триъгълника, точно където е магът. Заклинанията им ще да са същите, дето използват обикновено — объркване, страх, да те направят безпомощен — но повечето бият по уменията ти: да не можеш да нацелиш стрела като хората или да удариш хубаво с меч.

Третия го видях, на една скала точно срещу нас, над пътя. Мога да се закълна, че чувах тихото боботене на заклинанията от трите посоки.

— Нашият дипломат, сър, може и да има магическа мощ — продължи Биканер, — но не и когато е един срещу трима.

— Давай тогава да изравним играта, преди да ги ударим.

— Е, това можем да го направим, сър — съгласи се Биканер, изтича до коня си и препусна обратно към бойците. Дванайсет от най-добрите ми стрелци се разделиха на две групи с ескорт кавалеристи с извадени саби. Първите поеха нагоре по пътеката към скалата най-близо до нас, на която планинският вещер продължаваше да реве заклинанията си, без да обръща внимание на нищо около себе си. Другите затичаха към втория кайтски маг на изток.

След няколко минути първата група беше на стрела разстояние от най-близкия вещер. Три стрели се забиха в гърдите му и светът

сякаш се разтърси. Чух болезнения му крясък и заклинателят се преви на две и рухна. Няколко войници затичаха към билото да се уверят, че е умрял и ще си остане умрял.

Според уговорката не изчакахме да видим дали вторият отряд стрелци ще успее да свали другия кайтски маг, а тръгнахме в атака.

— Ходом... напред...

Ескадрон Гепард, Седемнадесети Ърейски дивизион пиконосци, прехвърли билото и се спусна в долината на Сулем.

Чух викове — радостни крясъци и след тях изненадания вой на планинците на другия бряг, щом ни видяха, но не им обърнах внимание.

Стигнахме брода и зашляпахме през него.

— Свири атака! — изревах, сигналистът ми вдигна дългия бичи рог и предизвикателният зов отекна над долината.

Щом прокънтя, видях нещо, което никога няма да забравя — може би най-благородната гледка, която съм виждал по време на бой.

Един от слоновете, за който мислех, че е умрял — явно беше бойно животно, но сигурно беше толкова остарял, че за срам и позор го бяха понижили в товарно — чу рева на рога някъде в тъмните умиращи кътчета на големия си мозък и се превъртя, надигна се на крака, вдигна хобота си, изви го, собственият му боен вик изтътна до ушите ни, животното се олюля няколко крачки, за да се подчини на отдавна забравената команда, и рухна мъртво.

Бяхме снишили пиките си, копитата на конете ни зачаткаха по камъните в свирепа атака и аз се оказах на върха на острието на формацията. Пред мен имаше мъже в халати — един вдигна лъка си и пиката ми го удари с все сила — беше първият, когото убих. Бързо обърнах коня, изтръгнах пиката от гърдите на планинеца и отново налетях срещу редицата туземци, свалих още един, после заряхах пиката и извадих сабята, а бойците ми повтаряха всяко движение все едно, че бяхме един войник.

Планинците може и да са кучи синове, но кучите му синове бяха храбри. Никакъв знак не видях да се огъват и да бягат, както става обикновено, когато пешаци бъдат ударени изненадващо от конница.

Вместо да отстъпят, Планинските воители удържаха строя и дори контраатакуваха — опитваха се да свалят конете ни с късите си копия и да ни посекаат, докато препускаме напред.

Мелето, което последва, беше жестоко и кърваво. Мъжете ревяха, сечаха се, коне с разпрани кореми се свличаха на земята с ужасно цвилене, безумна ярост кипеше наоколо, сабите не можеха да свършат цялата работа и ками и ноктести ръце се впиваха дивашки в противниците.

Към нас се спусна нова редица планинци, плътно като редовна тежка пехота. Зареваха заканително на бойците ми.

В този момент светът около мен забръмча и видях нещо невъобразимо. Недалече от мен в песъчливата земя се беше забило едно копие. Видях го как само се изтръгна от земята, без никой да го е приближил, после полетя в дъга във въздуха, хвърлено с все сила, и се заби в гърдите на един от планинците. Прониза ме страх... и видях други зарязани оръжия — стрели, мечове, ками и къси копия — да се включват в битката, сграбчени сякаш от невидими воители.

Видях и човека, който трябваше да е ясновидецът Тенедос, чух и гласа му, който изтътна като небесен гръм, щом отпрати заклинанието си към планинците.

Воините от планините могат да устоят почти на всякакъв враг — но не и на магия.

Сега вече крещяха от ужас, захвърляха оръжията си в паника и бягаха, но неумолимото заклинание продължи и повечето бяха посечени, докато се опитваха да се спасят.

След миг на бойното поле останаха само трупове, ранени и победители.

Колоната на старши пиконосец Уейс препусна в галоп през реката към нас с победоносни викове и разбрах, че са ликвидирали опита за атака в тила.

Подкарах Лукан в тръс към брода, към Тенедос и останалите от групата му.

От магьосниците се очаква да се извисяват над всичко и всички, свирепите им бради и изпънатите им нагоре ноктести ръце да накарат всекиго да тръпне от страх.

У мъжа, който крачеше към мен, нямаше нищо такова.

Беше малко по-възрастен от мен, но все пак под трийсетте и доста нисък, повече от една стъпка по-дребен от мен. Беше чернокос, с късо подстригана по последната мода в Никиас коса и лицето му беше закръглено, симпатично и почти момчешко. Беше обут в тъмен брич и

облечен в палто: бяха добре скроени, но не можеха да скрият шкембенцето му.

Но това, което ме порази, бяха очите му — черни, пламнали сякаш с демонски огън.

Гласът му прокълтя в ушите ми, все едно че беше тътенът на самия Айрису, но думите бяха съвсем неочаквани:

— Аз съм ясновидецът Тенедос. А вие трябва да сте ексекUTORЪТ ми.

3.

МЕЧТИ НА МАГЪОСНИК

В първия миг си помислих, че е полудял. Но преди да успея да реагирам, на лицето му се изписа широка усмивка и ме огря топлината на пролетно слънце.

— Е, виждам, че съм сгрешил — каза Тенедос. — Усецам, че не ми мислите злото, и покорно се извинявам. Смятайте ме за последния човек, който би оскърбил този, който му е спасил живота. — И се поклони ниско.

Отдадох чест, представих се и му обясних мисията и назначението си. Обясних проблемите, които бяхме имали, от привидната грешка в заповедта до бавната скорост, с която бяхме принудени да минем през прохода. Тенедос кимна.

— Това ще го обсъдим по-късно, а навярно и от мен ще научите интересни неща. От словата ви забелязах, че сте от Симабю, нали? — Стегнах се за очаквания може би снизходителен, но унизителен коментар, но вместо това Тенедос продължи: — Следователно ще сме много близки спътници, а след време и добри приятели, надявам се, защото аз също съм от страна, далечна за козните и заговорите на Никиас, и поради това често съм предмет на подигравки заради произхода си. Аз съм от островите Палмерас.

Знаех за земите, за които говореше, но само от четене на карти в лицея. Това са група островчета западно от крайбрежието на Нуманция, най-големият от тях е дал името на архипелага. За обитателите му говорят почти с толкова злост, колкото и за симабюйците — мразят ги заради дългата им памет спрямо неправдите, заради готовността им да поемат рани и заради буйните им глави. От друга страна, те са прочути с верността си към приятелство и искреност, стига това да не пречи на поправянето на някоя неправда. И също като симабюйците, в Никиас на тях се гледа като на втора ръка хора.

— Колкото до незаслужената обида, която хвърлих в нозете ви, позволете ми да обясня причините, след като се оправим с цялата тази бъркотия — приключи той.

Заехме се с ранените — спестихме на ранените животни понататъшните мъки. Нямаше Планински воители, за които да се погрижим — техните ранени или бяха извлечени от бойното поле от другарите им, или ги бяха доубили. Войната по границите беше безскрупулна — нашите ранени щеше да ги постигне същата участ, макар че войниците ми нямаше да ги облекчат толкова бързо с дара на смъртта.

След това фургонът в реката беше изправен и колкото вещи можеше да се спасят, бяха измъкнати на брега да съхнат. Бяха останали достатъчно волове, които да теглят фургоните, въпреки че скоростта ни щеше да се забави.

Трупове на двата слона бяха извлечени от волски впрягове. Отделих няколко мига да се помоля мълчаливо храбрата душа на онова животно, което се бе опитало да се включи в щурма ми, да стигне до Колелото и може би да се върне някой ден като бебенце, от което да израсне храбър воин.

След това трупове на волове, коне и войници бяха струпани около слоновете. Вече бяха започнали да гният под горещото слънце и вонята се усилваше.

Тенедос нареди да смъкнат някакъв сандък от един фургон и извади от него разни неща. Напръска с шишенце масло няколко от телата, после намери една клонка и я топна в засъхващата кръв на мъже, коне, волове и слонове, а накрая топна и нея в маслото.

Каза, че е готов, но първо ме помоли да си събера хората, защото имал да им каже няколко думи. Беше необичайно, но се подчиних, като оставих само няколко поста да наблюдават за възможно нападение и за пехотата ни, приближаваща се бавно по пътя.

— Войници на Ърейските пиконосци — почна той и гласът му отново се усили от магията, и закънтя над долината. — Служихте добре на Лайш Тенедос и този ваш подвиг няма да се забрави. Вие сте воители, истински нуманцийци, и аз съм горд, че ви познавам, и ви смятам за свои другари, нищо, че ви срещнах едва преди няколко часа на бойното поле.

— Аз съм ясновидец — продължи той. — Мога да виждам в бъдещето и ви давам обещанието си, тук и сега, и го подпечатвам с кръвта на падналите ви другари. Велики времена предстоят, ще бъдат извършени велики подвизи и ще се спечелят велики награди. Вие, които проявихте своя кураж и вяроност в този ден, надявам се, че ще сте сред онези, които ще се обогатят от онова, което предстои... Скърбя заедно с вас за братята ви, които паднаха днес, макар че връщането им на Колелото е благословено, защото загинаха, извършвайки добро дело, и боговете ще го запомнят. Може би ще се върнат и отново ще бъдат сред нас, и ще преживеят славните времена, които идат.

После сведе глава и всички последвахме примера му. Думите му ме удивиха — все едно че Тенедос беше командващият тази войска или пълководец, а не някакъв си дипломат, когото са ни наредили да придружим, както бяхме правили и с други от двора на Властта на Десетимата. Чува! бях разни мекушави правителствени емисари, чиито очички шарят насам-натам, да дрънкат, че били войници по дух, и бях виждал грубостта и мълчаливото презрение, с което се приемаха думите им. Но не и сега, не и от когото и да било от пиконосците, нито от мен. Лайш Тенедос можеше да е облечен като правителствен служител, но говореше като истински водач и започнах да вярвам, че ще го следвам и ще му се подчинявам с охота.

Тенедос запали с огниво един малък мангал и заприпява тихо:

*Чуй, масло.
Усети топлината,
пламъка усети.
Служиш на боговете,
носиш загубата ни.
Служиш на Сайонджи.
Огън, пламни.
Огън, служи.*

Допря с пръчицата в ръката си малкия пламък в мангала и в същия момент кладата лумна в буйни пламъци, които кипнаха към небето, много по-високо от всеки огън, подхранен от масло.

Тенедос го загледа и на устните му се изписа мрачна усмивка.

— Е, това да го видят дано в Никиас като поличба за всичко, което предстои — тихо промълви той. Съмнявам се да го чу някой друг освен мен.

Отдалечихме се малко нагоре по реката, по-далече от пламъците, но все пак достатъчно близо, за да можем да виждаме брода и да организираме отбраната му. Погрижих се да разположа постове на подходящи места, след което си намерих един камък и приседнах, докато готвачът на Тенедос с помощта на няколко от моите хора, изявили желание, приготвяше вечерята от изобилните продукти, които караше със себе си Тенедос. Той ме беше подканил да взема всичко, което сметна за необходимо за вечерята, с думите:

— Онова, което може да е щедър дар за аким Бейбър Фергана, е по-добре да послужи за храна на честния ти съратник — пак можеше да е празна хипербола, но го почувствах като искрена похвала.

Тенедос се приближи и заговори:

— Е, след като ни останаха няколко свободни минути и няма кой да ни подслуша, искам да ви обясня защо казах онова, което казах при срещата ни.

Поиска ми разрешение да седне, а аз му посочих близкия камък с надеждата да получа пълно обяснение. Получих го, но се оказа толкова странно, колкото и цялото му поведение.

— Познавали ли сте някога човек, който изведнъж решава, че всички на този свят и всички богове са се обърнали срещу него и кроят заговор да го унищожат?

Познавах такъв, в лиця. На един от по-обещаващите кадети му беше хрумнала идеята, че персоналът се опитва да го отрови и боговете го предупреждават с тайни послания, които изписват с още по-тайнствени знаци с пламъци по небето. Гадателите и знахарите се опитаха да го изцерят, но без успех, и го върнаха на обезпокоеното му семейство. След няколко месеца ни казаха, че се самоубил в пристъп на ужас, защото вярвал, че даже собствената му кръв е замесена в зловещия заговор. Кимнах.

— Добре. Значи имайте предвид, че е напълно възможно това, което ще ви кажа, да прозвучи като приказки на побъркан човек. Ще ви помоля само да задържите преценката си дали съм луд за себе си и нищо да не правите по въпроса, докато думите и действията ми не се окажат съвсем нерационални — или не се окаже, че съм прав.

Вече гледах ясновидача Тенедос с леко безпокойство. Но после слънчевата му усмивка отново блесна за миг и се почувствах уверен, някак си просто знаех, че Тенедос е с разсъдъка си, може би повече от самия мен.

— Ще развия доводите си от самото начало. Не смятате ли за странно един прорицател като мен да бъде назначен на поста генерален резидент и посланик?

Смятах, но допусках, че Тенедос си има някакви приятели в правителството и че това е нещо като политическа отплата, въпреки че повечето нуманцийци щяха да го приемат за толкова ценен подарък, колкото някой с четири ампутирани крайника би приел крастата.

— Моят опит едва ли е особено желан за човек на такъв пост, освен ако не е в страна, управлявана от магьосници, каквато Кайт не е — продължи Тенедос. — Причината да бъде избран за този пост, изключително опасен и колкото може по-отдалечен от Никиас, е в това, че съм непопулярен човек с радикални идеи.

Това можех да го допусна, поне от поведението му. Предполагам, че мнението ми по въпроса е било очевидно, защото Тенедос се усмихна.

— Изпратиха ме тук, та честните никииасци да бъдат предпазени от опасните ереси, които проповядвам. Също така вече съм убеден, че е трябвало да загина, предвид онези „специални“ заповеди, които получих — да тръгна незабавно, без да изчакам военния си ескорт, и предвид явно несъществуващото „споразумение за безопасно преминаване“.

— Сега вече мога да предложа и още доказателства — продължи той. — Не бих искал да ви обидя, легат Дамастес à Симабю, но ми се струва твърде необичайно, че виждам цял конен ескадрон, командван от един много младши офицер, да не говорим, че колоната му включва и пехота, с капитан начело, все едно че въпросният легат е нагласен за кеглата, към която ще се затъркалят топките.

Лицето ми остана каменно.

Тенедос кимна одобрително.

— Много добре, легат. Щях да се изненадам и разочаровам, ако бяхте реагирали. Позволете да ви задам няколко въпроса. Ще трябва да ми отговорите само ако отговорът е „да“, на който и да е от тях. Да не би да сте някой особен фаворит в своя дивизион? Да не би частта ви

напоследък да е преживяла сериозни загуби в офицерския състав? Да не би да притежавате някакви изключителни умения в справянето с противни и арогантни типове като мен?

При последното на лицето ми може и да се е появила усмивка и да е изчезнала, но си замълчах.

— Точно както очаквах — заяви Тенедос. — Нека да направим няколко предположения. Властта на Десетимата е точна в твърдението си, че Кайт, Пограничните земи, отново се готвят да се надигнат. Да предположим по-нататък — продължи Тенедос, — че Властта на Десетимата може да иска да съкруши този бунт с петата на железния си ботуш, както не е правила от поколение или повече. Ако случаят е този, няма ли смъртта на пратеника им да се окаже идеален повод да изпратят в Кайт тежките батальони, а не само някаква дребна наказателна експедиция?

— След като основанието на Нуманция е такова, кайтците могат да търсят помощ от Майсир колкото си искат, но крал Байран едва ли ще се отзове — продължи той. — А, разбирам, че не сте в течение как кайтците винаги са се опитвали да насъскват Нуманция и Майсир едни срещу други, тъй че никоя страна да не наложи господството си в Пограничните земи без риска да оскърби великия си съсед. Убийството на генералния резидент може също така да се окаже достатъчен повод провинция Дара най-после да разшири границите си, да завземе Ърей и да сложи край на тристранното споразумение между нас, Кальо и Майсир по реда на владееенето му.

— Нищо не разбирам от тези неща — признах. — Аз съм войник, не съм политик.

Тенедос ми отвърна със съжалителна усмивка.

— Дамастес, приятелю. Наближава времето, когато всички нуманцийци ще трябва да се заинтересуват от политика.

Канеше се да продължи, но един от часовете извика, че колоната на капитан Мелет идва, и след няколко минути облаците прахоляк се вдигнаха достатъчно, за да ги видим всички.

Не бях очаквал пехотата да пристигне преди следващия ден, но капитанът ми обясни, че се е засрамил от бързината ми и накарал войниците си да продължах в марш наскок, като разрешил да се возят на смени в колите, за да отдъхват, и рискувал да попаднат на засада, като започвал марша час преди съмване и спирал час преди мръкване.

— Реших — каза ми, — че ходът ни ще е неочакван и планинците няма да имат време да ни устроят клопки, и така се оказа.

Целият следващ ден мина в уреждане на банални лагерни неща и организиране реда на похода. През цялото време разсъждавах над думите на ясновидеца Тенедос. Не съм от бързо мислещите — всички го знаят. Но обмислям нещата дълбоко и с голямо усърдие, докато всичко не ми се изясни. Казаното от Тенедос обаче все още ме озадачаваше дори когато слънцето изгря и потеглихме към Саяна.

След като вече нямаше за какво да се бърза, можехме да се придвижваме според обичайната практика и логика, с флангова защита на по-открита местност и като пращяхме предни патрули на всеки хълм, преди колоната да мине покрай него. Местността вече не беше толкова стръмна, не толкова начупена, тъй че качването и слизането от височините отнемаше по-малко време и скоростта беше приемлива.

Първите две села, през които минахме, бяха като първото: изоставени, само с малки деца, жени и старци. Племената наистина крояха нещо и се надявах да е по-дългосрочно и мащабно от намерението да унищожат командата ми.

Третото село беше като първите две. Почти. Лайш Тенедос яздеше отпред до мен, на Рабит. Не мога да кажа дали чух нещо, но по някаква причина се обърнах и видях, че иззад някаква стена се появи едно момче, опънало стар лък, голям почти колкото него — и се целеше точно в гърдите ми! Нямах време да се сниша встрани и вече си знаех, че съм обречен... и изведнъж гнилото дърво се прекърши точно под ръката на хлапето. То извика ядосано и понечи да побегне, но пиконосец Карджан пришпори коня си, спипа го под мишницата, дръпна го нагоре и въпреки че хлапето риташе и се гърчеше като змиорка, го метна на седлото си.

Слязох от коня и отидох до тях. Хванах хлапака за косата и вдигнах главата му, за да му видя лицето.

— И защо искаше да ме убиеш?

— Чъци! — изруга хлапакът. „Чъци“ е много гадна дума на един от планинските диалекти и общо взето означава мъж, който е спал с майка си. — Чъци Нуманциян! — каква по-основателна причина да му трябва?

Тенедос се изсмя.

— Лъвското пале винаги мисли, че е пораснало, нали?

— Да го убия ли, сър? — изръмжа пиконосец Карджан и посегна към камата си.

— Не. Пусни го. Не убивам бебета.

Войникът се поколеба, но се подчини и бутна момчето от седлото. Би трябвало да се плюсне на земята, но то се изви във въздуха и стъпи на крака. Остана присвито, досущ като хванато в капан зверче.

— Върви си — казах му. — Като решиш да пробваш пак, не забравяй да използваш смазан лък, а не да вземеш тоя на дядо си, дето е съхнал на стената цяло поколение.

Заради тоя съвет хлапакът ме заплю в лицето, духна и се скри по една от кривите улички още преди да съм успял да изтрия плюнката.

— Ето как отвърщат на милостта из тези планини — подхвърли с иронична скръб Тенедос. — Може би все пак трябваше да го убиеете, легат. Палетата порастват, стават лъвове и са дяволски опасни, щом тръгнат на лов.

— Може и да сте прав — отвърнах, откачих манерката от седлото на Лукан и измих лицето си с шепа вода. По изражението на пиконосец Карджан забелязах, че е напълно съгласен за това. — Но ще рискувам момчето да запомни какво направих и може би, когато порасте, ако порасте, което изглежда малко вероятно по тези земи, ще върне на някого това благодеяние — погледнах Карджан. — Не си прави труда да ми показваш какво мислиш за тази идея, войник. И ти благодаря, че беше толкова бърз. Следващия път трябва да реагирам малко по-ловко.

Спечелих си усмивката на брадатия конник и продължихме по пътя си. Планинците наистина си бяха едни и същи. Никакво съмнение нямаше, че жените и старците горят от желание да стиснат кама, стига някой от нас да се окаже с гръб към тях, дори само за минутка. После щяха да им трябва още две минутки да оплячкосат трупа.

Проходът постепенно се разширяваше, хълмовете от двете страни станаха ниски и полегати, тъй че стига да подхождахме предпазливо към крайпътните оврази, прорязали околността като белези от нож, щяхме да си спестим изненадите от внезапно нападение.

Лайш Тенедос — яздеше мълчаливо до мен — накрая заговори:

— Виж, онова момче предлага много добра загадка за съдия, на когото тепърва му предстои да заеме мястото си на подиума. Дали да

бъда милостив и да се уповавам, че това ще сложи край на безкрайните убийства „зъб за зъб, око за око“, предизвикващи стръв за още убийства и нови кръвопролития? Или да избира другия начин да се сложи край на този проблем? Мъртъвците не носят кръвна вражда.

Нямах желание да коментирам, но това ми даде повод. Заподбирах думите си грижливо.

— Вчера казахте, че проповядвате радикални идеи. В Никиас има много хора, които вярват в много неща, някои — повече от радикални, но Властта на Десетимата общо взето не се опитва да ги накара да замълчат и... не ги праща на закление, поне докато не съберат последователи, или най-малкото не намеря зала, където да събират публика.

— Добре го каза, Дамастес — беше вторият път, в който ми говореше на „ти“, и оттогава щеше да стане практика, освен при официални случаи — нещо изключително рядко при огромната разлика в ранговете ни. Но по някакви причини ми изглеждаше уместно. — Ще ти разкажа малко за себе си.

— Аз съм от Палмерас, както казах. За семейството ми засега няма да ти разправам нищо, освен че ми дадоха достатъчно пари, за да мога да се посветя на изучаването на магията, тъй като още като дете бях доказал наличието на Великия талант у себе си. И тъй като не можеха да ме разберат, оставиха ме да се оправям сам. Върнах им благодарението, макар че ако се появят благоприятни обстоятелства, след време мога да се възползвам от двамата от братята си.

— Когато навърших шестнайсет, за мой късмет спечелих едно състезание, което ми даде възможност да напусна Палмерас и да се преселя в Никиас, където да довърша образованието си. Понякога — въздъхна той — си мечтая за родния ми остров, за острия сух мирис на розмарин под лятното слънце и за тръпчиво-резливия вкус на виното ни и ми се ще изобщо да не бях го напуснал. Но дори в такива мигове усещам предопределението си.

Бях започнал да се отърсвам от идеята, че Тенедос е луд, но тази дума, „предопределение“, ме накара отново да се замисля.

— Постъпих като чирак при един майстор чародей — продължи Тенедос — и учих при него пет години. Когато станах на двајсет и две, разбрах, че трябва сам да уредя кариерата си, да стана господар на самия себе си. Пътешествах още четири години, посетих всяка

провинция в Нуманция. Учих изкуството при всеки мъдрец, който скланяше да ме приеме. Ала съзнавах, че онова, към което се стремя, е някъде отвъд магьосничеството, затова четох много за нашата история и особено за войните ни.

— Не се смей, но понякога съжалявам, че животът ми не тръгна по малко по-друг път и че не съм се родил във военно семейство, защото изпитвам влечение към бойното поле, към военщината — продължи той. — Тогава се чудех, а и сега се чудя, защо магиката играе толкова малка роля във великите сражения и знам, дълбоко в сърцето си, че това няма да остане така задълго... Но това е за бъдещето, а аз говорех за миналото си. Един ден, докато седях в нозете на един отшелник в далечния затънтен Джафарайт, изведнъж и съвсем пълно осъзнах какви точно действия трябва да се предприемат, и то да се предприемат бързо, за да се спаси любимата ми Нуманция. Върнах се миналата година в Никиас и точно тогава започнаха неприятностите ми... Започнах да практикувам като маг-гадател, но отказвах на обикновените посетители, дошли било за любовно биле или за да им се предскаже бъдещето, и бавно и полека започнах да си събирам клиентите, които ми трябваха. Отначало беше по някой богаташ, който иска да разбере дали боговете ще са благосклонни към определени действия, или търговец, искащ заклинание, което да пази кервана му. Помагах, понякога с магия, по-често с разумен съвет. После почнаха да идват други, още по-високопоставени, хора от властта. Идваха първо за вълшебни билки или заклинания, после оставаха да изслушат съвета ми по други въпроси.

— Двама от Властта на Десетимата вече смятам за купувачи на стоката ми, и също така, което е по-важното, те като че ли се вслушват в идеите ми — той ме погледна. — Точно затова бях махнат от Никиас, Дамастес. Другите във Властта и повечето в йерархията им се боят от думите ми, боят се, че истинността, вложена в тях, ще прокънти из цяла Нуманция.

Огледах се нервно да се уверя, че никой не може да чуе. Тенедос забеляза притеснението ми.

— Не се безпокой, Дамастес. Не съм някой уличен луд, дето хваща за яката де кой му попадне и бръщолеве. Това, което говоря, е само за твоите уши.

— Но когато дойде часът, ще бъде чуто из цялото кралство! — очите му пламтяха както при първата ни среща.

— Убежденията ми са прости — продължи той. — Страната ни твърде дълго стоя в браздите на миналото, като селски вол, теглещ ралото всяка пролет в една и съща нива. Умар Създателя вече не обръща внимание на този свят. Трябва да се отвърнем от Айрису Съхранителя, когото следвахме толкова дълго, и вместо него да последваме третата проява на Върховния дух, Сайонджи. Време е за разрушение и едва тогава ще можем ясно да разберем как да пресъградим!... Нуманция твърде дълго стоя без крал!

Това беше повече от радикализъм. Беше си почти върховна измяна. Длъжен бях да му кажа, като офицер от армията, получил пояса си от Властта на Десетимата, че трябва да престане да говори такива неща, иначе ще бъде принуден да предприема полагащите се действия.

Но вместо това продължих да го слушам, тъй като думите му всъщност не бяха по-силни от онова, което бях слушал от баща си и някои други хора.

Нуманция беше изградена от кралски родове и управлявана в продължение на столетия от няколко династии; понякога владетелите ѝ се бяха сменяли с насилие, понякога — след смесени бракове или когато някоя родословна линия се прекъсне. Въпреки че сегашната история го премълчаваше, някъде около двеста години преди да се родя, кралят загинал в битка, а единственият му син бил твърде млад, за да получи трона. Както е обичайно, било назначено регентство. Необичайното било, че не го възложили на един човек, а на група от десет от най-доверените кралски съветници.

Три години по-късно престолонаследникът също умрял и кралството било изправено пред катастрофа, тъй като не останал нито един наследник по пряка линия. Дали е имало други разклонения на кралската фамилия и дали те са разполагали с приемливи кандидати за трона — историческите писания мълчат, макар че години по-късно накарах няколко учени да разровят архивите, за да задоволят любопитството ми, и те ми казаха, че хрониките били старателно прочистени от всякакви записки за други кралски родственици.

Тъй или иначе, тези съветници, които се нарекли Властта на Десетимата, поели нещата в свои ръце и в началото управлявали поне

толкова мъдро и благоразумно, колкото повечето крале. Проблемът възникнал — а трябва да ви напомня, че по това време още не знаех всичко това — от това, че те не узаконили позицията си, а държали на измислицата, че десетимата са само настояници на Нуманция, докато се намери подходящ владетел. С времето съветниците остарели и назначили свои заместници, и така продължило до днешни времена, без Властта да се узакони, с хлабаво, импровизирано управление. Тъй като Властта на Десетимата продължавала да говори за нуждата от нов крал, управлението им не станало популярно в съзнанието на нуманциите, още повече че непрекъснато им се напомняло, че то е само временно.

Нуманция продължавала да съществува като държава, но едва-едва. Дара, най-голямата от съюзните страни, наричани „провинции“ и освен това седалище на Властта на Десетимата в Никиас, бе флагманският кораб, въпреки че в последно време съседната ни провинция, Кальо, се беше размърдала, подстрекавана от буйната глава на първия министър Чардън Шир.

— Нуманция не може да продължи повече така — каза Тенедос. — Без здрава ръка, която да контролира кралството, провинциите неизбежно ще се разпаднат и рано или късно ще започнат да се смятат за независими кралства. Тогава ще видим какво наистина означава гражданска война, въпреки че определението ще е лъжливо, тъй като дотогава Нуманция няма да е нищо повече от една легална фикция.

— Някои твърдят — мрачно добави той, — че и сега нещата не са много по-различни. Ако ситуацията не се обърне скоро, ще се стигне до война и анархия. Според природния закон: или ред, или водовъртежът на хаоса!

— Доста мрачна картина рисувате — казах скептично. — Слушал съм подобни плачове как всичко било обречено, но все пак Нуманция е успявала да се държи на крака и да крета десетилетия наред без катастрофа.

— Миналото, скъпи приятелю, няма почти нищо общо с настоящето и с бъдещето — заяви Тенедос. — Аз усещам неспокойствието на Никиас, и в Дара, и във всичките ми пътувания из цяла Нуманция. Хората са без водачи, останали са без цел и го знаят! Не е нужно изобщо да упражнявам силата си, за да видя как най-малкият инцидент в столицата изведнъж ще разпали искри и тълпата

ще побеснее по улиците. Ще може ли Властта на Десетимата да се справи с такава катастрофа? Ще се справи ли жалкият градски съвет на Никиас? Съмнявам се дълбоко. Дори да призоват към ред, какво да кажа за войските, които видях разположени в гарнизоните около града? Не искам да обиждам армията, в която служиш, истинската армия, но си помислих, че повечето войници, които видях около Никиас, не са нищо повече от напудрени кукли, които си въобразяват, че бронята им е предназначена, за да я кичат с украшенията си.

Това до голяма степен съвпаднаше с мнението ми, но си замълчах. Семействата не изнасят скандалите и мненията си извън дома.

— Горката Нуманция — продължи Тенедос. — Врагове вътре, врагове отвън, а нищо не предприемаме. Помисли си само за Кальо. Чардън Шир може да е само първи министър, но управлява страната все едно, че е негова. Какво би станало, ако реши да отхвърли хилавата Власт на Десетимата? Дали Дара ще се вдигне в тяхна подкрепа? А другите провинции? И няма ли тогава Нуманция да затъне в гражданска война?

— А Майсир? — продължи той. — Какво би му попречило, че сме в мир от столетия? Крал Байран е млад, не е повече от три-четири години по-голям от теб или мен. Младостта е време за алчност, за искане на повече. Какво ще стане, ако утре реши да анексира Пограничните земи?

— Точно затова се надявам, че теорията ми, че Властта на Десетимата се кани да наложи повече контрол в Кайт, е вярна, въпреки че не ми допада много начинът, по който се канят да го наложат. Но да допуснем, че греша. Да допуснем, че положението си остане същото, без да се предприеме нищо за усмиряването на Пограничните земи. Да допуснем, че Майсир нахлуе в Кайт. Пограничните земи винаги са били буфер между двете ни кралства. Но ако това приключи? Майсир има претенции и към Ърей. Ако изпратят армии през прохода Сулем с намерението да окупират Ърей, дали ще можем да ги спрем? По-важният въпрос, след като вече от доста време не мислим за себе си като за нуманцийци, а по-скоро като за калийци, даранци, палмеранци, симабюйци, дали ще имаме волята да се противопоставим на Байран? — Тенедос ме погледна. — Ти как смяташ, Дамастес à Симабю?

Премислих отговора си много грижливо. Тенедос беше казал много неща, но не ми беше казал кой според него е подходящият да

зацарува в Нуманция. Макар че, след като помислих още малко, май нямаше и нужда да ми го казва.

Най-сетне реших, че съм намерил подходящите думи за отговор.

— Струва ми се, че чух твърде много „ако“ — отвърнах изнервено. — И се боя, че ще си създам неприятности, ако започна да разсъждавам толкова далече напред, и ще заприличам на човек, който е допуснал котката да му отмъкне обяда, докато се безпокои дали кучето му няма да му открадне бифтека, който си е заделил за вечеря.

Тенедос ме изгледа мълчаливо, след което изведнъж избухна в смях.

— Легат, ако някой отново ми каже, че симабюйците не са хитреци, а са тъпаци, които говорят само истината, ще му се изсмея и ще му кажа да ми се маха от очите. Това беше най-добрият не-отговор на въпрос, който съм чувал в живота си извън двора на Властта.

— Много добре се справи, Дамастес — вече беше сериозен. — Няма спор. Тъй че нека да помислим първо за обяда си, който в случая е една размирна малка провинция на име Кайт, и как можем да опазим повечето ѝ обитатели да не се избият помежду си, както и да не посегнат на нуманцийците, а и да опазим също така собствените си глави добре закрепени на раменете ни.

На другия ден влязохме в Саяна, столицата на Пограничните земи.

4.

НОЩНИЯТ ТИГЪР

Трудно ми е да си представя, че е било преди цели петнайсет години, но все още виждам онзи млад легат, който бях: яздех до магьосника, чийто живот бях спасил, с все още непочистената от кръвта сабя в ножницата, гледах напред към злокобно издигащите се в далечината кули на Саяна и предвкусах предстоящото приключение в лекия полъх на вятъра.

Кой бях аз? Откъде бях дошъл?

Въпреки обратите на съдбата, смятам се за всичко друго, но не и за забележителен човек. Никога не съм си въобразявал, че съм надарен от боговете, както твърдят някои за себе си.

Вярно, доста висок съм, шест стъпки и почти една глава отгоре. Според някои имах нелоша външност, но никога не съм могъл да се перча, че съм особено чаровен. Всъщност като се погледна в стъклото на прозореца, се смятам за доста невзрачен.

Косата ми е руса, нося я дълга дори и сега, когато за жалост започна да оредява по темето. Винаги съм предпочитал да бъде гладко обръснат, защото смятам, че брадата не само събира боклуци, но освен това е нещо, което врагът може да използва за опасно хващане в бой. Ще добавя, понеже смятам да съм колкото се може по-искрен, че в горното има и малко суета, тъй като космите по лицето ми растат като трънак, заплетени и щръкнали. Пусна ли си брада, приличам не толкова на авторитетен водач, колкото на скитащ просяк, избрал най-неподходящото място да протегне ръчица с паничката за просешка лепта.

Освен това, както си личи от името ми, съм от затънтената провинция Симабю. Някои сигурно не са много запознати с какво е прочут народът ми, нито с многото шеги, които се разправят за нашия мързел, непостоянство, тъпота и мудност. Да речем, че една шега е достатъчна да го опише: тази за симабюеца, дето седял до съмване до прозореца в първата си брачна нощ, понеже гадателят, който извършил

бракосъчетанието, му казал, че това ще е най-дивната нощ в живота му.

Между другото тези приказки не се разправят в присъствието на симабюйци повече от веднъж, тъй като освен всичко друго имаме, съвсем заслужено, репутацията на хора, които много лесно се ядосват и не прощават, щом ги ядосаш. Аз лично съм изкарал много наряди в чистене на конюшните в лица заради това, че съм отвърщал на подобни „шеги“ с юмрук.

Мъжете в семейството ми винаги са били войници, служещи или на провинцията ни, или, по-често, на Нуманция, и никога не са забравяли времената, когато държавата ни наистина е била държава, с крал, все едно колко зъл, вместо някаква сбирщина полунезависими провинцийки, всяка от които се управлява много зле и търси първата удобна възможност да навреди на съседа си.

Бяхме богати земевладелци. Имението ни покриваше много левги хълмиста гора. Земята се обработваше от свободни селяни, свързани отпреди много време със семейството ми, тъй като в Симабю няма много роби. Не че се противопоставяме на робството, след като всеки човек, който не е прекалено глупав, знае, че когато Колелото се завърти, един роб може да се прероди като господар, тъй че някакъв си живот, изкаран под бича, не значи кой знае какво и душата може само да се научи какви грешки е допуснала, за да бъде наказана така.

Чифликът ни не представляваше толкова къща, колкото порутена крепост, построена преди поколения от основателите на рода ни, които с помощта на меча и на войнишката си пенсия изсекли имението от горите, защитавайки го от дивашките племена, които вече са се отдръпнали далече в планините. Там вече никой не може да ги безпокои, защото са въоръжени не само с дивашкото си коварство, а и с тъмната магия, която изтръгват от земята и която е благословена от самата Джайцини.

Дори и с малкото пари в ковчежетата фамилията ми си живееше добре, тъй като отглеждахме всичко нужно за трапезата и си имахме достатъчно стада животни, най-вече зебри, дребен рогат добитък и полудиви едри бикове, използвани за теглене на товар и за оран, до които можеха безопасно да се приближат само малките дечица и пастирите. Един-два пъти в годината през земите ни минаваше търговски керван и си набавяхме, главно чрез размяна, някои нужни

стоки — платове, подправки, желязо — неща, които не можехме да извадим от земята си.

Бях най-малкото дете след трите си сестри. Бил съм, както казват, много хубаво бебенце и така, в едно нормално домакинство, най-вероятно щях да отрасна като глезено, крехко и уязвимо хлапе.

Баща ми обаче не можел да допусне такова нещо. Беше преживял много битки по Границите и въпреки че нямаше високопоставени приятели, или „жреци“, както ги наричат военните, беше успял да стигне до капитански ранг, преди да загуби единия си крак и заради това да се принуди да се пенсионира след прочутата битка при Тиеполо, за най-голяма ирония не срещу чужд противник, а между даранците и сънародниците ни нуманцийци, калийците.

Та той настоя да започна войнишка кариера. Което означаваше да живея повече на открито при всякакъв климат, от Жаркото време, когато мозъкът ти направо се опича, до тайфуните на Дъждовното време, които може да те удавят. Едва петгодишен ме преместиха в една от пристройките на имението, къщичка само с две стаи: спалня и баня. Трябваше да стане моята светая светих и никой не можеше да стъпва там без мое позволение. Нямаше да имам слуги и от мен се очакваше да превърна обраслата с диви лози и потънала в мръсотия съборетина, за която подозирах, че е служила за обор, в квартира, подходяща за войник и за офицер от главата до петите.

Понечих да възразя, но само погледнах строгите очи на баща ми зад гъстата, преждевременно побеляла брада и разбрах, че няма смисъл. С ругатни, дори с рев, се хванах да търкам и да чистя. След това с няколко медни монети, които ми даде баща ми, трябваше да спазаря мебелите си — тесен дървен нар, малък скрин и гардероб без врати. Татко ми даде и една стара олющена маса — двама от слугите едва я домъкнаха в стаята ми.

Не допускаше да се разхайтвам. Всеки ден проверяваше стаите ми и от резултата зависеше какво ще ми се позволи да правя този ден.

Всичко това, знам, може да създаде впечатлението, че е бил тиран над тираните, но не беше. Не помня някога да е вдигал ръка нито срещу мен, нито срещу сестрите ми или майка ни, Серао.

Обясняваше действията си така:

— Ти си моят син. Единственият ми син. И искам да се научиш да си силен. Знам, че ти предстоят изпитания, и макар че те ще укрепят

мишците ти, трябва да имаш и вътрешна сила. И най-малкото вълче трябва да се научи да хапе, преди глутницата да го приеме и да започне да го учи на лов.

Много по-късно, когато и аз се влюбих истински, разбрах колко близки са били двамата с майка ми. Тя беше дъщеря на дребен местен гадател, известен с добрите си заклинания и с това, че отказвал да прави магия, която може да навреди някому, колкото и да е лош. Знаем, че баща ми е можел да си намери много по-богата жена — в провинцията ни войниците се ползват с добро име и много земевладелци с гордост са щели да дадат дъщеря си на военен, особено ако е родом от същия край и не е безимотен. Но баща ми каза, че когато за първи път видял Серао да помага на баща си в благославянето на зърното във Ведрото време, разбрал, че не иска друга.

Беше кротка, мила жена и когато се оженили, сключила договор с баща ми: всичко, което става извън дома, е негова отговорност, а за нещата вътре решава тя. Този договор се спазваше стриктно, макар че помня случаи, когато някой особено некадърен готвач или пиян слуга караше единия или другия да се изчерви и с мъка преглъщаха думите, които напиреха да излязат.

И двамата ги обичах много, и се надявам въртенето на Колелото да ги е издигнало до висините, които заслужават.

Колкото до сестрите ми, няма много за разправяне. Карахме се много и се обичахме много. След време си създадоха добри семейства — едната се омъжи за селски пристав, другата — за доста богат земевладелец, а третата — за войник от местното опълчение, за когото чух, че стигнал до флаг-сержант и сега управлява семейните ни имоти. И трите бяха благословени с деца. Повече няма да говоря за тях, защото животът им беше щастлив, но недокоснат от пръста на историята. Боговете ми позволиха да им пратя злато, докато бях богат и могъщ, и им отредиха безопасен и удобен живот в неизвестност, когато двамата с император Тенедос стигнахме до своя крах.

Казвали са ми, че повечето момчета преживяват време, когато искат да станат едно или друго, или трето, от могъщ чародей до водач на слонове или златар, или кой знае какво. Умът ми никога не се е заплитал в такива кълчища. Винаги съм искал да стана това, за което мечтаеше баща ми: войник.

На първия ми рожден ден ме занесли при един заклинател, когото баща ми особено почита, и го помолили да хвърли костите и да отгадае бъдещето ми. Магът ги хвърлил веднъж, че дважд, че три пъти, и казал на родителите ми, че съдбата ми била мъглява. Можел да види само, че ще стана воин, могъщ воин, и че ще видя земи и ще извърша дела, невъобразими за затънтения ни край.

За баща ми това било достатъчно. А и за мен, когато ми го казаха.

Малко преди да се спомине преди няколко години, майка ми каза, че магьосникът завършил предсказанията си с едно леко предупреждение. Помнеше съвсем точно думите му:

— Момчето ще язди тигъра известно време, но после тигърът ще се обърне срещу него и ще го разкъса. Виждам голяма болка, голяма скръб, но също така виждам, че нишката на живота му продължава. Но за колко по-нататък — не мога да кажа, защото след този момент около ума ми се завихря мъгла.

Това разтревожило майка ми, но не и баща ми.

— Войниците служат, войниците загиват — казал той и свил рамене. — Ако това е жребият на сина ми, така да бъде. Непроменимо е и е все едно да принесеш жертва на Умар Създателя и да го накараш да се върне на този свят, да хване Айрису и Сайонджи за ръчички и да се занимава с нашите скърби.

Майка ми разбрала голямата мъдрост в думите му и престанала да се безпокои.

Като момче бях разбрал някак какви умения трябва да изуча и кои дарби ще ми бъдат ненужни. Учех се да се бия, предизвиквах все по-големи и по-силни момчета от мен в селото, защото така си печели човек уважението. Винаги се изкатервах първи на най-високия клон и скачах от най-високата скала във вира, или дотичвах най-близо до ръмжащия зад оградата бик.

Слушах внимателно и попивах всичко, на което ме учеха ловците по стрелба, когато баща ми ми даваше уроци по изкуството на владеенето на меча или когато конярите ме учеха как да яздя и да се грижа за животните.

Едно от най-важните неща, които научих от баща си, макар никога да не ми го е казвал пряко, е, че най-доброто оръжие за един войник е най-простото и универсалното. Учеше ме да избягвам такива

зрелищни неща като боздугана или бойната брадва, за сметка на простия меч, чийто напречник трябва да е от най-коравото дърво и без никаква резба, да е общит с ковък метал, за да може да удържи на острието на противника за един жизненоважен миг, дръжката да е покрита с грапава кожа, за предпочитане от акула, и ефесът да е също толкова прост. Оръжието да е право и двуостро. Да е изковано от най-добрата стомана, която мога да си позволя, дори да се наложи да заема пари от дивизионния сараф. Не трябва да е изковано с разни глупости като жлеbove за оттичане на кръвта или да се гравира със златни заврънкулки. Баща ми твърдеше, че е познавал мъже, които са загивали само заради красотата на оръжието си — изключително глупава причина да умреш.

Не бива да е нито прекалено дълго, нито късо; тъй като отраснах доста висок, предпочитам оръжие с дължина три стъпки без една педя.

Добавяше и че ако ще стана кавалерист, най-вероятно ще ми зачислят сабя. И че най-вероятно ще трябва да я нося, докато получа по-висок ранг или натрупам боен опит, но след това да помисля добре, преди да я задържа. Според личния му опит сабята си е много добро нещо за дивашка сеч в меле или да посичаш бягащия противник, но когато си спешен или в двубой, той лично предпочитал лъка и петдесет крачки по-далече от противника, вместо толкова романтичната сабя. Това бе един от най-добрите му кротки уроци, които попих в себе си, един от онези, които ме опазваха жив, когато наоколо ми имаше десетки мъртви.

Напрягах тялото си до предела, бягах, плувах и се катерех, без да обръщам капка внимание на стенещите мускули и на напирания плач от умората, и се стягах да пробягам още един хълм повече, още и още веднъж да преплувам вира, още един час да седя разтреперан и заслепен с прашката в ръцете, докато дъждът се сипе, а патиците ги няма никакви.

Едно нещо ми беше вродено: обичах и разбирах конете. Навярно в някое предишно прераждане съм бил кон, защото когато ме отнесли за първи път като бебе в конюшната и баща ми ме вдигнал на ръце да видя големия звяр, съм извикал все едно че съм познал стар приятел и, както са ми разправяли, животното изцвилило в отговор и ме близнало.

Не че превъзнасям животните. Знам, че не са кой знае колко интелигентни, но какво от това? Аз и себе си не смятам за кой знае

какъв мъдрец и на някои от най-добрите хора, които са служили под моя команда, служили са ми при това до смърт, им беше доста трудно да си спомнят какво е казал старшият им предната седмица.

Ездата беше друга важна част от обучението ми — упражнявах се да яздя кон на гол гръб, със седло или с чул и въже, по начина, предпочитан от номадите в далечния юг. Учех се да мога да накарам коня да ми се подчини без жестокото дърпане на юздата, а шпорите ми бяха с топчици на върховете вместо шипове. Някои коне ми ставаха почти приятели; други, макар и да не бяха чак врагове, не оседлавах с голяма охота дори за следобедната разходка.

Конят винаги е първи — това ненакърнимо правило беше издълбано в душата ми. Той трябва да бъде напоен, нахранен, изчеткан, преди ездачът му да си е позволил да помисли за собственото си удобство, иначе този човек е по-долен от животното. По-късно някои ме ругаеха заради гонката, на която ги подлагах с чесалата и торбите със зоба, но моите части все пак оставаха на конете дълго след като другите продължаваха пеша, с окуцели или посечени коне, и се влачеха като прости пехотинци.

В конюшната на баща ми прекарвах часове наред и учех всичко, което можех, от старите коняри — бях наясно, че съдбата ми на войник може да зависи от тези животни. Учех се да лекувам по-малките им рани и дори когато някои от конете ни заболееха по-тежко и се наложи да се повика знахар, си намирах място на гредите на тавана и гледах какви илачи приготвя лечителят и какви заклинания прави. Разбира се, тъй като не притежавах и искрица от Дарбата, нищо не се получаваше, когато опитвах сам, но поне се учех как да мога да избира истинския магьосник от тълпата шарлатани, придружаващи войската по време на кампания.

Айса, богът на войната, който според някои е аспект на самата Сайонджи, също ме беше надарил за войник. Растях висок и силен, с глас, който караше момчетата да ме слушат, и с достатъчно мозък в главата, за да ме следват.

Обичах да излизам на лов, но не заради убиването, въпреки че това е удовлетворението, което боговете ни дават за добре изпълнената задача. Взимах си лък, стрели, ножче, прахан и парче стомана и се отправях навътре в джунглата. Застоявах се за ден или за цяла седмица. Сестрите и майка ми се тревожеха, баща ми се правеше на

безразличен. Ако ме изядеше тигър, просто гадателят щеше да е сбъркал и продължаващата нишка на живота щеше да е на тигъра.

Далече от имението ни и от околните села се учех на същинските войнишки умения: да се справяш сам; да не се боиш или поне да запазиш спокойствие, щом нощният мрак се спусне и горските шумове станат опасни, въпреки че повечето от тях идват от същества, които могат да се поберат в шепата ти; да не си придирчив към храната и да можеш да преживееш със сурова риба, полуопечено месо или с плодове и растения; да можеш да спиш, когато си прогизнал до кости и мусонният дъжд се лее като из ведро. По-важното от всички тези неща е винаги да мислиш една стъпка напред — да не забравяш, че ако камъкът, на който се каниш да скочиш, се окаже хлъзгав, можеш да се плъоснеш и да се осакатиш, а си далече от каквато и да било помощ. Или че пещерата, която изглежда толкова примамлив подслон от бурята, може да се окаже мечешка бърлога — и тогава какво става, драги ми момко? Всички тези неща изучих много добре и те много пъти след това спасявах живота ми.

Има още две „умения“, които обикновено се свързват с войниклъка и за които баща ми не ми е говорил много, но се запознах и с тях. Едното си дойде естествено, другото така и не можах да усвоя.

Второто беше пиячката. Всички знаят, че войниците стават на сунгери около всичко ферментирало или дестилирано и се боя, че за повечето това си е чистата истина. Но не и за мен. Като момче миризмата на вино или бренди ми обръщаше стомаха, което едва ли е необичайно. Когато пораснах, миризмата и вкусът им не станаха по-привлекателни. Като млад се надявах да изуча и това умение, пил съм насила с приятелите, веднъж като момче, когато намерихме един мях с вино, паднал край пътя от търговска кола, а втория път — в лиця, когато завършихме първата година от обучението си. Не можах да се развилнея като някои други задници на масата, прилоша ми много рано и се изнизях, а за награда два дни след това червата ми се обръщаха и в главата ми биеше тъпан. Естествено изобщо не твърдя, че не пия, защото светът се преструва, че уважава аскетите, а всъщност се чувства неловко около тях, но ще изкарам цяла вечер с една чаша вино, без някой да забележи, че е едва я допирам до устните си. Е, мога да изпия някоя биричка, но предпочитам вода, ако съм сигурен, че е

чиста. Напивал съм се няколко пъти, но това са изключения, по-глупави и от онова в момчешките ми години.

Другата войнишка добродетел или порок е ходенето по курви. Сексът ме споходи рано и беше една от скритите благини на малката ми къщурка в джунглата, тъй като си бях сам, без гледачка, майка или натеглив слуга, който да ме пази целомъдрен. Сигурно баща ми е знаел и това, когато ми даде двете стаички, споменът за които все още ми е скъп.

Селските девойчета, може би по-скоро замаяни от идеята да легнат със сина на господаря, отколкото защото са изпитвали кой знае колко похотлива страст, се промъкваха нощем при мен и ме учеха на това, което знаят. След няколко приятелства с момичета вече и аз можех да връщам услугата с ученето.

Имаше, разбира се, и момичета и млади жени от керваните. Щом търговията свършеше, се вдигаше празненство и неведнъж в края на вечерта някоя от тях се шумгваше в сенките с мен.

Помня една такава нощ, когато една млада жена дойде с мен. Мъжът ѝ, тъп дебелак, търговец на коприна, беше изпил цял мях вино и захърка под фургона скоро след залез-слънце.

Каза ми — може и лъжа да е било, — че му я били продали против волята ѝ. Не отвърнах нищо, тъй като такъв обичай съществуваше и за жалост все още съществува по много места в страната ни.

Тя ме попита дали знам какво може да се прави с коприна, а аз се изсмях и отвърнах, че може да не съм градско момче, но чак толкова глупав не съм. Усмихна ми се съблазнително и подхвърли, че може би все пак има приложения, за които не знам, например стенни пана и — бавно облиза устни — други места в спалнята.

Изражих интерес и усетих как патката ми под препаската се размърда. Тя се качи във фургона си и след малко излезе с един вързоп.

Никой не забеляза как се измъкнахме от селския площад и отидохме в колибката ми, за да се отдадем изцяло на пороците си. Тя, разбира се, казваше истината — имаше много, много приложения на смъртта на копринения червей, за които не бях знаел. Знаех как един грубо изтъкан воал, повече показващ, отколкото скриващ кафявата плът, само с една свещ за осветление може да ти размъти ума.

Ала до тази нощ не знаех нищо за докосването на копринения камшик или как копринените връзки могат да накарат страстта на една жена да изригне.

Отдъхвахме си, притиснати един в друг и лепкави от любов, когато тигърът изръмжа.

Тялото ѝ се напрегна до мен и тя прошепна:

— Може ли да влезе?

Честно казано, не знаех. На прозорците имаше железни решетки и бях сигурен, че не може да се извадят. Вратата беше масивна, тежко обкована и залостена, но бях виждал тигър да убива теле с един удар на лапата и после без усилие да го вдигне с челюсти и да прескочи девет стъпки висока ограда.

Благодарно излъгах.

Чухме как тигърът закрачи покрай стените и дъхът ѝ се учести. Членът ми отново се вкочани, превъртах се отгоре ѝ, краката ѝ се надигнаха, натиках го и заблъсках, слабините ѝ се тласкаха в моите, тя изви гръб и стисна задника ми, а звярът отвън ревеше с цяло гърло в нощта, заглушаваше крясъка на маймуните и удавяше вика ѝ, докато телата ни не се сляха в едно, и не се излях в нея.

Изчакахме утрото, преди да я върна при фургона ѝ, стиснал кривак в едната ръка. Видяхме отпечатъците от лапите на тигъра в калта — беше си заминал отдавна. Тя ме спря, щом приближихме фургона, и се изкикоти в ухото ми:

— Няма нужда да им казваме как точно си се борил с тигъра.

И посочи гърдите ми. Видях белезите от ноктите и зъбите ѝ, а знаех, че под препаската ми има и други.

Изсмях се отново, целуна ме и си отиде.

Деня изкарах в джунглата, далече от семейството. Понякога си мисля за тази жена и ѝ желая добро; надявам се Джаен да я е направила щастлива и да я е дарила с дълъг живот; а на мъжа ѝ — повечко мехове с вино за наочници.

Тъй че любовта е един великолепен приятел, но да си прекарваш свободното войнишко време, като се правиш на разгонен нерез всеки път, щом се появи някоя жена на левга околоръст — това не. Не само съм избягвал неприятностите, но и болестите. Баща ми веднъж каза, в едно от редките си споменавания за секса и след като се увери, че майка ми и сестрите не са наблизо да чуят:

— Някои ще си набутат паламарката там, където и шипа на бастуна си не бих пъхнал.

И определено беше прав.

Чувал съм също така да казват, че когато един мъж прави любов, кръвта му нахлува в долната половина на тялото и това обяснява защо мъжете не могат да чукаат и да мислят едновременно, което звучи доста логично. Джаен ми е свидетел, че по това обвинение съвсем не съм невинен. Но стига толкова по тази тема.

Всичко дотук може да звучи като самохвалство, но нямам намерение да е така, защото си имам и много слабости, което би трябвало да е очевидно предвид положението ми тук, на този самотен остров, като изгнаник, който може да очаква, че само смъртта ще направи участта му по-добра, като му даде шанс да се върне на Колелото и да изкупи деянията си в друг живот.

Не си падам много по четенето и не проявявам особен интерес към удоволствията, произтичащи от слушането на предания, от схоластични дебати или гледане как разни глупци изобразяват човешки дела. Живопис, скулптура, разни такива неща мога да похваля, но в думите ми няма да се съдържа и капка искреност. От изкуствата ме трогва само музиката — от свирнята на някое хлапе на дървена цафара до певеца, акомпаниращ си сам на струнен инструмент или сложната дворцова симфония.

Философия, религия, етика — тези неща ги оставям за по-мъдри глави от моята.

Преди време щях да кажа, че най-големият талант е онзи, който според Лайш Тенедос е най-важният. Бях дарен с добър късмет, нещо, което войниците винаги трябва да носят със себе си.

А сега?

Това гордо твърдение сигурно се е оказало шега, такава, която би накарала бога-маймуна Вачан, бога на глупците и бога на мъдростта, да изпищи от смях и да прави задни кълбета злобно ухилен.

Още едно нещо, което научих от баща си, беше винаги — винаги — да се подчинявам на семейния девиз: „Държим на верността“. Когато положих клетва за вярност пред Лайш Тенедос, много преди да поставя короната на главата му, беше до смърт. Иронията е в това, че клетвите ми към него така и не бяха зачетени по достойнство. Но все едно, за този грях да си отговаря Тенедос.

Малко преди да навърша седемнайсет, вече знаех, че ще вляза в армията. Предполагах, че ще отида до най-близкото място за набор и ще взема заплатата на обикновен войник. Ако се трудех здраво и упорито, някой ден може би щях да стигна до офицерски чин и може би да свърша службата си с ранга, до който бе стигнал баща ми. Това беше най-високото, за което си мечтаех, или поне колкото мога да си призная. Разбира се, винаги е съществувал онзи величав размах на въображението, водещ до празната надежда как изведнъж ще те забележи генералът и ще те повиши на бойното поле. Но честно казано, знаех си, че по-вероятно е да свърша кариерата си като обрулен от службата сержант, каквито виждах от време на време из селата. Още по-вероятно беше да ме вземе АЙСА на плувналото в кръв бойно поле или в казармите от някоя болест, която всички войски мъкнат със себе си покрай лавкаджиите и курвите.

На теория трябваше да мога да кандидатствам в някой от лиците, произвеждащи офицери, тъй като семейството ни беше достатъчно знатно. Но старата поговорка си е в сила и семейството ми, както и целият район на Симабю, беше далече от погледа и от ума на властниците, управляващи армията от Никиас.

Беше ми все едно. Предполагам, че това може да мине в списъка на недостатъците ми, но никога не съм ценял високо човек само защото въртенето на Колелото го е направило син или дъщеря на влиятелно семейство. Всъщност въпреки предишните ми титли и брака ми, да се събирам с такива хора винаги ме е изнервяло, макар да съм се научил да го прикривам.

Много по-удобно се чувствам в казармените бараки, в палатките на лагера, на лов или в някоя обикновена кръчма и с хората по тези места, отколкото с достолепните особи в двореца.

Тъй че мисълта, че ще бъда прост копиеносец или стрелец, нито ме притесняваше, нито ме караше да се срамувам, макар да смятах, че мога да се докажа като достатъчно добър конник, за да ме приемат в кавалерията.

Но късметът отново се намеси.

Баща ми може и да нямаше „жрец“, но някои хора явно му дължаха услуга — например един пенсиониран се домин, казваше се Рошанара, някогашен дивизионен командир на баща ми в Тиеполо. Не

знам какви подвизи е извършил баща ми навремето — никога не ми е раздувал приказки за службата си, — но явно са били паметни.

Един ден, само няколко месеца преди да облека униформата, в имението ни пристигна пратеник. Носеше свитък, който, след като печатът беше счупен и го прочетохме, ми предлагаше назначение в „Лицея на конника“ близо до Никиас.

Този лицей се смята за най-елитното от многото военни училища; приемат се само синове на много богати благородници и издънки на офицери с много висок ранг и особено добри връзки.

Нямахме представа как е могло да стане това. Баща ми каза, че някога пазели по пет места за кадети от всякакви кандидати, но след като не бях изпращал писмо в лицей, това беше невъзможно.

Обяснението, разбира се, се оказва домин Рошанара — писмото му пристигна със следващата поща. Съобщаваше, че не само ме е упоменал в лицей като подходящ кандидат, тъй като няма свои деца, нито деца на приятели, които да взима достатъчно на сериозно, за да ги препоръча, но че също така е заделил сума, достатъчна да се издържа, докато завърша. Забелязах как мустаците на баща ми настръхнаха, но продължи да чете доста немощното обяснение на домин Рошанара как чул, че реколтата в Симабю била много лоша и че това трябвало да се приеме не като благотворителност, а като начин да се подсили армията, която двамата толкова много обичали.

Баща ми не остана никак убеден и мисля, че се канеше да избухне и да изръмжи нещо от сорта как това щяло да е последният скапан път, когато е спасил топките на някой скапан началник, когато майка ми го изведе от стаята. Не знам какво му е казала, но когато се върнаха, записването ми в Лицей на конника беше уговорено.

Учението ми щеше да започне след Ведрото време, когато войниците се връщат от полева служба, тъй като кампаниите в Родитбеното време и Жаркото време не са обичайна практика. Чакаше ме дълъг път, тъй като Симабю е далече от Никиас. Краткото време дотогава прекарах с баща си, за да ме научи на всички подробности, които помнеше за лицей. Въпреки че самият той не беше служил в такъв лицей, а в тренировъчно училище в провинцията, беше слушал много приказки от офицери, които все смятали, добави той кисело, че най-щастливите дни от живота им били минали там.

Най-сетне денят дойде и ягнах коня, който си бях избрал, Лукан. Не ми беше любимият, но беше доста млад, само на пет, и се надявах, че ще ми служи дълго. Взех и още един кон, Рабит, и две мулета за багажа.

Стигнах до завоя на пътя и се обърнах да махна за сбогом и за последен път да погледна дома си. Беше горещо, но мъглата в очите ми не бе от слънцето. Баща ми, майка ми, сестрите ми... всички слуги в семейството ни, всичките ми приятели от селото, всички бяха там. Запечатах си ги в паметта като художник, който поглежда за последен път моделите си, преди да забърза към триножника си, все едно че нямаше никога повече да ги видя. И всъщност почти така си стана.

Връщал съм се в Симабю само два пъти, за погребалните ритуали на родителите ми. Понякога бях на половин континент разстояние, друг път се оказвах невъзможно зает, по-късно се оказа неразумно заради сигурността на сестрите ми. Това не е пълната истина — неведнъж ми е оставало достатъчно свободно време, което да прекарам у дома, вместо някъде другаде.

Но не го направих и не знам защо.

Може би защото щеше да е все едно да се върнеш към една мечта само за да разбереш каква гола измислица е била всъщност.

5. ЛИЦЕЯТ НА КОННИКА

Двете ми години в лица започнаха с хоровия, гръмогласен, циничен и несекващ рев заради непоправимата ми некадърност, от страна на корави бивши кавалеристи, старши пики, ескадронни командири и така нататък, избрани заради гаднярството си, яките си дробове и острите очи, които можеха да видят петънцето кал на униформата ти или капката тор на копитото на коня чак от другата страна на плаца.

Скоро бяхме разнебитени достатъчно, за да бъдем приети с огромна неохота и войската да започне да ни изгражда в желания облик.

В класната стая полагах големи усилия, но така и не стигах до оценка над средната. Някои курсове ме правеха разноглед, например „Войнски етикет“ и „Парадни церемонии“. Щяха да са съществени за кариерата на някое пърхащо адютантче на генерал, но едва ли исках да изкарам живота си точно по този начин. С математиката се справях горе-долу прилично, стига преподавателят да успееше да ме убеди в ползата ѝ на полето. Все още мога да пресметна в рамките на половин пръст височината на планински връх, който трябва да щурмувам, като се отчете разстоянието и наклонът, но да разсъждавам над прелестта на чистите числа, които уж отразявали отношението ни с вселената, ами, според мен това е по-подходящо за жречески брътвеж и важността им я оставям за храмовете.

Един курс, който си спомням добре, беше „Бойната магия“. Преподаваше ми я не магьосник, което ми се стори странно, а щабен офицер, който ни съветваше да не дремем по време на лекциите му и да не го тормозим с неудобни въпроси, освен ако много не държим първото ни назначение да се окаже на Острова на забравените, за който всички знаехме, че се намира някъде между Изгубеното и Никъде. Първия ден ни обясни, че имал малко от Дарбата и затова го били избрали. След което дообясни, че армията смятала за важно курсът да

се преподава от „реалист“, а не от някой схолоар със замъглен ум, който ще ни тъпче с безполезна теория и безсмислено дрън-дрън.

В неговите лекции научихме какъв е армейският възглед за тавматургията. Тя е важна, но едва ли чак съдбоносна, доколкото се прилага от двете страни, обясни офицерът, старши капитан. Армията ще влезе в битка и магьосниците, които я придружават, ще почнат да хвърлят заклинания за объркване и страх, ще се мъчат да повлияят на времето, да предизвикат свлачища, да накарат реките да се надигнат или спаднат в зависимост от нуждите на командира. Но тъй като врагът ще прави своите магии, почти със сигурност двете ще се неутрализират взаимно. Разбира се, ако едната страна се сражава „оголена“, в смисъл без магия, ще бъде бързо унищожена.

Един от по-ученолюбивите ми колеги попита не би ли могло една битка да мине само с магия, или на една армия да се излезе само с чародейство, стига магьосникът да е достатъчно могъщ.

— На теория — отговори капитанът и устната му се кривна: показваше ни какво мисли всъщност по въпроса, — на теория това може да стане. Точно както с достатъчно дълъг и здрав лост и добра опорна точка можеш да вдигнеш град Никиас и да го хвърлиш от другата страна на река Латейн — тук някой се изсмя.

— Но ние тука сме войници и се учим да се справяме със суровите ежедневни факти. Може би, ако интересът ви клони към подобни ефимерни неща, следва да размислите дали да не кандидатствате в някоя магьосническа академия и да освободите мястото си за някой по-прагматичен младеж — тук някои от побезмозъчните курсанти се изсмяха по-силно, тъй като по онова време за военните магьосници се смяташе, че са странни дръвници, които могат да умрат, докато се мъчат да си обяснят защо демоните, които са призовали, са по-скоро зелени на цвят, отколкото в желаниия синкав оттенък, без изобщо да забележат, че им поглъщат краката.

Младежът се изчерви и си седна.

— Не исках да ви обидя — каза офицерът, защото не беше груб човек. — Всички сме чували за велики сражения, водени от магьосник срещу магьосник, особено преди да е обявена война или на ранните етапи. И магиката има неизчислима цена, когато не среща съпротива и, трябва отново да подчертая тази дума, например когато командирът иска да разбере дали противникът има скрити резерви. Възможно е,

ако един магьосник е достатъчно силен, а врагът му — достатъчно слаб, да успее да въздейства на волята на противниковия пълководец. И най-сетне, магиката се намесва сама, когато една армия е прекършена, когато е останала без воля, също както кавалерията трябва да се използва винаги, за да се довърши бягащият противник.

— Но всички тези предназначения, колкото и да са важни, все пак са вторични спрямо истинското ни предназначение, онова, на което ние, войниците, сме посветили живота си: да воюваме — заключи той. — Когато стоманата стане аргумент и бойното поле е избрано, магиката трябва да отстъпи. Магът, също като интенданта и салджията, съществува само за да улесни пътя на война към бойното поле. В никакъв случай не може да го замести.

Помислих си в този момент да задам въпрос — не смятах, че попиталият беше имал предвид това, също както ако човек попита дали стрелците трябва да се докарат по-близо до бойното поле, или да стоят отзад, за да стрелят по резервите, още не значи, че според него войниците с мечовете трябва да си стоят у дома, или ако някой попита алебардата дали не е по-долно оръжие от пиката, това не значи, че предлага да се хвърли на боклука.

Но си замълчах.

И си помислих още нещо: вещицата в селото ни можеше да лекува настинки, да облекчава треперещите кокали на старците, да улеснява ражданията, накратко — да върши много полезни и важни неща. Не можеше обаче да накара костите да заздравеят за две нощи или едно угасващо сърце да бие още. За това трябваше да се потърси по-опитен знахар. Но това не означаваше, че тя отрича възможността да се излекува счупен крак.

Опитите ѝ да предсказва и да влияе на климата бяха пълен провал, така беше и с всички заклинатели в района, които бях виждал да го опитват. Но значеше ли това, че никой не бе извършвал такова чудо? Разбира се, че не; просто е бил необходим майстор чародей.

Тъй че бойната магия беше трудна работа. Може би все още не беше го опитвал някой достатъчно могъщ маг или пък никой не беше успял досега да състави заклинания, достатъчно силни, за да овладеят бойното поле. Но това не означаваше, че е невъзможно. Капитанът казваше само, че не знаем някой да е постигал подобни подвизи, а

дори и аз, дошлият от толкова затънтен край като Симабю, не си въобразявах, че Нуманция е целият свят.

Помислих си, че армията в това отношение, както и в много други отношения, е някак прекалено склонна да каже „Това е така и така трябва да бъде“, и повече да не разсъждава. Но това ми хрумна между другото, а и аз самият приемах „нещата каквито са“.

Докато не срещнах ясновидеца Тенедос.

Добър бях в занятията на открито, все едно дали на парадния плац, където бях много добре запознат с маневрите, благодарение на баща ми, или във всички спортове, особено ако включваха езда, както и в бойните ни игри.

Може би щях да стигна до по-висок чин, но както вече съм казвал, кипвах винаги, когато някой друг „млад джентълмен“ обидеше било мен, било говора ми или провинцията ми, или най-лошото — семейството ми, поради което в досието ми се трупаха много дисциплинарни бележки. Не се притеснявах, защото по-важно е човек да отстоява онова, в което вярва, отколкото да навежда покорно глава. От един пълзач не става добър воин.

Тук се проявява друга една особеност на армията: ако бъда обиден и пипна дръжката на парадната кама, която всички носехме, предизвикателството щеше да е направено и двамата с противника ми щяхме да се срещнем рано на другата заран с голи оръжия. Ако някой бъдеше ранен или убит, началството щеше да свие рамене и случаят да се забрави като част от това да станеш офицер. Но да спипаш някой от тези фукльовци за кръста, както направих веднъж, да го вдигнеш и да го хвърлиш в кацата с помията — виж, това е крайно недопустимо и ми докара три дни в конюшната, докато си изкупя греха.

Както всъщност очаквах, не си създадох много приятели. Много се говори как младите мъже, за пръв път напуснали дома си, започват да грешат, скъсват връзките си, перчат се и губят цялата си вътрешна дисциплина. С мен изобщо не стана така, тъй че времето ми в лиця е доста скучна история. Тъй като бях много беден, лептата на домин Рошанара едва покриваше разходите ми и богатите кадети не ме приеха в обятията си. Тъй като не бях развратник, пак по-скоро заради липсата на пари, отколкото на желание, женкарите ме смятаха за скучен. Малцината ученолюбиви, жадуващи за дълбоката мъдрост, не можеха да намерят нищо у такъв задръстеняк като мен.

Може би още тогава съм усетил армейската жестокост по отношение на приятелствата. Войниците обикновено се кълнат, че приятелствата, които са си създали в новобранството, траят цял живот, но на практика рядко става така, особено с офицерите. В началото са обичайните различия в класата, богатството и поведението, които разделят младежите от колегите им. Но когато получиш офицерския си пояс, става още по-лошо. Приятелите капят като суха шума. Някои умират от болест, други в боя, но още повече се налага да зарежеш — тоя, когото са повишили в капитан, не може вече да гуляе с низшите легати. Домините не гуляят с капитани, нито генералите с домини. Баща ми ме беше предупредил и за това — каза ми, че въпреки всичкото перчене и буйстване, животът на войника е самотен. Мисля, че се бях подготвил добре за тази истина. За тази съдба.

Малкото хора, към които изпитвах повече близост, бяха с понизи чинове, въпреки че добре помнех съвета на баща ми — че един офицер не бива да се сприятелява толкова с подчинените си, че да не може да ги изпрати на смърт. Но с истинско удоволствие слушах разказите на стари подофицери за кампании, които помнеха само ветераните, или оставах задълго в компанията на коняри и научавах от тях още неща за конете и особеностите им.

Признавам, че най-щастливите ми моменти бяха, когато оставах сам, когато няха задължения и можех да оседлая Лукан, да сложа малко хляб, сирене и сухи плодове в торбата и да изляза да пояздя из околностите просто така, без никаква определена цел. Понякога взимах лък и няколко притъпени стрели и се пробвах по катерици и птици, или пък въдица, за да половя риба. Понякога по черните пътища далече от лицеза срещях селяни или ловци като мен, браконieri, предполагам, но въобще не ме интересуваше — нали всички трябва да ядат.

Неведнъж, особено в сезона на жътвата, срещях и млади жени. Допускам, че има някакъв чар в това да си напъпващ кавалерийски офицер, и тъй като и аз говорех като селянин, им ставах приятен. Подобни срещи често свършваха в обраслото с мъх дъно на някоя скътана долчинка, голи с девойчето, а веднъж-дваж и с двечки, които се кикотят сладко и се редуват отгоре ти. Само градските хора си мислят, че селяците са невинни. До ден-днешен мирисът на прясно

окосено сено или току-що откъснати диви ягоди ми носи усмивка на устните и смътен спомен за топлина в слабините.

Чудя се дали животът ми нямаше да е по-щастлив, ако се бях родил при тези простички хора и не познавах по-далечни хоризонти от тях? Навярно Айрису е смятал да ме направи точно такъв, а Сайонджи, предрешена като баща ми, се е намесила. Не знам.

Малко преди да свърши последният срок, започнах да си търся дивизион. На завършващите се разрешава да кандидатстват за която част пожелаят и стига армията с неохота да е обявила свободно място, наистина може да те назначат там. Като курсант на елитно училище най-малкото щях да служа в кавалерията, а не в пехотата или — още по-лошо — при сапъорите в поддържащите части.

Допусках, че колегите ми от курса с техните връзки и богатство щяха да изсмучат мозъка от кокала и за мен да остане само дупката.

Гледах с копнеж към конните дивизиони „на края на света“, както се изразяваха никиасците, пръснати по кантончетата по Границите или в бдителните гарнизони на границата между Дара и Кальо, в състояние на примирие, което не беше точно война, но така и нямаше да стигне до мир.

Най-много ми се искаше да служа в някой от трите гарнизона в Ърей, които пазеха васалната държавица Дара да не я опустошат Планинските воители — безстрашните убийци, които слизаха от суровите си планини, за да плякосват, изнасилват и избиват.

Това също така бе фронтната линия срещу Кальо, който имаше претенции и към Ърей, както и, отгатык Пограничните земи, срещу най-опасния ни потенциален противник, кралството Майсир. Тези три дивизиона бяха Десети хусарски, Дванадесети тежка кавалерия и Седемнадесети Ърейски пиконосци и пазеха най-важния от всички проходи към Пограничните земи, прохода Сулем.

Доколкото можех да преценя, шансът ми да бъда назначен в някоя от тези части беше точно толкова, колкото да ме изберат за Кралицата на Птичия празник, та да танцувам около фалическият стълб с орхидея между гърдите.

Но късметът ми се намеси отново, и близък, и далечен. Единия го знаех, но не и другия. Далечният и непознат бе в това, че Границите се пробуждаха и по стръмните хребети и в посърналите селца на Пограничните земи суровите планинци, които наричаха провинцията

„Кайт“, жадно гледаха на юг към тучните земи, тлъстите говеда и гладкокожите девизици на Търей.

И други гледаха към тези земи, но за тях разбрахме по-късно, а тяхната лъст далече надвишаваше простицката радост от насилието и грабежа.

По-близкият късмет стана очевиден, когато чух какви постове си търсят другите кадети. Или искаха щабна служба, за предпочитане под командата на този или онзи висок чин, осигурил кариерата им, или в някой от „парадните“ дивизиони около Никиас. Тези части също се смятаха за елитни, но не и от мен, тъй като често ни бяха подканяли да ги посещаваме и да немеем от възхита. Бях виждал колко време отделят да излъскат всичко, от бронята до конските копита, и колко малко се упражняват в истински бойни маневри за сметка на грандиозните, но безсмислени парадни прегледи, атаки в редица и тъпи обръщания. Не се бях включил в армията, за да се грижа дали плюмажът от конски косми на шлема ми виси отзад точно до втория прешлен на гръбнака ми.

Бях изпратил писма за военен пост в трите дивизиона в Търей и не можех да направя нищо повече, освен да чакам.

Разправят, че завършването на лица и церемонията по дипломирането е най-страхотният миг в живота на младия офицер. За някои може и да е така, но не и за мен. Много по-страхотна беше онази нощ с жената и тигъра в къщичката ми, или денят, в който получих радушен прием от два от трите дивизиона, в които кандидатствах. Единият беше на Пиконосците и не мисля, че сърцето ми можеше да се изпълни с повече радост.

Дните изтекоха като в мъгла до тържествения ден, когато излязох от редицата и препуснах в галоп с Лукан до платформата, на която стоеше доминът на училището, слязох, изкачих в строева стъпка стъпалата и поясът на офицерския ми чин беше увит на кръста ми.

Ходих на няколко празненства в чест на завършването и се клех с останалите във вечно приятелство и вярност, но умът ми гледаше далече на юг и жадувах за суровите голи височини на Пограничните земи.

6. ВЪЛКЪТ НА ГАЗИ

Когато поех към кейовете, ми се струваше, че всички граждани са излезли по улиците. Непрекъснато поглеждах към слънцето от страх, че ще изтърва часа на отплаването, но не можех да яздя по-бързо от ходом, защото Лукан и Рабит щяха да стъпчат някого.

Наоколо се тътреха потни жреци — мъчеха се да си придадат достолепие и носеха статуи на своите богове и богини, по-големи от самите тях; следваха ги мърморещи молитви богомолци; търговци хвалеха шумно стоката си и не обръщаха внимание на врявата наоколо; жално хленчеха просяци; богаташки бяха излезли да напазаруват в носилки или в карети; тук-там се мяркаха подранили пияници; носачи мъкнеха какво ли не, от самуни хляб до церемониални халати; видях един мъж — всички го заобикаляха отдалече — с кош, пълен със змии.

Насред улицата беше седнал и медитираше гол отшелник. Човешкият поток се изливаше покрай него като покрай речен камък. Рано или късно щеше да реши да се размърда, някой богаташ щеше да хвърли златна монета в паничката му и той много загадъчно щеше да се събуди или щеше да го стъпче някой тежко натоварен фургон или слон. Явно му беше все едно какво точно ще стане.

Около него трептеше едва доловимо сияние. Силата му беше толкова осезаема, че привлече вниманието ми.

Двамата бяхме сами в прохладна долчинка до весело ромолящо поточе. Лек ветрец ни галеше и слънцето ни милваше с добрина. Птици пееха и наблизо пасеше елен. Светият се усмихна и ме обля покой.

Бях се върнал в Никиас. Изтрих потта от челото си, пуснах две медни монети в паничката му и продължих.

Седемнадесети дивизион явно бързаше да се явя, защото ме бяха упълномощили да взема бързия пощенски кораб „Таулър“, който да ме превози до Ренан за по-малко от две седмици.

„Гаулър“ все още беше привързан за кея и си позволих да го погледам отдолу и да му се възхитя. Беше на не повече от година, великолепен пример какво могат да създадат майсторите на Дара, дълъг около двеста стъпки и четиридесет на ширина. Имаше три палуби, с каюти издигнати над главната палуба, с пространство за товар и в средата на кораба — със заграждение за животни. Управляваше се от малък мостик при носа. Горната му част, над ватерлинията, беше изработена от тиково дърво, с изваяни хиляди и хиляди фантастични изображения на богове, хора и демони, боядисани след това в също толкова багри.

Но това, което го правеше наистина смайващ, беше начинът, по който се движеше. При кърмата имаше два широки ремъчни механизма като онези, дето се използват за въртене на мелнично колело, но много по-широки и тежки, все едно че не волове, а слонове щяха да осигуряват тягата. Но си стояха празни. Точно тук се задействаше могъщата магия. Група никиаски магьосници се бяха трудили години, за да съставят заклинание, с чиято помощ ремъците, за които ми обясниха, че са от слонска кожа, не само да съхранят огромната сила на животните, която щеше да се отприщи, за да тласка кораба, но освен това силата да се запази в продължение на повече от седмица, преди да се наложи ремъците да се подменят. Удивих се и отново си напомних колко е глупаво, че армията смята магията за второстепенно средство.

Останалата част от машината беше по-прозаична, но за мен — също толкова удивителна. Слонските ремъци въртяха колелета, от които минаваха кожени колани към едно по-голямо колело, стърчащо встрани от кърмата малко над ватерлинията и снабдено с перки. Точно то тласкаше съда напред и се управляваше с помощта на дълги весла, изпънати от палубата до колелото с перките във водата. Корабният капитан при носа щеше да реве командите си на кормчиите, а при дъжд или вятър командите щяха да се предават с дръпване на изпънатото въже.

На кея стоеше корабният ковчезник и уредих да натоварят конете ми, като му пуснах един сребърник, колкото и да ми беше трудно да си го позволя, за да съм сигурен, че Лукан, Рабит и двата ми товарни коня ще бъдат гледани добре. Връчиха ми бронзова плочка с

номера на каютата ми, дадох една медна монета на слугата от лица, който ме бе придружил до пристанището, и се качих на борда.

Каютата беше спретната, но малка и на най-долната палуба. При все това струваше скъпо, много по-скъпо, отколкото щеше да ми се плаща за сезон. Тъй като всичките ми вещи се побираха в един вързоп и дисагите на Лукан и Рабит, ми оставаше предостатъчно място.

Върнах се на палубата и зачаках тръгването. До кейовете бе едно от местата, използвани за къпане. Дълго стълбище водеше до мътнокафявата река — гъмжеше от хора. Някои бяха изключително скромни — видях цяло семейство, облечено от глава до пети в бели халати — и се мъчеха и да се измият, и същевременно да останат скромни. Други бяха само по препаски около слабините, но повечето — както са си дошли на този свят.

Сред тълпата имаше и богати, и бедни, търговци и крадци и си припомних, че никой не може да изтъкне богатството си, докато е гол, както и че, за съжаление, повечето от нас, когато са без дрехи, доказват, че първият мъж или жена, които са си ушили препаска от листа, са проявили все пак елементарно благоразумие.

Имаше и изключения. Видях една млада девойка, съвсем гола, ако не се броеше тънката сребърна верижка около кръста ѝ, и тя ми се усмихна лъчезарно, щом срещна погледа ми. Намигнах ѝ, тя ми махна с ръка, въздъхнах и ѝ посочих, че няма как — и точно тогава надуха роговете, вдигнаха мостчето и поехме с шумното хлопане на перките във водата.

„Гаулър“ напълно си оправдаваше хвалбите — летяхме на юг, все едно ни гонеха демони. Първите няколко дни беше по-бавно, тъй като беше необходима предпазлива навигация, докато минем през огромната делта, захранваща морето през стотиците си ръкави. Имаше острови не по-големи от храста, израсъл на тях, и други, които ми се сториха големи колкото Симабю. Островите бяха гъсто населени и се зачудих — и потръпнах — какво могат да направят тези хора, къде могат да избягат при едно наводнение. Предположих отговора и се постарях да превключа мислите си на по-весели теми.

След като се измъкнахме от делтата, поехме по-бързо. Река Латейн е огромна, изпъва се от единия хоризонт до другия по пътя си към морето. Имаше много други кораби — и лодки също — и докато се разминавахме, роговете свиреха за поздрав.

Слизах в каютата само когато лягах да спя — иначе стоях на палубата и гледах с възхита нашата велика и прекрасна Нуманция, на която се бях заклел да служа.

Спътниците ми бяха предимно от заможната класа, така че се държах настрана. Няколко пъти ми предлагаха да ме черпят и приемах с радост, защото се бях разбрал насаме със сервитьорите каквото и да поръчам, да ми носят чаша преварена вода с онази чудесна рядкост, наречена лед, и щипка пчелен клей, което ужасно приличаше на буламач от дестилирани сливови костилки или нещо такова.

Не правех опити да завържа приятелства, тъй като ми беше по-интересно да гледам, отколкото да разговарям, и обикновено вечерях сам и рано. Също така имах много за четене, тъй като преди да тръгна си бях купил книги за историята на Ърей, Пограничните земи и даже един том за самия Седемнадесети дивизион пиконосци. Да чета чак толкова не ми допадаше, но смятах, че е по-малко обременително, отколкото да изглеждам пълен глупак, когато пристигна в Мехул.

Един ден, докато се разхождах по палубата, видях магьосника да забавлява едно семейство — той беше едно от забавленията на кораба, осигурени от самите корабовладелци, наред с пътуващи певци, акробати и мимове. Семейството беше младо, двамата винаги си обличаха най-хубавите дрехи, дрехи, изостанали съвсем леко от модата. Предположих, че или пестят пари, или това пътуване им е подарък от някой богат близък. Бяха четирима: две момченца, може би на по три и четири годинки, баща им и явно бременната им майка.

Магьосникът беше доста надарен — весел шишко, който през цялото време бърбореше, докато ръцете му правеха чудеса. Взе от едно от децата малка играчка, тигърче, и го превърна последователно в котка, която измяука, в куче, което излая, в зебра, която изпръхтя, и накрая в огромен тигър, който отвори уста да изреве. Докато децата се сетят да се уплашат, ревът премина в мъркане на котенце, момчетата се засмяха и магьосникът им върна играчката. Бащата се обърна, видя ме и сведе глава в почит към по-висшата ми класа.

Смутено отвърнах на поздрава и продължих. Докато крачех към кърмата, се замислих над това чувство на отдалеченост, което бях изпитал, докато гледах тези хора, живеещи живот, какъвто никога не бях познавал, толкова странен и чужд, че все едно е от някой от другите светове, които Колелото със сигурност докосва.

Продължавахме на юг. Земята ставаше все по-безлюдна и суха, градовете — по-малко, а стопанствата бяха разпръснати и занемарени. Хората по двата бряга и в лодките изглеждаха все по-бедни: в дрехите им я нямаше пищната пъстрота на севера.

Спряхме за провизии на едно пристанище — дълъг дървен кей и няколко пръснати покрай брега сгради. Слязох да се поразходя. В края на кея беше клекнал някакъв мъж, по-беден и от най-големия бедняк, ако се съдеше по дрипите му. До него седеше момиченце, десетинагодишно. На лицата и на двамата се беше изписала търпеливата мъдрост, присъща на бедността: боговете не могат да ми дадат нищо повече, единствената благодат, която ще намеря, е когато се завърти Колелото. Измъкнах една монета от кесията си, въпреки че мъжът все още не беше протегнал ръка за просия.

— Благородни господине — промълви той. — Бихте ли купили дъщеря ми?

Не знам защо се изненадах — много пъти бях виждал мъже и жени да предлагат децата си по бедняшките задни улички на Никиас. Но се изненадах.

— Не. Аз съм обикновен войник. Нямам как да я издържам.

— Няма да ви е пречка — заговори той все едно, че не беше ме чул. — Добро момиче е. Никога не е боледувала. Повечето ѝ зъби са здрави. И не яде много. Може да шиете и съм сигурен, че ще намерите някой, който да я научи да готви.

— Може дори... — мълчанието се проточи — дори да бъде мила с вас. Като порасте, ще е още по-добра.

Сръга момичето с лакът и то се опита да докара усмивка на лицето си, като тези, които беше виждала изписани на курвите. Но ясно видях страха зад усмивката.

Може би трябваше да ударя мъжа или нещо такова, но пуснах сребърника в прахта пред тях и забързах обратно към „Таулър“. Нуманция можеше да е велика страна, но носеше ужасното бреме на отчаянието и бедността.

И тогава си пожелах, желая го и сега, всички да сме богати или поне нищо да не ни липсва. Но предполагам, че такава задоволеност ще отегчи боговете и ще ги накара да събудят Умар, та да почне отначало и да им направи един по-забавен свят.

Към края на втората седмица пътуването ми беше омръзнало и кокалите ми имаха нужда от здраво раздвижване. Помислих дали да не почна да тичам по палубата или да се катеря по такелажа, но реших, че сигурно вече достатъчно съм заприличал на Вачан, за да се правя на затворена в клетка маймуна.

Латейн вече беше станала чиста и синя и земята около нея отново зелена и тучна. Бяхме навлезли в една от най-благословените земи — провинция Ърей. Тук-там реката се раздвояваше, но всеки от двата ръкава си оставаше плавателен. Горе от третата палуба смътно можеше да се видят далечните планини, очертаващи края на малката провинция и началото на Пограничните земи. Тук щях да лея кръвта си и да си създавам име.

Спряхме на пристана, оседлах конете си и се отправих през града по пътя, който щеше да ме отведе до моя бъдещ дом, Седемнадесети пиконосци, в гарнизонния град Мехул.

Бях очаквал да заваря красив град, а намерих вълшебно място. Беше много стар и беше предпочитан за лятна резиденция от някогашните крале на Нуманция.

По това време във всички други райони на Нуманция беше горещина; тук беше прохлада, от планината лъхаше приятно и ветрецът шумолеше в клоните на дърветата в многобройните паркове из града. Самите дървета бяха от непознат за мен вид, с шест стъпки обиколка и пъстроцветни листа, толкова големи, че можеше да се използват като чадъри при леките дъждове, които се изсипваха понякога.

В центъра на града вместо очаквания дворец или някоя мрачна цитадела имаше градина, в която се издигаха фонтани — пееха между колоните от черен мрамор, нашарени с фигури от златен варак, и водата се стичаше със смях по водопадчетата в езерцата.

Многобройни канали кръстосваха града и свързваха градските езера. Извисяваха се огромни, безпаметно стари, с тераси — дантела от арабески и красота, с обрасли с пъстри цветя покриви.

Имаше безброй ресторанчета, от които надушвах миризма на печени гъски, риба с ароматни подправки, поръсена с лют пипер царевица и други вкусоти.

Хората изглеждаха весели и дружелюбни. Срещаха се и просяци естествено, но и просяците все едно че се бяха къпали и хранили добре

последната седмица и изказваха молбите си все едно, че са почтени мъже и жени, които упражняват професията си и не искат повече, отколкото им се полага.

По езерата видях плаващи острови-цветя, черни лебеди и пристанали лодки-къщички, всички великолепно украсени с прелестна дърворезба и оцветени с всички цветове на дъгата. Зад всеки от тези домове-ладии, дълги над сто стъпки, беше привързан по един помалък, покрит с балдахин съд, отрупан с възглавнички, идеален за идилично отпускане в топъл ден като този. Това, помислих си с копнеж, би било идеално място за любовници и за дълъг отдих.

Има една поговорка: че всички хора си имат два дома — своя и Ърей. Та тогава разбрах, че е истина. Как изглежда тази провинция сега е поредното доказателство за тъжната орис, която император Тенедос и, дължен съм да призная — самият аз — донесохме на своята страна. Плачете, нуманцийци, за някогашния блясък на Ърей, който вече го няма.

Но се кълна, че в онзи ден дори прахът, който изритваха копитата на Лукан, ми миришеше сладко.

Разбрах защо към Ърей, въпреки че е под протектората на Нуманция, има претенции съседната провинция Кальо и дори Майсир, още по на юг от Пограничните земи, въпреки че по това време никой не вземаше претенциите им на сериозно.

Продължих към Мехул. Ако Ренан е единият връх на равностранен триъгълник, а проходът Сулем е другият, то третият връх, на запад, е Мехул. Пази не само прохода Сулем, но и друг опасен район — планините Ърши. Те също са част от Пограничните земи, но според легендата обитателите им са още по-свирепи и от своите братя в останалата част на Кайт, макар да имат същите обичаи и езикът им до голяма степен да е същият. През годините са причинявали на армията и населението на Ърей повече скръб от всички разбойници, извиращи от прохода Сулем. Това щях да го науча добре само след няколко седмици.

Вечерта спрях на бивак край едно поточе. Проснах походното си одеяло под звездите и се заслушах в любовната серенада на елените в далечината, докато се унасях.

На другия ден влязох в Мехул — типично погранично селище с три-четири хиляди души население; повечето жители си изкарваха

прехраната пряко или косвено чрез обслужване на Пиконосците.

Базата беше съвсем близо до града. Беше там от поколения, достатъчно дълго, за да могат фиданките, засадени с мъглявата надежда, че дивизионът може да се задържи достатъчно дълго, за да ги изсече за дърва за огрев, да порастат в огромни дървеса, осигуряващи благодатна сянка в Жаркото време. Казармените постройки бяха каменни, с дървения отвътре и покрити с каменни плочи, които да пазят от горещините и да не пускат водата вътре през Дъждовното време.

Теренът се поддържаше образцово — нещо, което може да се очаква, щом разбереш, че няколкостотин души са готови да скочат, щом старши пиконосецът се намръщи, и почнат да косят и да чистят.

В дивизиона имаше седемстотин пиконосци, зачислени към шест ескадрона и щаба. Ескадроните бяха Елен, използван за разузнаване; Лъв; Леопард; Гепард; Тигър; и Мечка — той служеше за поддръжка на бойните ескадрони. Всеки ескадрон включваше четири колони от по двадесет и пет души, номерирани и винаги назовавани с поредния номер.

Влязох, представих се на дивизионния адютант и бях зачислен към Трета колона, ескадрон Гепард.

Следващите няколко дни изтекоха бързо в мъглата от щастие, докато ми връчваха необходимите оръжия, униформи, „заклинанието за разбиране“ на местните говори и екипировката и се запознавах с колегите си офицери, и най-важното — с бойците от моята колона. Все още мога да ги изредя всички поименно, дори онези, които по-късно, когато тръгнах с императора, отказаха да се включат в личната ми гвардия.

Те също така събудиха единственото опасение, което имах: страха, че мога да проваля и тях, и себе си, и да причиня безсмислена смърт. За щастие, баща ми беше описал всяка поредна стъпка, която трябваше да направя в първото си командване, и ме беше предупредил да оставя повечето неща на самотек, с думите:

— Да не почнеш да се моткаш с колоната си като някоя стара мома, дете все си подрежда дневната и все е недоволна — и освен това: — В началото само гледаш бойците си отстрани и се учиш от подофицерите си.

Постарах се да изпълня съветите му.

Давах си ясна сметка и че съм най-младият и новият в столовата и затова си стоях настрана, мълчах си, освен когато ме заговорят, и отговарях колкото може по-кратко.

Някои от останалите младши легати ме закачаха, опитваха се да намерят слабото ми място. Прилагах друго от поученията на баща ми, според което веселякът, който пръв ще се сприятели с теб на новия пост, ще ти поиска пари назаем, ще ти открадне вещевото доволство и накрая ще те изостави в боя. Приятелството не е пролетно цвете, обясняваше ми той, а расте бавно, като дъб. Предупреди ме, че може да има и изключения, разбира се, също като в любовта.

Изтекоха два месеца и се заклевам, че с всеки ден бях все по-щастлив. Тогава дойде кулминацията: заповядаха ми да отведа колоната си в едно село, пострадало от разбойнически рейд на планинците и както каза домин Херстал, „оправи там каквото има за оправяне и се занимай с който там е виновен както намериш за добре“.

Някой сигурно ще ахне, че един петдесет и няколко годишен мъж е толкова тъп, че да възложи задачата на гарант, съдия и възможен езекутор на хлапе, което още не е изкарало двасетия си рожден ден, но Херстал беше старо куче и изобщо не беше глупак. Беше наредил на ескадронния старши на Гепард, брадатия Биканер, служил в дивизиона вече двасет години и, както разбрах по-късно, подофицер, прекършил гръбнака на не един легат новобранец, да ме придружи. Старшите пиконосци имаха почти същия боен опит, а и цялата колона беше добре осолена с пиконосци с дълга служба. Всъщност имаше само двама новобранци, с чин конник. С двасет и пет такива мъже трябваше да съм пълен малоумник, за да се издъня.

Тъй като набезите се правеха откъм границата, ми зачислиха и един местен ренегат, Изаи, когото използвахме за съгледвач. Реших, че е пълен негодник, и ескадронен подофицер Биканер ухилен ме увери, че съм прав, но че е изключително верен на дивизиона макар и само заради това, че в родните му планини го били обявили за изменник и че освен това бил извършил убийство тук, в Търей. Били сме за него единственото и последно спасение, така каза старшията.

— Освен ако не измисли нещо друго, и тогаз ще ни измени като всички останали.

Влязохме в селото и устроихме трибунал на площада. Ситуацията беше съвсем проста — или поне така изглеждаше в началото.

Нападателят се оказа ършийски главатар и прочут магьосник — беше се нарекъл Вълка на Гази. Беше ударил селото малко преди съмване, беше убил двама пастири и ранил тежко трети и беше откраднал седем вола. Но не това беше главната жалба на селяните — този разбойник беше потрошил вратите на един местен търговец, беше го набил и ограбил и бе отвлякъл единствената му дъщеря.

Попитах с каква цел я е отвлякъл. Бръцолевенето стана още по-досадно — Вълка щял или да я вземе за жена, или да я направи обща курва за хората си, или, и тук единодушието беше пълно, да я принесе в жертва на някаква ужасна церемония, понеже, както обясни търговецът, „тя е девица, благословена от боговете, любимката на всички ни“. Попитах как този ужасен разбойник е знаел точно коя къща да разбие и ми поясниха, че несъмнено е видял това прелестно цвете на Ърей, това безподобно чудо на млада женственост, тази перла на красотата, докато е пазарувал в селото.

Тъкмо се канех да запитам защо селяните са били толкова глупави, че да позволят на някакъв разбойник да пазарува каквото му трябва, особено след като търговията с Пограничните земи е незаконна, освен в точно определените от властта дни, но ескадронен подофицер Биканер поклати леко глава и си замълчах. По-късно той ми обясни, че граничните села и градчета редовно си търгуват с враговете и често се женят помежду си, което, допълни той: „Прави налагането на закона интересно понякога, щото не знаеш дали ще нагазиш здраво в някоя кръвна вражда, или не.“

Трябваше веднага да яхнем конете и да спасим дъщерята на търговеца, която се казваше Тигриня, преди да са я принесли в жертва на някой тъмен демон, да накажем Вълка и да не забравяме, напомни ни шефът на селото, че той трябва да плати не само за воловете, които ние също трябва да върнем, ако може, но и за двамата убити и тежките рани на слугата му.

Така че прекосих границата в първата си военна кампания — двайсет и седем бойци по дирите на някакъв дрипав разбойник и селското момиче, което беше отвлякъл.

Изаи знаеше къде е леговището на Вълка: на не повече от три левги от границата, малко на север от родното му село, за което разбойникът претендирал, че му е подвластно.

Тръгнахме по една тясна пътека през хълмовете и на два пъти видях незасъхнала волска тор, на не повече от два дни — бяхме на прав път. Чувствах се много уверен, напълно сигурен, че ще унищожим злодея и ще си спечеля голяма почит.

Пиконосецът в авангарда на колоната извика предупредително и видях отпред трима души, точно където пътеката навлизаше в тясно дефиле. Крещяха войнствено и стреляха с лъкове, но стрелите падаха далече.

Бяхме ги спипали! Тъкмо се канех да дам сигнал за атака и ескадронен подофицер Биканер каза:

— Сър!

Имаше нещо властно в тона му и затова се сдържах, въпреки че ме хвана яд — битката не е време за приказки.

— Моля легата да ме прощава, но тукашните имат навик да засмукват войниците — пратят няколко души напред да ги предизвикат, а ядрото лежи в засада.

Като го каза, цялата ми надута самоувереност се изпари и се изругах наум. Знаех, че Биканер е прав, и че освен това Вълка е пуснал заклинание да види дали ще намери глупак, на когото да внуши глупава кръвожадност.

— Колона... стой! — отсякох. — Слез от конете! Ескадронен подофицер Биканер, искам четирима спешени напред по фланговете, по скалите горе. Петима стрелци да навлязат в прохода за поддръжка. Отваряйте си очите да не ни очакват от другата страна.

След като съгледвачите ми поеха напред — прибягвах от укритие на укритие като предпазливи гущери — чух отгатък височината тропот на конски копита.

— Готово — каза Биканер. — Вече няма засада.

Но аз си бях научил урока. Можеше да ни играят двоен блъф — и точно това бяха направили. Зад тесния каньон имаше малко дере, идеално за скриване на конете, докато ездачите им изчакват двайсет и пет идиота да влязат в капана — дере с пресни, още димящи конски фъшкии. Но ездачите на Вълка се бяха оттеглили.

— Така е с Планинските воини — каза старши пиконосец Уейс. — Само в гръб ще те ударят, никога в лице.

Предположих, че вижда нещо недостойно в това шепя зле обучени мъже да не искат да застанат срещу двацет и седем редовни войници. Аз лично смятах, че всеки, който се бие, както не му харесва, е не само глупав, но и обречен на кратък живот.

Продължихме в планините, но не се натъкнахме на друг капан.

Минахме завоя, след който пътеката продължаваше нагоре по полегат склон с високи голи скатове от двете страни, и най-сетне видяхме твърдината на Вълка на Гази.

Представляваше кръгла кула, с височина около петдесет стъпки и малко повече в диаметър, изградена с плоски камъни, струпани един върху друг и грубо скрепени и измазани с глина. По стените имаше амбразури за стрелба и преброих три етажа и площадка с каменно перило, от която да стрелят. Процепите на горния етаж бяха пошироки, почти колкото прозорци.

Чак замък не можеше да се нарече — не беше и нужно да е замък, за да ни спре.

На върха на кулата имаше мъже — и стрелите изведнъж заваляха. Падаха далече от нас, но аз благоразумно наредих на хората си да се изтеглят, да оставят конете с няколко души да ги пазят и да тръгнат напред спешени и готови за бой.

Преди да са го направили, на върха на кулата застана висок брадат мъж. Беше с ботуши, яркочервен халат и с широк пояс, от който стърчаха няколко оръжия, и със синя кърпа, плътно стегната на главата му. Можеше да е само Вълка на Гази.

— Вие сте мъртви! — изрева той с усилен с магия глас. — Бягайте или ще срещнете моя гняв!

Извиках двамата си най-добри стрелци и подкарах напред. Сигурно трябваше да сляза, тъй като един кон под обстрел може да се уплаши, но ми беше необходима колкото може по-внушителна осанка. Спрях на самата граница на обхвата на лъковете.

— Аз съм легат Дамастес à Симабю и говоря от името на селяните на Ърей! — извиках в отговор. — Ти си нарушил законите на нашата земя и трябва да платиш!

Вълка се изсмя гръмко.

— Аз съм единственият закон, на който се подчинявам! Ти си глупак!

— Върни жената! И заплати за злочинствата си — ревах в отговор. — Трябва също да платиш на семействата, чиито мъже си убил, и за единия, когото си ранил.

— Напусни земята ми, или ще умреш!

Явно комуникацията не вървеше много добре.

— Имаш четири часа да размислиш — отвърнах, боя се, доста неубедително. В отговор отново ми се изсмяха. Обърнахме да се връщаме, но изведнъж един от стрелците ми, Кърти, изруга и тетивата на лъка му звънна. От кулата се чу писък и един туземец залитна от горния прозорец, а лъкът му изпадна от мъртвите пръсти, преди да е успял да пусне стрелата си към мен.

Бях благодарен, че не проявих глупостта да вдигна бялото знаме за преговори, когато подкарах към кулата — щях да му осигуря подобра мишена. Но вече бях взел втория си урок как се води войната в Пограничните земи.

Върнах се при хората си и проведохме военен съвет. Мненията ни изглеждаха крайно ограничени и нито едно не звучеше вдъхновяващо. Бяхме обсадили Вълка, но колко дълго можеха да отцепят укреплението му двайсет и седем войници? Предположих, че няма да е повече от ден, преди или разбойниците му да се измъкнат през тайни проходи, за които не знаем нищо, или, също толкова вероятно, да бъдем нападнати от други Планински бойци. Съмнявах се Вълка да има много съюзници, но допусках, че повечето планинци щяха да забравят временно кръвната вражда заради шанса да набучат на копието си главата на нуманцийски войник.

Можехме да атакуваме кулата фронтално и да ни избият със стрелите при щурма.

Или можехме да се откажем и да се оттеглим.

Не можех да приема нито едно от трите и наредих на бойците да вдигнат защитна каменна стена около хълмчето близо до кулата, достатъчно висока, за да забави атаката, ако ни нападнеха. Заповедта ми се посрещна с глухо мърморене, тъй като никой кавалерист не обича физическия труд, но ропотът беше набързо усмирен от подофицерите. Докато бойците работеха, се отделих на няколко крачки встрани и седнах да огледам кулата.

Имаше две врати, и двете дървени и със сигурност здраво залостени и блокирани отвътре. Щеше ли да е възможно като падне нощта да ги подпалим? Съмнително: какво можех да използвам за подпалка? Ако имах със себе си магьосник, щеше да хвърли заклинание, което да ги накара да лумнат в пламъци, но дори и да беше така, какво щеше да ми донесе това? Пак щяха да останат десетина разтега открит терен, който трябваше да преодолеем. Продължих да гледам. Изведнъж ми хрумна нещо и повиках Изаи.

Посочих прозорците на третия етаж и го попитах смята ли, че човек може да се промъкне през тях. Той примижа и отвърна, че да — стига да е тънък. Много тънък. Ескадронен подофицер Биканер изобщо не би се справил. Пак огледах кулата.

— Може ли да се изкатери това?

Изаи отвърна, без да ме гледа:

— Аз мога да го изкатеря. За мен, за всеки планинец ще е все едно да вървиш по път. Но вие... войниците? Не мисля.

Аз обаче мислех, защото хранех малко повече уважение към войниците си от него. Но каква беше възможността достатъчно хора да се изкатерят по стената на кулата в пълна тишина? Започнах да задрасквам в ума си този план като поредната глупава идея, при което ми хрумна друга възможност.

— Изаи, може ли Вълка да се уплаши от магия?

— Разбира се. Войнът с меч не се ли тревожи винаги, че някой ден ще срещне още по-добър от себе си? Само че нямаме такъв. Освен ако легатът няма дарби, които още не са разцъфнали.

— Много ясно, че имам — отвърнах твърдо. Поисках му шишенцето със синята прах, за което бях сигурен, че ще си носи. Всички планинци я използват да се цапат с нея около очите — сигурно смятат, че така са по-чаровни. Той се озадачи, но ми го подаде.

Повиках Кърти и му поисках една стрела. След това с още двама души отидох на предишната си позиция и изревах, че искам да видя Вълка. Появи се след малко — навличаше халата си.

— Какво искаш, глупако? Тъкмо се канех да се порадвам на жената.

Не обърнах внимание на думите му и вдигнах високо стрелата, която бях намазал със синята прах на Изаи. Насочих я към Вълка, после към четирите посоки на света.

— Вълко, о, Вълко — извиках с цяло гърло; мъчех се да викам тържествено и злокобно като магьосник. — Това ти е горчивата орис, това е краят твой. Спри греховете свои и помири се със Сайонджи, с Айса, бога на войната, или чуй скърцането на Колелото. Подчини ми се, о, Вълко, и ще живееш. Пусни жената, върни златото и няма да хвърля тази стрела.

Вълка неволно се сниши зад бойниците, но след като не се случи нищо, надникна отново.

— Няма полза да се криеш, о, Вълко. Обречен си — изревах аз. — Не ме карай да хвърлям стрелата, що няма нужда от лък, нито от тетива, а ще те намери сама и ще те убие. О, Вълко, няма укритие от моята стрела, няма стени достатъчно дебели, които да те опазят от нея. О, Вълко, чуй ме и се подчини! Не ме карай да хвърлям стрелата!

Той изчака за заклинание, после почна да се смее, зарева от смях и за момент изпитах надежда, че ще се задуши. Прибра се, без да ми отговори.

Върнах се при бойците. Ескадронен подофицер Биканер изчака да се увери, че никой тях няма да чуе, и ми каза тихо:

— Добра идея, легат. Само че тоя с блъф няма да го пречупиш. Много е корав, за да го прекараш с думи. Ще трябва да пробваме друг план.

Поклатих глава.

— Можем, старши. Но едва след утре, защото играта ми тепърва започва.

Изчаках да се стъмни, повиках Изаи и му казах, че е дошъл моментът да докаже хвалбите си. Исках да изкатери въпросната кула и да изпълни определена задача.

Той пребледня, зашари боязливо с очи и облиза пресъхналите си устни, но нямаше как да не се съгласи.

— Ще се подчиня, легат. Бързо ще стане.

— Имам пълно доверие в теб, Изаи — отвърнах. — Аз тръгвам с теб, а също и пиконосец Кърти, който стреля много точно в тъмното. Ще те прикрива, ако те усетят. Или... — не довърших. Нямаше нужда да уточнявам, че ще го прониже, ако се опита да избяга. — Ако не се върнеш, докато луната се премести един пръст, ще приемем, че си се загубил, и ще тръгнем да те търсим.

Лицето му помръкна. Бях му затворил всякаква вратичка за измъкване. Взех стрелата, на която бях хвърлил „заклинанието“ си, и му повторих какво да направи.

Запълзахме напред. Кулата беше цялата осветена и отвътре се чуваше смях и песни. Хората на Вълка не бяха приели присъствието ни на сериозно.

Изаи ме погледна, изгледа накриво опънатия лък на Кърти, свали халата си и рече:

— Легате, мисля, че в някой друг живот си бил един от нас.

След което се скри в мрака. Напрегнах очи и след малко ми се стори, че виждам нещо като голям паяк да пълзи бавно нагоре по стената.

След половин час Изаи се върна. Дишаше тежко и кожата му беше изподраскана и разранена.

— Сбърках — изсумтя, след като се загърна в халата си. — Катеренето беше почти невъзможно. Май съм единственият човек из тия чукари, който можеше да се справи.

— Не се съмнявам, че си прав — отвърнах, благодарен на тъмнината, че скри усмивката ми. — Ще се постарая домин Херстал да чуе за храбростта ти и да те възнагради — стига планът ни да подейства.

Върнахме се при другите и зачакахме. След два часа светлините по кулата започнаха да гаснат. После чух как някой изведнъж извика от ужас.

„Много добре — помислих си. — Сега чакаме до съмване.“

Щом слънцето изгря, вратата на кулата се отвори и от нея излезе самият Вълк. Зад него се появи хубавичка млада жена и трима мъже, понесли ковчежета.

Чух мучене и видях, че от селото зад кулата карат няколко глави добитък.

Когато Вълка се приближи, видях, че не е спал добре — около очите му имаше големи тъмни кръгове и беше смъртно пребледнял. В едната си ръка държеше стрелата, която бях накарал Изаи да подхвърли през горния прозорец на кулата и която явно го беше ужасила, когато я е намерил. Зачудих се дали Изаи е имал късмета да я хвърли в спалнята му.

Тръгнах да го посрещна, но спрях доста зад обхвата на меч, въпреки че нито Вълка, нито хората му изглеждаха въоръжени. Стрелците ми бяха изпънали лъковете си.

Вълка коленичи, протегна стрелата и захленчи:

— О, магьоснико, прости греховете ми. Не знаех какъв могъщ чародей съм оскърбил и се заклевам във всички богове, че нивга повече не ще го оскърбя. Вземи жената — заклевам се, че не съм я докосвал. Ето го и златото ми — докато го казваше, хората му отвориха сандъчетата. — Всичко вземи, вземи това, което смяташ, че ще отплати стореното, но ми остави живота.

— Оставям ти живота, о, Вълко — отвърнах тържествено. — И съм доволен, че се вслуша в предупреждението ми, което ти предложих тъй щедро. Ала да знаеш, тази стрела ще я задържа. И само да чуя, че си преминал границата и вредиш на невинните люде, ще я хвърля и тя ще те издири и ще те убие, където и да си.

— Кълна се, кълна се, че ще зачитам закона — помисли за миг и ме изгледа накриво. — Поне в Ърей.

— Какво правиш по други земи не ме интересува — отговорих, уплашен да не прекаля с късмета си. Вълкът никога не става овца.

Заповядах на хората си да пристъпят и да отведат Тигриня при конете. Изглеждаше сърдита и се задърпа. Изглежда, Вълка беше прав: нямаше вид на жертва на насилие или друга диващина.

Погледнах в ковчежетата и разбрах колко нищожна е плячката на един жалък бандит от бедни селяци. Имаше само десетина жълтици, три пъти повече сребърници и горе-долу толкова медни монети. Останалите ковчезета бяха пълни с месингови накити, мъниста и камъчета, които според мен бяха от цветно стъкло.

Прибрах златото и среброто и размахвах пръст на Вълка да не греши повече. С поклони и ситнене заднешком, главатарят се оттегли към укреплението си и оттогава нито съм го виждал, нито съм чувал да безчинства в Ърей.

Подкарахме обратно към селото на Тигриня, забавени от добитъка. Чувствах се доволен от себе си: не само че бях изпълнил задачата с лекота, но го направихме, без да пролеем и една капка кръв в колоната ми. Кръвта, разбира се, е естественият изход при всяка война, но колкото по-малко пролееш, толкова по-велик командир си. Иронията бе в това, че винаги се опитвах да следвам това предписание,

а все се оказвах под командата на най-кръвожадните водачи в историята.

Същата нощ, след като вдигнахме стана си от другата страна на границата с намерението да се върнем в селото на другата заран, чух боричкане откъм грубата шатра, която бяхме спретнали за младата жена. След малко ескадронен подофицер Биканер дойде при мен. Едва съдържаше смеха си. Попитах го какво е станало и той обясни.

Изглежда, Тигриня била страшно ядосана. Тъкмо я споходило единственото приключение в живота ѝ — да се измъкне от това, което според Биканер нарекла „проклетото от боговете селце, в което трябва да изгния“, и то в ръцете на такъв романтичен бунтовник, и изведнъж се пръкваме ние, само за да провалим мечтите ѝ.

— Но е хитруша, легате, предложила чаровете си на един от хората ми, ако я откара до Ренан. Прокле го, както и мене, доста красноречиво, като ѝ казахме, че не може да стане. Какво ще заложите, сър, че до месец няма да я видим в Гнилите бардаци с другите курветини?

Такива бяха житейските реалности по границата.

Върнахме нацупената Тигриня на баща ѝ, дадохме парите, прибрани от Вълка, на селския старейшина, който като че ли остана много доволен — предполагам, че жените на убитите мъже са се зарадвали, че изобщо са получили нещо — и поехме към гарнизона. Домин Херстал кимна одобрително и много сухо призна, че проявявам признаци, че усвоявам службата. Дивизионният адютант капитан Ланът ме почерпи същата вечер с чаша вино в офицерската столова и аз с най-голямо удоволствие я пресуших до капка.

Животът ми със Седемнадесети пиконосци започваше.

Само месец след това вкарах пет гола на рьол и изглежда, свърши.

7. САЯНА

Саяна е стар и зъл град.

Според легендата градът бил построен за една нощ от орда демони под властта на един могъщ вещер, който по този начин успял да протегне зловещите си нокти над цялата област и да я стегне в своята злокобна алчност и жажда за кръв. Може и да е вярно, но както вече се бях научил, демоните можеха да взимат уроци от Планинските воини.

Докато яздехме към Саяна, ясновидецът Тенедос ми разказа накратко за миналото ѝ и надълго и широко обясни какво трябва да ме интересува, за да представя по най-уместния начин интересите на Нуманция.

Саяна се издига на едно ниско скалисто плато, изпъкващо над равнините на Кайт, или Пограничните земи, казано другояче. Градът е с крепостна стена и здраво укрепен срещу чужда атака, или далеч по-обичайните кръвопролитни набези, които Планинските воини наричат „прояви на учтивост“. Властва над всички подстъпи към прохода Сулем от юг, тъй че кайтците винаги са могли да диктуват кой да преминава между Майсир на юг и Ърей и Нуманция на север.

Кайт е като змийско гнездо от свързани помежду си кланове и родове, повечето от които като че ли са в кръвна вражда с почти всички други. Който държи трона в Саяна, го наричат „аким“ и се смята за върховен владетел на Пограничните земи, поне до поредната чаша с отрова, коварна стрела или камата, забита в гърба.

Поредният аким беше Бейбър Фергана, чието потекло според кайтските мерки беше определено династично: фамилията му бе държала трона три поколения. Бейбър Фергана според традицията дал знак, че възнамерява да управлява, като избил братята си и омъжил сестрите си за селяни. Но за разлика от баща си и дядо си, сбъркал малко и един от по-младите му братя, Чамисо Фергана, успял да се

спаси от клането и сега разчиташе на верността на местните племена, които не бяха в списъка от приятели на Бейбър Фергана.

— Рано или късно — обясни Тенедос — или Чамисо ще слезе от хълмовете, ще завземе града, ще убие брат си и ще стане новият аким, или пък Бейбър Фергана ще успее да внедри наемен убиец в шатрите на Чамисо и ще настъпи вечен мир, докато едно или друго от четата им не стане достатъчно силно, за да извади меча от ножницата... или да придума достатъчно воини и магьосници да съборят отново онова, което тукашните смятат, че представлява властта.

Това беше обичайното състояние на нещата в Пограничните земи и то не притесняваше кой знае колко Нуманция. Напоследък обаче в планините се беше появила нова сила и тя сериозно безпокоеше Властта на Десетимата.

Ставаше дума за така наречените товиеци, които според Тенедос Властта на Десетимата наричала било „опасен религиозен орден“, било „култ на фанатици“ или пък „шантави разбойници“.

— По което съдя — добави той с тънка усмивка, — че нашите управители изпитват ужас от тях.

За организацията не се знаеше много, освен че е не е особено стройна, с пръснати навсякъде малки ядра, и че повечето ѝ членове произхождат от селячеството, от най-долната и безимотна класа. Основната догма се изразяваше в това, че тези, които следват знамето ѝ, ще наследят всичко от богатите, и то не в някакъв бъдещ рай, а в момента, и че могат да ускорят наследяването, като убият всеки, чийто имот пожелаят.

— Освен — добави Тенедос — онези, които също изповядват вярата им, разбира се.

Също така държали на абсолютна преданост към водачите си и на пълна тайна за организацията си.

Слушах, но без особена загриженост. По-старшите от мен, изглежда, непрекъснато се безпокояха, че някаква нечестива организация може да събори държавата или най-малкото да поквари гражданството. Като войник слушах с дължимата учтивост подобни приказки, но докато не се озовях лице в лице с подобна сган като мои противници, а не с някакви химерични привидения на бълнуващи политици, не си губех времето да надничам под кревата си дали там не се е скрил някой подъл злодей.

Предполагам, че безгрижието ми е било забелязано от Тенедос, за когото вече се бях уверил, че е проникателен четец на човешките лица.

— Не са само приказки за сплашване. Товиетите вече са извършвали убийства отвъд границата, в Ърей, Дара и даже в Кальо, така поне гласят донесенията на агентите на Десетимата. Повечето им жертви са били търговци, чиито кервани или домове са били обирани до шушка и са оставали само труповете.

— Товиетите убиват, като удушават жертвата си с жълто копринено въже и оставят въжето стегнато около шията на убития — поясни той. — Донесенията на агентите гласят също така, че разчитат на силна магия, тъй като никой от тях не е хващан при убийството. Освен това като тръгнат по следите им, дирята изчезва най-неочаквано. Лично аз отначало се позачудих колко ли ще се старая един селски стражар да ги проследи, след като намери, да речем, петима-шестима търговци умрели и златото и стоката им изчезнали, но ме увериха, че донесенията на агентите на Властта са изключително точни в това отношение.

— Как са ги проследили до Пограничните земи?

— Аз също зададох този въпрос и ми се отговори само, че „информацията е благонадеждна“ — Тенедос сви рамене. — Освен това ми казаха, че Чамисо Фергана, изглежда, или е водачът, или е един от водачите на тази организация, чиито членове се увеличават с всеки ден. Скоро ще ги смъкне от планините, ще обсади Саяна и ще поведе голяма война в Нуманция. Властта на Десетимата е сигурна, че товиетите са виновни за всички вълнения по границите напоследък. Е, вече разбираш в какъв великолепен фермент от зло и черна магия ще нагазим съвсем скоро.

Саяна, на по-малко от миля пред нас, беше ослепително бяла под слънцето, бяла като халата на младоженка. Но между нас и крепостните стени се издигаше същинският символ на Саяна. От двете страни на пътя бяха набити железни стълбове, високи по трийсет стъпки, и на тях висяха железни клетки. Във всяка клетка гниеха останки от човешки тела. Някои бяха само кокали, грижливо оглозгани от орли и врани. Други бяха издъхнали по-скоро, труповете бяха почернели от слънцето, с оцъкдени очи и протегнати ръце за сетна

милост, която не можеха да получат, преди Сайонджи да им позволи да се върнат на Колелото.

Чух грак, не от птица, а от окован в клетка мъж или жена — не можех да разбера под мръсотията и дрипите. Едно око се взираше към мен и една ръка пърхаше умолително през решетките за сетния дар.

Знаех, че не мога да го дам, колкото и да ми се искаше да взема лък от някой от бойците си и да забия милостивата стрела в сърцето на окования окаяник. За такова благодеяние щях тутакси да бъда наказан, най-вероятно като заместя този, на когото съм дал милостта.

Извърнах очи и продължихме.

Точно пред крепостните порти в редица стояха петдесет конници — водачът им беше излязъл отпред.

— Виждам, че ни очакват — каза Тенедос и ме изгледа да види дали ще заредя панически заповеди на войниците си да изтупат прахта от мундирите и сбруите. Не казах нищо — бях повече от сигурен, че ескадронният ми подофицер и старшите ми пиконосци са се погрижили за опрятния вид, преди да тръгнем заранта. Освен това се съмнявах, че Планинските воители ценят бляскавия месинг на шлемовете повече от острата като бръснач стомана.

Тази почетна гвардия не приличаше на парадния войнишки строй, който щеше да посрещне някой изтъкнат гост в Никиас: конете пръхтяха и потропваха с копита, готови да препуснат в галоп, а формацията беше пъстра колкото щещ. Ездачите им бяха фантастично накичени, с многоцветни тюрбани, като смачкани платна на лодка, с издути като балони ръкави на ярките ризи под кожените ризници и гащи. От всеки тюрбан висеше дълго цветно перо, което се спускаше чак до задниците на конете.

Но ножниците на мечовете им бяха от най-проста кожа и доста захабени, а по дръжките на оръжията им нямаше никаква украса. Носеха дълги копия и те също бяха с проста направа, а щом се приближихме, видях, че остриетата им блестят, не от лъскане, а от често точене.

Тези господа можеше да са дворцова гвардия, но изобщо не приличаха на парадни фукльовци като Златните шлемове на Никиас, дето стърчат мирно пред всяка врата в нашата Власт на Десетимата. Тези тук бяха воители, а не перчовци.

В първия миг си помислих, че мъжът отпред е командирът им, но скоро разбрах, че не е така.

Беше облечен в сияещо зелен халат, който менеше оттенъците си, щом го докоснеха слънчевите лъчи. В едната си ръка държеше дълъг жезъл, по който пробягваха цветовете, все едно че е кух стрък тръстика и отвътре танцуваха пламъци. Беше висок, съвсем малко по-нисък от мен, и много слаб, а черната му като въглен коса беше намазана с восък и прибрана отзад на опашка, стигаща до кръста му. Брадата му също беше намазана и разделена на два остри клина, стигащи до средата на гърдите му. Можеше да е само магьосник.

— Поздравявам ви — изгътна гласът му, усилен от магия, — ясновидецо Лайш Тенедос и войници на Нуманция. Аз съм Иршад, главен джаск на преблагородния вожд аким Бейбър Фергана и неговия препокорен главен съветник по светските дела, също така — разпери ръце за поздрав и изневиделица се появи лека мъгла, ухаеща на розова вода и мускус.

Очаквах бойците ми да замърморят изумено, но останах изненадан и изключително доволен, че последва безразлично мълчание.

— Благодаря ви за радушния прием, джаск Иршад — отвърна Тенедос. — След като сте видели, че идваме, и сте предусетили, че занаятът ни е общ, може би е редно да върна вежливия поздрав и дара ви. Ала боя се, че моят дар не може да се хвърли през въздуха, поради опасност от наранявания. Мога ли да ви помоля най-учтиво храбрите ви воини да снишат копията си тъй, че да сочат към сърцето ми?

— Може и ще го сторя — каза магьосникът и махна с ръка. Петдесет копия моментално се снишиха и видях как някои от мъжете се озъбиха в зла усмивка. — Голяма вяра имате в самообладанието им, след като някои от тях са обявили смъртна вражда към цяла Нуманция.

— Вяра не ми е нужна — безгрижно отвърна Тенедос. — Дошъл съм като гост, а не е ли белег на чест, човек, който е дошъл при вас като поканен гост, да не изпитва страх? Или не е вярно това, което съм слушал за Планинските воини?

И без да дочака отговор, смуши коня си и започна да докосва с ръце всяко от снишените копия. Забелязах, че стиска нещо в ръката си, но я държеше с дланта надолу, тъй че не можах да видя какво е.

Устните му леко помръдваха в безмълвно заклинание, докато докосваше остриетата.

Ръцете му бяха докоснали едва три или четири от дългите копия, когато последваха изненадани викове. Остриетата на копията, които допреди миг блестяха със стоманата на смъртта, сега грееха със златото на богатството.

Дисциплината на почетната гвардия — доколкото бе имало такава — рухна и всички го обкръжиха в безредна тълпа, за да се домогнат до златния допир.

Лицето на Иршад помръкна, но той все пак се овладя.

— Големи са даровете ви и несъмнено сте ясновидец-чудотворец, на когото малцина могат да бъдат равни в тази земя. Хората ми ви благодарят. Мога само да се надявам, че ще проявите подобаваща щедрост и към един велик като Планинската звезда човек, какъвто е моят господар.

Тенедос отговори едва след като бе дарен и последният копиеносец и след като се върна до мен. Докато пъхаше ръката си под халата, в нея блесна злато. Извади я празна.

— Наистина съм донесъл големи дарове на аким Фергана. Но те не са от злато и сребро, защото знам, че един мъдър човек ще оцени дрънкулката според стойността ѝ, ни повече, ни по-малко. Един толкова благороден мъж може само да се почувства унижен от златото, дори да превърнех градските порти в този метал, след като знае, че собствената му цена далеч надвишава материалните неща.

Иршад се усмихна.

— Нуманция, прорицателю Тенедос, може би е направила добър избор, като изпраща човек, чийто език е по-ценен от златно кюлче. Няма съмнение, че аким Фергана ще е подобаващо впечатлен, макар да е известен с това, че е заповядал да бъдат изтръгнати езиците на не толкова витиевати мъже, когато се разочарова.

— Убеден съм, че пребиваването ни тук ще е изключително ценно и за двете страни — отвърна Тенедос със също толкова неискрена усмивка.

Така влязохме в град Саяна.

Калдъръмените улички бяха тесни, пълни с коли и с мъже — пешеходци или на коне. Малко жени видях, тъй като тукашните мъже смятат, че жените им са способни на смайващо неморални деяния, ако не ги държиш изкъсо, и затова пазят съпругите и дъщерите си затворени вкъщи. Малкото, които видях, се усмихваха дръзко, а една-две позволиха на халатите си леко да се откrehнат, за да покажат сладко глезенче, че даже и прасец, и веднага разбрах какъв точно е занаятът им.

Улицата често минаваше през площици и всеки от тях беше пълен с търговци на платове, плодове, зеленчуци, накити от месинг, съмнително на вид месо, над което бръмчаха мухи, и така нататък. Но мнозина от тях — стори ми се, че едва ли не всеки втори — продаваха било талисмани, било заклинания или вълшебни еликсири.

Тенедос се наведе към мен и каза:

— От тези продавачи разбирам, че май съм сгрешил, като казах, че е странно Властта на Десетимата да назначи чародей за свой генерален резидент. Изглежда, че съм най-подходящият за задачата. Или аз... или някоя селска вещица.

Усмихна се и му отвърнах със същото. Започвах да харесвам този дребен човек и самоиронията, която проявяваше понякога, тъй рядка за хора с високото му положение.

Каменните къщи от двете страни на улицата не показваха нищо на външния свят, освен по една тежко залостена врата, а при по-големите — по-големи порти, също тъй здраво укрепени. Тенедос подхвърли, че според него бирниците на акима сигурно са доста ефикасни: хората не показват богатството си само когато страната им гъмжи от бирници или крадци.

— Повечето — продължи той — биха казали, че двете професии са едно и също.

Джаск Иршад ни отведе до центъра на града, където улиците бяха по-широки и къщите по-големи и представителни. Пред една от тях, с голям, заграден с висок зид двор, той спря и обяви, че това е резиденцията на Нуманция.

— Слугите ви очакват и къщата е обзаведена и снабдена с това, което пожела предишният ѝ обитател, също нуманциец. Ако се окаже, че нещо ви липсва, персоналът ще ви съдейства с най-голяма охота. Имате време да си отдъхнете днес и утре, след което моят господар,

Ръката на мира, протягаща се навсякъде, ще има удоволствието да се наслади на компанията ви.

Кланящи се слуги разтвориха широко портите — увенчани с железни върхове на копия, които ми се сториха наскоро наточени — и хорово ни приветстваха с „добре дошли“.

Така започна престоят ни в Саяна.

Не ни остана обаче много време за отдих.

Сградата беше огромна и имаше много задачи, които да се свършат незабавно.

Първо принесохме жертва на Айрису и Паноан, бога на Никиас, за благополучното ни пристигане. Бойците ми зачетоха Айса, а аз поднесох плодове на бога-маймуна на Симабю, Вачан, и на божеството покровител на семейното ни огнище, Танис. Тенедос също си направи лично приношение — сигурен бях, че е на Сайонджи Унищожителката, божество, с което малцина държат да си имат работа, още по-малко да привличат вниманието ѝ, освен може би в мъжкия ѝ аспект на бога на войната Айса.

След церемониите Тенедос нареди на прислугата да подреди лазарет, където да се настанят ранените в битката при брода бойци, и след това да приготвят покоите му.

Кайтските слуги, въпреки че със сигурност щяха да донесат за всичко било на аким Фергана или на джаск Иршад, бяха доста опитни и усърдни — нещо изненадващо за страна, в която хората толкова високо ценят независимостта си. Домакинството се ръководеше от един хитрец с шарещи очички, казваше се Илуард, от чиято близост се чувствах много удобно, тъй като мошеникът щеше да върти толкова дребни хитрини, че едва ли щеше да иска да обърне колата, донесайки на някого за нас, освен ако възнаграждението не се окажеше по-голямо от онова, което вече завличаше. Лайш Тенедос също го надуши що за тип е и го включи на заплата при нас.

Тенедос извади от багажа си разни магически устройства и прегледа сградата за някои „обекти на чародейски интерес“, както се изрази. Попитах учудено какво има предвид.

— А, да речем, че може да има някои неща, които един благоразумен чародей би могъл да остави в къща, която ще се обитава

от лица, към които господарят му може да прояви интерес. Някъде може да заложи заклинание, което да отнася всяка дума, изречена наоколо, до друго място, например в двореца на господаря му. Другаде руната, която ще остави, може да е различна. Например в спалнята на високопочитаемия враг може да сложи магия за податливост, така че някоя особено съблазнителна жена или мъж да си спечелят влияние. Друго, по-конкретно заклинание може да се постави на някоя врата, тъй че всеки, който погледне към нея, да вижда само гола стена. Но ако се наложи самият той или войниците му да влязат, няма да молят глупаво за разрешение или да са принудени да щурмуват, за да решат проблема.

— Коварен е вашият свят — отвърнах, може би глупаво.

Тенедос ме изгледа изненадано.

— Че кой не е?

Нямах отговор на това и се залових с моите си неща. По-късно го попитах дали наистина е намерил заклинания като онези, които ми бе описал.

— Говоренето издава — рече той. — Ще избегна подробностите, но ще ти кажа, че сградата вече е безопасна. Джаск Иршад обаче има голям талант, трябва да му се признае.

Имах си много свои задачи.

Сградата можеше да послужи за гарнизон за целия Ърейски дивизион пиконосци, с всичките си всевъзможни помещения, от голямата бална зала, залата за аудиенции, конюшните и войсковите спални. Запълваше четирите страни на квадрат, с градина и настлан с плочи двор в центъра.

Определих квартирните помещения за моите войници и леката пехота на капитан Мелет. Към нуманцийската войска прибавих стотина души местен набор, за да пазят резиденцията отвън, под командата на един майсирски наемник, Гюла Волло. Така и не ми каза как е успял да се промъкне през Пограничните земи и да постъпи на служба при аким Фергана. Не го харесвах много и още по-малко му вярвах.

Ескадронен подофицер Биканер само хвърли един поглед на мърлявите недодялани кайтски войници и предложи веднага да ги разкарам, защото в най-добрия случай със сигурност щели да се окажат шпиони и да ни предадат при първата възможност, а най-вероятно щели да ни избият някоя нощ в леглата.

Помислих си, че наистина е вероятно, но бях решил първо да опитам нещо. Все пак наредих на Биканер да постави на пост няколко души и да се погрижи вратите към казармените помещения на кайтците да са залостени откъм нашата страна. Останалата част от плана ми трябваше да изчака. Трябваше да се подготвя за срещата с аким Бейбър Фергана.

Стаите ми бяха разкошни, по-големи от тези на домина в Лицея на конника. Включваха дневна, тоалетна, кабинет и библиотека, трапезария и просторна спалня, обзаведена с толкова плюш, че можех да се забавлявам с няколко харема наведнъж, без да стане тясно. Един млад легат като мен можеше да се замае от толкова разкош.

За да не забравя кой съм всъщност и колко временни са всички тези разкошоти, си избрах за лична прислуга човек от пиконосците, по-точно Карджан, който приличаше толкова малко на мазен лакей, колкото можех да си представя. Попитах го дали идеята му допада, а той изсумтя, помисли дали да не се изплюе на пода и реши, че било „служба“ — най-доброто, което можех да очаквам.

Двамата се заловихме да чистим униформи и снаряжение, също като всичките ми пиконосци и пехотинци. Бяхме решили да оставим за по-късно тренировките си за поддържане на бойната форма. Сега беше време за лъскави доспехи и параден блясък.

Замъкът на аким Бейбър Фергана се извисяваше над заобикалящия го град — правоъгълен, на шест етажа, първият от които без прозорци и предназначен за складове. Тъмниците на акима се намираха долу, изсечени в скалата. На всеки ъгъл имаше по една квадратна, увенчана с бойници кула. Влизаше се по рампа до караулката пред портата, след това по издигнат каменен път и в самия замък. Здраво укрепено, разбира се, но каква мъка за касапина, който трябва да влачи телетата по рампата, за да може аким Фергана да пирува.

За аудиенцията с акима поеха на конете си четирима нуманцийци: посланик Тенедос, моя милост, ескадронен подофицер Биканер и още един войник, конник Свалбард. Беше избран не само заради опрятната си външност, но също и заради стабилността си и

уменията си в ръкопашен бой. Капитан Мелет и старши пиконосец Уейс бяха оставени да командват бойците.

Тенедос се беше облякъл в церемониален халат, бял, с цветовете на Нуманция, извезани на фриз по лявата страна, и широк пояс със същите цветове. Носеше къс резбован жезъл от слонова кост.

Биканер и Свалбард бяха в пълно снаряжение — с шлемове, стоманени нагръдници и наколенници и саби. Свалбард държеше кожения калъф с подаръците, които Тенедос бе донесъл от Никиас за акима.

Аз бях с ботуши, плетена ризница под ленената туника, с герба на Нуманция на гърдите, и със сабя и кама, разбира се. Вместо шлема, който щях да предпочета, носех барета, също в синьото на Нуманция.

В замъка бяхме посрещнати от двама души официална охрана, които ни отведоха до залата за аудиенции на аким Фергана.

Помещението се оказа много странно. Започваше на третия етаж на цитаделата и продължаваше нагоре чак до покрива на замъка. Решетки от ковано желязо крепяха многоцветното стъкло на тавана и с движението на слънцето човешкото множество долу непрекъснато се къпеше в калейдоскоп от променящи се цветове.

Огромната зала беше изпълнена с изкусно ковано желязо — пейки за сядане, скулптури, паравани и декорации. Но докато нуманциите щяха да оставят желязото голо, тукашните майстори бяха боядисали изделията си така, че да наподобяват живия живот. Един храст до мен ми заприлича на съвсем истински, порой от ярки цветове, докато не посегнах да го пипна и не се одрасках.

Подът беше с вградени в камъка мозайки. В дъното на залата имаше подиум, достатъчно висок, за да бъде качването неудобно, явно съзнателно от страна на аким Фергана. В центъра на подиума беше тронът му, със седалка колкото да седнат трима души на нея. Гърбът му се издигаше на десет стъпки във въздуха и се разперваше като опашката на паун. Но дори паун щеше да се засрами пред цветовете на този трон, украсен с всякакви въобразими и невъобразими скъпоценни камъни.

Стените на залата не бяха гладки, а с много ниши, където можеш да се скриеш с някого за интимен разговор. По-късно разбрах, че във всяко от тези удобни местенца се поставят агенти на Иршад, които най-педантично да отбелязват всяка изречена предателска дума.

Залата беше наполовина пълна с хора. Бяха облечени с какво ли не, от дрипите на планинците до скъпо бродирани халати. Някои мъже, неизменните придворни, както ми се обясни, носеха конични кожени шапки, наподобяващи бойни шлемове. Тук-там се мяркаха жени, всички изящно облечени. Някои бяха жени и дъщери на благородничеството, но повечето се оказаха необвързани дами с висок сан, които, останали без баща или съпруг, търсеха свой възможен закрилник според каквито там условия им се предложеха.

Като че ли беше представена всяка класа на кайтското общество и разбрах, че колкото и деспотичен да е аким Фергана, едно от средствата да задържи трона си е в това да предлага дворцов пример на всеки молител или любопитен дори, както се полага за всички акими. Военна култура като тази несъмнено насърчаваше войнствените и правеше покорните още по-покорни, но също така караше хората да не си вирят много носовете.

Забелязах един застанал недалече от трона мъж, с двама слуги, който не изглеждаше много на място. Облеклото му щеше да е по-подходящо за изящните дворци в Никиас: червена копринена туника, черни бричове, прибрани във високи ботуши за езда, с черна пелерина, хваната с верижка през гърдите, и малка яркочервена шапчица. Брадата му беше руса и късо подстригана. Само оръжието му отиваше на грубото общество, което го заобикаляше: не носеше меч, а дълъг цял лакът боен нож, пъхнат почти водоравно до токата на колана му.

Над основния етаж минаваше галерия, но беше невъзможно да се види дали е заета, тъй като железните решетки пречеха на гледката. Този етаж беше за жените на аким Фергана — „да слушат думите на господаря си и да се учат от великата му мъдрост“.

Над нея имаше още една галерия, тя обаче — със съвсем друго предназначение. Трите ѝ страни бяха пълни със стрелци, които държаха лъковете си изпънати и шареха бдително с очи из множеството. Докато не открих тази малка тайна, се чудех защо в една страна с толкова много коварства на акима му е все едно дали слугите му са въоръжени. Престанах да се чудя. За да е в по-голяма безопасност самият аким, четвъртата страна точно зад трона беше пълна с джаски, готови да ударят с магията си по всеки, комуто хрумне да застраши господаря им.

След като разбрах за всички тези мерки за сигурност, се зачудих защо човек толкова ще жадува за трон, след като ще трябва да се обгражда с толкова охрана. Поблъсках си малко главата над този въпрос, но го заряхах. Де да бях продължил мисълта си до неизбежното заключение. Все още милиони хора щяха да са живи, а аз навярно нямаше да чакам смъртта си на един пуст остров.

Но това предстоеше в бъдещето.

Двете най-големи чудеса ги оставям за накрая.

Първото: между тези мъже и жени се разхождаха диви зверове, същества на Пограничните земи. Видях тигър, малка мечка, две антилопи с дълги извити рога, два малки чакала и други същества. Отгоре прелитаха или стояха накацали птици — сови, синигерчета, ястреби, врабци. Малко под покрива в цялото си великолепие беше кацнал рогат орел. Всички се държаха все едно че са достойни членове на този царствен двор като всяко двукрако животно наоколо.

Вече бях искрено впечатлен от вълшебството на Пограничните земи. Тези същества не само изглеждаха мирни и не се нападаха, нито посягаха на смъртните си врагове, сред които се разхождаха, но явно ги държаха под строг контрол, тъй като никой от нас не стъпваше в мръсотии, нито воняха на диво.

От всички чудесии, които съм виждал в кралски двореци, това все още е най-впечатляващото за мен.

Второто и последно чудо беше мъжът, седящ на огромния и пищен трон, аким Бейбър Фергана.

Беше едър мъж. На младини трябваше да е бил страховит воин, доколкото можеше да се съди не само от ръста и мускулите, но и по черната дълга коса, стегната на малки плитки с по един скъпоценен камък на края на всяка, която, също като брадата му, беше намазана с восък.

Беше над петдесетгодишен и се беше позанемарил — коремът му заплашваше да се изсипе от скута, а отрупаните му с пръстени пръсти бяха дебели и топчести като бузите му.

Но все още изглеждаше опасен. Ако се срещнех с него на тепиха за борба, най-добрата ми тактика щеше да е да избегна съкрушителната му прегръдка и да пробвам с ритник с пета. Допусках, че в бой с оръжие ще предпочете брадва или може би двуръчен меч.

Тактиката му сигурно щеше да е дърварска — груба сеч вместо деликатна фехтовка.

Гласът му прокълбна мечешки, съвсем подходящо за външността му:

— Желая да разменим слова с благородника от Нуманция.

Тенедос се поклони и закрачи към трона. В същия миг джаск Иршад пристъпи иззад трона и застана до господаря си.

— Доведете спътниците си, прорицателю — продължи Фергана. — Желая да се срещна с всички нови лица в моето владение.

Тримата тръгнахме след Тенедос. Когато спря, спряхме и ние. Той се поклони три пъти и ние последвахме примера му.

— Можете да се приближите до трона и да се представите.

— Аз съм Лайш Тенедос, новоназначеният генерален резидент към великото кралство Кайт и пълномощен посланик при Негово кралско величество аким Бейбър Фергана.

— Имате ли нужните документи, с които да се представите?

— Естествено... — Тенедос извади стегнатия с лентичка и запечатан пергаментов свитък и го връчи на аким Фергана, който развърза лентичката, разви го и се направи, че го чете, след което привика своя „предостоеен съветник“ и „най-могъщ чародей“ джаск Иршад и церемонията се проточи. Междувременно Тенедос поднесе подаръците си на акима.

Беше ми ги показал, преди да напуснем резиденцията, и бях изключително впечатлен. Калъфът съдържаше ножове, представящи всяка провинция на Нуманция. Имаше рибарски нож с тънко острие от Палмерас, дълъг, с широко острие пастирски нож от провинция Дарфур, нож за сечене на храсти от Симабю, за който мога да свидетелствам, че е също така много полезен в улични свади, и прочие. Бяха изработени от лъскава стомана, дръжките и предпазителите им бяха от екзотично дърво и скъп метал, инкрустирани със скъпоценни камъни.

Беше съвсем очевидно, че аким Фергана много ги хареса, защото чух от мечока по-скоро одобрително, отколкото гневно ръмжене. Церемонията продължи.

Придадох си много учтива физиономия и престанах да слушам. Бях донякъде изненадан, че такъв суров воин като аким Фергана е склонен да губи толкова време в празни ласкателства, но допуснах, че

според него това придава повече легитимност на разбойническата му власт.

Най-сетне Иршад и Фергана, изглежда, решиха, че Тенедос не е някакъв натрапник и че е добре дошъл в двора, стига да се съобразява със законите и благопристойните обичаи на Кайт, и че аким Фергана е изключително заинтересован да чуе последните новини от Нуманция и нейните управители и „високопочитаеми и неоченими негови приятели“ от Властта на Десетимата.

При тези думи долових много тихо изсумтяване и погледнах с крайчеца на околото си към този, който бе реагирал. Оказа се мъжът с червената шапчица и камата.

Фергана явно също имаше добър слух, защото в края на церемонията му махна с ръка.

— Ландграф Мейлбранч. Пристъпете напред, моля.

Мъжът се подчини.

— За нас е изключително висока чест — заяви Фергана — да имаме при себе си двама представители на древни и почетни дворове. Наистина е затрогващо, че Кайт, наричана от външния свят с унижителното „Погранични земи“, и ние, кайтците, които понякога ни наричат само „Планинските хора“, все едно че сме някакви долни селянци, сме привлекли такова внимание. Резидент Тенедос, позволете ми да ви представя резидента на държавата Кальо ландграф Илиас Мейлбранч.

Успях криво-ляво да прикрия изумлението си — аким Фергана със сигурност знаеше, че Кальо е провинция на Нуманция, също като Никиас. Но преди някой да успее да реагира, Мейлбранч се поклони.

— Навярно, о, аким — заговори той, — тъй като двете ни провинции се различават в толкова неща, е лесно да се помисли, че сме различни държави. Но ние сме едно и също, от което някои се гордеят, а други — съжаляват.

Тенедос бавно се извърна към ландграфа — сан, почти равен на нашия граф.

— Поздравявам ви от името на законните ви владетели — рече той, като леко наблегна на последните три думи, — Властта на Десетимата, и съм убеден, че ще станем великолепни приятели. Но, ландграфе, нещо в думите ви ме смути. Споменахте, че някои

съжаляват за това, че са граждани на Нуманция. Та кой би могъл да е толкова глупав?

— Изразих се необмислено — отвърна Мейлбранч. — Нямах предвид, че някой съжалява, че е нуманциец, но има хора — аз, разбира се, не съм от тях, — които смятат, че Нуманция се управлява, как да се изразим, доста хаотично напоследък.

Аким Фергана се изсмя гръмко.

— Ах, колко весели времена предстоят, щом двама представители на едно и също кралство започват люта свада още преди да са се представили един на друг, както подобава. Предчувствам, че ще стане много забавно и за мен, и за двора ми.

Тенедос се усмихна леко, после лицето му отново стана сериозно.

— Радвам се, че на ваше величество му е весело, и се надявам да го зарадвам с много по-съществени неща в мисията си. Не мисля обаче, че едно дребно различие в семантиката може да се нарече „люта свада“. В края на краищата ние, нуманциите, сме братя.

Фергана се изсмя още по-гръмко.

— Вярно ли е това, ландграф Мейлбранч? Истина ли е, че вашите народи ще се сплотят, ако настъпят по-тежки времена?

Гримасата на Мейлбранч навярно бе предназначена да прикрие насмешката му, но той си замълча. Фергана също не настоя повече и отново се обърна към Тенедос.

— Интересни времена, м-да — и погледна над рамото на магьосника, към мен. — Вие, младежо. Изпитвах голямо любопитство да се запозная с вас.

Боя се, че се задавих.

— Вие сте онзи умен войник, който убеди Вълка на Гази, че е магьосник, и го принудихте да върне плячката си, нали?

Не че това ми помогна да преодолея объркването си, но успях някак да се овладее. Нима този човек... или по-скоро магьосничеството на неговия джаск... знаеше всичко за границите?

— Аз съм, ваше величество.

— Имате бърз ум — каза Фергана. — Любопитен съм да видя как ще блесне в бъдеще и се надявам, че ще получите много възможности да го изразите.

— Изразявайте го внимателно — вметна Иршад. — Някои от нас не се развеселяват така лесно като нашия аким.

Отвърнах с поклон:

— Благодаря за комплимента... и за предупреждението.

Двамата ме изгледаха много твърдо, сякаш искаха да запечатат чертите ми — и душата ми — в умовете си. Понечих неволно да отстъпя назад, но се овладях. След миг двамата отново се обърнаха към Лайш Тенедос.

— Трогнат съм — заяви аким Фергана, — че мога да ви приема в този двор, като почетен представител на велика държава. Остава само да изпълните едно последно задължение.

— Всичко, което пожелаете.

Иршад махна с ръка и целият подиум с трона върху него се плъзна назад и се опря в стената. Готов бях да се закълна, че камъкът е здраво циментиран към пода. Веднага си припомних, че само защото обичаите на планинците са варварски не означава, че трябва да бъдат подценявани, нито в уменията на майсторите им, нито в мисленето им.

На мястото на подиума изникна огромна желязна плоча, удивително изрисувана като колело и с фигурки като че ли на всички възможни същества и хора на този свят.

Иршад отново махна с ръка, плочата се хлъзна назад и под нея се откри плитка кръгла яма.

— Моля пристъпете напред — разпореди се аким Фергана. — И четиримата.

Ямата представляваше миниатюра на залата, в която се намирахме. Не само че всички детайли бяха съвсем точно изобразени, но беше пълна с малки куклички, всяка висока около педя. Огледах ги, после се озърнах наоколо и разпознах придворните и гостите, послужили за техни модели. В тази плитка вдлъбнатина беше представен всеки член на двора, с лице, съвсем точно изваяно от слонова кост, и със също толкова реалистично облекло.

Кукличките бяха много повече от присъстващите на аудиенцията. Другата особеност бе в това, че на малкото подиумче нямаше кукли, които да изобразяват аким Бейбър Фергана или джаск Иршад.

Иршад слезе долу и вдигна една от куклите. Представляваше удивително точно копие на представителя на Кальо ландграф Мейлбранч.

— Това не е детски каприз, резидент Тенедос — заяви Фергана.

— Вече го долових, о, аким — отвърна Тенедос. — Не забравяйте, че основният ми занаят не е дипломатията.

— Ах, да. Бях забравил. Във всяка от тези фигурки има поне по един косъм от мъжа или жената, които изобразява. Държа всеки, който пожелае да присъства в моя двор, да предостави нещо от себе си.

— Длъжен съм да възразя — каза Тенедос. — Това би могло да осигури магическа власт над лицето във вашите ръце — или в ръцете на заклинателите ви.

— Би могло — отвърна Фергана. — Но аз съм мъж на честта и никога не бих се възползвал от това, нито бих позволил на който и да е от моите джаски да извърши подобно злодеяние.

— Защо го искате тогава?

— Честта изисква чест — заяви Фергана. — Както и обратното. Боя се, че в двора ми са идвали хора, възнамеряващи да причинят зло. Но след като се изправят пред този избор, след като поднесат на джаск Иршад исканите неща, те или бягат, или се държат най-почтено, докато пребивават в Саяна. Когато службата ви тук приключи, куклата ще ви бъде подарена за спомен. Държа също така да получа част от плътта на всички ваши представители, особено на нашия умен легат Дамастес а Симабю, който ще присъства на дворцовите ми съвети.

— Не мога да ви осигуря такива неща — отвърна Тенедос. — И отново съм длъжен да протестирам заради липсата на доверие, която проявявате към подобаващо акредитиран представител на двора на Нуманция.

— Протестът ви е чул и отхвърлен.

— В такъв случай не ми остава никакъв избор, освен да оттегля акредитивите си.

— Щом сте длъжен да направите точно това, направете го — отвърна с насмешка Фергана.

— Властта на Десетимата ще остане крайно разочарована.

— Не се съмнявам — заяви Фергана. — Но пътят ви през прохода Сулем ще е много дълъг, също така през Ърей и по река Латейн, чак до столицата ви. Докато вестта стигне до Властта на Десетимата, ако стигне изобщо, и те решат какви мерки да предприемат, за да защитят доста въображаемите интереси на едно

лице... е, ще мине доста време и междуременно може да се случат много неща.

Ландграф Мейлбранч се усмихна и много ясно си представих какво си мисли: в случай че посланикът на Нуманция, който според него говореше единствено от името на Дара и Никиас, бъдеше дискредитиран, беше напълно възможно да се сключи мир с новия първи министър на Кальо Чардън Шир. Което несъмнено беше причината за присъствието на ландграфа в Саяна.

Озърнах се към хората си: лицето на Биканер се беше изопнало в упорит отказ, както и на конник Свалбард.

Тенедос ме погледна, присвил ядосано устни.

Видях как край нас бавно премина едно от животните в двора — антилопа със странни шарки — и изведнъж ми хрумна нещо.

За магьосниците се говори, че уж можели да си предават мисли, без да им е нужна реч. Чувал бях за това, ала никога не бях виждал с очите си подобно чудо. Не вярвам особено и в приказките за прокоби, които получавали уж някои хора за свои близки, изпаднали в тежка беда на много мили разстояние от тях.

Но в този миг се взрях съсредоточено в очите на Тенедос и пожелах с целия си дух мисълта ми да се понесе и да проникне в мозъка му, да преодолее няколкото крачки разстояние, което ни делеше като невидима вълна. Позволих си да кимна... съвсем лекичко. Тенедос примигна, лицето му се отпусна и той вдигна въпросително вежда.

Кимнах отново.

Тенедос се обърна към аким Фергана.

— Признавам... идеята е много, много... стъписваща.

— Но трябва да се подчините.

— Може ли да получа един ден, за да го обмисля?

Иршад понечи да каже нещо, но погледът на Фергана го усмири.

— Не бих искал да ви нанесе обида, но този едикт не може да бъде заобиколен с измама или по някакъв друг начин. Всички трябва да предложите поне по един косъм. Повечето са готови да дадат по капка кръв или слюнка, за да изразят лоялността си по-убедително. Но от чужденци като вас не ще настоявам за подобни неща.

— Добре — продължи той. — Утре по същото време трябва отново да се представите тук, пред мен. Не. Нека да ги направим два

дни. Така ще дадем възможност на майсторите ми да изработят куклите ви, така че да имате удоволствието да ги видите. През това време ще трябва или да отрежете от косите си, за да бъдат вложени във фигурите, или завинаги да напуснете двора ми, града Саяна и кралството Кайт и да бъдете обявени за врагове на тази страна. Достатъчно ясно ли се изразих?

Тенедос ме погледна. Стори ми се обезпокоен. Аз не бях. Идеята ми или щеше да се осъществи моментално, или изобщо да не се получи.

— Съгласен съм — каза той.

— Е, добре — въздъхна аким Фергана. — След четирийсет и осем часа ще се срещнем отново. Свободни сте.

8. ИЗМАМНИЦИТЕ

Веднага щом се върнахме в резиденцията, Тенедос ме отведе в покоите си, измърмори набързо по няколко думи към всеки ъгъл в стаята, за да е сигурен, че няма да го подслушат с магия, и рече:

— Предполагам, че онова поврътване с веждите не беше от сърбеж, Дамастес, нали?

— Не беше. Мисля, че имам решение за... въъ, притеснението ни.

— Кажи го. Предпочитам да се измъкна от това затруднение, вместо да му се противопоставя пряко — усмихна се кисело. — В какво странно положение изпаднах. Ако хипотезата ми е вярна и Властта на Десетимата иска да ми се случи нещо неприятно, боя се, че дребният провал с изгонването ми от двора на аким Фергана едва ли ще е достатъчен, за да се изпратят тежките дивизиони. Ала ще е достатъчен, за да съсипе репутацията ми в Никиас. Все едно че вече чувам насмешките — високо обучен чародей, велик магьосник на Нуманция, заклещен като жалка лисица от един варварин с някакви куклички. Е добре, нямам намерение да се проваля — гласът му стана стоманен. — Така че какъв е планът ти, приятелю?

— Може ли най-напред един въпрос, сър? Когато влязохме в града и вие превърнахте върховете на копията на стражите в злато, държахте нещо скрито в ръката си — ето така го държахте, нали?

Тенедос кимна.

— Проницателен поглед имаш, приятелю. Държах един малък златен амулет, който е надарен с известна сила да превръща метала, въпреки че, естествено, магическата енергия, необходима за да се изпълни това, е недопустимо скъпа, иначе и най-дребната селска дрънкулка щеше да е златна и металът щеше да изгуби стойността си. Когато си бил малък, всички фокусници по пазарите са те намразвали още като те видят, нали?

— Не. Никога не се издавах, когато разбихах как правят нещо. Веднъж казах на един приятел как фокусникът си прави номера, а той се ядоса и каза, че предпочитал да не знае къде са скрити шалчетата и гълъбите. Тъй че не го направих повече. Но си помислих, че сте доста добър — единствената причина да забележа какво държите в ръката си беше, че стоях отзад и встрани. Ако бях отпред, като кайтците, нямаше да видя нищо.

— Все пак май ще трябва да отделя време да си поупражнявам пръстите — каза Тенедос. — Никой не обича да го разкриват. Значи смяташ, че моето фокусничество може да ни предложи решение?

Обясних му какво ми е хрумнало. На лицето му бавно се изписа усмивка.

— Вярно. Планът никак не е лош. Харесва ми. Мисля, че може да се получи, защото ще го отиграя пред друг магьосник, а този, който също носи маска, се подлъгва най-лесно... Но все пак ще трябва да го поупражнявам. Ще трябва също така да включим в малкия ни заговор и ескадронния подофицер.

След два дни се явихме отново в двора на аким Фергана. Този път бяхме само тримата. Пристигнахме малко по-рано от определения ни час и пообиколихме между събралите се в дворцовата зала хора. Този път тълпата беше доста голяма — явно мисълта, че ще видят унижението на омразните нуманцийци, беше гарантирала големия интерес.

Тенедос се държеше като съвършен дипломат, заговаряше тук с някой мъж, там — с жена, представяше се, спираше се да си вземе деликатес от минаващите слуги, потупваше по гърба или шията някое от дворцовите животни. Ескадронен подофицер Биканер вървеше по петите му като изряден слуга. После стражата призова за внимание и аким Бейбър Фергана се появи и закрачи през залата. Зад него вървеше джаск Иршад.

Без предисловия застанахме пред трона и изчакахме, докато свършат всички поклони — в нашия случай — и падания ничком, както се изискваше от кайтците.

— Генерален резидент Тенедос — прогърмя гласът на акима. — Чухте повелята ми преди два дни. Готов ли сте да ѝ се подчините, или

отхвърляте моя едикт и обичайте ни?

— Все още съм възмутен от намека, че аз или някой от моята свита може да поиска да навреди на ваше величество — заяви Тенедос. — Но в името на приятелските чувства на моята страна съм готов да се съглася. — Пристъпи напред и извади от кесийката на колана си три малки златни кутийки. Отвори ги.

— Ескадронен подофицер Биканер, готов ли сте да принесете жертва за доброто на страната, на която служите?

— Готов съм — отвърна Биканер и лекият трепет в гласа му прозвуча съвсем истински. Пристъпи напред и свали шлема си. Тенедос извади от кесията си малки сребърни ножички, отрязва няколко косъма от гъстата му коса и ги пусна в кутийката. Затвори капачето и я допря до челото си.

— Нищо, което е тук, не е донесено извън двора — обяви той и я постави на ръба на подиума.

— Легат Дамастес а Симабю, готов ли сте за жертвата?

— Готов съм.

Отрязаха малко и от моята коса и я пуснаха в друга кутийка. Иршад отново надникна да се увери, че не сме подменили нечия коса с нещо донесено с нас в замъка. После дойде и редът на Тенедос.

След като трите кутийки се озоваха на подиума, Иршад пристъпи зад трона и извади три кукли. Бяха изработени великолепно, всяка бе не само облечена точно като модела си от предишната аудиенция, но и израженията на лицата от слонова кост бяха разпознаваеми, макар че, честно да ви кажа, не смятах, че изглеждам чак толкова млад.

Дрехите на всяка кукла бяха разтворени и се виждаше, че куклите са направени от дърво. В центъра на всяко телце имаше дупка, запълнена с прясна глина. Джаск Иршад, чиито устни помръдваха в тихо заклинание, заотваря капачетата на всяка от дадените му кутийки, вземаше косъмчетата и ги притискаше в глината на съответната кукла.

След като приключи, се качи на подиума, махна с ръка, подиумът отново се плъзна назад и след още един жест миниатюрният двор се откри.

Иршад сложи куклите на сцената — малко зад куклата, изобразяваща ландграф Мейлбранч. После железният капак се плъзна на мястото си, подиумът също.

Иршад завърши церемонията с поклон.

— Благодаря ви от името на най-щедрия от всички монарси аким Бейбър Фергана и държа да ви поздравя, че ще можете да се наслаждавате и да се учите от мъдростта на неговите решения.

— Добре, добре — махна с ръка Фергана. — Стига вече магии. Да се залавяме с работа.

И въздъхна облекчено. Подозирах, че и той, както мнозина от нас, се чувства страшно неловко край всякакъв вид магии, та дори те да го облагодетелстват.

Най-сетне можеше да започне бавният танц на дипломацията.

Измамата ни беше успяла.

Задачите ни в Саяна бяха трипосочни. Първо трябваше да представляваме Нуманция и да се стараем да не допускаме аким Фергана да взема решения, които може да се окажат вредни за националните ни интереси. Втората беше да осигурим информация за новия религиозен орден на товиетите. На трето място идваше дългосрочната — и вероятно невъзможна — работа да се постареем постепенно да насочим кайтците да променят войнственния си нрав или най-малкото да го насочват извън Нуманция и особено Ърей.

Пет години бяха изтекли от последното пребиваване на нуманцийки генерален резидент в Саяна. Предишният посланик беше умрял внезапно и мистериозно; разправяха ни или за тежко пиянство, или че прекалил с листата на една подправка, към която кайтците са пристрастени, или за някаква болест, хваната поради безразсъдство. Тенедос заяви, че не вярва на нито едно от обясненията, но че все още нямам заключения.

Властта на Десетимата беше връчила на Тенедос списъка на мрежата от агенти, която бе създал предишният резидент, и ние трябваше да възобновим контактите и да я задействаме отново.

Това беше почти неизпълнимо, тъй като всеки нуманциец, който излезеше от имението, биваше забелязван тутакси и го проследяваше или агент на Иршад, или тълпа, която растеше по улицата, ставаше все по-гневна и замерваше с камъни омразния враг.

Но след едно малко разследване и бегли визити в кварталите, където уж трябваше да живеят въпросните агенти, се уверихме, че няма причини да се безпокоим, че може да изложим някого на гнева на

акима и неговите мъчители. Или бившият генерален резидент си беше измислил изцяло историята с агентите и беше свил парите, изпратени за тях, или те бяха избягали след неговата смърт. Самият аз бях убеден, че по-вероятно е първото. Една конюшня, чийто налбантин уж трябваше да е от нашите, беше изгоряла до основи. Кръчма, уж служила за явка, се оказа дюкян на баячка. Жилище, в което описваха човека ни като як и силен младеж, се оказа бордей, приютил няколко бърбиви бабички.

Ако ни трябваха шпиони, налагаше се сами да си ги посадим и да чакаме да поникнат. Тъй като не разбирах много и още по-малко бях склонен да навлизам в този тъмен свят, бяхме сериозно затруднени и се зачудих защо свитата на Тенедос не включва някой опитен шеф, който има понятие от информатори, агенти и двойствени дела. Самият Тенедос малко засрамено сподели, че винаги се е интересувал от шпионажа и че си има някои теории, но че тази страна е ужасно място за тях, тъй че няма да може да помогне с нищо.

Научихме доста неща за джаск Иршад и повечето бяха неблагоприятни. Беше най-талантливият магьосник в кралството и освен това ужасно амбициозен. Дошъл късно в двора на аким Бейбър Фергана и шушукаха, че чакал да огласи претенциите си след като се увери, че акимът се е укрепил здраво на трона. До този момент се бе постарал да е най-нужният слуга на Фергана — осигуряваше му не само мощни магически ресурси, но и агентурна мрежа, покриваща цяла Саяна. Смятах го за мерзко същество и описанието като че ли отговаряше на мнението ми. Едно от убежденията, които поддържаше искрено, беше лютата омраза към всички, които не са кайтци.

Веднъж споменах за неприязънта си пред Тенедос, а той сви рамене и ми отвърна, че не изпитва към него никаква особена омраза.

— Той по свой начин си е патриот — рече Тенедос. — Амбициозен е, но какво от това? Не сме ли всички такива? Честно казано, аз се уча на някои неща от него и те съветвам, Дамастес, да последваш примера ми — не познавам човек, който да е толкова чудовищен, че да не си заслужава да изучиш някоя черта от характера му — знаех по-приятни начини да си прекарвам времето, вместо да изучавам разни магьосници, но тази мисъл я запазих за себе си.

Най-много ме притесняваха местните войници, понеже бяха най-близо до нас и с това — най-опасни.

Извиках ги на двора и им наредих да гледат, докато моите бойци минат през няколко упражнения. Това не ги трогна, защото се биеха поединично и смятаха, че войниците, които се сражават в строй, не са нищо повече от кукли на конци. След това накарах най-добрите ми сабълори и бойци да покажат уменията си. Това планинците го разбраха и се впечатлиха.

След това поканих най-добрите между тях да покажат способностите си с прибрани в ножниците мечове срещу моите хора. Планинците много се постараха, но успяха да надвият едва по един на всеки четирима от нашите.

Накрая започнах да ги разделям на малки групи, както и моите, и да ги пускам едни срещу други — единичен двубой, един срещу двама, двама срещу един, трима срещу един, всички отчаяни и нечестни комбинации, каквито може да поднесе реалният бой. Отново бяха надвити от моите пиконосци и леката пехота.

Накрая ги строих и заявих, че им предлагам да ги направя войници, а ако някой от тях възразява, може се откаже от нуманцийската заплата. Това предизвика мърморене и навъсени погледи.

Преди да се е разразил бунт, обявих първите четири промени: старите им миризливи униформи ще се изгорят и ще бъдат сменени с много по-спретнати войнишки облекла, чиято кройка Тенедос беше нахвърлил и ги бяхме поръчали на местните шивачки; мръсните им помещения ще се почистят и боядисат от външни работници, а оттам насетне ще ги поддържат без едно петънце; готвачите им бяха разкарани като некадърни и мързеливи навлеци и от сега нататък щяха да се хранят на същите маси и от същото меню като нас; и накрая заплатите им ще се вдигнат с двайсет процента и ще се плащат седмично в злато.

Този път водачът им Гюла Волло ме погледна много навъсено, но останалите отвърнаха с възторжени резове.

Отворих работа на моите старши пиконосци и на сержантите на КЛП — да подложат туземците на жестока тренировка, но не прекалено жестока, и със заповед никога, ама никога да не ги ругаят и да се държат с тях като с най-благородни нуманцийци. След като подофицерите ми останеха доволни, щях да се разпоредя наемниците да бъдат включени в нуманцийските части. Надявах се, че туземците

ще се научат да водят истински бой — и, разбира се, щях да зачисля по един свой довереник към всеки планинец, непрекъснато. Двойната полза от това беше, че моите бойци също щяха да се учат, но по нов за тях начин, така че различните упражнения щяха да поддържат интереса им.

Повиках Волло и го уведомих, че ще проверявам сметките за парите, които плащам за планинските войници, за да съм сигурен, че не се допускат грешки.

Изгледа ме с яд.

— Ми ако работите не изглеждат наред? Мене не ме бива много с числата.

— Ще имате възможност да обясните всяко несъответствие.

— Знаете ли — опита да се измъкне той, — в Саяна честен човек няма, тъй че трябваше да пускам понякога монета-две под масата.

— Не се съмнявам — отвърнах. — Ако имам някакви въпроси, или посланик Тенедос, разбира се, всички обяснения ще бъдат изслушани.

— Даже ако е само честната ми дума?

— Вие сте офицер, а всеки офицер на мое подчинение е длъжен да говори истината, иначе го разжалват и изгонват. Освен това генерален резидент Тенедос е чародей, джаск, и магьосничеството му може моментално да надуши истината.

— Честният човек няма от какво да се бои.

Опита да се усмихне, не успя и си излезе. Естествено, докато затворим портата за през нощта, вече го нямаше — беше оставил малкото си вещи в спалното. Но разследването на средствата за седмичната заплата на наемниците ми показа, че освен ако не беше пълен прахосник, щеше без притеснение да си купи цял гардероб — и жилище, в което да го заключи.

Не бях очаквал нещо друго.

По същия начин хората от свитата на Тенедос се включиха нещо в помощ на слугите от домакинството и малко по малко резиденцията започна да се превръща в обитаемо място. Получихме и безценната помощ на нашия кастелан Илуард, след като той се увери, че нямаме намерение да проверяваме неговите сметки.

Времето можеше да донесе още по-големи промени — но никой от нас не хранеше илюзии, че ще се радваме на този лукс.

Не бяха необходими шпиони или магия, за да разберем, че Саяна кипи. Не смеехме да излизаме в околностите на града, но допускахме, че каквото става в столицата, става навсякъде из Пограничните земи. Нещо по-лошо, чувахме за кръвни вражди из цялата страна, придружени от заканата, че „скоро ще престанат... когато дойде Голямата промяна“. Цял Кайт вреше и кипеше с войната, чието приближаване бяхме видели в прохода Сулем.

Нас, нуманцийците, ни мразеха, защото бяхме чужденци. Любимият лозунг, надраскан с въглен на всяка стена из града, гласеше: *М'рт тя фрьонг!*

Смърт на чужденците.

Достатъчно беше само да чуеш някой откъслек от разговор в някоя кръчма, за да се увериш, че за повечето кайтци това включва всички чужденци, без боязън и без благоразположение към когото и да било. Дали си ъреец или си от Никиас, от Кальо или някакъв друг нуманциец, или майсирец, или от друго потекло, включително местните от Граничните райони, ти си враг, законна плячка, все едно дали ще ти забият копието в гърдите, или няма да ти върнат рестото.

Освен нашите бойци и свитата на Тенедос в Саяна имаше и други нуманцийци. Имаше около триста цивилни, с най-различни занаяти — от търговец до просяк и майстор на мечове, дори двама, които се бяха оженили за кайтки и живееха тук с жените и децата си. На двамата с Тенедос ни се искаше да могат да избягат в Саяна, когато удари бурята, но нищо не можехме да кажем. В случай на бедствие бяхме задължени да се опитаме да ги защитим.

Единственото, за което нищо не можехме да разберем, бяха товиетите. Само споменаването на тази дума бе достатъчно разговорът да секне и цялата кръчма да потъне в мълчание. Дори слухове не можехме да чуем за тях — или поне да ги повтори някой пред нуманциец. Тенедос обаче ме увери, че това мълчание наистина показвало, че товиетите не са плод на бълнуванията на някой смахнат никиаски бюрократ.

— Всяка информация е ценна, скъпи ми Дамастес. Дори с липсата си.

Определено не бях скроен за шпионска кариера.

Успях да понауча нещо за брата на Фергана, Чамисо. Споменавах го по два начина — предимно като най-голямото и

ужасно чудовище в страната. Това можеше да се чуе от всеки с малко по-високо положение или власт, или от всеки, който не е сигурен какво е отношението на слушащия. Други хора — слуги, прости работници и бедняци — говореха за него, че е наследил всички добродетели на фамилията Фергана, докато брат му, акимът, носи всички пороци. Не беше добър знак: явно „Претендентът от планините“ беше много по-популярен, отколкото си въобразяваха в двора, и популярността му растеше.

На пиконосците си разрешавах да излизат навън най-малко по четирима, винаги придружени от подофицер. Не им харесваше много, а капитан Мелет смяташе, че съм прекалено строг. Но след като няколко от пехотинците му бяха пребити почти до смърт в „спонтанни“ кръчмарски боеве, той нареди същото.

Не че повечето ми хора искаха да излизат. Уредих наша кръчма, купих вино, заредих я здраво с друга пиячка и им го продавах съвсем малко над цената. Кухните готвеха добре и в изобилие нуманцийска храна.

Колкото до секса, разполагахме с курвите, които бяха довели със себе си КЛП, а и местните слуги бяха предимно жени. Тъй като им плащате или Иршад, или главните шпиони на Фергана, бяха избрани колкото заради дарбите в прането и чистенето, толкова и заради общителността си. Почти всички бяха млади, доста засукани и крайно дружелюбни.

Не беше моя работа да се интересувам какво си уреждат с хората ми, затова и не разпитвах кой къде е спал, щом е свободен от дежурство. Бяха ме учили, че шпионите ценят много високо разговора в леглото, и няколко дни се притеснявах, докато не стигнах до очевидното решение: приказките в леглото са напълно безвредни, стига говорещият да не знае нищо важно.

Всъщност нямахме много тайни, а повечето ги пазехме между Лайш Тенедос, моя милост и капитан Мелет. Имаше и други неща, които врагът можеше да иска да знае и някой тъп пиконосец да може да ги сподели, например кога се сменя стражата или къде точно са постове, но тях ги сменях често.

Колкото до мен, спях си сам, верен на поученията на баща ми, макар че все още си спомням една млада жена, отговаряща за подреждането на цветята във всяка стая. Беше мургава и усмихната.

Освен това зрънцата на гърдите ѝ бяха розови и бедрата — хубаво закръглени, както видях веднъж, докато тя „мислела, че съм навън“ и се преоблече в стаята ми, а аз „най-случайно“ бях задрямал в банята. Сигурен бях, че скоро щяхме да се озовем в едно легло, но това „скоро“ така и не дойде.

Бях малко изненадан от Лайш Тенедос: неведнъж забелязвах жени да се шмугват или да излизат от покоите му в подозрително късни часове, а веднъж дори чух кикот и приказки, докато минавах покрай един килер: „О, да, нашият чародей е узрял за любов, и с око за необичайното, само дето има едно странно...“ Но чуха стъпките ми и така не можах да разбера какво е необичайното. Но колкото повече се замислях, толкова по-маловажно ми се струваше. Тенедос не беше женен, или поне никога не ми беше споменавал за жена. Имаше ли значение дали спи сам, или не? Кайтските нрави трудно можеше да се нарекат пуритански и колкото по-високо си в обществото, толкова по-открити бяха. Престанах да обръщам внимание на въпроса. Беше ми началник и освен това допусках, че е достатъчно благоразумен, за да не дрънка в леглото си.

Изведнъж на главата ми се струпаха съвсем други неща.

Когато се чуха писъците, беше късно след полунощ и седях с Тенедос в кабинета му.

Отпускахме след дългия ден, прекаран с един от алчните помощници на аким Фергана, с когото работехме над предложението едикт, според който Нуманция трябваше да се съгласи да поднесе на акима внушителен размер злато в замяна на обещанието му, че щял да направи „всичко, което е в неговата сила и власт“, за да разубеди Планинските воители да извършват набези в Ърей. Тенедос държеше на по-конкретни гаранции, например акимът да се съгласи да позволи общи гонитби или дори съвместен граничен патрул с части като Пиконосците, докато акимът държеше основно на златото.

Слушах обясненията на Тенедос какво точно му е сбъркано в управлението на Нуманция и как отделните провинции трябвало да осигурят повече подкрепа на кралството, срещу което щели да получат повече облаги от сегашните, когато нощният въздух се раздра от писъците.

Преди ехото им да заглъхне, вече бях скочил и излязъл навън, с гола сабя в ръката. Письците идваха от долния етаж на сградата, в която бяхме. Чух виковете на подофицерите, насочващи стражата, и крясъците на слугите.

Онази, която беше изпищяла, се оказа на първия етаж, застанала пред вратата на покоите на Илуард. Беше от кухненските слугини и се учудих какво търси тук в този късен час.

Беше изпаднала в истерия и можа само да посочи към вратата.

Избутах я настрана и влязох.

Жилището беше много луксозно — с толкова плюш, колкото и покоите на Тенедос. Уверих се, че дребните кражби на Илуард са се натрупали до цяло състояние.

Илуард седеше отпуснат в отрупаното с възглавнички кресло.

На масата пред него имаше две чаши с ликьор. Едната, близо до него, беше пресушена. Другата беше пълна до ръба.

На гърдите му висяха краищата на дълга жълта копринена връв, стегнала гънките на тлъстия му почервенял врат. Езикът му се беше изплезил гротескно, очите му се бяха облецили и ми замириса на изпражнения.

Все още беше топъл на допир. Но много, много умрял.

Зад мен на прага се появиха хора и чух думата, която в Саяна не съществуваше:

— Товиети!

След един час тялото вече го нямаше, извлечено с неохота от тъй наречената „градска стража“. Изпитваха ужас да пипнат трупа и отказваха да предложат каквото и да било обяснение за случилото се; нямаше и никакви предположения защо Илуард се е оказал жертва.

Всички порти на имението бяха заключени и залостени отвътре.

Стражите не направиха никакъв опит да претърсят сградата или да разпитат слугите. Разпищялата се пачавра се оказа една от креватните компаньонки на Илуард — този нощ й бил редът да спи с него, нищо повече.

Поразпитах старшите на постовете и се разпоредих да огледат внимателно за незабелязани до този момент входове, но се съмнявах, че ще открият нещо.

Възможните следи можеше да се крият само в копринената връв.

Тя лежеше изпъната на бюрото на Лайш Тенедос. Той беше отворил двата си сандъка с магически вещи и беше извадил всевъзможни неща. Беше махнал чергите от пода и беше надраскал някакви знаци в малък троен кръг с триъгълник по средата. Не знам защо, но щом погледнех към знаците, по гръбнака ми пробягваше мраз и се стараех да държа очите си настрана от тях.

Беше поставил малък мангал на бюрото си и изсипваше в него стрити билки от разни мускалчета. Видях етикетчетата на няколко от тях: „Кукувичка прежда“, „Зановец“, „Мандрагора“, „Девичи косъм“.

След като приключи, постави мангала в единия връх на триъгълника, взе копринената връв за душене и застана в кръга, със стъпала върху другите два върха.

— А сега, приятелю, ако бъдеш така добър да вземеш воценицата и да я поднесеш към мангала, щом ти кажа, ще съм ти безкрайно благодарен. След това, моля те, приготви си камата. Ако се случи нещо... непредвидено или ако ти се стори, че съм в опасност, трябва да драснеш през трите окръжности. Моля те, направи го бързо, защото събитията може да потекат светкавично и чувствам, че ме грози опасност.

Кимнах разбиращо. Чувствах се много по-изнервен от Тенедос — никога не бях присъствал на магически ритуал, още по-малко да помагам.

— Запали мангала — гласът му беше спокоен.

Направих го и отскочих стъписан, щом синият пламък изригна и облиза тавана; но огънят не грееше. Тенедос заприпява тихо:

*В лоното
отиваме сега,
откъдето дойде,
откъдето те дариха.*

*С братята ти,
със сестрите ти,
откъдето дойде,
сега отиваме.*

Пламъкът се сниши, но все още беше един човешки бой. Появиха се още пламъци, около всеки кръг, очертан с креда по пода, и закръжиха около тях, все едно че ги гонеха или пък те преследваха нещо.

В трите върха на триъгълника лумнаха зелени пламъци и в този миг Тенедос сякаш изчезна.

Беше си там, но духът му сякаш бе другаде. Главата му се поклащаше и ми заприлича на ястреб, търсец от небесните висини плячката си. Погледът му се отнасяше насам-натам, след това се зарея нагоре, все едно че „ястребът“ се понася към върха на стръмна скала. Устните му се изопнаха назад в ръмжене, от страх или от гняв, раменете му потръпнаха.

Понечих да посека с камата, но се сдържах.

Очите му отново заиграха насам-натам, после се отвориха широко, удивено. Той зяпна и на лицето му се изписа смъртен страх. Устата му се отвори да изкрещи — и тогава посякох, и още веднъж, за по-сигурно.

Пламъците изведнъж изчезнаха и Лайш Тенедос се върна. Пусна на пода жълтата връв и се опита да направи крачка, но се олюля. Подхванах го, помогнах му да седне и понечих да му наляя бренди.

— Не — изхриптя той. — Вода... първо.

Напълних му чаша и той я пресуши на една глътка.

— Вече познавам врага — заговори той мрачно. — Но първо... бренди. Сипи и на себе си.

Подчиних се, макар че не ми беше до пиене. Той отпи и помълча, да събере мислите си.

— Товиетите със сигурност съществуват — започна Тенедос. — Проследих дирята, която ми даде връвта за душене, до укреплението им. Или може би едно от укрепленията им. В една голяма пещера, доста далече оттук. На два, може би три дни път, навътре в планините. Ако някой ми помогне с картите, предполагам, че ще мога да я намеря.

— Намерих пещерата и влязох, но не през входа — продължи той. — Имаше една огромна централна зала и забелязах тунели, отвеждащи встрани. Накъде водеха — не знам. Вътре имаше хора. Мъже и жени. Поне хиляда, сигурно и повече. Всички бяха облечени в бяло, въпреки че някои бяха доста мръсни. Мисля, че всички или поне

повечето бяха кайтци. Отстрани имаше огромна купчина злато, скъпоценни камъни и други съкровища.

— Тези хора като че ли чакаха нещо — той замълча. — Имаше и някакъв престол, а пред него — някакво подобие на олтар, но никога не съм виждал или чувал за такъв. Беше цилиндричен, като боен тъпан, и много висок, може би над двадесет стъпки. Около този олтар стояха мъже и жени, също облечени в бяло, но всички бяха с жълти пояси. Мисля, макар че може и да съм си го въобразил, че един от тях приличаше на Бейбър Фергана, но по-млад и не толкова дебел.

— Брат му — предположих.

— Може би. Опитах се духът ми да се приближи и тогава някой... или нещо... ме усети, защото тълпата изведнъж нададе яростен вой. Хората с поясите — водачите им, предполагам — като че ли ме видяха, защото също се развикаха яростно и започнаха да сочат към мен. Не знаех какво да направя. После ме обзе смъртен страх. Страх и ужас, защото изведнъж срещу мен се бе появил разярен тигър. Всеки момент щеше да ме сграбчи и да ме разкъса... И тогава ти посече кръга и ме спаси. За втори път, Дамастес. Още веднъж и ще се наложи да ме осиновиш, защото само родственици могат да имат такъв дълг помежду си — усмихна се вяло.

— И какво беше онова нещо, сър? Друг магьосник ли? Или магьосници? Иршад усетихте ли го?

— Не знам. Ако е друг магьосник, силата му е неимоверна. Може да са били група магьосници или джаски.

— Със сигурност зная само, че товиетите съществуват, и ако се съди по реакцията им при моята поява, враждебни са към нуманцийците или най-малкото към един нуманциец, сиреч към мен — той се позасмя. — Навярно ако носех някакъв знак, който да напомня на всички, че съм от Палмерас и не обичам другите нуманцийци много повече от тях, щях да съм в безопасност — потръпна и тресна чашата с брендито върху бюрото. — Властта на Десетимата паникьосани глупаци, каквито се опасявах, че са. Тук има нещо, и това нещо е много опасно. Като измислим как да пратим тайно съобщение през прохода, ще уведомя Властта какво се случи.

— А ние?

— Не знам — отвърна Тенедос. — Връвта не разкри как убиецът е проникнал в имението, нито дали връвта за душене е била стегната

от някой от прислугата. Магията им е направена много грижливо. Допускам, че успях да проследя връвта до мястото, откъдето е тръгнала, само защото тук, в Саяна, магьосниците, които могат да се мерят с мен, са малко.

— Колкото до следващите ни ходове, мога да подсиля магическите прегради, които поставих около сградите, но това ще е само временна отбранителна маневра — заключи той. — Можем само да сме изключително бдителни и да се надяваме, че ще разкрием плановете им — доколкото ни засягат, — преди товиетите да ги приведат в изпълнение. Моите извинения. Звучи ужасно.

Изпи още една чаша бренди, без да забележи, че аз почти не бях опитал моето. Върнах се в квартирата си.

Но не заспах.

И никой друг не заспа, ако се съдеше по осветените прозорци в цялото имение.

След два дни получихме покана за пиршество в двора на аким Бейбър Фергана. Поканата си беше заповед, тъй като поводът бе радостното отпразнуване на годишнината от възшествието на аким Фергана на трона. Всеки член на благородническото съсловие, който не бе на смъртно легло, беше длъжен да се яви с подходящите подаръци, иначе отсъствието му щеше да се приеме като декларация на кръвна вражда срещу акима.

Бях преживял вече няколко акимски пира и съжалявах, че нямаше начин да избегна този. Представата на Фергана за веселба се изразяваше в това да се слушат безкрайни речи, песни и поеми, възхваляващи бляскавия му талант във всяка област, от ложето до политиката и войната, докато се похапват поднасяните непрекъснато деликатеси. Хапките се преглъщаха с дъвчене на листенца от специалната подправка, които убеждаваха дъвчещия, в полусънното му състояние, че е надарен с всички блага, които Айрису е дал на човечеството. За да не заспи съвсем, човек трябваше да пие я'раг, смъртно ефективен дестилат от портокалов сок. На другата сутрин можеш да смяташ смъртта за едно от най-великите блага на Умар.

Тъй като на пиршество не можеше да има повече от една неоспоримо великолепна особа, обикновено се стигаше до

разгорещени спорове и — каквито си бяха планинците — до двубои. Аким Фергана мислеше мащабно и окуражаваше благородниците да се секат с мечове и ками, докато някой не паднеше, облян в кръв.

Но избор нямаше. Трябваше да отидем.

Нещата тръгнаха лошо още от началото.

Тронната зала беше пълна с маси, а животните бяха изгонени навън, където щяха да им дадат гощавката. Залата беше претъпкана с кайтски благородници. Поканени бяха само мъже. Осветлението се осигуряваше от свещи по стените и малки светилници.

Аким Бейбър Фергана седеше на трона си, зад маса само за него. На такива пиршества особено знатните благородници и чуждестранни особи се настаняваха на първата дълга маса, точно пред трона. Тази нощ бяхме чародеят Тенедос, моя милост и на три стола встрани от нас — калиецът ландграф Илиас Мейлбранч. Той улови погледа ми и вдигна чашата си със съжалителна усмивка. Отвърнах на насмешливата му наздравица — явно вечерта нямаше да го забавлява повече от мен.

Аким Фергана беше в кисело настроение и не се наложи да се оглеждам много, за да схвана причината. Централният стол на масата ни беше празен — столът, отреден за джаск Иршад. Присъстваха трима от по-висшите магьосници, но от главния заклинател нямаше и помен. Зачудих се как някой, макар и с такъв висок сан, би си позволил да обиди акима. Явно се беше случило нещо ужасно непредвидено.

Акимът естествено утоляваше гнева си, като пиеше повече от обикновено и рядко посягаше към деликатесите, които му поднасяха. Към голямата купчина дарове встрани от трона не поглеждаше изобщо.

Нещата стигнаха до кулминацията си, когато някакъв особено бездарен бард се изстъпи напред и занарежда калпавите си стихове:

*Удари Фергана тая нощ,
усетил прилив на велика мощ.
В ръката с меч накарай ги да тръпнат
и бързо-бързо те да се отдръпнат.*

И с величавия си меч Могъщия...

На Могъщия му писна и с яростен рев запокити едно златно блюдо към главата на поета. Онзи разбра, че шедьовърът му не е оценен високо, и духна от залата.

— Къде по дяволите е моят джаск? — зарева Фергана. — Как смее да ме срами в този час, когато празнувам триумфа си? Гвардейски капитани! Искам замъкът да се претърси, докато го намерят! Изкарайте стражата... изкарайте цял полк да претърсят всяка улица в Саяна, ако трябва!

Продължаваше да реве. Гледах го зяпнал от удивление — за пръв път бях свидетел на гнева на монарх — и изведнъж потръпнах. Защото изведнъж беше станало много, много студено. Дъхът ми излизаше на пара и пръстите ми бяха измръзнали.

И в същия миг видях мъглата.

Промъкваше се сякаш отникъде и отвсякъде, все едно че вратите се бяха разтворили широко и ни бе връхлетяла мъглата на зимна нощ. Но когато пристигнахме, беше чисто и топло. Мъглата започна да се сгъстява — тъмен, кипнал океан с проблясващи вътре искри. Помислих, че ще запълни цялата зала, но тя започна да се сбира в почти плътни трепкащи и проблясващи фигури.

В ушите ни прокълнтя глас:

— *Бейбър Фергана... дойде часът на равносметката. Настъпи мигът на моята мъст, братко.*

Чамисо Фергана! Но човешка фигура не виждах.

Тъмният облак се понесе към трона. Един от благородниците на аким Фергана скочи с меч в ръка и посече отчаяно. Мъглявината го подхвана, надигна го, разкъса го на две... изригна кръв и се разпиляха черва, кипнали в пара от студа. Не му остана време дори да изпищи, преди да издъхне. Разкъсаният труп отхвърча настрана.

Фергана беше станал и извадил меча си. Мъглата го сграбчи и изпъна ръцете му настрани, все едно че го разпъна на невидим уред за мъчения.

Решетките отгоре се разтвориха, стрелците на акима се прицелиха, полетяха стрели. Някои улучваха — улучваха кайтци, — но повечето издрънчаваха по плочите на пода.

Мъглата се завихри нагоре, връхлетя върху стражите и се разнесоха писъци — тя ги прикова като безпомощни котета и започна да ги души.

Тенедос бъркаше в кесийката на колана си, а джаските по масата мрънкаха магически фрази, за да направят контрараклинение.

В залата прогърмя смях — смях, който ми се стори, че съм чувал. След него дойде гласът на джаск Иршад:

— Спестете си усилията, глупци. Магията ми е по-могъща от всичко, което можете да се надявате да постигнете, защото съм най-великият джаск в тази и по всички други земи.

— Бейбър Фергана, о, лъжеаким, този път ще съжалиш за целия срам, за всичкото унижение, които си ми нанесял през годините, при все че доскоро бях най-верният ти слуга. Избягах от твоята тирания тази сутрин преди съмване, защото знаех, че ще се завърна след полунощ и най-сетне ще ти нанесе удара в момент и по начин, който Чамисо Фергана пожелае.

— Преди много време, когато за първи път осъзнах дълбините на твоето зло, измислих устройство, за което ти казах, че ще осигури съвършената ти безопасност. Кукли, всяка от които съдържа частица от живота на всички около теб.

— Ти, тъпако дебел, изрева, че идеята е великолепна. И така позволи оня, който владее куклите, да владее сърцето на Кайт.

— Не поглеждай под подиума, о, лъжеаким, чиято горчива орис приближава. Защото аз държа куклите и съм избягал на най-безопасното място, където се заклев във вечна вярност на твоя брат, бъдещия аким Чамисо Фергана.

— Знай и това, псе акимско такова. През годините, малко по малко, успях да направя още една кукла. Кукла на тебе, макар че лесно може да се сбърка с прасето на някой селяк, толкова мръсна и жалка изглежда.

— В нея има от косата ти, от слюнката, малко от кръвта ти, дори от жизнената ти течност, която една от курвите, които наричаш свои жени, ми разреши да изстърже от слабините ѝ.

— Ти си мой, Бейбър Фергана, и ще мреш много бавно, по начин, който ще ти бъде нашепван, докато град Саяна се срине камък връз камък.

— Сега ще ти дам удоволствието да видиш каква е тази смърт, та агонията ти да стане още по-ужасна.

— Мислех да я причиня на някой, който е скъп на сърцето ти, но осъзнах, че такова съществува няма.

— Единственият, когото обичаш, Бейбър Фергана, си самият ти.

— Ето защо помолих за разрешение и бъдещият аким бе така любезен да ми го даде, да отърва Кайт от двама негови врагове, от страна, с която ще се разправим сурово, след като Чамисо Фергана седне на трона.

— Обречени сте да умрете тук, чародеецо Лайш Тенедос и ти, легат Дамастес à Симабю. Държа кукличките, които ми дадохте в наивната си глупост, и ще ги дам сега на моя демон!

Мъглата се спусна надолу от терасата и аз извадих сабята си, глупаво като Фергана или онзи благородник, но не знаех какво друго да направя. Протегнаха се тънки пипалца и се поколебаха, разлюляха се като лози от бурен вятър, сякаш мъглата не беше сигурна кои са жертвите ѝ, сякаш изведнъж бе заслепена. След това, извън замъка, чух писъците на умиращи зверове — мъглата разкъсваше окаяните животни.

Когато Биканер, Тенедос и моя милост бяхме дарили косите си за куклите, Тенедос беше сменил ловко златните кутийки, преди да ги връчи на джаск Иршад. Тъй като подозираше, че Иршад може да ги провери да не би да сме внесли нещо отвън, двамата с ескадронен подофицер Биканер тайно бяха клъцнали по няколко косъмчета от три от дворцовите животни. Животинските косми се бяха озовали в кутийките и оттам — в нашите кукли, и сега тези зверове загиваха с нашата смърт.

Времето спря. Никой не помръдваше. Мъглата също замръзна. Но пръстите на Лайш Тенедос до мен се завъртяха мълниеносно.

След време чародеят Тенедос правеше много по-могъщи заклинания, които възпираха и прекършваха цели армии. Но това бе може би най-впечатляващото, тъй като не бе имал време да го подготви, нито да си осигури нужните материали. По-късно ми каза, че имал в кесията си седефче и огнивче и използвал освен това горчица и конска ряпа от нещата на масата. Смесил ги в чинията си, а после изсипал сместа в светилника пред себе си. Каза, че същинската сила на заклинанието била по-скоро в думите, а не в използваните неща. Не познавах езика, на който го изрече, и Тенедос така и не пожела да ми обясни какво означават думите, нито какво призовават. Но си ги спомням съвсем точно и ги предавам така, както ги чува ушите ми:

*Пленатор к'виш Майлъм
хан'ех делақ морн
морн севел морн
венет сул морн
т'гаст л'енер ориг
ориг морн
ориг морн
пленатор к'виш Майлъм.*

Усетих топлина, която се усили до зной, и след секунди в залата стана горещо, стана жарко като в летен ден сред пустинята.

Мъглата се сви, сбръчка се като охлюв в солница, последва дълъг заглъхващ вой, като от човек, пропадащ в бездънна пропаст, и въздухът в тронната зала се проясни.

Бейбър Фергана стоеше до трона си, изпуснал меч на каменния под, и зяпаше от удивление.

Хората се заоглеждаха изумени и осъзнали, че все още са живи. Но преди да заговорят, гласът на джаск Иршад заговори отново:

— *Добре, Фергана, магията на този фрьонг отново ти даде живот.*

— *Но аз все още държа куклите, лъжеакиме. И силата на магьосничеството ми все още не е изпитана.*

— *Двамата с Чамисо Фергана имаме друга идея. Три дни ти даваме, Бейбър Фергана. Ако отстъпиш драговолно трона, ще ти дам лека смърт, много по-лека от онази, които си причинявал на враговете си, и то само защото нашият премилостив Чамисо Фергана е загрижен за хората на Саяна.*

— *Но ако не се откажеш от трона, след три дни ще се върна. И ще ти донеса друга смърт, смърт в най-ужасната, в най-мъчителната ѝ форма.*

— *И тя ще сполети не само теб, а всички в твоя двор, всеки мъж... всяка жена... чиито души владее чрез куклите.*

— *Ако се вкопчиш в трона си, давам ти обет, че ще избия всички, които ме чуват сега, много бавно и по най-ужасен начин.*

— *Тогава Чамисо Фергана ще пусне своите тайни съюзници, товиетите, да се развилнеят по улиците на Саяна.*

— Обмисли предложението ми, лъжеакиме.

— Обмислете предложението ми, принцове, служещи на злото.

— След три дни ще се върна.

Забелязах как ландграф Мейлбранч изхвърча от залата и се зачудих защо Иршад бе забравил за другия фрьонг тук. Но предстояха по-важни неща.

Тенедос се бе покачил на подиума и говореше тихо с аким Фергана. Той пристъпи зад трона, натисна лоста, който не бях забелязал досега, и подиумът се плъзна назад — явно номерът беше механичен, а не магически.

Капака на дупката го нямаше и тя беше празна.

Ропотът се усили и залата закипя от отчаяние, ярост и страх.

Вгледах се в очите на Лайш Тенедос и ясно разчетох посланието в тях.

Ако не искахме Кайт да потъне в анархия и винаги неспокойното кралство да избухне на север и да залее с хаос Ърей и Нуманция, трябваше да измисля някакъв начин само за три дни да намерим куклите.

9. РЕЙД

Глъч, суматоха и страх царяха по улиците на Саяна. Войските на аким Фергана бяха вдигнати по тревога и се опитваха да въведат някакъв ред, но без особен успех. Във всички посоки тичаха мъже и ревяха с цяло гърло дивотии от сорта на това как черната орис била надвиснала над всички нас; жени вресяха в паника; а кръчмите и храмовете — двете най-предпочитани от човека убежища — бяха претъпкани въпреки късния час. Вестта за ужасиите в двореца явно се беше разпространила като масло над вода и се усилваше по пътя си в страховити размери.

Някои търговци се възползваха добре от цялата суматоха, дюкяните и сергиите им бяха отворени, те стояха пред тях и шумно хвалеха магическата си стока. Купи си амулет и отблъсни от себе си предстоящата гибел. Плати на вещера за заклинание и ще останеш невредим, когато ужасните товиети се развилнеят из Саяна. Търговията им вървеше оживено.

Тъй като всички бяха загрижени за собствената си съдба, никой не ни обърна внимание на връщане към резиденцията. Забелязах, че Жаркото време е почти на свършване и започва Дъждовното време, щом чух глухото ръмжене на гръмотевици далече на хоризонта. Усмихнах се. Лошото време щеше ни донесе определено предимство в предстоящия излаз.

Заповядах на войниците ми да поддържат пълна готовност, привиках офицерите и сержантите си и им обясних случилото се. Не им казах какви точно са плановете ми, само поисках да съберат двадесет доброволци за особено опасна задача и да са готови за поход след три часа. Можех веднага да съставя отряда, но не биваше да оставям малката си част без командири. Добавих, че държа петима от хората, които ще тръгнат с мен, да са кайтци, избрани между най-добрите от местния набор.

Планът ми беше съвсем прост: усилен езда и намиране пещерата, която Тенедос беше „видял“. Джаск Иршад с кукличките трябваше да е някъде там. Удряме по изгрев-слънце, намиране кукличките и ги свиваме. Ако не можем да избягаме с тях и намерим течаща вода, можем да направя омагьосаните предмети безопасни, като ги хвърля в нея — нещо, което бях запомнил от селската ни вещица.

Идеята ми може да звучи нелепо проста, но се чувствах уверен. Иршад и Чамисо Фергана щяха да предположат, че всички са в Саяна, все едно кайтци или нуманцийци, и че ще са парализирани от страх и нерешителност. Ако ударехме тайно и безскрупулно, боговете можеха да подкрепят дързостта ни. От друга страна, при неуспех, не виждах как може да се предотврати катурването на властта в Кайт и да не започне проклетата свещена война срещу Нуманция. Знаех, че ние в Саяна щяхме да загинем първи. Погледнато хладнокръвно, ставаше въпрос за сигурна смърт след три дни или за възможна по-скорошна такава. Изборът не беше труден.

Време за губене нямаше — ако имаше и най-нищожен шанс идеята ми да се осъществи, трябваше да се действа преди някой друг, било от силите на аким Фергана или от бунтовниците в планините, да започне да мисли какво може да стане по-нататък. До изгрев-слънце трябваше да съм далече извън града.

Бях малко изненадан, когато капитан Мелет пръв пожела да се включи сред доброволците — не беше особено подходящ за дързък рейд. Отказах му и той ми отвърна малко кисело:

— Пак ще трябва да пазя домашното огнище, нали. Какво пък, няма да ви преча да си прекарате приятно.

И си излезе нацупен.

От неговата част избрахме легат Бейнър, млад и изключително буен офицер, когото всички, включително и аз, обичахме като брат; сержант Вайън, заблуждаващо дебел мъж, който обаче беше пъргав като змия, и шестима пехотинци, след като всички се заклеха, че знаят от коя страна яде конят и от коя сере. Взимах пехота с пиконосците, защото смятах да се спешим за подстъпа към целта в последния етап.

От моите взех девет души, като назначих ескадронен подофицер Биканер за старши подофицер, а изборът ми включи винаги навъсеня Карджан, Кърти, най-добрия ми стрелец, и стабилния Свалбард.

Петимата кайтци ги водеше Йонджи, най-схватливият от планинците, който най-вероятно щеше да се окаже годен за командир. С разрешението на Тенедос го повиших в сержант и смятах да го издигна до офицер в случай, че се върнем живи. И демоните да ги вземат мрънканията на началниците в Нуманция, че съм удостоил с такава чест „един долен пограничник“.

Заведох си хората в една от библиотеките на имението, където Тенедос бе поставил заклинания срещу подслушване, и им обясних как искам да се снаряжат и облекат. Докато говорех, ги следях внимателно: много често човек се пише ентузиазирани доброволец в първия миг, но щом разбере колко рискована е задачата, се разколебава. Забележих ли и най-малкото трепване у някого, щях да измисля някакъв повод да го извадя от списъка — имаше много доброволци, готови да заместят плашливия. Но всички останаха непоколебими.

Отидох в квартирата си с Карджан, за да си приготвя снаряжението. На вратата намерих закована бележка: „Моля явете се веднага в покоите на резидента.“

Трябваше и сам да се сетя какво ще заваря там. Вместо пищно облечения височайш дипломат и магьосник ме посрещна някакъв мърляв тип в мръсен халат и по сандали — спокойно можеше да е един от кайтските вещици, дето се биха с нас при брода.

— Обещах да поставя прегради срещу вражеско подслушване на заповедите ти — каза Тенедос малко лукаво. — Не съм казал нищо за себе си. Много ти е интересен планът, Дамастес. Заслужава си да се види как ще се развие. Между другото, тези дрипи ги взех назаем от един от портиерите ни — но няма да си спомня за заема.

— Не можете да дойдете с нас. Няма да го позволя!

— Вие, легат а Симабю — отвърна изведнъж с много хладен тон Тенедос, — можете да ми предлагате каквито си искате съвети. Но не можете да ми заповядвате.

— О, мога и още как, сър. Началниците ми заповядаха и съм длъжен стриктно да изпълнявам това нареждане, да ви пазя от опасности. И...

— И дрън-дрън. Тръгвам с вас по две съвсем ясни причини. Първата е, че аз съм единственият, който е бил в тази пещера, където най-вероятно се пазят куклите. Как смятате да ги намерите?

— Канех се да ви помоля да обозначите местонахождението на карта. Допускам, че чародейството ви е в състояние да отнесе истинското местоположение към топографско изображение. Сър — вече леко клонях към неподчинение.

— Може би. Въпреки че сега няма да го научите. Втората е, че вие не сте магьосник, легат, нито който и да е от нуманцийците, освен мен. В случай, че сте забравили, ще ни се противопоставят с магия. Както разбрахме, товиетите използват магия, а специално джаск Иршад не е новак.

— Какво става, ако ви убият?

— Тогава бягате в Ърей, отнасяте на Властта на Десетимата радостната вест, давате им хубавия повод да мобилизират армията и най-вероятно ви повишават.

— Едва ли — отвърнах. — Най-добре е да загина до вас.

— Колко благородно — каза с усмивка Тенедос. — Точно както очаквах от едно храбро кавалерийско офицерче.

— Не е благородство, сър. Жив ще ме одерат, ако се върна без вас, а тази смърт е много бавна — беше шега само наполовина. С кариерата ми със сигурност щеше да се приключи. Не че това ме притесняваше особено — бях се заклек да пазя проклетия от боговете дребен магьосник, а той като че ли беше решил на всеки завой да ме принуждава да нарушавам клетвата си.

— Както и да е — рече Тенедос. — Виждам, че нямате сериозни аргументи, след като вече сменихте темата.

Беше си истина — логиката и здравият смисъл бяха на негова страна. Когато на връщане от двореца на аким Фергана ми хрумна планът, се бях замислил как ще се оправя с магията на Иршад и се канех да помоля Тенедос за някое защитно заклинание или нещо такова.

Тъй като баща ми ме беше научил да не споря с началник, когато е решил нещо, и също така да не се боря за загубена кауза, заставах мирно, ударих се с юмрук в гърдите и казах:

— Добре, сър. Моля пригответе се за тръгване до един час. Ще наредя да ви приготвят кон и провизии. И още нещо — сега сте под моя команда, по всички въпроси освен прилагането на магията. Ясно ли е?

Този път Тенедос се усмихна много широко.

— Слушам, легат à Симабю, сър. Ще се подчинявам изцяло, легат à Симабю, сър — заклевам се, че беше възбуден като последния новобранец, очакващ първата си бойна акция.

След по-малко от час в двора се беше събрала най-ужасната сган, която имението беше виждало: двайсет и двама планински разбойници, загърнати в мръсните си дрипави халати и с неизчистени от кръв оръжия. Халатите, тюрбаните и сандалите бяха съвсем автентични, може би прекалено автентични, помислих си, докато се почесвах от кайтската бълха, решила, че нуманцийската кръв е много вкусна, и леко сбърчих нос от вонята. Под светлокафявите халати носехме плетените си ризници. На краката си носехме сандали с ремъци до коленете. За топло бяхме облекли тежки овчи елеци.

Бяхме разчесали козината на животните на обратно, за да заприличат поне малко на рунтавите кайтски коне, макар че ако ги погледнеш човек по-внимателно, все пак изглеждаха твърде чисти и добре гледани. Всеки беше с по два коня, не само за резерва, но и за да носят куклите в случай, че постигнем целта си. Провизиите ни бяха в дисагите, с по един халат за спане навит на руло зад седлото.

На всички нуманцийци преди това беше дадено „Заклинанието за разбиране“, макар че трудно можеха да докарат кайтския акцент при говор. Самият Тенедос говореше досущ като местен — или беше изучавал усърдно езика, или беше настроил заклинанието си до съвършенство. Освен това можехме да използваме сержант Йонджи или някой от останалите кайтци.

Оръжията ни бяха нуманцийски, но не смятахме да се оставяме да ги оглеждат подробно.

И добре, че Тенедос бе решил да тръгне с нас, защото бях погледнал единствената карта на района, която намерих. Освен тънката линия на пътя, водещ към хълмовете, и някакви грубо нахвърляни села, нямаше нищо друго.

Тенедос ме беше попитал как смятам да ни измъкна от имението, след като, разбира се, ни следяха непрекъснато. Казах му, че ще излезем един по един през задната врата, а той се намръщи и отвърна хладно, че може да го направи „неизмеримо“ по-добре. И го направи.

Бях заповядал всички да стоят вътре и нуманцийците ми да следят бдително кайтските войници и слугинския състав. На капитан Мелет бе наредено да затвори плътно резиденцията, докато се върнем

— или докато обстоятелствата не покажат, че вече не е необходимо, за добро или лошо. Претекстът беше, че посланикът е стъписан и е изпаднал в ужас след събитията в двореца.

Заваля дъжд, а до съмване оставаха само три часа. На улицата отвън имаше само един човек, присвит до един вход недалеч от портите. Криеше се в сенките, колкото заради мразовития вятър, толкова и за да не го забележат. Духаше си в шепите да ги стопли, когато стрелата на Кърти го улучи в гърлото. Трупът на шпионина рухна и двама войници го издърпаха в двора.

По-впечатляващата част от заблудата едва успях да видя и чуя. Заради вероятното наблюдение с магия от страна на джаските на аким Фергана или на Иршад, Тенедос им беше подготвил по-внушително зрелище. Един магьосник щеше да „види“ десетина души, застанали около блещукащи, подхранвани с масло огньове, и да чуе призрачни викове „М’рт тя Фрьонг!“ Щеше да знае, че никой не може да излезе от имението, без да привлече внимание, и това щеше да го убеди, че сме си вътре.

След като заклинанието бе направено, двайсет и двамата подкарахме през портите.

В този час навън все още се мяркаха хора, но или се бяха побъркали от слухове, омайни билки и пиене, или си вървяха по работата и не ни обръщаха внимание. Оръжията си държахме готови под халатите.

С излизането от Саяна нямаше проблем — стражите на аким Фергана се бояха повече от онова, което ще се опита да влезе, отколкото обратното. Офицерът при портата не си направи труд да излезе от караулката, като видя яздещата към него свирепа чета планинци, а махна на двамата войници да отворят крилата.

Продължихме в тръс навън, в дъждовната нощ, към планинската пустош на Кайт.

Беше достатъчно светло, въпреки облачното небе и ситния дъжд, за да се виждат грубите коловози на пътя. От засади не се безпокоях — все пак и крадците трябва да спят от време на време, а и малцина разбойници биха се осмелили да нападнат двайсет и двама въоръжени

противници. Черният път беше тесен, по-скоро пътека, отколкото път — никъде не можеха да минат едновременно повече от три коня.

На всеки час отдъхвахме по няколко минути. Проверях грижливо конете, но нямаше проблеми. На съмване спряхме за по-дълго, колкото да сварим ароматен кайтски чай и да сдъвчем по парче сушено телешко.

Четири пъти през този ден минахме през малки селца с не повече от пет-шест глинени съборетини, струпани около площада. Кайтците бяха дрипави и мръсни и очите им лъсваха от омраза към нас, толкова богатите, че чак коне да имат. Но виждаха извадените ни оръжия и мрачните ни лица и се правеха, че ни няма.

Пет пъти срещнахме други групи по пътя. Едната беше малък търговски керван, чиито пазачи едва не изпаднаха в паника, уверени, че ще ги нападнем. Наскачаха от конете си, заизваждаха трескаво мечове и ножове и застягаха броните си. Подминахме ги, без да ги погледнем. Други три се оказаха мъже с навъсени лица, стиснали копия, готови да ги замятат. Оглеждаха с присвити очи и пресметливо оръжията ни, след което решаваха, че цената не си струва наградата.

На четвъртата група се натъкнахме малко преди залез-слънце.

Чухме ги още преди да стигнем до тях — бебешки плач и отчаяно женско мърморене. Бяха някъде около четиридесет, не повече от двама-трима млади мъже, останалите жени, деца и четирима-петима старци. Бяха парцаливи и носеха торби и вързопи.

Щом ни видяха, те захленчиха боязливо за милост, някои дори се проснаха по очи на земята.

Това бе другата страна на златния пряпорец на войната: бедните цивилни, прокудени и безпомощни, лесна плячка за всички. Испитах жалост и ми се дощя да им помогнем някак, но се вразумих.

— Не искаме да ви навредим — извиках и хленчът бързо премина в благодарности и молитви към боговете да ни възнаградят. Забелязах обаче, че на лицата им се бе изписало неверие, докато ги подминавахме бавно — очакваха да покажем истинския си нрав и да започне насието.

Стадото си имаше двама пастири — стар достолепен мъж, сигурно старейшината на някое село, и младо момиче, петнайсетинагодишно, което въпреки оцапаните си дрехи и лице изглеждаше смайващо красиво.

— Благодарим ви, добри господа — промълви старецът.

Намерих няколко монети в кесията си и му ги хвърлих — той се поклони благодарно — и продължихме.

На около миля по-нататък намерих безопасен подслон за през нощта. На стотина крачки встрани от пътя се виждаше изоставено селце, кацнало на малък скалист хълм, от който щеше да се получи великолепно укрепление. Дъждът се канеше да премине от лек ситнеж към истинска буря и селските съборетини, колкото и паянтови да бяха, поне щяха да позволят на хората ми да спят на сухо. Това щеше да е последната ни почивка преди атаката и мястото изглеждаше идеално.

Прибрахме конете в една от по-големите къщи и ги нахранихме. Уверих се, че са се погрижили добре за Лукан и Рабит, след което разделих групата на четири части за останалите къщи и се настанихме колкото може по-удобно. Кирпичените къщи се оказаха много големи и в изненадващо добро състояние, всяка с пръстено огнище, изкопано в центъра. Бившите им обитатели ги бяха използвали за обори и жилища едновременно — във всяка имаше ясли. С конските чулове покрихме прозорците и вратите. Наредих да накладат огньове, излязох в тъмното и обиколих по билото да се уверя, че светлините няма да ни издадат.

Изведнъж чух стъпки по пътеката откъм пътя и ръката ми посегна за меча. Очите ми различаха в сумрака две фигури — старецът и момичето начело на групата бежанци, които бяхме срещнали през деня.

Биканер и Тенедос изведнъж се появиха от двете ми страни, с готови оръжия.

— Добър ви вечер — каза старецът. — Макар да се съмнявам, че ще е добра. Видяхме, че свърнахте насам, и си помислихме дали, в името на милостивите Айрису и Джайцини, бихме могли да ви помолим за благодеяние?

Момичето пристъпи напред.

— Ние сме единствените оцелели от село Обех. Всичките ни мъже бяха или избити, или принудени да служат на онова псе Чамисо Фергана, а селото ни беше изгорено, скромната ни покъщнина ограбена, много от нас бяха насилени, а добитъкът ни беше изклан за забавление. Казаха ни, че единствената милост на Чамисо Фергана е да ни остави живи, но че този дар е временен и на никаква прошка повече не можем да се надяваме, освен да побегнем веднага.

— Искаме да ви помолим за един дар — продължи девойката. — Може ли да продължим с вашата група? Чувствам, че сте добри мъже, милостиви хора, и че с вас ще сме в безопасност, докато намерим къде да се заселим.

— Съжалявам — отвърнах ѝ. — Но си имаме дълг и трябва да пътуваме бързо и далече.

Лицето ѝ помръкна.

— Не бихме ли могли поне да се подслоним тук с вас за през нощта? — каза тя. — Една нощ безопасност, една нощ дълбок сън — за бебенцата това ще е като дъх за нов живот.

Отворих уста да откажа отново, но се спрях и помислих. Обърнах се към чародея Тенедос. Той ми махна да се отделим.

— Виждам, че си мислиш същото като мен. Тези бедни хора може да ни осигурят чудесно прикритие за през нощта. Ако Иршад е пратил из района магическите си стражи, няма ли да си помислят, че сме само една тръгнала по пътя група селяци, и нашите хора няма ли да изглеждат като част от групата им?

Точно това ми беше хрумнало и на мен. Кимнах и веднага ме обля топла вълна. Достатъчно зле се чувствах, когато бе трябвало да ги подмина, като им хвърлих само няколко петака — едно от задълженията на войника е да закриля безпомощните.

Биканер също кимаше.

— Да, сър. Идеята я бива. Хич не е хубаво тия нещастници да се скитат по пътищата, без никой да застане между тях и кръвожадните плячкаджии.

Казахме им, че могат да дойдат при нас. Младата жена — представи се като Паликао — изхлипа благодарно.

— Изключително щедри сте — каза старецът, Джайси. — И ни поднесохте два големи дара. Не само тази нощ, в която всички ще можем да се насним добре, но също тъй ни напомнихте, че не всички на този свят са зли и искат само да навредят на беззащитните.

После извика и бежанците се показаха от тъмното. Не бяхме съвсем наивни в доверчивостта си — извиках си хората и опипахме всички за оръжия. Освен малките ножчета за рязане на храна бяха невъоръжени.

Никой не може да бъде по-жесток от един войник, но пък войникът може да е най-добрият и щедър от цялото човечество. Така

беше и с моите хора. Заеха се с окаяните скитници, погрижиха се за всеки да се намери сламена постеля, потупваха бебенцата и се опитваха да поразсмеят децата. Но те бяха видели твърде много ужас и нито шегите, нито смешните физиономии можаха да докарат нещо повече от тъжен поглед. Тъй като разполагахме с достатъчно храна, с радост я поделихме с тях.

В моята къща бяхме с Тенедос, Йонджи, Карджан и още двама. Подслонихме още толкова бежанци, сред които и Джайси и Паликао.

Бурята се разрази и дъждът заплющя, но в кирпичените къщи беше сравнително уютно, стига да не обръщаш внимание на бълхите, вонята на тор и миризмата на отдавна некъпани тела — неща, с които всеки войник рано или късно свиква.

Не бяхме като костенурки, слепешката натикани в черупката си; мъжете на пост отвън се движеха по двойки, винаги по различни пътеки около хълмчето. Проверях ги през час и бях доволен, че са нащрек, макар че не бях изненадан. Намирахме се дълбоко във вражеска територия и бяхме твърде малко, за да се отпусваме.

Тенедос седеше от другата страна на малкия огън и слушаше разказа на Джайси за сполетялото ги — мъчеше се да изрови от спомените на стареца информация, която да ни помогне при срещата ни с Чамисо Фергана. Бях се отпуснал на постелята си и слушах разсеяно. Паликао седеше няма и на две стъпки от мен. С изненада забелязах, че мирише много хубаво, не като неумитите диваци като нас, и се зачудих какво ли ухание си е сложила. Изведнъж тя промълви:

— Не мога да слушам повече. Много ме боли, когато помисля за Обех. За всичко, което направи.

Беше тъжна и много ми се искаше да я утеша.

— Предполагам, че на човек като вас ще му се стори дребно. Но бях щастлива. Бях сгодена и двамата с бъдещия ми мъж тъкмо бяхме започнали пробния си брачен живот. После, един ден, седмица преди злодеите на Чамисо Фергана да дойдат и да унищожат Обех, той каза, че бил решил да стане войник, и въпреки сълзите ми ме остави. Обеща, че ще се върне след два месеца с голямо богатство. Но мен не ме интересуваше богатството. Исках само него.

Гледаше ме право в очите и в погледа й нямаше свян.

— Не трябваше да ме оставя — прошепна тя — тъкмо когато започваше да става толкова... чудесно.

Нещо в слабините ми се размърда.

— Трудно е — продължи тя — да се опитваш да заспиш на студено и мокро — ръката ѝ се изпъна, отърка се в моята и тя погали с пръст халата ми. — Този халат изглежда много топъл.

Усмихна се, протегна се лекичко, халатът ѝ се разтвори и видях един гладък гол крак, а за миг — и черното триъгълниче между бедрата.

Тялото ѝ беше чисто, а на глезена си носеше златна гривничка.

Похотта ме облада и за малко щях да я наgrabя на място, но успях някак да се овладеея и да изчакам, докато огънят загасне и всички заспят. Йонджи и Карджан вече похъркваха. След съвсем малко щяха да дойдат невиджаните удоволствия.

Погледнах към Тенедос и забелязах, че е вперил очи в нещо на пода. Проследих погледа му.

Торбата на Джайси лежеше между него и Тенедос. Беше се килнала на една страна и беше развързана...

И в нея имаше навито дълго копринено въже — блестеше жълто на гаснещата светлина на огъня.

Товиети!

Мамка му! Магията рухна, членът ми клюмна, все едно че изобщо не бе пожелавал лъжливо мократа топлина на Паликао, и глупостта, предизвикана от магията, която ни бе подлъгала да подслоним при себе си странници, колкото и невинни да изглеждаха, изчезна. Погледнах Паликао да видя дали е усетила промяната, но тя гледаше унесено в пламъците. Босото ѝ стъпало се беше изпънало и се галеше в обувия ми глезен.

Проклятие! За миг се зачудих дали вече не са ударили в другите къщи, дали бойците ми не са мъртви и дали мисията ми не се е провалила още преди да е започнала. Заклинанието, с което ни бяха омагьосали, беше пълно — коланът със сабята ми лежеше чак в другия край на стаята, сабята на Тенедос също беше там.

Чародеят забеляза, че съм видял въжето. Веждите му се свъсиха замислено, после ръката му леко се плъзна към каишката, с която връзваше халата си. Изглежда ме многозначително: „Направи нещо!“

Надигнах се и закашлях неудържимо. Джайси и Паликао се престориха на загрижени, а Тенедос се възползва от разсейването им, пресегна се рязко и допря каишката до коприненото въже за душене. Устните му се размърдаха, после той заувива каишката около пръстите си.

Кашлицата ми позагълхна и тъкмо посягах към манерката с вода, когато Паликао промълви, много спокойно:

— Знаят кои сме.

Ръката ѝ се шмугна под халата и измъкна жълто копринено въже. Хвърлих се върху нея, хванах я за ръцете, но все едно се оказах на тепих срещу най-силния борец на света. Силата на Паликао бе по-голяма от тази на всички мъже, с които съм се бил, по-голяма и от тази на професионалните борци на селските празненства, и тя без усилие успя да се освободи от хватката ми, опря ръце на гърдите ми, натисна и аз се преметнах през огнището — жарта се разхвърча — и се проснах от другата страна.

Беше се изправила, с въжето в ръце, с дивашка усмивка на лицето — и в този миг чух изненадани и ужасени викове от другите къщи. Джайси също се беше изправил, стиснал въже.

Тенедос започна да реди монотонно:

*Чуй ме,
чуй ме,
едно сме,
същата нишка сме,
на един господар служим,
един господар имаме,
един господар има.
Чуй ме,
върти се, върти,
подчини ми се,
вързвай, вързвай,
вързвай и дръж,
трябва да слушаш,
трябва да слушаш,
вързвай, вързвай,*

връзвай и дръж.

Жълтото въже в ръцете на Паликао се загърчи и оживя като змия, заизвива се около китките ѝ, заобръща се, заоплита се на кълбо, застяга и тя се забори отчаяно да се отскубне, и падна. Въжето на Джайси също го стягаше и отново чух викове отвън, но този път на жени и деца, след като Тенедос бе обърнал магията им срещу самите тях.

Паликао се опита да се надигне, силата ѝ вече бе не повече, отколкото се полагаше, но аз вече бях станал, бях се добрал до оръжието си и след миг измъкнах сабята от ножницата. Опрях острието в гърлото ѝ и изсъсках:

— Още не съм убивал жена. Но винаги има първи път.

Погледът ѝ се плъзна по дългата стомана към мен, видя истината в очите ми и тя престана да се бори. Зачудих се дали се канеше да ме убие преди, или след като направехме „звяра с двата гърба“, но нямах време за размишления.

— Карджан!

И пиконосецът ми се озова до мен, също с извадено оръжие. Огледах се. Всички товиети бяха овързани в собствените им въжета. Изхвърчах навън в нощта и тръгнах да си проверя хората.

По милостта на Паноан и АЙса никой от бойците ми не беше пострадал. Всички бяха заспали дълбоко — и се бяха събудили сред пълна суматоха. Явно моята и на Тенедос смърт трябваше да постави началото на пълно избиване. Казах им какво е станало и кои всъщност са тия „невинни“ и им заповядах да останат в пълна бойна готовност. Патрульът отвън не беше видял и чул нищо, докато не започнаха виковете. Пратих още една двойка и се върнах при Тенедос.

Карджан беше наредил товиетите до стената. Краката им бяха вързани с обикновени въжета. Очите им святкаха в безпомощна ярост.

— Сега какво правим? — попитах Тенедос.

— Убиваме ги тия дрисльовци, изтръгваме им проклетите от боговете черва, ама бавно — изръмжа Йонджи, още разтреперан от ужас.

Изчаках. Тенедос обмисляше.

— Не — реши той накрая.

Паликао се изсмя презрително.

— Не ме разбирайте погрешно — рече магьосникът. — Нямам възражение да умрете — изгледа я и тя кимна вяло. Тенедос ме отведе настрана.

— Мисля... не, сигурен съм, че магията ми е достатъчна да ги държи вързани поне два дни. Освен това не смятам, че между тях има магьосници. Чародейството, с което ни заблудиха, е вложено във въжетата им, или може да са им дали някакъв амулет. Не усетих заклинанията им, защото цялото ми внимание бе в това да се доберем до проклетата пещера и очаквах да ни издирват маговете на Иршад. Казах, че няма да ги убиваме, защото хората ни трябва да останат готови за бой — не да треперят от това, че са избили деца и жени, колкото и опетнени с кръв да са ръцете им.

Съгласих се и честно казано, не бях, а и сега не съм сигурен дали щях да мога да дам заповед за такова клане.

Тенедос се обърна към Джайси.

— Предлагам да останете живи, защото богът, комуто служите, е по-силен, както и магията ми. Но по тези краища съм отскоро. Вие на кой бог служите?

— Ние не служим на богове — отвърна Джайси. — Боговете, от изчезналия Умар до най-низшето пикливо богче, са все част от Колелото, Колелото, което ще строшим за Новия път.

— Ще го строшите, като избиете всички?

— Ще го строшим, като избием всички, които не се присъединят към нас — отвърна бездушно Джайси. — Ще ги убиваме, а щом се върнат от Колелото, ще ги убиваме като бебета в майчините прегръдки, в утробите ще ги убиваме, докато Колелото не рухне от тежестта на всички души, които носи. Само моите тука са убили над хиляда, като се преструваме или на окаяни бежанци, или като заемем някое изоставено село и казваме на пътниците, че сме жителите му.

— Всички, дори боговете, служат някому — рече Тенедос. — Вие на кого се подчинявате.

— На водачите си — отвърна неловко Джайси.

— Так — прошепна Паликао.

— Млъкни! — сръза я старецът.

— Кой е Так?

Паликао стисна устни и не отвърна нищо.

— Так, а? — каза Тенедос. — Човек ли е той, или не?

Отново никакъв отговор и разбрах, че няма и да получим.

— На един въпрос можете да отговорите — каза Тенедос. — Разбирам, че ви е разрешено да задържате каквото плячкосате от жертвите си, нали? И че ако убивате достатъчно, ще живеете в палатите на богатшите и така нататък. Прав ли съм?

Джайси кимна.

— Самата истина.

— А под какви закони ще живеете в това златно време?

— Няма да ни трябват закони — твърдо заяви Джайси. — Справедливите се държат справедливо.

Тенедос повдигна вежда, наведе се и вдигна едно от въжетата за душене.

— Разбирам.

След час вече препускахме в нощта.

— Мислите ли — рече тихо Биканер, — че ще се развържат, преди да измрат от глад?

— Допускам го — отвърна Тенедос.

— Колко жалко — подхвърли Карджан. — Те нямаше да проявят тая милост към нас.

Продължихме мълчаливо.

Преди съмване рискувахме да се отделим от пътя при група скали и малко да подремнем на смени.

Целия ден валя силно и пътят беше пуст.

Селата, през които минавахме, бяха или запустели, или със здраво залостени прозорци и врати. През целия ужасен ден, докато пътят се виеше към хълмовете, не видяхме никого.

През пелените от дъжд и мъгла смътно се очерта силуетът на висок планински връх — черен, мокър и зъл.

— Ето — каза Тенедос. — Това е връхът, на който видях пещерата. Там е пещерата на товиетите.

10. ПЕЩЕРАТА НА ТАК

Върхът, на около три мили от нас, приличаше на пясъчна купчина, вдигната от някое божие дете и след това безразборно изчегъртана с лъжица. По-близката страна щеше да е по-лека за изкачване, макар че склонът си беше достатъчно стръмен, което означаваше, че ще се пази най-силно. Въпреки дъжда можех да видя връзаната в склона пътека — отвеждаше на около две трети от височината, където двата склона изпъкваха от двете страни почти симетрично.

— Там — посочи Тенедос. — Там ще намерим входа към пещерата.

По-далечният склон беше много стръмен, почти отвесна скала.

Не забелязах признаци на живот нито по планината, нито по подстъпите към нея.

Недалече от нас имаше тясно ждрело. Оставихме пътя и продължихме около половин миля навътре. Ждрелото се разшири в клисура. Имаше достатъчно скални издатини, които да ни осигурят прикритие.

Заповядах на хората си да слязат от конете и ги събрах. Оттук щяхме да продължим пешком. Чак сега обясних каква точно е задачата ни. Следях ги внимателно. Колкото и да бяха уморени, мръсни, измръзнали и мокри, не забелязах признаци на колебание или страх. С подофицерите ми ги бяхме подбрали добре. След като свърших, попитах за въпроси.

— Как ще се доберем до устието на пещерата? — попита един.
— Пълзим по пътеката ли?

— Не — отвърнах. — Катерим се по скалата.

Двама от бойците изпъшкаха.

— Не забравяйте — казах като някой от по-надутите ни учители по тактика, — че по лесния път винаги има засада.

Ескадронен подофицер Биканер ме погледна одобрително.

Прибрахме снаряжението си в походните торби, оставихме четирима да пазят конете и поехме към върха. Теренът беше гол, без нито едно дърво, само трънливи храсти. В сухия сезон земята щеше да е песъчлива, но сега бе лепкава кал.

Стигнахме до подножието точно по здрач — разчетът ни на времето беше съвършен. Огледах за сухо място, където да отпочинем, да се нахраним и да изчакаме до пълен мрак, но целият свят наоколо беше подгизнал. Намерихме някакви гъсти храсталаци, под които реших, че трябва да е малко по-сухо, и се напъхахме под тях.

Спомням си храната, която ядох — чудех се дали няма да ми е за последно: сухо телешко, нарязано на тънки ивици и напълнено с горски плодове, за да е по-сочно; беше хранително, но за стомаха бе все едно да се нагълташ с камъни; студен билков чай, който си бяхме сварили в селото предната нощ, и клисави питки, топени в сладко от плодове. Признавам обаче, че след това се почувствах по-добре.

Реших, че вече е достатъчно тъмно, и тръгнахме. Сложих планиците в челото на колоната, защото имат по-добър усет за терена; след тях беше дебелият пехотински сержант Вайън, моя милост, Тенедос и останалите от групата, а тила поверих на легат Бейнър и ескадронен подофицер Биканер — при толкова малък отряд трябваше да съм абсолютно сигурен в ариергарда си.

Изкачвахме се близо час, наклонът ставаше все по-стръмен, но все още не бе повече от тътрене по хълм. После започна да става все по-трудно, спрях групата и наредих всички да се овържат с въжета — бяхме взели дълги дващест и пет стъпки въжета. Бяха много тънки, но преди да тръгнем от Саяна, Тенедос им беше направил заклинание за якост. Свалихме си овчите елеци и ги вързахме за торбите.

Пътят нагоре стана мокър и хлъзгав, но за щастие скалните издатини не бяха големи и не се откъртваха, а тези, по които трябваше да се катерим, бяха напукани, което ни осигуряваше място за хващане и стъпване.

Стараех се да запазя в ума си представа къде точно сме — нищо не можеше да се види наоколо освен мрак и черна скала. Изкачването стана още по-трудно и се налагаше да възвиваме все наляво и наляво, за да намерим път. Принудени бяхме да се приближаваме все повече и повече до изсечената в скалата пътека, но с нищо не можех да променя това. Дъждът поне беше понамалял, което бе и добро, и лошо.

Можехме да се придвижваме по-лесно, но вероятността да ни чуят ставаше по-голяма.

От челото на колоната щракнаха пръсти и предадоха шепнешком: „Офицерът горе.“

Отвързах се и запълзях с усилие покрай петимата пред мен, до авангарда. Беше сержант Йонджи. Щом се добрах до него, нямаше нужда да си шепнем, за да разбере веднага какъв е проблемът. Изругах наум. Точно над нас имаше каменен зид. Наистина се бяхме изместили много наляво — пътят за пещерата беше точно над главите ни. Трябваше да се върнем надолу и да завием надясно, по нов маршрут. Реших да изпълзя на пътя и да огледам за някакви следи от товиетите.

Тъкмо се канех да се прехвърля през парапета, когато до ушите ми стигна някакъв шум. Не знам как да го опиша точно, но беше нещо като тихо плющене или съскане. Залегнах и се превърнах в един от камъните наоколо.

По пътя идваше нещо. Нещо огромно. Звукът отмина след около десет секунди и вече нямаше нищо освен нощта и дъжда. Надникнах плахо над парапета, не видях нищо и се прехвърлих върху каменната настилка. Подхлъзнах се и едва не паднах, но се задържах на колене. Хлъзгавото не беше от дъжда, а от някаква ужасна слуз от онова, което беше преминало току-що. Догади ми се и реших, че няма смисъл от това разузнаване. Вече разбирах какво означава съскането — умът ми беше оприличил звука на огромен пълзящ плужек. Всъщност така и не знам какво беше, а и не държа да знам.

Върнахме се бавно надолу и сменихме посоката — тръгнахме надясно. След известно време намерихме що-годе достъпен маршрут. Колкото повече се приближавахме до входа на пещерата, толкова по се усиливаше дъждът. Най-сетне се изкатерихме до нивото, на което смятах, че трябва да е пещерата, и отново завихме наляво. Пак се озовахме под каменния зид и надникнах над него. Тук пътят свършваше на равна оградена с парапет тераса, а зад нея беше входът на пещерата. Не видях никакви стражи, хора или нещо друго.

Бяхме се придвижвали с добра скорост — предположих, че все още остават два часа до съмване. Щяхме да изчакаме поне час. Бяхме се изпотили от катеренето и не обръщахме внимание на мокротото и студата. Отново облякохме елеците, но след няколко минути студът се просмука чак до костите ни и едва се сдържах да не затракам със зъби.

Стори ми се, че през воя на вятъра чувам от пещерата някакво пеене или може би викове. Постарах се да забравя мъките си и да превъртя в главата си няколко пъти всичко, което Тенедос ми бе разказал, че е „видял“ през няколкото си кратки мига вътре.

Звуците от пещерата заглъхнаха и остана само бурята. Скоро чух друг звук: по камъните над нас изчаткаха ботуши. „Дано да са човешки“, рекох си.

Часовои. Бяха двама. Отново се превърнахме в буци пясъчник. Но опасността всъщност не беше голяма. Съмнявах се, че пазачите ще си правят труда да надничат над парапета — нищо нямаше за гледане, а и трябваше да са към края на смяната си. Изобщо не бях хранил надежда, че входът към пещерата ще е съвсем без охрана.

Много бавно, бавно като най-бавното нещо, небето започна да се променя от катраненочерно към тъмносиво. Чух отгоре нови стъпки и дрънчене на броня и оръжие. До ушите ми стигнаха гласове — рязко подвикване, отговор, неразбираеми думи, смях и стъпките на освободените стражи.

Сигурно щеше да е по-добре, ако се бяхме справили с предната смяна — нали часовете бяха премръзнали и уморени и следователно — по-лесна цел. Новите часови правеха пълни обиколки вместо да се свият на сухо. Не говореха и не си разправяха смешки. Заслушах ги как отминават и се връщат, като броях наум. Щеше да е по-добре да го направя пет-шест пъти, за да съм сигурен в точния разчет, но небето вече изсветляваше.

Пропълзях до сержант Йонджи и му дадох знак. Два пръста, два пръста — пръсти стегнати и през гърлото ми, пръсти, сочещи надолу и извиващи се в дъга. Йонджи кимна и видях как зъбите му лъснаха в сумрака. Посочи трима от планинците. Ножовете им излязоха от каниите и четиримата запълзяха безшумно под парапета.

Стъпките се върнаха, отминаха, върнаха се още веднъж и през ниската стена се прехвърлиха четири фигури. Чух скърцане на обути стъпала по камъка, началото на врявата, която щяхме да вдигнем, а сетне, през съсъка на дъжда — тупване на рухващо тяло и хъркане на прерязано гърло.

Скочих през парапета. Двамата часови лежаха проснати, пороят отмиваше бликналата от гърлата им кръв. Видях в усиливащата се предутринна светлина засраменото лице на един от планинците и

разбрах, че трябва да е бил този, който за малко е щял да обърка нещата. Сержант Йонджи щеше да се разправи с него сурово, стига да останем живи в следващия час.

Останалите от групата също се прехвърлиха през ниския зид.

— Йонджи — наредих. — Този тук... хвърлете го долу.

Йонджи се намръщи, не разбрал защо не искам да разкараме и двата трупа, но махна на хората си и единият пазач полетя в тъмната пропаст. Вслушах се, но не чух тупването на тялото.

— Другия го поставете по очи... ето там — посочих една скална издатина на около петдесет стъпки надолу по склона, скала, до която щеше да се стигне с много тътрене.

Четирима смъкнаха долу втория труп и грижливо го поставиха точно както бях наредил.

Всеки, който погледнеше над парапета, щеше да го види съвсем ясно — точно както исках. Изглежда, и ескадронен подофицер Биканер не ме разбра, затова му прошепнах накратко в ухото защо съм подредил нещата така. Ако някой излезеше от терасата и видеше, че няма охрана, първото, което щяха да си помислят, щеше да е, че е станал нещастен случай. Щяха да изтичат до парапета и да видят часовия на скалата. Щяха да извикат за помощ, за хора, които да слязат и да видят дали приятелят им още е жив. Врявата щеше да ни предупреди, че пътят ни за бягство е блокиран и че е време да търсим друг изход. Поне така се надявах.

Този път поведох аз. Лайш Тенедос бе точно зад мен. Зад него поставих най-добрите си бойци — вече им бях казал, че смъртта им е дреболия в сравнение със смъртта на Лайш Тенедос, и знаех, че ще се подчинят.

Влязохме в пещерата на товиетите.

Входът беше висок поне сто стъпки, триъгълен. На петдесетина стъпки навътре се закръгляше и се превръщаше в свод. Вече бяхме далеч от вятъра и дъжда и срещу нас подухваше топъл лъх. Беше много по-топло от пещерите, които бях проучвал като дете, и се зачудих дали тази планина не е била някога вулкан, дали в дълбоките ѝ недра все още не кипи огнена лава, или товиетите я затоплят с магия.

Пътят ни се осветяваше от факли, поставени в скалните ниши. Мъждукаха едва-едва и за миг си позволих надеждата, че всички вътре ще са заспали.

Таванът рязко се сниши, а тунелът се стесни, на места до не повече от трийсет стъпки ширина. Забелязах, че някои от хората ми са обезпокоени, и се помолих наум дано да не се стесни още повече — няма начин човек да се измъкне от някои страхове, а страхът да се окажеш заклещен е един от най-силните. Но проходът не се стесняваше повече, а започна да лъкатуши между каменни колони, като пънчета на гъби, изпъващи се от пода до тавана.

Пещерата беше не само великолепно убежище, но и ефикасно защитима — малка сила можеше да използва колоните за прикритие и да се бие зад тях, дори да прави контраатаки.

Проходът се ушири и се появиха малки пътеки, водещи в различни посоки. Но усетът на Тенедос за посоката беше надежден и той без колебание ни махна да продължим по главния тунел. В тъмните дупки отстрани се чуваше хъркане и шумолене на помръдващи тела.

Влязохме в просторна зала — таванът беше поне на двеста стъпки над нас. В стените имаше няколко издатини, като тераси на огромно здание — бях виждал такива в Никиас.

Тук нямаше нужда от факли. От покрива се спускаха сталактити, сталагмити се издигаха от пода. Бяха прозрачни и от вътрешността им струеше многоцветна светлина, и изпълваше пещерата с искрящо калейдоскопично сияние.

За миг си помислих, че това е голямата зала, която беше видял Тенедос, но той поклати глава и ни поведе към един от безбройните тунели — най-широкия и най-високия. Последвахме го.

След двеста крачки влязохме в друга пещера.

Беше наистина огромна и стените ѝ бяха покрити с разноцветни минерали. И тук имаше безброй ниши и тераси — и същите смайващи, идващи незнайно откъде цветове осигуряваха искрящата светлина.

Точно това беше залата, „посетена“ от Тенедос. Видях трона в центъра, наподобяващ много онзи, на който в Саяна седеше аким Фергана, макар че този като че ли не беше инкрустиран със скъпоценни камъни.

Зад него се издигаше високият цилиндричен олтар, а от едната страна бяха струпани грамадите съкровища, плячкосани от товиетите от техните жертви.

Залата беше пълна със спящи хора — облечените в бели халати товиети бяха проснати навсякъде, все едно жреците бяха спрели по средата на някаква церемония и бяха хвърлили над стадото си заклинание за сън. Надявах се да е така и да е нужно друго заклинание, за да се събудят.

Тенедос посочи трона и видях от двете му страни подредени изкусно резбовани сандъци. Повдигнах вежда и той кимна — беше усетил, че в тях е онова, което търсим.

Тъй че продължихме напред, с извадени оръжия, като прекрочвахме предпазливо спящите. Бяха стотици. Устните на Тенедос се движеха беззвучно и той на няколко пъти докосна клепачите си. Предположих, че хвърля заклинание за сън или може би усилва мощта на вече хвърленото от магьосниците товиети.

Сандъците бяха от дърво и заключени. Отпрахме капациите с копия и ножове и ги отворихме. Дървото изскърца и потръпнах, но никой от спящите не помръдна.

Онзи, който отворих, съдържаеше удивителни неща: видях диадема на кралица, череп, жезъл и камък, който беше прекалено голям, за да е скъпоценен, иначе щеше да струва цяло кралство, и още много неща. Но не и кукли. Отворих друг и той също се оказа пълен с чудесии — но куклите, които търсехме, не бяха там.

Някой изщрака с пръсти — беше Свалбард. Махна ми. Притичах до сандъка, до който беше застанал — Тенедос дотича след мен, — и видях десетки кукли, натикани вътре най-безцеремонно. Магнах на бойците си и те припряно започнаха да ги тъпчат в торбите си. Отворихме още сандъци и намерихме още кукли.

Вече бях започнал да се надявам, че ще си свършим работата и ще се измъкнем, без да ни надушат, когато в каменната зала отекна вик. На една тераса беше застанал полуоблечен мъж и вдигаше тревога.

Тетивата на Кърти иззвънтя, но стрелата не улучи и върхът ѝ издрънча в камъка. Последва я нова, по-точна от първата, и прониза мъжа в корема. Той бавно залитна напред, полетя надолу и запищя. Тялото му се преобръщаше във въздуха.

Письците разбудиха спящите и те, още замаяни от съня, започнаха да се надигат.

Последните кукли се озоваха в торбите, торбите — на гърбовете, и побягнахме към изхода. Все още не срещяхме съпротива освен облечените в бяло товиети, които залитаха на пътя ни — но ги изритвахме бясно настрана.

И тогава се появи джаск Иршад.

Стоеше на една тераса, на трийсет стъпки над пода на пещерата. Видя ни и изкрещя от гняв. И още докато викът му кънтеше из залата, започна да расте, стана почти петдесет стъпки и с лекота стъпи от терасата на пода.

— Нуманцийци! Лъжечародеят Тенедос! Сега ще загинете, натрапници! Как смеете! Как смеете!?

Вдигна от пода едно камъче и го хвърли по Тенедос. То се превърна в огромна скала, полетяла право срещу чародея. Тенедос разпери ръце, запя и канарата отхвърча встрани, стовари се върху товиетите и по белите халати плисна червена кръв.

Тенедос грабна копието от ръката на един войник и почука с него по най-близкия сталагмит. Чух в шумотевицата само откъслечи от думите му:

... промени се... промени се веднага...

Освободете се...

Освободете...

Като стрелички, като...

Ударете сега!

Удряйте здраво!

Вие сте...

Подхвърли лекичко копието към Иршад и сталагмитите около джаска се откъртиха и захвърчаха към него из въздуха като тежки копия. Иршад изрева контразаклинение, сви се до естествения си ръст, около него се извиси параван от цветове и каменните копия се пръснаха в него.

Иршад подхвана свое заклинание, из залата се разтичаха още джаски, кой с жезъл, кой с реликва, и песните и крясъците им усилиха врявата.

Докато магията се биеше с магия, видях, че мога да направя нещо, и извиках:

— Пиконосци, след мен!

Хукнах напред и хората ми излязоха от трансa си и ме последваха. Срещу нас се надигаха товиети, но си пробихме път с бой и се втурнахме в атака срещу Иршад и другите магове.

Заклинанието на Иршад набъбваше. Чух как грохотът се усили като вятър, превръщащ се в тайфун, все по-оглушителен.

Товиетски стражи притичаха да спрат щурма ни срещу техните магьосници. Водеше ги мъж със знаме, чийто герб не можах да различа, а до знаменосеца тичаше огромен мъж. Веднага го познах — нали бях прекарал толкова време с по-големия му брат.

Чамисо Фергана беше въоръжен точно с оръжието, което допусках, че ще предпочете: голяма брадва с едно острие и закривен шип. Видя ме — предполагам, че магията на джаск Иршад му бе казала кой съм — и ми изрева предизвикателно, на което с радост се отзовах.

Легат Бейнър се втурна пред мен с някакво подобие на боен вик. Посече дивашки към Фергана, откри се и Фергана се сниши под замаха му, закачи го в рамото с извития шип на брадвата и го дръпна към себе си. Бейнър залитна, а Фергана изтръгна брадвата и удари легата по главата.

Сержант Вайън се втурна напред, замахна и не улучи, а Фергана го блокира здраво с бедрото си, блъсна го настрани и останахме само двамата, един срещу друг.

Фергана държеше брадвата високо пред себе си, с лявата ръка малко под острието и на височината на рамото си. Запристъпва, търсейки пролука. Замахнах към лицето му, брадвата блесна и за малко не ме посече. Изругах се, че съм опитал лесен удар, замахнах към крака му и отново не улучих.

Минахме в защита и запристъпвахме един срещу друг. Придвижих се малко вдясно и той се извърна. Забелязах, че Карджан и още един копиеносец ме пазят по фланга.

Брадвата отново изфуча към мен, отскочих и стъпих на някакъв чакъл. Подхлъзнах се и паднах. Фергана изрева победоносно и скочи за убийствения удар. Коленичих, сграбчих шепа чакъл, хвърлих я право в лицето му и отскочих встрани. Брадвата му изхрущя в чакъла.

Ударих, преди да е успял да се съвземе, този път както ме бяха учили, не в жизненоважните части на тялото, а за да осакатя и да улесня смъртоносния удар.

Улучих пръстите му. Фергана изрева и изтърва брадвата, но здравата му ръка посегна към дългата кама на кръста му.

Но водачът на бунтовниците закъсна — следващият ми удар го порази в гърлото и върхът на сабята ми излезе под тила му. Докато рухваше, изтръгнах острието, видях, че сержант Вайън е затруднен, и посякох противника му. Озовах се срещу знаменосеца, който се опитваше да се защити с късия си меч. Парирах веднъж, още веднъж, посякох го в краката и докато падаше, нанесох смъртоносния удар. Знамето на Чамисо Фергана падна на няколко стъпки от мъртвия главатар. Ескадронен подофицер Биканер го вдигна и го развя победоносно.

През оглушителната врява чух пронизителния вик на джаск Иршад — беше видял смъртта на господаря си. А после над всичко прогърмя гласът на чародея Тенедос:

*Имам те,
държа те,
силата ти е моя,
моцта ти е моя.*

Тенедос стоеше с изпънати ръце, пръстите му бяха свити в юмруци, сякаш стискаше нещо невидимо. Гласът му заехтя отново:

*Кръвта ти
се влива в дланите ми.
Държа сърцето ти.
Ти си мой.
Мой си.
Приеми смъртта си.
Вземи последния дар.
Приеми смъртта си.*

Джаск Иршад изпищя пронизително в предсмъртна агония, стисна се за гърдите и се строполи. Загърчи се и замря.

Товиетите запищяха — и двамата им водачи бяха мъртви. Пищяха панически и отчаяно, а над страха и ужаса се извиси монотонният им припев:

— Так! Так! Так!

И върховният им повелител ги чу отнякъде.

И се появи над цилиндричния олтар.

Не зная от кой странен свят бе дошъл, нито какво представляваше. Може би идваше от дълбоките недра на нашия свят, от страховитите подземни кухни, където металът тече като вода и където всичко живо е като него. Допускам, че беше някакъв демон, но тялото му не беше от плът и кръв. Беше висок поне шестдесет стъпки, с човешки очертания, ала оформени грубо, с еднакво дълги крайници, а цилиндричната му глава стоеше направо върху туловището. Шлифовано като скъпоценен камък, тялото му излъчваше ослепителни лъчи.

Писъците на товиетите се усилиха и разбрах, че изпитват към своя бог точно толкова страх, колкото и благоговение.

Так ни видя, макар да нямаше нито очи, нито лице, слезе от олтара и закрачи към нас. Ставите му скърцаха като несмазан метал, дебелите му къси пръсти се протягаха към нас.

Въздухът започна да кънти пронизително и звукът се заби като безброй невидими пирони в тъпанчетата ми.

Тенедос зарови в кесийката си и извади голям прозрачен скъпоценен камък, изсечен като цилиндър и с остри лъскави върхове в двата края.

Не можах да чуя заклинанието му при целия този вой, но той хвърли кристала на двајсетина стъпки пред себе си. Так се приближаваше. Кристалът се завъртя като пумпал.

И замята лъчи светлина, които заудряха по всички ъгли на огромната пещера, забръмча и след миг звукът се изравни по сила с пронизителния вой.

— Хайде! — извика Тенедос. — Не знам колко ще го задържи това.

Двама от мъжете понечиха да побегнат, но ревовете на Биканер и Вайън ги спряха и дисциплината се върна.

Излязохме на прибежки от пещерата — в строй, а не в безредно бягство. По-късно съм се възхищавал как една шепа мъже успя да нанесе удара си и да парализира многократно превъзхождащата сила единствено благодарение на храбростта, изненадата и с помощта на малко магия — съчетание, което след това многократно съм използвал в служба на император Тенедос.

Няколко товиети, зашеметени от всичко, което се бе случило в последните няколко минути, се опитаха да ни спрат, но лесно ги изритахме от пътя си или ги избихме — не оказаха сериозна съпротива.

На изхода за миг погледнах назад и видях как Так се съвзе и закрачи напред, сякаш тласкан от силен вятър към кристала на Тенедос.

Сетих се, че съм последният нуманциец в пещерата, и побързах да си догоня хората.

Утрото беше сиво и неприветливо. Великолепно утро. Бяхме загубили вътре трима бойци, сред които легат Бейнър. Други четирима бяха ранени и другарите им ги подкрепяха.

Поехме надолу в боен строй. Нямаше вече смисъл да се прикриваме — нямаше кой да ни се противопостави.

След час се върнахме при конете, затегнахме торбите с драгоценните кукли за седлата и излязохме от клисурата на пътя.

Тенедос се загледа назад към планинския връх и входа на пещерата. Дъждът беше спрял, вятърът бе стихнал. Отгоре не се чуваше нищо — нито вой, нито бръмчене.

— Уби ли го? — попитах.

— Не знам. Знам, че извадих голям късмет със заклинанието и талисмана, с което сходното поражавя сходното, макар че нямах представа с какво ще се сблъскаме — Тенедос въздъхна. — Може да съм го ударил здраво. Може да съм го върнал там, откъдето дойде — гласът му беше доста колеблив. — А може би — не — тръсна глава и хвана юздите. — Хайде. Взехме това, за което дойдохме.

Препуснахме към Саяна.

11. ПРЕДАТЕЛСТВОТО НА АКИМА

В двора на аким Фергана бяхме герои. Не само че бяхме спасили придворните и самия аким от ужасна смърт, но бяхме убили коварния изменник джаск Иршад и злия брат на бунтовния владетел, Чамисо Фергана.

Колкото за демона Так, аким Фергана не се безпокоеше особено. След като нямаше кой да го води, дори да не беше хвърлено могъщото заклинание на „прехрабривия и предостоеен за всички най-високи възхвали генерален резидент и премогъщ чародей Лайш Тенедос“, Так вече трябваше да е безсилен и скоро щеше да се върне в тъмните си селения. По същия начин ужасните товиети, останали без водачи, щяха да се разпаднат и да изчезнат, все едно изобщо не ги е имало.

Аким Фергана, вече уверен, че властта му е в пълна безопасност и че семейството му ще държи трона за вечни времена, ни обещаваха всичко, ама всичко, което си пожелаем, особено след като му бяхме върнали куклите. Бях дръпнал кротко Тенедос настрана и го бях попитал дали това е разумно. Той сви рамене и ми отговори, че, първо, се съмнява дали някой друг кайтец ще може да ги използва без магията на джаск Иршад, и второ, по-важно, за Нуманция е без значение как владетелят на Кайт ще държи трона си, стига планинците да се избиват помежду си в границите си.

Колкото до наградите на аким Фергана, за съжаление в кралство Кайт нямаше почти нищо, което да можем да си поискаме. Златото щеше да е повече от приемливо, тъй като нито Тенедос, нито моя милост бяхме кой знае колко заможни. Но това било против правилата на кралството, обясни аким Фергана с огромно съжаление. Освен това съкровищницата била в окаяно състояние, а всички твърди валути били ужасно необходими за благоденствието на народа. Но всичко друго...

Тенедос се опита да убеди аким Фергана, че ратифицирането на пакта, заради който беше изпратен в Пограничните земи, би било най-

голямата награда и за Кайт, и за Нуманция и Търей. Аким Фергана се усмихна любезно и заяви, че въпросът се обсъждал много задълбочено. Дори несведущ в дипломатията като мен можеше да разбере какво предвещава това.

На никого, нито на Тенедос, нито на мен, нито на офицерите и войниците, не можеше и да му хрумне да поиска индивидуална награда. Всеки от нас можеше да получи имение из страната и да го убият в момента, в който излезе от портите на Саяна, за да го посети.

Титлите бяха безсмислени.

Храната — хората ми не си падаха много по кайтската кухня.

Аким Фергана ни предложи жени и момченца, всеки колкото си поиска. Някои от хората ми почнаха да се облизват похотливо — представяха си оргии от праисторически характер. Тук трябваше да се намесе твърдо. Заявих, че ако някоя жена пожелае да посети резиденцията ни, денем, по своя воля и след като аз я поразпитам, и ако въпросният мъж е свободен от служба, какво ще правят си е тяхна работа. Но сигурността на имението беше прекалено важна, за да си позволим непознати да се мотаят из него през нощта. Армейските закони за щастие забраняваха на мъж на служба да държи роби, което затваряше друга вратичка.

Знаех, че малко кайтски жени щяха да пожелаят да се забъркат с омразните фрѳонг, освен курвите или нашите слугини шпионки, на които, разбира се, беше наредено да бъдат изключително услужливи, ако не искат да ги изхвърлят на улиците на Саяна нощем.

При което си останахме с „вечната благодарност на аким Бейбър Фергана“, дар, който щеше да се съхрани, както цинично, но точно отбеляза генералният резидент Тенедос, поне цяла седмица след поднасянето му.

Награди все пак имаше — всички мъже, които излязоха с мен, бяха упоменати в депешата до домин Херстал и Пиконосците, а капитан Мелет направи същото със своите хора. Някои можеше да бъдат повишени: легат Бейнър щеше да бъде повишен посмъртно в младши капитан, което можеше да предложи известна утеха на семейството му. Както се бях заклел, с пълното одобрение на Лайш Тенедос сержант Йонджи беше предложен за повишение в чин легат, както и други планинци.

Колкото до моите хора, трудно можех да повиша Биканер в дивизионен подофицер, след като имаше само едно такова звание в целия дивизион и то беше заето от Иват, в Мехул. Пиконосец Карджан отклони предложението ми за повишаване с думите: „Да ти сложат сержантски нашивки значи да си изгубиш и приятелите, и душата. Не си струва няколкото петака повече.“ Кърти беше твърде засрамен, че не улучи с първата стрела в пещерата, за да приеме награда. Свалбард поне се съгласи да го повишим в пиконосец и измърмори нещо, за благодарност, предполагам.

Резидент Тенедос настоя да напише своя депеша до домин Херстал — беше толкова похвална, че се изчервих. Зачудих се дали ще промени мнението на капитан Ланът, но се съмнявах. Хора с неговия характер никога не променят мнението си, когато си ги настъпил по мазола.

Трябваше да се изпратят похвали и до други места и Тенедос се справи с това изключително умело, въпреки че остави кисел вкус в устата ми.

Изчака по-малко от ден след завръщането ми, преди под ръката му да се излее порой от писма и депеши. Първото беше задължителният доклад пред Властта на Десетимата.

Позволи ми да го прочета, преди да запечата пакета. Бях учтив и не споделих критицизма си. Излагаше нещата точно, но излизаше едва ли не че сме направили гигантска стъпка към налагането на траен мир в Пограничните земи и твърдо сме поставили Кайт под нуманцийско влияние. Забелязах обаче, че докладът оставя няколко опции отворени, като постоянно се казваше ако бъдат продължени някои очевидно наложителни мерки от страна на аким Фергана и сегашното управление, при условие, че аким Фергана осигури правосъдие след извършените набези срещу товиетите, стига да се прекратят постоянните кръвни вражди и междуособици, че тези мисли са хипотетични при положение, че сегашната спокойна ситуация се задържи поне половин година, и т.н.

Но използването на такива хлъзгави думи от страна на Тенедос не беше най-лошото. Преди да връчи официалните депеши на двайсетчленния патрул, за да ги отнесе в безопасност до Ърей, Тенедос написа още писма. Някои бяха лични, до негови приятели и

покровители, включително двамата от Властта, които смяташе за свои съюзници. Тях, разбира се, не ми позволи да прочета.

Други бяха предназначени за различните стенни прокламации в Никиас. Изчетох част от една, която беше пълна с фрази за „героизма“ на „непоколебимия млад офицер от славните Ърейски пиконосци, легат à Симабю“, за „неустрашимата храброст“ на нуманцийското войнство срещу „смазващите атаки“ на злите туземци и прочие. Легат Бейнър бил посечен, след като убил най-малко половин дузина бунтовници, издъхнал в ръцете на Тенедос и последните му думи били: „Обещай ми, о, чародею, че нашата гибел в този ден не ще бъде напразна и че един ден Нуманция ще възвърне нявгашната си бляскава слава.“

Леко ми прилоша.

Тенедос забеляза изражението ми и отгатна какво си мисля. Усмихна се, малко мрачно.

— Мислиш си: „Що за говна...“ Прав ли съм, Дамастес?

Изсумтях уклончиво.

— Но кое е лъжа тук? Бейнър например нямаше ли да убие толкова товиети, ако беше останал жив?

— Сигурно. Но вие и за товиети не споменавате.

— Това, скъпи друже, момко млади, е, защото знам, че Властта на Десетимата ще ми съдере кожата и ще я закове на градската стена, ако спомена за тази държана в такава тайна информация. Но да продължа. Колкото до последните думи на Бейнър, добре, признавам, че вложих в устата му някои преувеличения. Но можеш ли да гарантираш, че той не е вярвал в това?

— Никога не съм го чувал да говори за политика.

— Тогава кой може да каже? Освен това тук се съдържа една по-голяма истина — продължи Тенедос. — Помниш ли когато говорих на хората ти, при брода? Обещах им велико време, велики подвизи и велики награди. Е, хората, които загинаха и се върнаха на Колелото, все още могат да послужат. Бейнър дава пример на други млади нуманцийци.

— Трябваше ли да кажа истината за смъртта на легат Бейнър? — продължи той. — Че беше убит, след като глупаво нападна човек два пъти по-опитен от него в боя? Че хукна пред началника си с явната надежда да спечели великата слава, че лично е убил Чамисо Фергана?

Трябва ли да кажа, че неговата смърт не донесе никакъв мир на тази окаяна страна, защото тук ще си продължи да бъде както си е, както е било винаги, освен ако не бъде убит и последният проклет от боговете кайтец и страната не бъде заселена с разумен народ? Да кажа ли, че тези Погранични земи почти нищо не означават за Нуманция, че повечето нуманцийци не могат и на картата да ги намерят и изобщо не ги интересува какво става по границите им? Смяташ ли, че това ще зарадва семейството на легата, ако е имал семейство? Смяташ ли, че ще послужи на интересите на Нуманция?

Тенедос се беше разгорещил, още малко и щеше да се ядоса. Не отговорих, а изразих искрено невежеството си по такива мътни въпроси.

Тенедос отново стана много мил.

— Дамастес, приятелю. Ти се съсредоточи върху това, в което си много добър, военното дело, и прави каквото можеш с малкото, с което разполагаш. Обещавам ти, един ден ти също ще бъдеш възнаграден и ще получиш възможността да извършиш наистина велики дела, заради които името ти ще кънти в анализите на времето. Остави на мен да се грижа за политиката и шикалкавенето. Но едно помисли: след като тези мои описания излязат на градските прокламации, какъв шанс според теб ще има Властта на Десетимата отново да ме хвърли в забравата? Всичко, което трябва да направя... което трябва да направим, е да оцелеем след това назначение и имената ни да бъдат запомнени завинаги в Нуманция. Какво лошо има тук?

Все пак се чувствах неловко. Извиних се и напуснах. През следващите няколко дни го предъвквах — виждал бях офицери, които се стараят всякак техен добър ход да бъде забелязван от началниците и, както ми беше казал баща ми, да бъдат язвителни с останалите. Към такива можех да изпитвам само презрение.

Но от друга страна, Лайш Тенедос не беше войник. Воюваше на съвсем друга арена, която не познавах и още по-малко държах да опозная. Имах ли право да го укорявам? Особено след като извършеното от него в пещерата наистина беше опазило мира в Кайт, наистина бе задържало на трона аким Фергана, съюзника на Нуманция, колкото и неблагоприятен да беше, наистина бе предотвратило нахлуването на кайтците на север в Търей и Нуманция, поне засега.

Най-сетне, той беше мой началник и нямах право да оспорвам решенията и политиката му.

За щастие, имах си други, много по-важни грижи, така че скоро зарязах въпроса.

Един проблем изглеждаше незначителен, но будеше любопитство: калиецът, ландграф Илиас Мейлбранч, беше изчезнал. Беше напуснал отредения му палат на сутринта в деня, в който се върнахме, горе-долу по времето, когато се измъкнахме от пещерата на Так. Съвпадението ми се стори доста интересно, а на генералния резидент Тенедос изобщо не приличаше на съвпадение, но всички въпросителни около него в момента трябваше да бъдат оставени настрана.

Най-голямата ни грижа бяха товиетите. Те изобщо не изчезнаха, както глупаво ни бе уверил аким Фергана. Напротив, движението укрепваше и се усилваше. Името им вече не беше забранено — напротив, човек можеше да го чуе почти навсякъде. Можеше и да са останали без водачи, но идеите им не се бяха променили: убивай управниците, унищожавай богатите. Граби каквото поискаш. Докато не рухне старият ред, няма да настъпи мир, няма да има богатства за никого освен за върховните повелители. И, разбира се, м'рт тя фрьонг!

Виждах го изписано на много стени и като че ли никой в Кайт не си правеше труд да замаже лозунга с боя. Беше се появила и нова рисунка — грубо очертан кръг, понякога боядисан в червено, който трябваше да изобразява кръвта на убития Чамисо Фергана, на великомъченика джаск Иршад и другите, които избихме в пещерата, а от кръга се надигаше гнездо съскащи змии. Някъде беше изрисувано много усърдно, другаде имаше само драснат кръг с издигащи се от него криви линии, зависи с колко време е разполагал и колко талантлив е бил художникът.

Имаше и товиетско мото: „От едно тяло — много пръсти. От много пръсти — една воля. Смърт на чужденците! Война на омразните им кралства!“

Тълпите вече обкръжаваха резиденцията непрекъснато, въпреки че Дъждовното време беше в разгара си. През час избухваха песнопения, изпълнени със закани за смърт на злите чужденци, чъщите, които искали да унищожат доблестното кралство Кайт.

Когато излизахме, трябваше да се покриваме с наметала от зебло, за да не оцапат униформите ни с боклуци. Навикваха и бутата по улиците кайтските ни слуги и бяхме принудени да придружаваме до и от домовете им тези, които не живееха в имението. Накрая се принудихме да освободим всички.

Събрах кайтските ни бойци и им предложих възможността да напуснат службата си при нас. Останах доволен и малко изненадан, че само половината, около петдесет души, приеха предложението ми. Тези, които останаха, включително легат Йонджи, бяха най-добрите.

И тогава беше убит първият нуманциец. Казваше се Джуан Ингрес и беше на пет години.

Баща му беше пътуващ бижутер, а майка му — кайтка. Детето играело на кикбол с петимата си братя и един по-силен ритник изпратил топката над стената, в градината с домати на съседа. Джуан хукнал след нея. Изневиделица се появили трима мъже, стегнали около шията му жълто копринено въже и с рязко дръпване я прекършили. Докато братята му успеят да извикат, тримата изчезнали.

Кайтските стражи заявиха, че не могли да намерят никакви следи и че никой от агентите им не бил чул нищо за злодеянието.

Генералният резидент Тенедос изрази гневното си възмущение от тази нечувана жестокост пред аким Фергана.

Владетелят, с много скръбна физиономия, заговори колко е ужасно, че се е случило това деяние и какъв срам изпитва самият той, въпреки че разбира много добре как някои хора, помнещи традиционните злини, нанасяни от Нуманция над нещастния Кайт, могат да бъдат до такава степен заслепени от гнева си, че да вземат едно невръстно детенце за враг.

— Какви злини имате предвид, ваше величество? — запита ледено Тенедос.

— Тези, които са добре известни на всички нас, макар че едва ли си струва да се разпростираме върху тях в този момент, въпреки че са голям позор.

— Тъй като говоря от името на Властта на Десетимата, на Нуманция, длъжен съм да настоя за уточнения. Нашите две страни са в състояние на мир.

— Така е — отвърна аким Фергана. — Несъмнено е така. Но това не отменя истинността на думите ми.

Тенедос го изгледа хладно, поклони се и напуснахме. Времето ни на герои явно беше отминало. Бяхме се върнали към нормалното — фрьонгски боклук.

Щом се върнахме в имението, Тенедос припряно нахвърли доклад за последните събития и ми заповяда да го изпратя колкото може по-бързо в Ърей.

— Бих те посъветвал да пратиш повече от един ездач, Дамастес. Прати някой умен. Съмнявам се, че ще рискуват да убият официален представител на Нуманция, но все пак... — Изглеждаше угрижен.

Отвърнах, че ще го направя, и го помолих да приготви второ писмо, до военните власти в Ърей, с молба за подкрепления за резиденцията.

— Смяташ ли, че положението е толкова лошо?

— Резидент, бих се чувствал много по-спокоен, ако разполагаме поне с още две роти пехота и една колона тежка кавалерия. Конците между нас и Ърей са много дълги и тънки.

— Ще го направя и ще използвам най-лукавите си фрази. Ще бъда готов, докато назначите хората си.

Избрах старши пиконосец Уейс и четирима от по-добрите си пиконосци. Заповядах им да се придвижват бързо, но предпазливо и да не се доверяват на никого чак до Ърей, особено в прохода Сулем. Щях да изпратя по-голяма група, но тук вреше и кипеше и не можех да се лиша от още хора.

— Благодарско за съвета на легата — отвърна Уейс, — но т'ва въобще не бих си го и помислил, да не съм луд. Не, сър. Препускаме в пълен галоп и си отваряме очите на четири.

След това му заповядах да не се връща през прохода без подкрепления; бях сигурен, че ще могат да минат веднъж в безопасност, разчитайки на изненадата, но след това сигурно всички планинци щяха да са се приготвили за връщането им. Той изръмжа, каза, че никак не му харесва да оставя Трета колона в такава каша, но ще бъде както заповядва легатът. След час тръгнаха.

Същата вечер Тенедос ме повика в кабинета си. И този път стаята беше пълна с чародейски принадлежности.

— Понеже миналия път се представи много добре, моля те отново да ми асистираш като мой личен послушник, Дамастес. Този път обаче рискът ще е много по-малък. Предлагам да потърсим нашия

демоничен приятел Так и да видим дали той все още съществува в това измерение.

На масата в средата на кабинета му беше поставен голям поднос с висок ръб, инкрустиран със сложни символи. Тенедос запали три свещи и ги постави на равно разстояние около подноса. Махна два пъти над малкия мангал на стойка и тамяният задимя. Промълви няколко думи на непознат език и отпуши металното шишенце.

— Точно тази тавматургийка зависи не толкова от материала, колкото от тренировката — обясни той. Изсипа върху подноса живак, който незнайно как се разстла на тънък пласт, и след миг зяпнах в смътно отразяващо огледало.

— Спокойно можеш да наблюдаваш, ако желаш — каза Тенедос. — Точно това изобретение е изключително удобно в това отношение — един новак или нечародей ще види точно толкова, колкото и чародейт. Разбира се, ако се окаже, че заклинателят има лош ден или се окаже шарлатан, това може да създаде неудобства. Няма никакъв риск освен да ни разкрият, а това няма защо да ни безпокои.

Раздвижи ръце над подноса, мътилката се изчисти, огледалото стана кристално и вече виждах пред себе си неравна земя, все едно че бях зареяла се високо в небесата птица, само дето се съмнявах, че някоя птица може да се издигне толкова високо, дори да е орел. След миг разбрах, че гледам отгоре град Саяна и околностите му. Повечето неща се виждаха съвсем ясно, въпреки че на някои места беше леко замъглено, все едно че между нас и града имаше облачета.

— Неясните места са покрити с магия — обясни Тенедос. — Например — той посочи — ей онова петно там е дворецът на аким Фергана и неговите джаски са хвърлили заклинания, за да не могат да го шпионират натрапници като мен.

— Това е едно от най-големите предимства, които предлага заклинанието — показва безпогрешно на наблюдателя къде си върши работата някой магьосник. Но тъй като магията е двупосочна, може също така да покаже къде е местоположението на наблюдателя — той се позасмя. — А сега да огледаме района, който ни интересува. Можем да сменяме перспективата зона по зона ето така... — ръцете му се задвижиха и гледката се завъртя толкова бързо, че главата ми се замая, след което Саяна се измести на една страна и вече гледахме пътя, водещ към прохода Сулем. — Но има и по-лесен начин да стигнем там.

Докато бяхме в пещерата, взех едно късче минерал — хвърли го в мангала и локвичката живак се размъти. — Щом се проясни, ще можем да гледаме нашата планина и даже да проникнем вътре.

— Щом един магьосник може да види, че го гледаме, демон като Так не би ли могъл? — попитах леко обезпокоен.

— Сигурно — но е все едно, защото не може да направи нищо, освен да блокира гледката ни.

Живакът отново се размъти, след това се проясни по краищата и видях неравния планински терен. Но центърът представляваше същото мътно петно като онова над двореца на Фергана, само дето покриваше много повече пространство.

— Хмм — изсумтя Тенедос. — Товиетските джаски са си вдигнали преградите. Я да видим дали няма да можем да се приближим и да минем през тях.

Натисна във въздуха с ръце надолу, подносът посивя и перспективата ни се приближи към планината.

Сивотата премина в черно, само тук-там просветваха тънки нишки.

— Много добре — каза Тенедос. — Сега цепим право през скалата. Светлото, което виждаш, са пукнатини, през които прониква външната светлина. Великолепно.

Живакът изведнъж се размъти и се завъртя като вихрушка. Тенедос изглеждаше обезпокоен, но преди да успее да обясни какво става, гледката се проясни и пред смаяните ни очи се появи Так!

Не знам къде се намираше — там или тук — в подноса нямаше нищо освен кристалния демон. Главата му се изви назад и той „погледна“ нагоре към нас. Живакът се завъртя още по-бързо, този път се появи фуния и щеше да ни засмуче.

Ръцете на Так се вдигнаха нагоре, протегнаха се към нас, нагоре и нагоре, все по-близо и по-близо, и изпитах смъртен ужас.

Мускулите ми, кой знае как, се подчиниха, изритах с все сила масата отдолу, подносът подскочи, превъртя се и из стаята се разхвърчаха капчици живак. Мангалът лумна още веднъж и угасна.

Обърнах се към Тенедос. Той успя най-сетне да се съвземе и ме погледна с кисела физиономия.

— Добре де, това заклинание наистина се смяташе за съвсем безопасно — отиде до рафта и ни наля по чаша бренди. — Значи Так

не само е жив и здрав, но и знае за нас. Признавам, тези обстоятелства не будят радостни тръпки у мен.

— Имате ли заклинания срещу него?

— Не, за съжаление. Не и достатъчно силно за атака. Може би ако знаех намерението му, защо е решил да влезе в това измерение, при условие че не е тукашен, щях да измисля нещо. Но засега най-добрата ни защита е да стоим настрана от него. Ако бъдем нападнати, разполагам с някои оръжия, но дали са достатъчно силни да го унищожат — не знам.

— Защо на един демон ще му хрумнат идеите, на които, изглежда, учи товиетите? — зачудих се аз.

— Едва ли е така. Съществата от други измерения обикновено не са много наясно кое кара хората да правят това или онова. Според мен по-скоро някой го е призовал преди време и този някой е проповядвал свящото слово, което товиетите сега се опитват да внедрят в практиката, а Так е попил достатъчно, за да може да го излъчва, без да е наясно какво означава всъщност, само за да му носи поклонници.

— А какво може да се е случило на чародея, който го е призовал?

— Не е рядкост магиката на чародея да го унищожил — сухо отвърна Тенедос. — Все едно, Так, изглежда, вече е господар на себе си и изпълнява собствените си желания.

— Дали пък Так не се стреми да стане бог? — зачудих се аз. — В смисъл, някой, който да има храмове и жреци и да властва над някоя част на света?

— Ето, че навлизаме в неща, от които не разбирам — каза Тенедос. — Били ли са боговете някога демони? Не знам. Би било доста логично, след като знаем, че някой второстепенен бог може понякога да се прояви в аспекта на Айрису или на самата Сайонджи, и дори да бъде почитан повече. Дали изобщо съществуват богове? Дори и това не знам, макар че щом има демони и по-низши духове, със сигурност трябва да има и по-висши, и в един момент трябва да е имало един-единствен, цялостен дух — наречи го Умар, ако щеш — с достатъчно мощ, за да създаде тази вселена. Но тя може да си е възникнала и сама. Възможно е да съществува друго Колело отвъд онова, на което се връщаме, и да контролира всичко. Главата ми се замайва и ми се ще да си взема студена баня, когато се замисля над такива неща.

— Колкото до Так, смятам, че онези, които наричаме демони, виреят в безредието — продължи той. — Техните измерения трябва винаги да са променливи, хаотични. Навярно презират усилията, които ние, дребните същества, наречени хора, полагаме, за да приведем видимия за нас свят в някакво подобие на система. Отново ще кажа — не знам. Дребните духове, които съм призовавал понякога да ми помогнат, определено недоволстват, когато им възложиш конструктивна задача, и им става страшно весело, когато трябва да направят беля. Жалко, че нямам свободно време да проуча този въпрос. Так например е забележително проявление. Но се боя, че мястото не е подходящо за кратки размишления. Нито разполагаме с време да развиваме теории, които ще радват сърцата на учените, освен ако не държим това да е последният ни паметник. За нас е достатъчно, че Так е наш враг, а ние вярваме единствено в съществуването на врага. Той ни е враг също като товиетите.

На другата сутрин резиденцията беше нападната.

Утрото беше студено и сиво. Канеше се да завали, но заканата все още не се беше материализирала.

Улиците около резиденцията бяха пълни с тълпи. Имаше поне хиляда кайтци — сипеха подигравки, викаха, крещяха гневно. Хвърляха какво ли не — камъни, боклуци, буци пръст. Истински оръжия все още не използваха, но беше ясно, че нещата скоро ще се влошат.

Всички бяха мъже естествено, от малки момчета до кретащи белобради старци. Мъжете на Кайт изобщо нямаше да позволят на жените удоволствието да излеят публично гнева си. Предвид предстоящото, поне за този мъжки шовинизъм бях благодарен на кайтците.

Хората ми бяха в пълна готовност. Предния ден бях наредил да се вдигнат осем платформи, тайно, и сега заповядах да ги преместят на предвидените позиции, по две по всяка стена на имението. Бяха с три стъпки по-ниски от стената, така че външните стени щяха да ни служат за защита.

Най-слабото ни място беше главната порта, нищо повече от тежки железни решетки. Не само че можеха да пробият през нея, но и

нямаше как да я укрепим стабилно.

Дадох указания на войниците си какво да правят. Стана много бързо, тъй като основните упражнения, които бяхме отработвали, се състояха тъкмо в отблъскване на възможен щурм на имението.

Докато тълпата отвън ревеше и трупаше ярост, бойците ми и слугинският състав на Тенедос мъкнеха тежки мебели за барикади, преобръщаха товарните фургони пред портата и пълнеха чували с пръст от градината за защитни валове.

Резидент Тенедос бе навсякъде — помагаше да се бутат тежките вещи, окуражаваше хората и дори държеше отворени чувалите, за да ги пълнят мъжете с лопатите.

Дръпнах го настрана и го попитах дали „вижда“ магия зад всичко това.

— Не. Не долавям нищо, освен някаква черна прокоба, насочена срещу нас. Ако е заклинание, е толкова общо и всеобхватно, че едва ли си струва да се безпокоим от него в сравнение с някой идиот на улицата, дето може да му хрумне да хвърли някое паве и да ни счупи черепите.

Това ме притесни, защото се бях качил на покрива на главната сграда и се опитах да различа водачите на тълпата. Ако работата се влошеше, смятах да заповядам на няколко стрелци да ги свалят. За да унищожиш една разярена тълпа, винаги трябва да отсечеш главата ѝ. Но водачи не забелязах, тъй че не знаех къде точно да ударя змията; тълпата приличаше по-скоро на някой от онези огромни отровни червеи в тресавищата, дето трябва да ги посечеш на късчета, преди всяко от тях да престане да се мята.

Разбира се, от градска стража или от войниците на аким Фергана нямаше и помен.

— Той няма да помогне на тълпата — разсъди Тенедос. — Все още не е достатъчно убеден, че е дошъл моментът да подкрепи напълно товиетите. Но и нищо няма да направи, ако завземат резиденцията. Вероятно се кани да използва това като повод да прати армията си срещу тях, макар да ми се струва, че ще е много изненадан, като разбере, че половината от тях вече почти са приели вярата на Так. Мисля, че просто трябва да изчакаме по-нататъшното развитие.

Не чакахме дълго.

Почна се с дъжд от копия през стената. Издрънчаха безобидно по каменните плочи, но след няколко мига полетя залп от стрели и една рани един от пехотинците.

След това отвън се разнесоха викове и нападателите удариха по портата. Заблъскаха с рамене, за да я съборят. Тази тактика можеха да я пробват до края на живота си, без да постигнат нищо. После домъкнаха някаква дъска и се опитаха да повдигнат мандалото.

Извиках им да се разпръснат, но никой не ми обърна внимание — съмнявам се да са ме чули изобщо при цялата врява. Заповядах на стрелците си да се подредят и да стрелят през решетките. Първият залп беше с тъпи върхове, с които се бият птици. Няколко души изреваха от болка и се отдръпнаха, с раздрани лица. Но мястото им бе заето от нови.

Следващите изстрели бяха с бойни стрели и тълпата се отдръпна с гневни крясъци.

Притичах до една от платформите, качих се и надникнах навън. В дъното на улицата видях група мъже. Носеха дълга дебела греда — канеха се да я използват за „овен“.

„Дотук“, казах си.

Бях помолил Тенедос да държи в готовност едно заклинание и му махнах да го започне. Беше съвсем стандартен фокус, не предизвикваше нищо повече от смътен страх и обърканост. Войниците ежедневно бяха обучавани да го очакват по време на бой, да пренебрегват усещането и да изпълняват заповедите на сержантите и офицерите си. Бях решил, че може да се окаже ефективно срещу необучени мъже като викащите на улицата, и се оказах прав, ако можеше да се съди по настъпилата бъркотия.

Преминах към следващия ход. Тъй като, изглежда, нямаха водачи, които да ликвидираме, бях решил да осигуря удобен изход за тълпата. Ето защо заповядах на стрелците да пуснат висок залп навътре по главната улица, точно както по време на сражение хвърлят стрели над първите редици, за да ударят дълбоко в тила по командването.

Последваха пет грижливо прицелени залпа и след тях — болезнен вой. Отново надникнах над стената и за малко да ми пръснат мозъка с метнат от прашка камък. Но видях няколко трупа на улицата. Тилът на тълпата вече се беше превърнал в най-опасното място и онези

от героите, които допринасяха само с бутане и викове, решиха, че ще е по-добре да се забавляват на друго място. Тълпата вече имаше изход, който скоро щеше да ѝ потрябва много.

Извиках:

— Сбор!

От кулите се спуснаха хора и затичаха където им беше заповядано да се строят. Фланговете и тилът ни останаха оголени — смятах да ударя противника в самото ядро.

Пиконосците ми препуснаха от парадния плац, където бях наредил да държат в готовност оседланите коне. Всеки държеше юздите на още два коня — за кавалеристите на позиции по платформите.

— На конете! — изревах аз. — Отвори портата!

Четирима души надигнаха и смъкнаха тежката греда. Един беше ударен от копие, падна и се строполи на камъните. Конниците ми, невъоръжени с лък, се метнаха на седлата.

— Стрелци!

Лъкометците се втурнаха към отварящите се крила и сержантите извикаха:

— По всяка цел... стреляй!

И натовените като бръсначи стрели изсвистяха по целите — някои бяха на по-малко от петнайсет стъпки.

— Стрелци... по конете! — и кавалеристите затичаха обратно.

— Капитан Мелет!

— Курамска лека пехота, напред! — прогърмя гласът на капитана.

Мъжете на КЛП закрачиха в пет плътни редици, насочили копията си напред. Зад бойния строй бяха тримата барабанчици, отмерващи равния такт. Излязоха в маршова стъпка през портата и на улицата.

— КЛП... стой! — ботушите изчаткаха послушно на място. — В бойни редици, ходом... марш! — мъжете се развърнаха в три редици и запълниха улицата от едната страна до другата, гладко като на парадна демонстрация.

— Копията... хвърли! — копията излетяха и се забиха в плътното човешко множество.

Тълпата се огъна, мнозина побягнаха да се спасяват.

— КЛП... надясно... марш! — пехотинците завиха надясно към външните стени на имението и аз се метнах на седлото на Лукан.

— Пиконосци... напред! — и препуснахме по улиците на Саяна.

Видяха ни и последваха викове на ужас.

— Пики... долу! На тръс... в атака!

Врязахме се в тълпата като бойна колесница, прекършихме ги и ги накарахме да се разбягат. Поразих с пиката си един, който тичаше презглава, забравил за полюшващата се на бедрото му сабя, и го отпратих да се търкаля зад мен.

Чувах бойните викове на хората си. Сега бе моментът да стъпчем сганта в собствената ѝ мръсотия. Но бяхме на петдесет разкрача от имението и не можех да позволя да бъдем засмукани в кривите улици на Саяна.

— Пиконосци... стой! — дръпнахме юздите, обърнахме и влязохме през портите. КЛП отстъпиха плавно след нас, железните крила се затръшнаха и залостиха.

Извиках на цивилните да помогнат с ранените и изтичах до една от кулите.

Преброих по улицата четиридесет трупа. От нашите бяха загинали двама, имахме и шестима ранени.

Бяхме им дали урок, но следващия път щяха да ни учат те. Следващия път щяха да са в броня и с оръжие, и бе напълно възможно денят да се окаже техен.

Трябваше да задържим острието, което бяхме наточили. Иначе бяхме обречени.

Задействахме се преди разсъмване.

Оставих в резиденцията само шепа бойци — съмнявах се, че тълпата ще си върне куража толкова бързо — а останалите разделих на патрули от по трима души.

Нито Тенедос, нито аз, нито писарите бяхме спали. Много преди това бяхме поискали всички нуманцийци в Саяна да ни дадат адресите си и ги разделихме на групи.

Заповедта беше всички нуманцийци да се доведат в резиденцията. Пехотинците на капитан Мелет трябваше да обхождат вътрешната част на града, а моите пиконосци щяха да се опитат да

спасят живеещите в предградията. Един войник щеше да пази от евентуално нападение, а другите двама да помагат на хората да опаковат каквото могат да носят. Беше им наредено също така да се погрижат цивилните да си вземат топли дрехи, храна и практични неща — помня като момче, когато изгоря една близка ферма, как господарят ѝ беше изскочил от пламъците гордо размахвайки това, което беше успял да спаси от пожара — тенекиена стойка за свещ, която беше измъкнал от килер, пълен със злато и сребро.

Трябваше да действаме бързо. На всеки екип бе наредено да не отделя повече от няколко минути за всяка къща и да извежда хората, ако се наложи — насила. Кайтците скоро щяха да разберат какво правим.

Тръгнахме. Надявахме се на най-доброто и очаквахме най-лошото. По улиците отново нямаше нито стражи, нито войници — аким Фергана ги беше задържал или в казармите, или около двореца, за да му пазят врата от гадния допир на жълтата коприна.

Моите спътници бяха пиките Кърти и Карджан. Слязох при една от къщите, малка виличка, отделена от останалите кайтски жилища. Въпреки приближаващата зима в саксиите по прозорците имаше зеленина. Вратата беше боядисана в приветливо червено. Но зееше. Извадих сабята и влязох.

Бях закъснял. В дома бяха живели четирима нуманцийци — мъж, жена му и двамата им синове. Не помня какво ги беше довело в Саяна. И четиримата бяха мъртви, с товиетски въжета на гърлата. Къщата беше обрана.

Изругах и изтичах до коня си. Щом се качих, чух отнякъде подигравателен смях, но не видях никого.

На следващия адрес извадих повече късмет, макар че за малко щях да цапардосам стареца, докато го убедя, че трябва да напусне. Уверяваше ме, че живеел в града още от момче, че кайтците му били приятели и че нямало да му се случи нищо лошо. Дръпнах го към вратата и му посочих групата ръмжащи отвън мъже, задържани само от настръхналия Карджан. Той погледна съседите и доскорошните си „приятели“ и мисля, че сърцето му щеше да се пръсне. Тъй или иначе, той и също толкова старата му жена, както и порасналият им син, се подчиниха.

След като се отдалечихме, чухме зад себе си победоносните викове на кайтците, започнали да плякосват къщата.

С още няколко адреса всичко мина гладко.

На следващия усетих, че става нещо странно, въпреки че отвън не личеше нищо. Беше голяма постройка в богаташката част на града.

Смъкнах се от седлото и отидох до вратата. Тъкмо се канех да вдигна халката и да почукам, когато почувствах нещо. Сабята изведнъж се озова в ръката ми. Почуках, някой отвътре дръпна незаключената врата и оръжието блесна.

Но аз вече не бях пред вратата. Неволно се бях дръпнал встрани и щом умът ми „видя“ атаката, скочих и забих острието дълбоко в корема на товиета. Той зяпна безпомощно, изгърва оръжието си, ръцете му стиснаха моето и издъхна. Изтръгнах сабята си и влязох в къщата.

На пода лежеше млада жена, главата ѝ беше почти отрязана. До нея лежеше бебенце — копринената връв стягаше шийката му. Чух трясъци от съседната стая и безшумно запристъпвах натам.

Един мъж дърпаше чекмеджетата на шкафа, оглеждаше ги за ценности и ги хвърляше на пода. На близката маса имаше отворен чувал, наполовина пълен с плячка.

— Я спри да се правиш на велик с тоя меч и ела ми помогни — изръмжа той и се извърна леко.

Дори нямаше време да се опули, преди сабята ми да отсече главата му и тя да се затъркаля по пода. Кръвта плисна в полукръг по стените.

Канех се да претърся къщата за други товиети, когато от близкия килер се чу гласец:

— Благодаря ти, войниче.

Момиченце, не повече от шестгодишно, със златисторуса като моята коса, влезе в кухнята. Погледна обезглавения труп и кимна съдържано.

— Пада му се. Той уби баща ми — после ме погледна. — Сега ще ме убиеш ли?

Едва не избухнах в сълзи.

— Не. Аз съм нуманциец. Също като теб. Дошъл съм, за да те отведа на безопасно място.

— Това е добре. Жалко, че не дойде преди малко. Докато сестрите ми бяха още живи.

Не можех да издържа повече. Вдигнах я на ръце, изтичах от къщата и казах на Кърти да ѝ приготви вързоп с дрехи. Щях да остана с нея и конете.

Пуснах я на земята и тя вдигна главичка и погледна Лукан.

— Добър кон ли е?

— Много е добър. Казва се Лукан.

— Може ли да го погаля?

Кимнах, тя пристъпи към Лукан и той наведе глава. Потърка го по ноздрата и той изпръхтя.

— Здравей, Лукан. Аз съм Алори.

След малко Кърти излезе с Карджан и поклати глава в отговор на незададения ми въпрос. Вътре нямаше други живи. Бяха напълнили цял чувал с дрехи.

— Взех ѝ най-дебелите — обясни Кърти. — Намерих и няколко монети в чувала на онзи кучи син в кухнята. Тикнал съм ги и тях тука. Ще ѝ потрябват, като я отведем.

Казах на Алори, че трябва да тръгваме, и ѝ помогнах да се качи пред мен.

Докато завивахме, тя погледна назад към къщата, после вдигна очи към мен.

— Не искам да живея повече тук — промълви тихо. Очите ѝ бяха сухи.

Поехме към резиденцията. Кайтците ни гледаха, но стояха настрана. Ръмжаха и подвикваха, но мълвата за случилото се предния ден се беше пръснала и никой не искаше да изпробва гнева ни.

От близо тристате нуманцийци в града бяхме успели да спасим над двеста и петдесет. Другите или бяха сменили адресите си, без да ни уведомят, или бяха избягали от спасителите си, все още сигурни, че няма от какво да се боят.

Но истинското спасение все още беше на цели сто мили.

Малко след полунощ дежурният офицер ме разтърси за рамото, за да ме събуди. Надигнах се замаян, тъй като бях успял да дремна само малко повече от час, и първото, което ми хрумна, беше, че най-

голямата благодат, която може да ни донесе мирът, е непрекъсваният нощен сън.

— Сър, трябва да дойдете при главната порта.

Бях заспал почти напълно облечен. Трябваше само да нахлузя ботушите, да навлека тежкото палто, да си нахлупя шлема, да стегна колана със сабята и бързо излязохме навън.

Валеше като из ведро и факлите на стражата димяха и мятаха сенки във водните стени, които плющяха пред нас. Но виждах достатъчно добре.

Главата на старши пиконосец Уейс беше набита на прекършена пика малко встрани от портата. Около пиката бяха скупчени главите на останалите ми бойци.

Бяхме отрязани от Търей.

— Но какво ви е желанието? — запита аким Фергана; преструваше се на загрижен.

— Тъй като ваше величество очевидно не може повече да управлява собствената си столица и не може да гарантира сигурността на улиците за мъжете и жените от моята страна, трябва да помоля за разрешение да напусна заедно с всички останали нуманцийци и онези, които са ме избрали за свой закрилник.

— Какво ще си помислят господарите ви за това?

— Властта на Десетимата ще остане крайно недоволна — отвърна Тенедос. — Това мога да го гарантирам. Какви точно мерки ще предприемат не мога да кажа, но зная, че ще бъдат сурови и ни най-малко в интерес на Кайт.

— Не разбирам защо моето кралство трябва да бъде наказано да страда заради действията на шепя фанатици — всъщност аким Фергана изглеждаше обезпокоен; сигурно изобщо не се беше замислял над последствията от действията, или по-точно — бездействията си.

— Къде бяха вашите войници, когато беше нападната резиденцията ми? Къде беше градската ви стража, когато вчера бяха избити невинни?

— Саяна преживява големи вълнения — каза Фергана. — Имаха си задължения.

— Забелязах какви са били, когато влязохме в двореца ви. Кажете ми, акиме, толкова ли ви е страх от товиетите, че трябва да ви пази цялата ви войска?

Предположението на Тенедос от по-предния ден се беше оказало вярно: в двореца беше пълно с войници и решетките по балконите на всички етажи бяха спуснати, с подредени зад тях стрелци.

Лицето на Фергана сигурно беше почервенияло от гняв, но не го следях. Бях очарован от ефекта, който беше произвела думата „товиети“ върху шепата придворни около него. Все едно че бяха хвърлили пред тях окървавен труп.

— Не можете да ми говорите по този начин!

— Простете, ако съм се изразил невежливо. Но така само си губим времето — заяви със стоманена нотка Тенедос. — Моля ви само за едно. Не, не моля, настоявам от името на Властта на Десетимата и огромните армии, които командват те, армии, които търсят само повод, за да изтръгнат този стар трън, какъвто са Пограничните земи. Настоявам да осигурите за мен и за всички мъже и жени под моя опека безопасен изход до границите ви.

Фергана вдиша дълбоко, за да се овладее. Успя.

— Разбира се, че ще го получите. Не е нужно да ме плашите с войските си. Чародей Тенедос, вашето присъствие в кралството ми не беше приятно, въпреки услугата, която ми направихте.

— Сега ви нареждам да си заминете и да отведете със себе си вашите сънародници фрьонг. Няма да имате неприятности, никой няма да се занимава с вас. Но никога повече не се връщайте в кралството ми, нито вие, нито войниците ви, нито хората ви — той ни изгледа свирепо и викна: — С настоящото обявявам кралство Кайт за затворено за всички нуманцийци от часа, в който преминете границата в Ърей и вовеки веков!

Аким Фергана стана и закрачи към изхода.

С това започна кошмарът.

12. СМЪРТ СРЕД ЛЕДОВЕТЕ

Очаквахме по улиците на Саяна тълпи, които да ни изпратят с подигравки. Но когато тръгнахме — и това беше най-злокобното — само тук-там пробягваха фигури.

Напуснахме резиденцията по изгрев-слънце. Беше ни отнело три дни, докато се приготвим за път — да уточним походния ред, да се уверим, че всички цивилни са подходящо облечени и обути, да зачислим към фургоните колкото може стари и немощни хора, да приготвим провизиите и прочие.

Няколко пъти излязохме рисковано от резиденцията, за да купим допълнително храна и коне, въпреки че по пазарите на Саяна не ни посрещаха особено радушно. Купувахме със злато в едната ръка и с дръжката на оръжието — в другата. Надявах се, че провизиите за пътя до Ърей ще стигнат, като се брои неприкосновенният запас и сухата храна в имението.

Последната ми задача беше да събера останалите с нас петдесетима планинци. Казах им, че службата им е приключила и да се подредят за последното заплащане. Уверих ги, че след като си получат златото, чародеят Тенедос ще направи заклинание, за да могат да се измъкнат през портата и да се скрият из града, без да ги забележат. Благодарих им за верността, заявих, че съм горд, че съм ги познавал, и изразих съжаление, че нещата са се развили така.

Десетина от тях се дръпнаха настрана, начело с легат Йонджи. Отидох при него и той каза тихо:

— Искаме да продължим да служим при вас, легат а Симабю.

Отвърнах му, че съм безкрайно поласкан, но че, честно казано, е глупак.

— Оттук до спасението пътят е дълъг и на всеки завой ще срещаме врагове — казах.

— То целият живот си е това и нищо друго — сви рамене Йонджи. — Дал съм клетва да служа на вас, фрьонг, и не желая да бъда

освободен от нея.

— Йонджи, помисли бе, човек. Дори да успеем да се доберем до Ърей, ти ще си изгнаник. Никога няма да можеш да се върнеш в Кайт, докато Фергана е жив.

— Ти наистина ли вярваш — рече планинецът, — че онова гущерско говно, дето се нарича аким, ще позволи на който и да е от нас да се измъкне от наказанието му затова, че ви е служил? Знам, че ще си накара джаските да хвърлят търсеци заклинания за всеки, който се е клел във вярност на резидента. И след като ни намерят, ни чака бавна смърт. Бих предпочел да рискувам с чародея, както и приятелите ми — отвори уста да каже още нещо, но замълча.

— Продължавай — подканих го.

— Още две причини. Когато дойдохте, вие сте отнесохте с нас като с равни, както и всички ваши пиконосци, макар да знам много добре какво изпитват към кайтците. Това е пътят на честта. Искам да го опозная по-добре.

— Освен това — той се ухили широко — никога не съм виждал Ърей и бих искал да науча какви умения имат жените му, когато дойдат доброволно в леглото ти.

Нищо не можех да направя, освен да приема. Заради тяхната безопасност по време на похода, им казах да се преоблекат като нуманцийци, но наредих да държат в готовност местното си облекло — можеше да ни потрѣбват шпиони по пътя.

Бяхме решили да покрием близо стоте мили за около десет дни, стига да позволеше времето. Дъждовете вече спираха и макар студът вечер да беше жесток, зимните бури още не бяха започнали.

Походният ред беше следният: Първа и Втора колони на Седемнадесети пиконосци в челото; после два взвода на Курамската лека пехота; след това цивилните; трети взвод от КЛП; Четвърта колона; фургоните ни, които помолих да надзирава капитан Мелет; останалото от пехотата и Трета колона, които лично аз смятах за най-добрите ми бойци, в ариергарда, под командата на ескадронен подофицер Биканер. Извиних му се с половин уста, че винаги му възлагам най-тежката задача. Той отвърна с полуусмивка:

— Всичко е наред, сър. Толкова взех да свиквам да гълтам прахта, че вкусът почна да ми харесва.

Градската порта зееше отворена и стражите се бяха отдръпнали. От другата страна, седнал на кон, ни очакваше аким Бейбър Фергана, обкръжен от свои придворни и конници.

Този път чухме подигравки, но ги измърмориха приглушено. Дори тези лакеи се бояха от магията на Тенедос, която беше убила джаск Иршад и ни беше спасила от демона.

Тенедос вдигна десницата си и спряхме. Взря се дълго и твърдо във Фергана, присвил сурово очи, все едно че връзваше образа му в стомана. Фергана видимо се изнерви от погледа му, обърна коня си и препусна покрай нас обратно към Саяна. Хората му го последваха.

Един от тях се обърна и извика:

— М'рт тя фръонг!

Тенедос се обърна към мен.

— Да тръгваме, легат.

Изревах няколко команди и дългият керван се затътри.

Пиконосец Карджан зад мен изпръхтя:

— Това добре. Никакъв повод за задоволство на тоя кучи син. Ама по ми се щеше чародеят да го беше фраснал с една мълния тоя дрислив гъз.

Очарователна мисъл. Аз също бях съжалил, че Тенедос не хвърли някое заклинание, но рационалният ми ум разбираше, че акимът е добре обкръжен със защита от своите дворцови джаски.

Това ми даде повод за размисъл, докато се влачехме на север към прохода Сулем. Ако в началото на пътя трябваше да внимавам много с приказките си, то сега трябваше да съм два пъти по-предпазлив. Не трябваше да карам цивилните да бързат, за да не изпаднат в паника или да загубят вяра в себе си и да налягат по земята да мрат.

Хрумна ми и нещо друго: казах на пиконосец Карджан, че може да е решил да ми бъде личен слуга, но най-добрият начин да служи е като стои колкото може по-близо до чародея Тенедос. Можех да се оправя и сам, но генералният резидент трябваше да оцелее на всяка цена. Карджан измърмори мрачно под нос, но се подчини и оттогава стоеше толкова плътно до Тенедос, колкото му се позволеше.

Околността засега беше доста открита, така че можех да държа Втора колона по фланговете. Малцината кайтци, които срещяхме, се държаха далече от пътя.

Бях очаквал изтощаващи нападения от мига, в който напуснем портите, но нищо не се случи. Не бях толкова глупав да допусна, че Фергана ще се държи по-прилично, отколкото досега, и се чудех кога ли ще ни удари.

Първата нощ спряхме на лагер, след като бяхме покрили почти дванадесет мили, което на пръв поглед изглежда много малко, но за преход в първия ден, с неопитни хора, е съвсем приемливо.

Чародей Тенедос каза, че ще постави магически прегради, тъй че за охрана не бяха нужни повече от една трета от хората ми. Не беше усетил засега заклинания срещу нас.

Вторият ден мина дори още по-добре и започнах да се безпокоя — колкото повече чакаш, толкова по-гадна обикновено е изненадата.

Капитан Мелет ме смъмри за унилото настроение.

— Какво пък, би могло да се окажем първите нуманцийци с добър късмет в прохода Сулем, нали?

Двамата се засмяхме тъжно.

Същия ден оставихме зад себе си четиринайсет мили, а времето си оставаше като преди — студено, с леден вятър, духащ от планинските върхове.

По пладне на третия ден планинците направиха първия си ход. Теренът вече не беше открит и ледената река течеше покрай пътя, така че прибрах фланговете в главната колона.

Изневиделица пред нас се появиха стотина конници и преградиха пътя. Чух уплашени викове от цивилните, но не им обърнах внимание.

Планинците подкараха в тръс срещу нас и спряха едва след като им извиках да спрат, или ще бъдат избити със стрели.

Един подкара коня си ходом напред. Беше висок, много мършав и със сплетена на малки плитки брада. Беше навлечен в тежко палто от различни животински кожи и дългата му сабя висеше чак под стремената.

Спря се на двайсетина стъпки от мен.

— Значи вие сте нуманцийците, а?

— Усетът ти е почти толкова остър, колкото зрението — каза Тенедос.

Мъжът се ухили и се видяха почернелите му зъби.

— Аз съм Мемлинк и думата ми е закон в прохода Сулем.

— Познавам някои други Планински воители, които биха могли да го оспорят — каза Тенедос.

— Ха. Най-обикновени бандити. Всички коленичат пред мен.

— Не се съмнявам — съгласи се Тенедос. — Та защо си решил да ни зачетеш с присъствието си, о, Мемлинк Велики?

— Пожелах да видя фръонгите, дето оная свиня Фергана заповяда да се махат от Саяна. При вас има жени, които мога да пожелаая, или някои от воините ми може да поискат. Един от стареите ми има Дарбата и ми показва, с видение, едно-две момичета, които си струва да легнат в ложето ми.

— Жени, да — продължи той. — И да речем, половината от златото и накитите ви. Кротък човек съм, но щом трябва да минете през владението ми, мисля, че е съвсем разумно да си платите нещо като данък, нали така?

Тенедос дълго помълча, след което се наведе от коня и каза кротко:

— Ебал съм те.

Мемлинк пребледня.

— За да бъдем по-точни — продължи чародеят, — ебал съм теб, ебал съм курвата, която се е нарекла твоя майка, и съм ебал баща ти, когото така и не познаваш, щото не си е платил още за първия път.

— Никой не може да ми говори така! Никой не може да ми говори така и да остане жив!

— Тъй ли? — гласът на Тенедос си остана все така невъзмутим.

Ръката на Мемлинк посегна рязко към камата, но оръжието ми вече беше излязло наполовина от ножницата.

— Добре — изръмжа той и устните му се изпънаха назад в подобие на усмивка. — Нека тогава думите ти ти донесат наказанието. Предложих ви мир... вижте сега какво държи другата ми ръка.

Стисна юздите и уж понечи да обърне коня, но изведнъж го пришпори напред, право към колоната, в пълен галоп.

Предполагам, че това бе начинът му да покаже голямата си храброст на своите. Те изреваха окуражително и понечиха уж да нападнат. Лъковете на стрелците ми се вдигнаха, стрелите изсвистяха и редиците на планинците се превърнаха в гмеж от мятаци се и падащи ранени коне.

Мемлинк се вряза в колоната на пълна скорост. Никой нямаше време да извади сабя и да замахне към него, а за удар с пика беше твърде близо.

Но не беше се съобразил с Лукан. Обърнах коня след него и изревах в ухото му да препусне в бяг.

Едно късо копие за малко не улучи планинеца, но той се сниши под него, след това промуши коня си през последните няколко пехотинеца в колоната, право към втория фургон. На него се возеха няколко жени, стари хора и деца. До коларя седеше една от личните слугини на Тенедос, старшата му сладкарка, казваше се Якоба. Беше ми направила впечатление отдавна — дребничка, изключително прелестна млада жена, година-две по-голяма от мен, с дълга тъмна коса, която обикновено носеше прибрана на кок — но досега не бях я заговарял.

Сигурно беше една от красавиците, които стареят на Мемлинк му беше показал с магията си, защото кайтецът изрева победоносно, наведе се от седлото, метна Якоба на него, пришпори коня и отби от пътя.

Обърнах през колоната след него. Един от хората на Мелет се суетеше с тежкото си копие и го измъкнах от ръцете му.

Мемлинк препускаше към една тясна клисура. Отдалечеше ли се от пътя, никой нямаше да посмее да го гони. Беше се присвил в седлото, почти допрял лице до гривата на коня.

Изправих се на стремената, замагнах... и хвърлих копието. Но не по Мемлинк, а по много по-удобна цел. Копието порази коня в задницата. Животното изцвили, строполи се и изхвърли жената и похитителя ѝ на земята. Дръпнах здраво юздите на Лукан, заковах на място и скочих, докато Мемлинк се изправяше на крака. Беше изтървал сабята си при падането и затича към мен, като вадеше дългата си кама изпод дебелия кожух. С другата си ръка посегна да награби камък, без да се спира. Докато замахваше да го хвърли отдолу в лицето ми, сабята ми изсвистя и ръката му, още държаща камъка, тупна на земята, отсечена от китката. Той зяпна за миг невярващо бликналата кръв, а сабята ми го разпра в контраудар — вряза се дълбоко в гърдите, през ребрата и до сърцето.

Чух зад себе си бойни викове, но не им обърнах внимание. Притичах, вдигнах на ръце замаяната Якоба и се обърнах да потърся

Лукан. Конят беше до мен, усетил, че ни остава само миг. Метнах Якоба пред седлото, скочих на коня и препуснах с все сила към безопасния керван.

Няколко души от конниците на Мемлинк се бяха опитали да се притекат на помощ на главатаря си, но бойците ми ги бяха избили. Пред колоната се въргаляха няколко мъжки трупа и коне, а останалите разбойници бяха побягнали надалече.

Махнах на Тенедос да продължим марша. Жената се беше посъвзела и я върнах на фургона. Носът ѝ беше разкъравен, палтото — оцапано с кал от падането и подозирах, че на заранта окото ѝ ще е посиняло. Тя се опита да намери сили да ми проговори, но не успя. Докоснах с пръсти шлема си и поех обратно към челото на колоната.

Докато подминавах Втора колона, чух тихо подсвирване — обичайната мъжка подигравка при някой особено глупав и показен акт. Прикрих усмивката си и си придадох навъсена физиономия. През следващите няколко дни Втора колона щеше да е изборът ми за най-гадните наряди.

Подкарах до Тенедос.

— Тъкмо се чудех — подхвана той без предисловия — дали това беше планът на Мемлинк от самото начало, или просто импровизира?

— Вероятно второто, сър. Допускам, че му е трябвала известна показност, за да убеди хората си, че все още е годен да ги води.

— Като стана дума за показност — продължи той след няколко секунди, — какво ви учат в лица, легат а Симабю, за войник, който изоставя командата си, за да извърши нещо изключително глупаво, макар и благородно?

— Обикновено, сър — отвърнах, чак сега осъзнал, че съм бил проклет от боговете тъпак, но в момента не съжалявах, — го похвалват пред строя, след което го отвеждат зад спалните помещения, за да го напердаши някой от по-яките подофицери и да му каже никога, ама никога повече да не прави такова нещо.

— Моите поздравления, в такъв случай. Като стигнем в Ърл, може да поискам да ми заемете ескадронен подофицер Биканер за един следобед. Дотогава обаче, направете ми тази услуга да не извършвате повече подобни геройски спасявания, които могат да ви убият. Наистина не бих желал да командвам ескадрон пиконосци отгоре на всичките ми други отговорности.

— Слушам, сър. Та като стана дума за отговорности, сър, бих ли могъл да споделя колко шокиран съм от езика, който използват понякога професионалните дипломати?

— Ех, млади легате — каза с насмешливо покровителствен тон Тенедос. — Помислете само: врагът ни е победен, нали? Силите му се оттеглиха, нали? Пътят ни вече не е възпрепятстван, а и не загубихме много време с беседата, така ли е? — и добави с насмешлива скръб: — Може би трябваше да приложи подобна тактика с нашия приятел акима.

Беше последният път, когато се смях наистина дълго.

На другия ден нападателите се върнаха — а може би бяха от друг разбойнически клан. Бяха залегнали от другата страна на речния бряг и след като конницата отмина, се надигнаха от укритието си и засипаха със стрели предните два пехотни взвода. Пехотинците нападаха веднага — най-добрият начин да оцелееш при засада е като атакуваш. Стрелците — трийсетина души — побягнаха.

От другата страна на пътя от укритията си изскочиха мъже и с бойни викове се втурнаха към фургоните. Пробиха през тънката преграда пазачи, за няколко секунди награбиха кой каквото му попадне от фургоните и побягнаха. В същото време трета група удари по колоната цивилни. Отвлякоха десет нуманцийци — пет жени, сред които две от курвите, вървящи с войниците на КЛП, едно двегодишно момиченце, едно бебе и трима мъже.

След малко остана само пронизителният вой на вятъра и виковете на ранените и умиращите. В тази схватка загинаха седем бойци — шестима от КЛП и един от моите планинци, а още шестима бяха ранени.

Престроихме се и продължихме напред.

Час По-късно чухме писъци от скалите напред по пътя. Планинските воители бяха започнали забавлението си.

На следващия завой намерихме бебето. Мозъчето му беше пръснато в една крайпътна скала, а телцето му бе оставено на сред пътя, за да го намерим.

Продължихме и след малко писъците заглъхнаха зад нас.

Час по-късно стигнахме селото, в което момчето се беше опитало да ме убие с дядовия си лък. Този път в селището нямаше жив човек. Студът се усилваше и Тенедос предложи да пратим претърсващ патрул из къщите, да видим дали няма да се намерят одеяла и други неща за постеля, които можехме да приберем.

Задържах главната колона извън селото и изпратих търсачите спешени.

Първите две къщи били празни, вече обрани до голо. Пиконосецът, водещ претърсващата група, пристъпил в третата съборетина, извънтяла тетивата на арбалет и той излязъл залитайки и объркан, и задърпал стрелата, толкова малка, че едва ли можела да убие и врабче, забита в гърдите му.

Арбалетът бил нагласен много хитро — да простреля всеки, който прекрачи прага.

Пиконосецът изругал, измъкнал стрелата и я хвърлил, като казал, че е нищо работа. Тръгнал към следващата къща, след това изревал от болка и притиснал с ръце дупчицата, оставена от стрелата. Паднал на колене, после по гръб, загърчил се и прехапал език. Докато някой стигне до него, издъхнал.

Огледах го. Малката рана вече миришеше на гной от отровната стрела.

Намерихме много малко неща, които можеше да са ни полезни, но щом напуснахме, селото зад нас се превърна в море от пламъци. Спомних си как подарих живота на онова момче и се намръщих. Вече бях научил как се води войната по тези земи — до ножа и до дръжката на ножа. Кайтците щяха да разберат, че Нуманция може да се бие с не по-малка жестокост.

Опожарихме и следващите две села, второто — след като преспахме в него.

Късно следобеда на шестия ден стигнахме до брода, при който бях срещнал Тенедос. Едва бяхме вдигнали лагера, когато дълго заплашващата буря се разрази, ледените й ветрове се изсипаха върху нас и снегът заби в лицата ни.

Тенедос ни предупреди да бъдем двойно нащрек, защото усетил, че около нас е завихрена магия. Но предупреждението не ми беше нужно. Такова време беше идеално за планинските воители, така че удвоих постове.

Капитан Мелет нагласи до фургоните походни печки и изпъна над тях платнени покриви. След като се погрижих за бойците си, двамата с Тенедос тръгнахме покрай колоната за нашата вечеря. Беше само ориз с малко месо в него и билков чай, но слава на богинята за дара на огъня, горещ беше.

Една от прислужващите жени се оказа младата Якоба. Точно както си мислех, беше разкрасена с посиняло око. Погледна ме, отвори уста да ми каже нещо, след което извърна очи. Аз бях също толкова глупаво смутен и си замълчах.

Момиченцето, Алори Парес, дойде и седна до мен, докато се хранех.

— Здравей, войниче. Помниш ли ме?

Помнех я и ѝ казах да ме нарича Дамастес.

— Помагах на онзи, другия войник с храната — посочи капитан Мелет. — Каза, че имал дъщеря на моите години.

Знаех, че капитан Мелет не е женен, и се усмихнах вътрешно на грубоватия ерген за опита му да е мил с детето.

— Обичам да готвя. Може би... ако порасна, ще поискам да си имам хан.

Ако порасне. Част от мен искаше да изреве. Друга — да превърне в пълна пустош тази проклета от боговете страна.

— Ще порастеш — казах накрая. — Двамата с теб сме партньори. Ще се погрижа да не ти се случи нищо лошо.

— Обещавах ли?

— Обещавам.

Към полунощ, след като обиколих да сменя постовете, реших, че мога да рискувам с малко спане, и дадох указания на командира на охраната да ме събуди, когато дойде време за тръгване.

Вятърът ревеше още по-силно и снегът навяваше по земята. Намерих място да легна, помислих си със съжаление за цивилните, настанили се във фургоните или под тях, загърнах се с чула на Лукан и наметалото си и дори не помня дали главата ми се опря на седлото, сложено за възглавница.

Въздухът щедро ухаеше на портокалови цветове и тамаринд. Лежах на гръб върху копринените възглавнички, само по препаска, усещах лекото полюшване на ладията и чувах тихия плясък на езерните вълни. По езерото сякаш нямаше друг съд и водата му се

сливаше с небесната синева. Тих полъх на летен ветрецу ме погали и заглъхна.

Усетих смътна жажда, вдигнах златния бокал от подноса до мен и отпих от прохладния пуши, ухаещ великолепно на праскови и ягоди.

Якоба лежеше на възглавничките до мен. Беше само по широка риза без ръкави и торбести панталони от тъкан, по-тънка от коприна.

Наведе се към мен, бавно развърза препаската ми и я отмести. Членът ми се изправи да срещне пръстите ѝ. Тя се изви и езикът ѝ пробяга около главичката му, после погали до основата и го пое в устата си.

Сърцето заблъска в гърдите ми.

Тя стана изящно, развърза жълтото копринено възженце, придържащо панталоните ѝ, и те се смъкнаха.

Якоба коленичи над бедрата ми и щом извих гръб, пръстите ѝ ме вкараха в нея. Тя простена и ръцете ѝ се плъзнаха по гърдите ми, без да пускат възженцето. Надигна се, смъкна се отново надолу, отново се надигна и докато го правеше, плъзна възженцето около шията ми, върза го, застяга го силно, главата ѝ се изви назад и тя извика от страст.

Вселената се бе побрала в члена ми, във влажната ѝ мекота и в чудесния допир на коприната, стегнала шията ми, сладостта се надигна в мен и отворих уста да извикам...

... и пицеше дете, а лицето над мен беше брадата и разкривено в зъл беззвучен смях. Кръвта биеше в слепоочията ми и го гледах през тунел, докато вдигах с усилие краката си... и изритах товиета назад в снега.

Той скочи на крака и посегна към ножа на кръста си. Замахнах към лицето му и той изрева, залитна назад и ме оплиска с кръв и хрущял, докато падах върху него; стегнатият ми като желязо лакът прекърши гръкляна му. Превъртях се, докато той издъхваше, и сабята се озова в ръката ми.

Лагерът бе оживял от викове и писъци; виждах смътните силуети на бягащи във виелицата мъже; лумнаха факли.

Товиетското въже все още висеше от врата ми и чак сега усетих парещата червена диря, която беше оставило.

Притичах до центъра на кръга от фургони и изревах за пълна тревога. От тъмното изникнаха Тенедос и Карджан, още замаяни от съня.

Но товиетите вече ги нямаше.

Шестима от войниците ми бяха убити на постовете си. Как товиетите бяха успели да се промъкнат до двойните постове и да ги изколят, без те да успеят да вдигнат тревога, не знам. След това се бяха промъкнали в лагера и бяха започнали убийствата си.

Бяха убити десет цивилни, осем от които, сред тях и едномесечно бебе — удушени, другите двама — заклани.

Без да обръщам внимание на плачовете от страх и скръб, придърпах Тенедос настрана.

— Какво стана с преградите ти? Нищо ли не усети?

— Нищо — отвърна магьосникът и на лицето му като че ли се изписа малко страх. — Магията ми трябваше да подейства уж, но... не усетих. Не знам защо.

За миг ме обзе гняв, но здравият разум надделя. Защо занаятът на Тенедос трябваше да свърши повече работа от този на един войник? Всички сме хора и уменията ни са несвършени. Зачудих се кое ли дете бе проявило по-голям усет от всички нас, но така и не разбрах кой беше изпищял.

Събрахме телата. Земята беше замръзнала и корава, затова наредих на войниците да съберат камъни и да вдигнем гробници.

Запалихме огньовете и си направихме още чай. Отново видях Якоба — мажеше с масло твърдите питки хляб. Тя остави ножа на земята и пристъпи към мен.

— Така и нямах възможност да ти благодаря.

— Не е необходимо.

Помълча малко.

— Точно сега... когато дойдоха те, сънувах теб — промълви почти шепнешком.

Боя се, че се изчервих, но не можеше да го е видяла в тъмното.

— Тъбъ... аз... ами, и аз те сънувах — успях да отвърна.

— Бяхме на някаква лодка — каза тя сънено. — Само двамата. На едно езеро. Може би онези кораби-домове, за които съм чела, в Ърлей — замълча. Аз също бях онемял от удивление. Тишината се проточи. След това тя вдигна очи към мен.

— Може би... може би, ако оживеем...
Обърна се изведнъж и се върна при работата си.

На другата сутрин бурята се усили. Ледените стени на проход Сулем ни притиснаха и вятърът от север задуха свирепо.

През този ден планинците ни удариха четири пъти. Притичваха от скривалищата си по двама-трима, отвличаха човека или вещите, които искаха, и изчезваха. Не можехме да поставим войник на всеки пет стъпки, така че не убихме никого.

Походната колона се проточи, колкото и да ругаеха и заплашваха ескадронен подофицер Биканер и Трета колона в тила. Самият аз обикалях дългия керван, мъчех се да окуража хората и когато някой се окажеше много изтощен, му давах да се качи на Лукан за малко и тръгвах пеш до него. Рабит и останалите резервни коне вече возеха болни, сакати и старци — но все още имаше твърде много останали без сили хора, които се тътреха пеш. При всяко разбойническо нападение донасяхме жертви и ранените трябваше да се качат по фургоните, които и без това вече бяха претъпкани.

Същия ден научих още един урок. Бях се отнасял с пренебрежение към жените, вървящи с войниците на КЛП — смятах ги за най-обикновени курви. Но тъкмо те се грижеха с най-голямо състрадание за ранените и болните и внасяха малко милост и доброта в последния им час.

Спряхме час преди пладне и трябваше да изчакаме още час, докато и последният се дотътри в лагера.

Можех да раздробя пехотата и да пратя хората сред колоната на цивилните да помагат, но по този начин щях да изгубя половината от годните си за бой мъже и нямаше да разполагам с цялостна част в ядрото.

Най-доброто, което можех да направя, бе да заповядам на Втора и Четвърта колона да слязат и да качат на конете си най-безпомощните. Ако ни нападнаха, трябваше да помогнат на хората да слязат от седлата, след което да яхнат конете и да се групират. Беше глупаво — изгубеното време щеше да е повече от достатъчно, та планинците да се измъкнат — но не можех да гледам как хората, останали под моя опека, просто загиват.

До този час Лайш Тенедос почти не ми беше проговарял. Сега го намерих в челото на колоната. Като че ли не забелязваше нито вятъра, нито снега, нито неизменния си спътник Карджан. Мен ме забеляза и се обърна. Носът и бузите му бяха започнали да побеляват от мраза.

— Сняг — промълви той замислено и в първия момент си помислих, че е от страх заради жестокия студ. — Дамастес, трябва ни повече сняг.

Реших, че се е побъркал.

— Ела. Мисля, че се добрах до заклинание, което може да ни помогне, макар и за кратко и едва-едва.

Забърза към фургона, който караше магическите му принадлежности, и извади разни неща. Помогнах му да ги отнесе до мястото, където го бях настигнал. Той изгази десетина крачки напред в неразровения сняг.

— Най-добре е да го направя там, където не е стъпвал човешки крак.

С помощта на четири свещника, увенчани с остри шипове, направи квадрат със страна около две стъпки. В тях постави по една свещ: зелена, бяла, черна и червена.

В центъра постави малък мангал върху триножник, на височина до кръста.

След това пръсна с вкочанената си ръка стрити на прах сухи билки върху мангала и го заслони с шепа, за да не ги издуха вятърът.

След това започна да се моли, първо на нашата богиня на земята, а после на бога, чието владение е водата:

*Джайцини, чуй.
Ние сме твои деца.
Ние сме земята.
Чуй ме, Варум.
Търся твоя дар.
Дай ми го в заем.*

*Бъди благосклонен.
Изпълни желанието ми.*

Докосна с пръст всяка от свещите и те пламнаха — пламъците се издигнаха три пъти по-високи от дължината им.

Задържа пръста си, без да го изгори, във всеки от четирите пламъка — устните му се движеха в беззвучен напев, след това докосна билките в мангала и гласът му се повиши:

*Има мир.
Има покой.
Всичко е стаено.
Всичко замръзва.*

*Времето ще спре.
Времето трябва да спре.
Ти ще ме чуеш.
Ще се подчиниш.*

Билките затлеяха и запушиха, и в този миг видях нещо наистина удивително. Снежинките, вихреци се в пространството, оградено от четирите свещи, замръзнаха, все едно че бяха попаднали в невидим кехлибар, куб със страна от две стъпки.

— Добре — каза Тенедос. — Някой... добър или лош... одобрява желанието ми. А сега — по-трудната част.

Ръцете му се задвижиха в поредица от странни жестове и в мангала се роди нещо. Беше тъмно, опръскано с точици светлина и сякаш имаше форма, но в същото време беше безформено. Очите ме заболяха, докато се мъчех да различа какво е, и извърнах поглед.

Тенедос отново запя:

*Нуждая се.
Ти ми дължиш.
Дар ти направих.
Сега трябва да служиш.*

Тъмната сянка или облак, или някаква фигура потръпна, тласната сякаш от вятъра. Чу се тихо бръмчене.

— Так ли? — каза Тенедос. — Той не е от твоето селение, нито желая да му нанасям удар сега. Ще ми се подчиниш.

Сянката избръмча отново.

— Ще се подчиниш, казах! — пръстите на Тенедос се раздвижиха в бързи жестове, бръмченето се чу отново и странно защо си помислих, че долавям болезнен стон. Сянката се огъна като в смирен поклон.

— Много добре — Тенедос отново докосна мангала.

*Онези оттатък
са пълни с омраза,
искат да ни сторят зло.
Ще ги прогониш.*

Сянката се извиси, по-висока от човешки ръст. Напевът на Тенедос продължи:

*Варум ми даде вода.
Тя е сечивото ти.
Тя е оръжието ти.
Тя е непроницаема.*

*Сняг заслепяващ.
Сняг, който скрива.
Замъглява ума.
Замъглява очите.*

*Те няма да виждат.
Те няма да знаят.
Ще преминем.
Ще преминем.*

Магическият куб беше празен.

— Сега си вземи оръжията и тръгвай — каза Тенедос и продължи напева си:

Заповядвам веднъж.

Заповядвам повторно.

Заповядвам за трети път.

Трябва да се подчиниш.

Ще се подчиниш.

Този път сянката се обърна и изчезна. Тенедос махна с ръка и четирите свещи задимяха и угаснаха.

— Сега ще видим каквото има да видим — каза той. — Ако заклинанието подейства, трябва да обкръжи разбойниците с непроницаема мъгла. Те ще знаят, че все още не сме стигнали до тях, дори да сме на крачка пред тях, или ще знаят, че сме минали оттам преди часове. Ще знаят, че сме оставили пътя, и ще ни търсят по странични пътеки, или ще претърсват селата, знаейки, че сме се подслонили в тях от бурята. Ако подейства, разбира се.

— Какво беше онази сянка? — попитах. Бях очарован, напълно забравил за студа и бурята.

— Нещо от... от друго място — отвърна Тенедос с престомена небрежност. — Нещо, на което веднъж направих услуга — разбрах, че няма да ми каже повече, но имах още един, последен въпрос.

— Так по-могъщ ли е от това същество?

— Кой знае? — отвърна Тенедос. — Моят дух е много мързелив и не бих казал, че е особено надарен с това, което ние смъртните наричаме храброст. Но предполагам, че е по-слаб от товиетския демон.

— А дали Так ще ни нападне като в пещерата?

— Не знам — отвърна Тенедос. — Подготвям няколко заклинания в случай, че го направи... но нямам представа дали ще са ефикасни. Не мисля, че ще свършат работа. Трябва ми нещо повече.

— Например?

— Не, Дамастес. Това не мога, не бива да ти го казвам. Нито сега, нито никога.

Това беше първият момент, в който се докоснах до най-голямата тайна на чародея Тенедос, тайната, която щеше да му спечели империя. Когато я разкрия, ще стане явна за всички, но така и не беше разкрита на приятелите на Тенедос, на трибуните, на армията му или на враговете му, преди да стане твърде късно.

— Е, време е да продължим пътя си.

След като се престоихме за тръгване, видях, че четирима души продължават да седят свити в снега. Отидох до първия. Беше един от кавалеристите ми. Мустаците и веждите му бяха покрити със скреж, а очите му се бяха оцъклили.

— Пиконосец, стани.

Зяпна ме, без да вижда, и се заклати назад-напред. Дръпнах го да стане, но все едно че беше останал без кости. Смъкна се отново като чувал в снега.

Ескадронен подофицер Биканер притича и също го задърпа да стане.

— Проклет скапан кучи син! — изруга подофицерът. — Предал се е, курът сплескан!

И беше прав.

— Ще го оставим ли?

Помислих. Пиконосците никога не изоставят издъхващите и ранените си, освен за последен упокой, а този човек, оказал се с по-слаб дух, беше пострадал точно толкова, колкото ако го беше посякъл меч на планинец.

— Не. Намери му място на някой фургон. Кажи на капитан Мелет да качи още един цивилен на седлото.

Отидох при следващата свита в снега фигура. Беше старец, вече издъхнал, замръзнал на място. Същото се оказа с другите двама. Едната се оказа също толкова стара жена, другият — петнайсетгодишно момче.

— Да не ви изненадва, сър — каза ми Биканер. — Научил съм нещо и то е, че младото не се вкопчва в живота толкова силно. Проклет да съм, ако знам защо, но те ще опънат петалата много преди някой зъл кучи син като мен да изпита слабост. Може да е щото скоро са слезли от Колелото и нямат нищо против да се върнат.

Потеглихме, без да погребем мъртвите — нямахме време да ровим за камъни под снега. Измърморих кратка молитва и тръгнахме.

Пътят се издигаше, не чак толкова, че да забележи пътникът в нормално време, но за някои от нас беше като стръмен склон. Войниците ритаха цивилните, ругаеха ги, помагаша им да продължат, но в много случаи — без полза. Понякога тези хора изпитваха отчаяно желание да останат сами, пожелаваха отчаяно сетния покой, затова просто тръгнаха встрани от пътя и се изгубваха във виелицата.

Един сержант от КЛП, който вече залиташе и се мъчеше да подкара пред себе си две момчета, ми каза, че видял как някой се отдалечил от пътя преди няколко минути, жена, на която вече се бил опитал да помогне.

Върнах се и намерих пътеката, водеща встрани. Слязох и видях следите — навяващият сняг бързо ги запълваше. Поведох Лукан по тях.

Реших да преброя бавно до сто и после да се върна — иначе рискувах самият аз да се изгубя.

Стигнах бях до седемдесет и пет, когато чух ръмженето. Лукан изцвили от страх и се задърпа назад. Четири вълка ръмжаха около просналото се тяло на жената. Снегът наоколо беше опръскан с кръв. Видяха ме и оголиха зъби.

Смъкнах се от седлото, извадих сабята и закрачих напред. Сигурно беше неразумно, но не можех повече, не биваше повече да се чувствам безпомощен.

Вълците изчакаха, докато се приближа на пет крачки, изскимтяха злобно, обърнаха се и побягнаха.

Коленичих до жената. Гърлото ѝ беше разкъсано, но очите ѝ бяха затворени и на устните ѝ имаше кротка усмивка. Метнах я на седлото на Лукан, решен да не я оставя на зверовете, и тръгнах назад към колоната. Намерихме място за трупа и го положихме на задницата на фургона.

Возилата вече бяха препълнени и качихме по двама души на всички коне. Животните поне бяха силни и добре нахранени, макар да знаех, че умората ще ги покоси след още няколко дни.

Така мина този ден и половината от следващия. Пътят продължаваше да се вие нагоре и нагоре, без да ни предложи възможност за отдих. Снежните облаци понякога се разчистваха, но виждахме само сиви мокри скали, сняг и лед. Заклинанието на

Тенедос, изглежда, действаше — нямахме повече срещи с планинските племена.

Вече не приличахме на войници. Бяхме небръснати, с тъмни кръгове около очите. Бяхме овързали главите си с дрипи и нахлузили шлемовете над тях; онези от нас, които разполагаха с рунтавите кожуси от овча кожа, с които се бяхме маскирали като кайтци, ги носеха върху бронята и благодаряха на Айрису за топлината им. Моя го бях дал на един от цивилните още на втория ден от похода и тайно се надявах, че може да падне замръзнал в снега, за да се дотъртя до тялото и да си го прибера.

Забелязах една жестока ирония. Ако си слаб, ако не можеш да вървиш, ще те сместят на някой от фургоните. Но язденето не предлагаше топлина и вятърът режеше през дрипите и одеялата. При всяко спиране от фургоните се смъкваша трупове, но винаги се намираха други, които да заемат местата им.

Един фургон беше заделен за мъртъвците — през обедната почивка щяха да бъдат изгорени. Жертвите ни вече наброяваха четиридесет войници и около седемдесет цивилни.

Нямахме нито време, нито сили да ги заравяме, но и не можехме просто така да ги оставим на пътя, иначе щяхме да се превърнем в зверове. Тенедос направи заклинанието си. Телата бяха струпани на клада, казаха се подходящите думи и те се запалиха без дим, без миризма, без никакви пламъци освен светлосиния, като този, който се получава, когато запалиш бренди.

Бяхме пътували вече... беше ми нужно много мислене, докато преценя — осем, не, девет дни и разбирах, че надеждата ми за десет мили дневно е смешна. Но нищо друго не можехме да направим, освен да кретахме все напред и напред.

Около час след обяда на десетия ден Тенедос предаде по колоната, че ме вика. Вървахме с капитан Мелет и се мъчехме да измислим дали няма да се намери ненужен багаж по фургоните, който да се изхвърли, за да се качат още хора.

Алори яздеше Лукан и слушаше напрегнато разговора ни. Без да й нареждам, се смъкна от седлото, а аз се качих и подкарах в бавен тръс Лукан към челото.

— Изглежда, заклинанието ми действа по-добре, макар и малко по-различно, отколкото очаквах — каза без предисловия Тенедос. —

Малкото ми приятелче се появи преди няколко мига и каза, че отпред ни очакват врагове. Не е успял да ги заслепи с магическия сняг, но се почувства задължен да ме предупреди. Оттук нататък действате вие, легат.

Устните ми се изкривиха в сурова усмивка.

Обърнах се към пиконосец Карджан.

— Пика, връщаш се назад и питаш ескадронен подофицер Биканер навит ли е за излаз. Кажу също на капитан Мелет, че искам дузина доброволци.

Карджан кимна и обърна коня, но се спря и ме погледна умолително.

— Сър. Мога ли да...

Канех се да откажа, но Тенедос ме изпревари.

— Вземи го, ако иска. Ще се пазя сам.

Трябвах ми двацет и пет доброволци, да сме поравно конница и пехота. Можех да получа и двеста и петдесет, ако исках. Сред тях се оказаха Йонджи и неговите планинци. Избрах него и двама от приятелите му.

Знаех приблизително къде се намирахме на картата, която поглеждах колкото може по-рядко, за да не ми се пръсне сърцето, като видях колко бавно се придвижваме към спасението.

Можех да си представя точно къде ще ни очакват планинците. Мястото наистина беше много добро за засада, с малка долина между две тесни клисури. Щяха да изчакат, докато навлезем в долината, да нападнат от скривалищата си и, да ни отрежат изходите и отпред, и в тила, след което най-спокойно да ни наскат на късчета.

Но и виждах също така, колкото и бегла да беше картата в подробностите, къде можеха да се оголят Планинските воители, особено след като помнех как не се бяха погрижили да пазят тила си при засадата на брода.

Събрах двацет и петимата доброволци и се разпоредих. Щяхме да носим саби, ножове, лъкове и стрели, плюс въжета. Нищо повече. Разделихме се на групи по петима и се заизкачвахме по едната страна на прохода. Катеренето беше тежко, придвижвахме се с мъка от скала на скала, като често се подхлъзвахме. На няколко пъти щях да падна и ме спаси Карджан. Самият аз му върнах услугата четири пъти, докато

най-сетне не стигнахме хребета, на около четиристотин стъпки над пътя.

Картата вече беше безполезна, но имах представа за терена. Притворих очи, за да не виждам снега, и се загледах в малката долина все едно, че беше ясен летен ден. Хребетът продължаваше почти право на север, покрай невидимия път долу.

Тръгнахме покрай него, малко встрани, за да останем незабелязани. Беше адски трудно; скалите се спускаха стръмно надолу, някъде — почти отвесно.

Четири часа ни бяха нужни, докато стигнем там, където исках — или по-скоро където смятах, че е подходящото място. Трябваше да се намираме точно над северния край на малката долина. Дадох със сигнали последните заповеди.

Вече трябваше да намерим път надолу, а единственият възможен се оказа почти отвесна пропаст. Като командир беше редно да тръгна пръв, но гордостта трябваше да отстъпи място на здравата логика. Избрах за водач Йонджи. Той спусна дебелото въже, върза се за потънко към него, погледна от ръба, потръпна и провери още веднъж възлите.

— Я ми кажете още нещо за ърейските жени, сър.

Докато отворя уста, вече го нямаше. За въжето се привърза друг планинец и се спусна надолу, след него един от пиконосците ми, опитен мъж от източните планини, казваше се Варваро. Беше се спуснал само няколко стъпки, когато въжето се охлаби и потрепна два пъти — уговореният сигнал, че Йонджи е стигнал безопасен терен.

Спуснахме се след него през ръба и се озовахме на малко плато. Трудно можех да го нарека „безопасен терен“, тъй като беше наклонено около четирийсет и пет градуса. Но малкият поток, все още незамръзнал, беше изровил тесен пролом, който ми приличаше на кралски път, водещ към прохода долу.

Навякохме вълнени чорапи върху ботушите си, за да не вдигаме шум при спускането. Не стана по-малко хлъзгаво, но успяхме да стигнем до равен терен, без да падаме или да вдигнем шумотевица. Намирахме се точно там, където се надявах — в северния край на долината. Поехме напред с готови оръжия.

Замириса на изгоряло дърво и чухме пращане на огън, преди да сме видели нещо. Малко след това видяхме смътно през снега

планинците в една от двете „тапи“ на засадата, запушили северния изход на долината. Бяха шестнайсет души.

Продължихме в нишка. Изчаках малко, след което изляях като чакал, доколкото можех, и нападнахме.

Не им остана време дори да извикат, а след това беше късно. Докато извадят оръжията си, стоманата ни вече сечеше. След няколко мига падна и последният. Без да дочакат заповед, няколко души пробягаха от тяло на тяло да се уверят, че всички са мъртви. Не можехме да допуснем да ни предадат от тила, а милостта ни бе загинала някъде по жестокия път от Саяна.

Прекосихме долината по пътя на юг. Прибягвахме от укритие на укритие, като оглеждахме грижливо всяка цепнатина, всеки пролом и клисура.

В една от тях намерихме втората група, както бяхме очаквали. Планинците с конете си бяха намерили в тесния пролом убежище от бушуващия вятър. Беше с дълбочина едва петнайсет стъпки, но осигуряваше великолепно прикритие. Опитни в изчакването, те бяха достатъчно разумни, за да не заемат открита позиция, а съгледвачите им, поставени на юг, не ги бяха предупредили за приближаването на колоната. Заклинанието на Тенедос очевидно действаше, след като джаскът с тях, стига да имаше такъв, не ни беше надушил.

Пропълзяхме на скалата над тях, вдигнахме се като един и стреляхме. Имаше няколко писъка, дори молби за милост, но останаха нечути. След като падна и последният, нагазихме с извадени саби в опръскания с кръв сняг. Бяхме внимавали да опазим конете им, защото щяха да потрябват.

Когато тръгнахме, конете бяха единствените живи същества, останали в клисурата.

В южния край на долината бяха оставили трима съгледвачи. Изненадахме ги и убихме двама — последният избяга в сумрака и не успяхме да го догоним.

Йонджи изруга.

— Щеше да се получи велика история, ако ги бяхме избили до крак. Такава легенда щеше да живее дълго из планините.

— Ще живее по-дълго, след като има кой да я разкаже — подхвърли Карджан и Йонджи се ухили съгласен.

Бяхме плувнали в кръв и изтощени, но тръгнахме към кервана. Вестта се пръсна бързо и чух радостни викове. Не бяхме винаги безпомощни жертви.

Продължихме през теснината, спряхме при първия скален пролом да приберем конете и да смъкнем дрехите от телата, продължихме бързо да подминем и втората теснина, и напуснахме долината.

Най-сетне, малко преди да падне пълният мрак, проhodът отново се отвори и намерихме място, където да подредим фургоните в защитен кръг.

Бях се свил до колелото на един от фургоните с вързания до мен Лукан и очуквах с камък нащърбеното острие на камата, с която бях убил един от разбойниците. Миришех лошо, по-лошо отпреди, но ми беше почти топло, загърнат във вонящия овчи кожух, който бях прибрал от един от трупове.

Беше дори спряло да вали толкова силно. Вдигнах очи и видях застаналото пред мен момиченце, Алори. Подаде ми чаша. Взех я, отпих от горещия чай и топлината се разля по тялото ми. Тя седна до мен.

— Мислех си, Дамастес.

— О?

— Нали каза, че сме партньори.

— Да де.

— Добре, ако сме партньори и ако поискам да си отворя хан, това не значи ли, че ще трябва да ми помагаш?

— Така е. Само че аз съм войник и ще се налага дълго да ме няма.

— Нищо. Мама... — гласът ѝ заглъхна за миг, после тя се съвзе.
— Мама все казваше, че един мъж не трябва да се пуска много в кухнята, иначе ще си въобрази, че е по-добър, отколкото е.

— Майка ти сигурно е била права.

— Сигурно и Якоба ще помогне. Знам, че те харесва. Ти харесваш ли я?

— Ами... Да. Харесвам я.

— Повече ли я харесваш от мен?

Заподбирах внимателно думите си.

— Харесвам ви и двете... но по различен начин.

— О. А като порасна, ще харесваш ли и двете по еднакъв начин?
На това изобщо не отговорих. Побързах да сменя темата.

— Алори, знаеш ли дали имаш някакви близки, с които да живееш, докато пораснеш достатъчно, за да можеш да си отвориш хан?

— Не — беше се натъжила. — Не знам къде ще отида.

— Аз знам — уверих я. — Знам едно място, където никога не е студено.

— Никога?

— Никога. Там е топло и всичко е зелено, и има всякакви животни, с които можеш да си играеш — заразкавах ѝ надълго и нашироко за имението на родителите ми. Щом си нямаше роднини, сестрите ми можеха да се погрижат за нея — не една жена с радост щеше да приеме момиче като Алори. Момиченцето ме слушаше напрегнато и ококорено. Когато свърших всички хубави неща, които можех да кажа за Симабю, помълчахме около минута.

— И ще мога да си имам котенце, нали? — попита тя. — Имах си едно... там. Но то избяга.

— Можеш да си имаш десет котенца, ако поискаш.

— Ще е хубаво — стана, после бързо се наведе и ме целуна по бузата. — Фу. Миришеш ужасно! — засмя се и се отдалечи в тъмното.

Продължихме бавно напред още три дни без нападения. Но продължаваха да гинат мъже и жени, от студа, след като зимната буря се върна с удвоена сила. Кретахме упорито — не ни оставаше нищо друго.

После, на по-малко от един ден път до края на прохода Сулем, Тенедос ме потърси и ми каза:

— Заклинанието е прекъснато. Не мога да го усетя повече.

— Так ли?

— Не знам. Побоях се да направя руни, защото ако е той, може да ни усети и да разбере точно къде сме.

Реших, че като спрем след два часа, ще трябва да се прегрупираме в подходяща формация. След като магическият ни щит беше разбит, дори да загубехме половин ден, забавянето щеше да си струва: в момента приличахме на жалко стадо едва влачещи краката си ранени.

Но тази възможност ни бе отказана.

Удариха ни след един час. Бяхме стигнали до средата на една долина, когато дойде атаката. Само благодарение на милостта на Айса не се оказахме съвсем изненадани — една от групите не можа да устои на напрежението, излезе от прикритието си и затича с крясъци към нас.

Бяха ни уверявали, че планинците никога не нападат в строй, защото са твърде независими и никой дребен главатар не е склонен да отстъпи властта си по какъвто и да било повод, дори срещу най-добрата част от плячката. Но както и с всичко останало в Пограничните земи, това правило беше в сила само понякога, защото сега Планинските воители връхлетяха срещу нас в стегнати редици.

Имахме съвсем малко време, колкото да преведем цивилните до другия край на пътя и после надолу.

Не знам откъде намерих сили, но разкъсах вонящата дреха, хвърлих от главата си парцалите, от които бях заприличал на грохнала вещица, и извиках на пиконосците си да обърнат.

Други офицери и сержанти също намериха скрити резерви и жалките останки от Курамската лека пехота и ескадрон Гепард, Седемнадесети дивизион пиконосци, се подредиха в последния си боен строй.

— Изчакайте ги — изрева отзад Биканер. — Оставете ги да приближат достатъчно, че жив ще го одера оня, който похаби и една стрела.

Първата вълна крещящи туземци се надигна пред нас, лъковете звъннаха и стрелите се забиха в мишените си. Планинците се поколебаха, поеха още един залп и строят им се обърка.

Нова вълна стрели се понесе към разбърканите им редици, но инерцията им беше голяма.

Хвърлихме лъковете и те връхлетяха върху нас, и светът се превърна във вихър от кръв и стомана. Покосих краката на един планинец и той рухна в снега, парирах един удар към главата ми и пронизах мъжа, който го нанесе, извъртях се и избутах встрани с лявата си ръка едно копие, усетих как друго издрънча в бронята ми, покосих нападаеля, без да разбере дали ме е ранил, след което усетих изгаряща болка, щом едно острие се вряза в горната част на бедрото ми.

После нямаше кого да убивам — туземците отстъпваха.

Погледнах раната си. Не беше тежка, но кървеше силно. Огледах се за нещо, с което да я превържа, и Карджан се озова до мен, с мръсен парцал в ръка, и го стегна около крачола.

Последва нова атака, но нея отбихме със стрели.

Планинците се отдръпнаха, стъписани от тежките си загуби, и ни оставиха време да си кажем няколко думи.

Пътят беше осеян с мъртъвци.

Тенедос бе застанал до мен.

— Какво мога да направя?

— Дай ми заклинание, което... не. Магиката после. Иди при колоната и отведи цивилните.

Канеше се да попита защо, но си спомни за войнишките правила, затвори си устата и забърза.

Капитан Мелет дойде при мен. Огледахме долината. Дори през сипещия се сняг не беше трудно да се види, че там, пред нас, има много, много планинци.

— Е, аз си избих десетката, но изглежда, си имаме много лентяи. Май ни се падат по дваисет-трийсет на всеки, а?

Усмяхнах се неволно. Мелет се огледа да се увери, че никой няма да чуе.

— Предполагам, че нямаш нищо, което може да се нарече „план“, легат.

— Най-доброто, което ми хрумва, капитане, е да пуснем цивилните пред нас, да се опитаме да ги накараме да не спират и да ги задържаме откъм тила.

— Чак до Ренан?

— По-добра идея?

— Имам — Мелет въздъхна. — Но не е много по-добра. Проблемът е, че има една малка дреболия, наречена „смърт“, която непрекъснато пречи.

Обясни ми плана си. Не беше много по-добър от моя, но наистина предлагаше шанс.

— Както казах — завърши той, — или смъртта на някои, или на всички. Най-вероятно ще се окаже на всички. По някаква причина до този момент не използваша магия, но съм сигурен, че при следващата си атака ще използват проклетите си от боговете джаски.

Цивилните вече бяха тръгнали — подминаваха ни със залитане и плачеха. Видях Якоба, с Алори до нея, и се усмигнах насила.

Обясних на Тенедос какво предлага капитанът на пехотата.

— Не ми харесва — рече той.

— Не е нужно да ви харесва, генерален резидент — отвърна официално капитан Мелет. — Сега обсъждаме неща, които са в нашата област, доколкото имаме някакъв опит. При пълното ми уважение към вас, ако криете някой демон в ръкава си, точно сега е идеалният момент да го извадите и ще си затворя устата с усмивка.

Тенедос го погледна тъжно.

— Мога да предложа само три заклинания. Но нито едно от тях няма да предотврати това жертвоприношение. Едното може да смали силата на магията, която може би се канят да използват. Допускам, че последния път не я използваха заради арогантността на вождовете си, които искаха да победят само с помощта на стоманата и хитростта си. Това вероятно мога да го направя. Другите две... Я да ги приготвя още сега.

Забърза към фургоните. След няколко минути беше готов с инструментите си. Първото заклинание беше за времето — трябваше да увеличи силата на виелицата. Звучи странно, но можеше да се окаже жизненоважно за спасяването ни.

Второто заклинание беше срещу джаските. Не знам нито дали подейства, нито как е трябвало да подейства.

Колкото до третото...

Капитан Мелет строи хората си на пътя. Бяхме поставили стрелци по фланговете, за да не се възползват планинците и да връхлетят. Смятах, че чакат да се здрачи и усиловащият се мрак да прикрие последния им щурм. Но дотогава все още имаше три часа светло.

Сърцето ми се късаше, докато гледах как останките от ротата му се мъчат да застанат мирно. В Ренан бяха сто дващсет и пет души. Сега бяха останали не повече от петдесет, като мнозина бяха ранени.

— Мъже на Курамската лека пехота — започна капитан Мелет. — Когато положихме клетвата си, се заклехме да служим до смърт. Нашият час дойде. Дойде часът да поднесем последния си дар на нашите сънародници, мъжете и жените на Нуманция, за които сме се заклели да умрем.

— „За да живеят другите“ е фраза, която съм чувал често — продължи той. — Не мога да измисля по-добра, която да освети пътя ни обратно на Колелото. Избрах да остана тук, в тази долина. Онези от вас, които желаят да изпълнят клетвата си... при мен.

Сержантите и офицерите първи направиха няколко крачки към него. После ги последваха редниците — отначало по един — по двама, после — на поток. Накрая сами стояха само трима пехотинци, с посрамени лица.

— Добре — заяви капитан Мелет и в гласа му нямаше нито гняв, нито укор. — Клетвите се оказват много тежки за вас. Освобождавам ви от тях. Оставете оръжията си, идете при цивилните и се подчинявайте на всички заповеди, които ви дадат.

Единият направи точно това, но другите двама се спогледаха и бързо се присъединиха към приятелите си.

— Курамска лека пехота, строй се! — извика капитан Мелет.

И видях нещо удивително. Имаше сериозно ранени бойци от КЛП, настанени в подминалите ни фургони. Сега видях, че някои от тях се връщат. Залитаха към нас, слепият поведен от еднорък войник; ранен в крака се подпираше с меч. Опитахме се да ги спрем, но не пожелаха да ни чуят. Така тези най-храбри от храбрите се присъединиха към другарите си.

Тенедос беше готов с последното си заклинание и помаза всеки един от бойците на КЛП.

Тръгнахме точно когато усилената от магията буря кипна. Тръгнахме колкото може по-бързо, в най-странния ред, който може да си представи човек. Отпред яздеха десет пиконосци, след тях бяха цивилните и фургоните. Останалите пиконосци се бяха струпали след тях в плътна маса, а в самия ариергард бе Курамската лека пехота.

Бяхме изминали няколко стотин крачки, когато планинците забелязаха изтеглянето ни и отново се втурнаха. Но атаката беше безразборна и лесно отблъсната.

Опитаха се отново и тогава излязохме от долината.

— Курамска лека пехота, заеми позиция за бой! — извика капитан Мелет и пехотинците се пръснаха из теснините.

— Легат à Симабю! — изрева той. — Разкажете в Нуманция за нас! Кажете им, че на Границите все още има мъже, които знаят как да умрат!

Отдаде чест. Заповядах на моите пиконосци да спрат и да върнат жеста. И не изпитах срам от сълзите, които потекоха на вадички по мръсното ми лице.

След това продължихме през прохода.

Третото заклинание на Тенедос трябваше да направи така, че пехотинците да не изпитват силна болка дори от многобройни рани и да продължават да се бият.

Чух как битката започна зад нас и се замолих — на Айса, на Паноан, на самата Сайонджи да ги дарят с леко завръщане на Колелото и издигане до най-големи висоти в следващия им живот.

Последната битка на Курамската лека пехота все още кипеше, когато престанахме да ги чуваме.

Свирепата буря връхлиташе върху нас, а ние продължавахме все напред. Спряхме да се нахраним и да отдъхнем за няколко часа. Във фургоните вече имаше достатъчно място. Чародеят Тенедос прегледа грижливо раната ми.

— Хубав, чист удар — промълви заклинание над нея. — Това извлича силата си от телесните ти резерви. Ако си стар и немощен, ще смуче енергията ти като вампир, но на теб ще ти остане достатъчно.

Вече нямаше врагове с мечове. Враговете вече бяха студът и вятърът, ала и те ни покосяваха със същата злост като планинците.

Намерих Якоба и Алори и ги качих на Лукан. Закрачих до тях, в челото на колоната.

Зад мен бяха чародеят Тенедос и пиконосец Карджан. Нито веднъж не ги видях да залитат или да изпаднат в немощ. Продължавахме все напред и напред, пътят се виеше безкрайно между стръмнините от двете ни страни.

Спряхме някъде, хапнахме и мисля, че поспахме малко, после продължихме отново.

Движех се вкочанен, накуцвах и се мъчех да запазя последните си резерви, сигурен, че няма да ни се размине без бой, преди да стигнем края на прохода Сулем. Чувствах в сърцето си, че сме изгубени, обречени. Никой от нас нямаше да стигне равнините и спасителния Ърей.

Веднъж погледнах нагоре към Якоба и едва я познах, с плътно загърнатия около лицето ѝ шал и с леда, полепнал по раменете на дебелия палто.

Алори седеше пред нея, като малко вързопче вълнени дрипи. Зърнах кичур руса коса, показал се под шапката ѝ, и го прибрах вътре с премръзналите си пръсти. Момиченцето промълви нещо, за благодарност, предполагам, но вятърът отвя думите.

Продължихме.

Не знам от колко време беше спрял снегът, преди да забележа, но изведнъж пронизващият ме като нож вятър секна. Беше чудо.

Последва второ чудо. Скалните стени от двете ни страни се затвориха — отвесни стръмнини само на няколко стъпки една от друга. После стените изчезнаха и земята под краката ни стана равна.

Бяхме от другата страна на прохода Сулем. Бяхме отвъд Кайт, отвъд Пограничните земи. Бяхме стигнали Ърей. Изпитах прилив на живот и надежда.

Погледнах назад. Зад мен прииждаше колоната от олюляващи се мъже и жени, зад тях фургоните и най-накрая, в тила — дрипавите останки на доскорощния ескадрон Гепард, Седемнайсети ърейски пиконосци.

Опитах се да се усмихна и усетих как се напука кожата по лицето ми. Изравних се с Лукан и извиках:

— Спасени сме!

Якоба смъкна шала от лицето си и ме погледна, най-напред — вцепенено, после думите ми бавно проникнаха в ума ѝ. Сгуши Алори до себе си.

— Спасени сме! — гласът ѝ беше хриплив и накъсан като моя.

Но момиченцето не ѝ отвърна. Главичката му беше клюмнала на гърдите, очите му бяха затворени. Смъкнах шапката ѝ, поднесох опакото на ръката си към ноздрите ѝ.

Една снежинка падна върху ръката ми и остана там, без да се стопи.

В последния час Алори Парес беше умряла. Без да разбере.

Тържеството ми се беше превърнало в пепел.

13. ЯКОБА

Екипажът едва бе успял да спусне двете котви на дългата ладия, когато тъмните облаци скриха слънцето и леденият дъжд разтроши огледалото на езерото.

Проснах се на възглавниците, покрити с коприна и кожи, в открития павилион на горната палуба на ладията, облечен само в дългия килт, хлабаво стегнат на кръста. Но не изпитвах студ — четирите стени на павилиона бяха от удивителна, покрита с вещерско заклинание тъкан, тънък плат, прозрачен като стъкло, който спираше зимния мраз, а от едната страна гореше открит огън, напален с благоуханни дърва.

Беше късно утро и по езерото нямаше други съдове, тъй като за тези лодки, предназначени за удоволствия, предпочитаният сезон беше Жаркото време, а не посред зима. Екипажът, двайсет и пет души, се беше прибрал в каютите си на долната палуба, след като се увери, че ладията е добре укрепена и нищо не ни липсва. Ако пожелаехме още нещо, трябваше само да звъннем със звънчето, поставено на близката масичка.

До мен имаше калаена чаша с топло тъмно питие, ухаещо на подправки. Отпих и продължих да се вирам към езерото. Студът и болката от дългото бягство от Саяна се изцедиха и топлината плъзна по костите ми.

— Това ли носех в съня ти? — попита Якоба. Беше облякла дълъг халат с висока яка, обгърнала усмихнатото ѝ лице като обична длан, и спускащ се до постелките, покрили дъските на палубата. Но дрехата ѝ трудно можеше да се нарече скромна, защото бе ушита от прозирна черна тъкан, която не скриваше нищо, от тъмните кръгчета около зрънцата на гърдите ѝ до косъмчетата между бедрата ѝ.

— Не съм — отвърнах. — Не беше толкова девическо.

— Без него тогава — завъртя рамене назад и халатът се смъкна на локвичка около глезените ѝ.

Протегна едното си стъпало с изяществото на танцьорка, прокара го нагоре по вътрешността на бедрото ми и повдигна килта.

— Какво правех в твоя сън?

— Тъъ... душеше ме.

— И нищо друго преди това?

— Е, имаше някои... действия, които като че ли си спомням.

— А в моя сън — дрезгаво промълви тя — правех ето това.

Коленичи, развърза килта ми и го дръпна встрани. Езикът ѝ бавно пробяга по дължината на члена ми, после топлината на устата ѝ ме пое.

— Това, което правиш... съвпада със спомените ми — изпъшках, а езикът ѝ ме погали още няколко мига.

— А после се случи ето това — каза тя и също като в съня ми, ме яхна и я пронизах. Ръцете ѝ галеха гърдите ми, вдигахме се и падахме, дългата ѝ черна коса докосваше лицето ми. Въздишките ѝ се учестиха и се сляха с хрипливия ми дъх, после тя извика веднъж, още веднъж и отново, забих се с всички сили в утробата ѝ и рухнахме един до друг, за да умрем в малката смърт.

Невинаги е било като сега...

Бяхме само на няколко мили от прохода, когато един патрул на Десети хусарски се натъкна на колоната ни. Командирът им поиска да спрем, а те да отидат за помощ. Но всички бяхме обсебени само от една мисъл — да се отдалечим колкото можем повече от кошмара на прохода Сулем и Пограничните земи, затова продължихме. По-късно научих, че легатът, командващ патрула, пратил хора да препуснат до най-близката хелиографска кула и още същия ден вестта за трагедията обходила цяла Нуманция.

Когато вечерта спряхме до едно малко село, селяните излязоха да помогнат, да направят каквото могат за нас — носеха топла храна, дърва, палатки и одеяла. През цялата нощ пристигаха фургони с още удобства от Ренан и другите градове на Трей. Когато тръгнахме късно на другата сутрин, вече никой от нас не вървеше пеш. Бях особено благодарен, че мога отново да яхна Лукан, тъй като кракът ми пулсираше и се беше вкочанил.

Но от раните, от студа и изтощението продължаваха да умират мъже и жени — още трийсет от нас се върнаха на Колелото, преди да стигнем до Ренан.

Копнеех отчасти да се свия на кълбо и да заспя вечно, ала не можех. Трябваше да се погрижа за пиконосците и за нуманцийците, за които носех отговорност. Дисциплината ме държеше в железен юмрук.

Пред градските порти ни посрещна огромна свита сановници. Казаха ни, че Ренан ни поднася най-дълбоката си почит и че цял Ърей има честта да ни предложи всичко, от което се нуждаем — подслон, храна, всичко — докато се възстановим.

Слушахме вцепенени, без да можем да разберем нищо.

Самият аз очаквах, че ще бъда посрещнат от началника на стражата и арестуван. Смятах представянето си за най-ужасно поражение. Бях напуснал Ренан с около триста войници, включително ротата на КЛП. От пехотинците бяха останали едва шестима, и то само защото бяха твърде изтощени, за да могат да слязат от колите с болни и ранени и да се присъединят към другарите си. От сто и петдесетимата пиконосци, които бях повел толкова гордо със себе си от Мехул, бяха останали едва шестдесет и пет, и повечето от тях бяха болни или ранени. От другите, живи бяха останали около половината от персонала на Тенедос и едва една трета от нуманцийските граждани, които се опитахме да спасим. Единствената светла нотка беше, че само един от планинците на Йонджи беше убит при бягството. Всичко това означаваше пълна катастрофа за мен.

Но когато минахме през портите на Ренан, се оказа, че сме герои. Градът бе обявил празничен ден и по всички стълбове и пилони се вееха пъстри знамена, а улиците бяха пълни с ликуващи мъже и жени.

Чувствах, че никога няма да мога да съучастнича в подобна измама. Предполагам, че Тенедос се е досетил какво си мисля, защото се разпреди нито един войник да не говори с никого — нито с официални лица, нито с обикновени граждани или с писачите на стенните прокламации, които щяха да разпитват за подробности.

Настаниха ни в огромен дворец на брега на езерото, с отделна стая за всеки.

Пристигнаха луксозно обзаведени фургони за пиконосците ми, за да ги върнат в Мехул, но те отказаха. Бяха тръгнали на конски гръб и щяха да се върнат така.

Исках да се върна с тях и да се зароя в спасителната рутина на гарнизонните задължения, но заповедите на Тенедос бяха много твърди — бил съм, в името на боговете, зачислен към него до второ нареждане, а тъй като второ нареждане нямаше, задължението ми беше ясно.

Младият легат, който трябваше да върне бойците ми в Мехул, ми връчи пакет от промазана кожа. Помислих го за млад, въпреки че беше малко по-голям от мене. Реших, че последните останки от младостта ми са изпепелени от ужаса на Кайт.

Щеше да има и още изненади, но нито една не се оказа толкова голяма, колкото съдържанието на пакета. Беше само един къс пергамент, съдържащ само едно изречение:

Легат Дамастес à Симабю.

Намирам, че представянето Ви като командващ Ескадрон Гепард е в най-славните традиции на Седемнадесети пиконосци.

Беше подписано от домин Херстал.

За един цивилен това може да не означава нищо, но за войник в част с такъв висок стандарт като Пиконосците това може да е най-голямата похвала. Въпреки това все още не вярвах.

Показах депешата на Тенедос, а той кимна.

— Това е само началото, Дамастес.

Представа нямах за какво говори.

Сбогувах се с Биканер и останалите и не знам как успях да се съдържа да не заплача като дете. Казах няколко думи, които бяха съвсем не на място, и се зачудих дали някой от тях разбира колко много значат всички те за мен и как ще пазя спомена за тях в сърцето си за цял живот. Мисля, че видях, че ескадронен подофицер Биканер преглътна, когато им отдадох чест, а пиконосец Карджан като че ли беше настинал, защото си бършеше носа, когато и последният от ескадрон Гепард излезе бавно през портата.

Върнах се в квартирата, където ме бяха настанили, по-люксови стаи и от тези в Саяна. Не че имаше значение — щях да съм също толкова щастлив, или нещастен, и в някой коптор.

На пода точно до вратата лежаха две пътни чанти, а на леглото беше Якоба.

Усмихнах се учтиво, макар и насила, и попитах с какво мога да ѝ служа.

Тя ме погледна в очите и поклати глава, сякаш не бе намерила в тях онова, което е очаквала. Най-сетне отрони:

— В прохода веднъж си говорихме как бих могла да ти се отплатя за това, че си ме спасил, за онова, което може да се случи... ако останем живи.

Помнех, но не казах нищо. Странно, но изпитах малко неестествен и неоправдан яд. Исках единствено да остана сам, а изглежда, това желание нямаше да се сбъдне.

— На Тенедос ли е идеята?

В очите ѝ просветна гняв. Отвори уста да ми отвърне както се полага, но се овладя.

— Лайш Тенедос ми плаща, за да приготвям десертите му. Нищо повече — стана. — Искаш ли да си отида?

За малко щях да кажа „да“. Но все пак ми беше останала капчица благоразумие и поклатих глава. Тя сложи ръка на рамото ми. След малко отпуснах длан върху ръката ѝ.

Не бях много гладен, но насила слязох в една от трапезариите да хапна няколко лъжици супа. След това се поразходих из градините, без да изпитвам студ заради мраза отвътре, докато не се стъмни съвсем.

Якоба вече лежеше в голямото легло, свита в единия край. Съблякох се колкото може по-тихо, пъхнах се вътре и легнах на една страна. Нито страст изпитвах, нито похот, нищо.

Ръката ѝ докосна превързания ми крак, тръгна нагоре да го погали, не толкова чувствено, колкото успокоително. Но ледът беше много дебел и след малко тя въздъхна и се обърна с гръб към мен. След това задиша равно и след много време аз също заспах.

На другия ден Тенедос ме повика.

— Помниш ли като ти казах вчера, че поздравленията от твоя домин са само началото? — посочи ми куп писма. — Специални заповеди, изпратени по хелиограф. Двамата с теб, персоналът ми и някои от хората, които бяха с нас в ужасното пътешествие от Саяна, сме поканени незабавно да се явим пред Властта на Десетимата и да

им представим пълен отчет за злините, нанесени на нуманцийците от варварите на Пограничните земи.

— Трябва да изчакаме лопатния кораб „Таулър“, който ще пристигне до няколко дни — той погледна депешите, — през което време трябва да възстановим силите си и да се насладим на всички удобства, които градоначалниците на Ренан са получили нареждане да ни осигурят.

— След това трябва да продължим направо към Никиас и да чакаме благоволенieto им — вдигна очи. — Там ще започне всичко, приятелю. Мислех си, че ме пращат в изгнание или може би на смърт, но Сайонджи пожела нещо друго. Сега ще са принудени да ме слушат и да разберат, че е дошло време за промяна.

— Казвам ти, Дамастес, никой от тези, които загинаха с нас, не загина напразно, щом това носи великото възраждане, за което мечтаех — стана и закричи възбудено из стаята. — Да. Усещам го. Чувствам го. Това е началото.

Намерих в себе си няколко учтиви думи, но отвътре не изпитах никаква възбуда. Но щом Лайш Тенедос, чародейт Тенедос желаше да го придружа до Никиас, какво пък, щеше да е толкова добре, колкото и навсякъде другаде. Защо не? Далече от тези планини ледът може би щеше да се стопи.

Но стана много по-скоро.

Същата нощ двамата с Якоба излязохме да се поразходим в градините. Беше студено и носехме тежки наметала. В един момент стояхме един до друг под едно от огромните дървета на Трей. Въпреки че беше Бурното време, чудовищните многоцветни листа все още си бяха по клоните. На няколко крачки от нас се очертаваше силуетът на една от многобройните статуи, с които беше пълен паркът. Не й обърнах внимание.

Якоба се покатери пъргаво на един дебел клон, извил се на две-три стъпки над земята, тъй че очите й бяха наравно с моите.

Нощта беше ясна и всичко се очертаваше рязко. Гледах нагоре към планинските върхове, страховитите хребети, очертаващи границата с Пограничните земи.

Докато гледах, пред очите ми се извиси многоцветното северно сияние. Някой ми заговори — с глас като гръм, с глас като безмълвие, и

беше навярно гласът на някоя богиня, или глас на малко момиче. Навярно идваше от боговете. Може би — от добрия ми, здрав разум.

Онова, което каза гласът, не беше с думи, но беше съвсем ясно.

Светът е смърт. Светът не е нищо друго освен болка и отчаяна битка да се избегне връщането на Колелото, а сетне — също толкова стремглаво тичане да се качиш на въртележката.

Ако така решиш да го погледнеш, то животът е точно това и винаги ще е това, продължи гласът. Но смяташ ли, че капитан Мелет и мъжете с него искаха смърт? Дали не искаха живот, дали не искаха топлина, обич и смеха в женската прегръдка?

Тъй че Сайонджи ги взе. Взе и тях, и детето Алори. Има ли право все още и над теб?

— Не — заявих много разпалено, без да усетя, че го казвам на глас, а Якоба изненадано попита:

— Какво?

— Прощавай — обърнах гръб на планините и смъртта и осъзнах, че е много близо до мен. Устните ѝ се бяха разтворили и дъхът ѝ беше много сладък.

Стори ми се уместно да я целуна и го направих. Ръцете ѝ поровиха за миг, намериха пролука в наметалото ми и тя ме притегли към себе си. Целунах я отново, този път много дълга целувка.

— Върнах се.

Тя някак ме разбра, или поне така ми се стори.

Разтворих наметалото си, за да покрие и двама ни, и останахме много дълго така, без да помръднем, аз застанал долу, тя — седнала на клона. Целунах я отново и краката ѝ се извиха около мен и ме притеглиха в нова прегръдка.

Беше топла, утешителна и добра, и усетих как ми олеква.

Якоба се засмя тихо.

— Кое е смешното? — попитах.

— Онази статуя.

Примижах в сумрака и бях благодарен на тъмнината. Все пак, останала беше у мен малко невинност. Камъкът изобразяваше бог, любещ се с нимфа. Държеше я повдигната над земята, подхванал задничето ѝ в шепите си; тя беше увила краката си около него и на лицата на двамата се беше изписала похотлива наслада.

— Какво му е смешното?

— Изваял я е мъж.

— Откъде разбра? — зачудих се. — Освен че, въъ, е доста точно.

— Ех, мой хубав кавалеристе. Тъкмо тук грешиш. Изобщо не е точно.

— Защо да не е?

— Мъжете не са чак толкова силни. Не и толкова дълго. Ако някой... дори да е бог... се опита да прави любов така, просто ще падне. При това върху нея.

— Аха. Още едно доказателство, прелестна моя сладкарко, че трябва да си гледаш кухненските работи, а прибързаните разсъждения ги зарежи.

— Докажи, че не съм права. В смисъл, ако краката ти стават за това.

— Друго ми става, не краката — промърморих, докато ръцете ми се плъзваха под наметалото ѝ, повдигнаха ризата ѝ и малките ѝ гърди с настръхналите зрънца се изсипаха в дланите ми. Разтрих ги, а устните ми потърсиха нейните, после зацелуваха коприната на шията ѝ. Дъхът ѝ се учести в ухото ми.

Носеше отдолу някаква къса пола, стегната с коланче, развърза я и я издърпа, след това ръцете ѝ се заровиха във връзките на панталоните ми.

Дланта ми се плъзна надолу по корема ѝ, пръстите ми проникнаха и я погалиха леко. Тя изстена от удоволствие. Пъхнах ръцете си под бедрата ѝ и я повдигнах от клона. Ръката ѝ стисна здраво изпънатия ми член, оставих я да се плъзне надолу по него, тя потрепери и я пронизах дълбоко, изохка и удави вика си във вълната на наметалото ми. Потръпнах и избликнах вътре.

Останахме така, цяла вечност.

След това тя промълви в ухото ми:

— Излъга. Използва клона за опора.

Така беше. Държах я притисната до дървото, докато се забивахме един в друг.

— Не си доказал, че си прав.

Без да излизам от нея, я повдигнах от дървото и коленичих полека, докато тя легна върху наметалото си, а моето ни загърна като одеяло. Силата ми се върна и се задвижих дълбоко в нея. Краката ѝ се плъзнаха около мен и тя се надигна.

Когато се върнахме в двореца, беше много късно и много се радвах, че навън няма никой, защото приличахме точно на това, което бяхме, с полепналите навсякъде мокри листа и с дрехите, окаляни на най-явните места.

Върнал се бях от мрачното царство на смъртта и леда.

На другата сутрин потърсих Тенедос, за да му се извиня деликатно, че не бях проявил полагащия се ентузиазъм за поканата ни в Никиас.

— А, добре че дойде. Тъкмо се канех да те потърся — заговори той сърдечно, преди да съм си отворил устата. — Я ми кажи, Дамастес, горкото ми момче, чувстваш ли се болен?

— Ни най-малко, сър.

— Лошо, много лошо — въздъхна той. — Болестта, която си хванал, наистина е ужасна, тъй като един от признаците ѝ е, че болният не съзнава състоянието си.

Забелязах усмивката на лицето му и изчаках. Бях започнал да свиквам с маниера, по който Тенедос се оправяше с нещата.

— Добре. Значи съм болен, сър. Защо?

— Седни и ще ти обясня. Какво смяташ, че ще се случи, когато пристигнем в Никиас?

Помислих малко.

— Простете ми, ако отговорът ви прозвучи глупаво, сър. Но предполагам, че Властта на Десетимата ще поиска да свидетелстваме за станалото.

— Разбира се. Това го казаха в заповедите си. А след това?

— Ще цитирам вашите думи. Че искат да умиротворят Пограничните земи и ще ви използват като повод за действие. Предполагам, че ще мобилизират армията и веднага щом Ведрото време позволи кампания, ще се тръгне срещу Кайт. Колкото до нас... Ами, предполагам, че аз ще се върна при Пиконосците, а вие ще правите каквото решите.

— Да забравим за момент за нас и да се върнем на предишния въпрос. До тази сутрин щях да се съглася с теб за намеренията на Властта на Десетимата. Но тази сутрин закусвах с домина на Дванадесети тежка кавалерия.

Дванадесети дивизион, Пиконосците и Десети хусарски бяха трите елитни части, отговарящи за поддържането на мира по границата.

— Очаквах, че той ще е предупреден за такъв план — продължи Тенедос. — Или все още не разбирам военните поръдки?

— Не, сър. Прав сте. Естествено, че Властта на Десетимата би трябвало да му изпрати конфиденциално съобщение, тъй като неговата част ще е една от първите на бойното поле. Ако аз планирах подобна кампания, щях да използвам Пиконосците да навлязат дълбоко в прохода Сулем, а Дванадесети да го държи, за да може войската от равнините да навлезе в Кайт с възможно по-малко загуби.

— Е, да, но той не е чул нищо. Подхвърлих му деликатно темата и той беше изключително изненадан, че не е предупреден след всичко, което ни сполетя.

— Да не искате да кажете, че Властта няма да направи нищо? — ядосах се аз.

— Боя се, че ще стане точно това. Ще бъдат ужасно разгневени от ужаса на случилото се и ще изпратят някаква заплашителна нота, която аким Фергана ще пренебрегне, и животът ще си продължи.

— Кучи синове!

— Да. Често съм си мислил за нашите властници с подобни изрази.

— А товиетите? А Так?

— Зарязваш проблема и той сам изчезва. Нуманция се управлява с такава политика от поколения. Защо сега да е по-различно?

Тенедос продължаваше да се усмихва, но усмивката му беше станала горчива. Овладях се. Добре. Ако станеше така, все пак бях войник и щях да продължа да служа. Политиката не беше моя работа.

— Какво общо трябва да има всичко това с моята „болест“?

— След като се върнах от закуската с добрия домин, обмислих възможностите. Това, от което имам нужда, е време. Време, за да изпратя няколко депеши на север.

— Както направихте, когато върнахме куклите?

— Точно така. Може би ако изсвиря силно с рога, ще им е трудно да го заглушат, когато пристигнем лично. Затова изпратих съобщение на север до Властта на Десетимата, едва преди час, че си се разболял. Заявих, че ще се забавим около седмица, и се извиних за забавянето.

Определено не ми харесва идеята да пристигна без теб, тъй като ти познаваш важните въпроси от военен характер много по-добре от моя милост, така че пътуването ни с „Таулър“ ще трябва да се отложи с няколко дни.

Ядът ми се изцеди и се ухилих.

— И колко точно трябва да съм болен, докато си изсвирите солото?

— Много болен и невидим за околните.

Връчи ми някакъв плик.

— Веднъж, в Саяна, ми спомена, че би искал да прекараш малко време на някоя от ърейските ладии. Да, не е нито пролет, нито лято, но въпросът е уреден.

— Мога ли да помоля за една услуга, сър?

— Не е нужно — махна с ръка той. — И за това съм се погрижил. Предполагам, че ще преживея една седмица без десертите си — огледа тялото си, възвръщащо отново предишната си гладкост. — Снощи ми подхвърлиха, че трупам тегло. Предполагам, че на дамата ѝ допада по-мършавичка външност, но както и да е.

— Искам до един час да извършиш акта с изчезването си — добави той. — При задния вход на двореца ще чака болнична кола, която ще ви откара с Якоба в „болницата“ ви.

Отдадох чест и побързах да изляза.

Якоба беше получила съобщението и багажът ѝ беше готов. Бях я видял да отваря само едната чанта и докато стягах вещите си, я попитах какво има в другата.

— Готварските ми прибори.

— Само тези две чанти ли е целият ти багаж?

— Всичко, което ми трябва засега. Когато му дойде времето да имам и други неща, мисля, че ще го разбере. Но засега предпочитам да пътувам леко и бързо.

Седмицата на луксозната ладия изтече леко и бързо. Боя се, че не можахме да се възползваме от повечето услуги, които ни бяха осигурени. Разкошните ястия обикновено се изяждаха студени — не

оставаше време. Якоба не си падаше по пиенето повече от мен, тъй че повечето скъпи вина останаха неопитани. А и не успяхме да видим много от зимното великолепие на езерото, въпреки че екипажът всеки ден ни местеше от място на място.

Правехме само любов. Понякога биваше грижливо обмислена, извисяваща се в кресчендо в някоя от пищните спални. Но също толкова често се оказваше внезапен изблик на страст.

Веднъж, след като бяхме разхвърляли в беса си постелките и масичката изхвърча нанякъде, Якоба отпусна глава на гърдите ми и промърмори, че собственикът на лодката май ще трябва да хвърли голямо чистене — вече навсякъде миришеше на жена и на мъжко семе.

— Или може да си я остави така и да се опита да намери за следващ клиент някой богат стар глупак, чиято млада жена има нужда от афродизиак.

Казах, че тази алтруистична услуга съм готов да предложа с удоволствие, но че коляното й ме убива в хълбока и би ли могла леко да се пораздвижи.

— Бих. Кажи ми как. Искаш ли да видим дали петите ми ще стоят добре зад врата ти?

Отвърнах, че този опит ще е нещо чудесно, и светът отново отплува нанякъде.

— Мисля, че ще ми трябва малко отпуска след тази наша отпуска — промърморих, щом слязохме от каретата и се прибрахме в двореца.

— Слабак — изсумтя Якоба. — Аз пък очаквах да се върна с нетърпение и да покажа на глупавите ърейци някои нови рецепти — началникът й не беше преживял пътуването от Саяна и Якоба беше повишена на негово място.

Генералният резидент Тенедос ме намери в покоите ми, където тъкмо се канех да подремна. Бях разбрал, че „Таулър“ все още не е пристигнал, макар че се очакваше всеки момент.

— Магията ми показва, че си изцерен най-чудодейно — поздрави ме той.

— Изглеждате в много добро настроение, сър.

— О, да. Получих отговор на малките си писъмца до Никиас. В него се намеква, че Властта на Десетимата може би няма да прояви

обичайната си колебливост след нашето свидетелстване. Макар че, честно казано, убеден съм, че страхливостта ѝ винаги ще излезе отгоре.

— И какво тогава? Не искам и да си помисля, че бойците ми и другите хора загинаха напразно.

— Не си го и помисляй, Дамастес. Бойното поле винаги се променя. Ако битката не стане тук, какво пък, ще стане в друг ден и на друго място. Историята не може да се върне назад. Нещо, което Властта на Десетимата все още не знае. Моят ден приближава. Тъкмо затова пожелах да поговоря с теб. Обмислих как трябва да се явим, щом пристигнем в Никиас, и смятам, че ще е най-добре да изглеждаме колкото може по-великолепно и екзотично. За тази цел издирих нашия планинец Йонджи, който напоследък се прави на най-отвратителен сатир в курвенските бардаци в този град. Убеден съм, че пачаврите ще се зарадват, като му видят гърба. Идеята да ни придружи в пътуването много го зарадва, особено след като му казах, че е зачислен пряко при тебе. Решен е на всяка цена да подражава на твоя стил на командване и мога само да му пожелаая късмет.

Лековатият тон на Тенедос беше дотук.

— Също така ще взема с нас четирима от горките ни пехотинци. Може би Властта на Десетимата, след като видят тези мъже, останали кой без ръка, кой без крак или око, ще са по-малко склонни да отхвърлят проблема като празна заплаха.

Тенедос си пое дъх и видимо положи усилие да смени настроението.

— Освен това написах писмо до твоя домин и той се съгласи някои войници в ескадрон Гепард да бъдат освободени и да се присъединят към нас. Ще приема с най-голямо удоволствие предложенията ти. Не забравяй, искаме хора, които да са твърде колоритни, за да внушат грубата суровост на Пограничните дълбоко в сърцата на тези градски люде. Е, не беше ли това една изящно извъртяна фраза?

Помислих.

— Пиконосец Карджан... онзи, дето ви охраняваше в прохода. Също така бих се радвал много, ако с нас е ескадронен подофицер Биканер, но се съмнявам, че доминът ще ни го отстъпи. Освен това ще има много работа с попълването на ескадрон Гепард с новобранци.

Стрелецът, Кърти, въпреки че бих го взел по-скоро заради таланта му, отколкото заради външността. И ако ми е позволено още един — онзи бик на два крака, Свалбард. Можем, ако не успеем да накараме Властта да се вслуша, да го пуснем да се развърти със сопата и да ги убеди със своята логика.

— Внимавайте, Легат — предупреди Тенедос. — Твърде много време прекарвате с мен. Определено започвате да ставате коварен.

Ухилих се.

— Един въпрос, сър. Кой смятате да вземете, за да се осигури този, хм, колорит, който, изглежда, смятате за особено важен?

— Изненадваш ме — отвърна Тенедос. — Първо, един магьосник, който си е заслужил уважението, няма нужда от външни глупости, които само ще пречат. И второ, Дамастес, какъв смяташ, че си самият ти?

Ден по-късно „Таулър“ пенеше водата към кейовете на Ърей. Беше накичен с пъстри знамена от носа до кърмата, а на предната палуба свиреха музиканти.

Офицерите и екипажът бяха в парадни униформи, а корабът блестеше, сякаш току-що спуснат от дока за първото си плаване.

Бяхме само седемдесетина души, по-малко от една четвърт от обичайния брой пътници. „Таулър“ беше изключително и само за нас и непрекъснато ни напомняха, че ще ни се осигури всичко, което пожелаем, че нищо не се жали за героите от Пограничните земи. Тръгнах сам да кача на борда Лукан и Рабит и мисля, че конярят щеше да умре от срам. Опитах се да му дам една жълтица и той се стъписа още повече.

Двама стюарди ме отведоха до покоите ми, които се оказаха на горната палуба, точно над лопатестото колело; широките прозорци гледаха точно над двата борда. Стаите бяха три — спалня, дневна и огромна баня. Имаше четирима слуги, чието единствено задължение беше да осигурят безметежното ми щастие. Замислих се колко ли щеше да ми струва този апартамент при нормални обстоятелства и поклатих глава. Най-вероятно щеше да се наложи да оплячкосам цяла провинция, за да си го позволя.

Чародеят Тенедос получи апартамент точно срещу моя. Вратата му стоеше отворена и забелязах, че без притеснение през нея влизат и излизат три млади жени. Първата беше една от онези, които дележа ложето му в Саяна, а другите — девиси, с които се бе запознал в Ренан. Едната ми я представиха като дъщерята на един от първенците на града. Градът наистина беше дал всичко от себе си, за да ни ошастливи.

Колкото до мен, имах си Якоба и не ми трябваше нищо повече.

Тя скочи два-три пъти, само за опит, върху пружините на широкото легло.

— Чудя се какво ли щеше да каже мама, ако можеше да ме види.

— Ами сигурно... каква безсрамна мръсница?

— Едва ли. Тя беше държанка на един от градските съветници и веднъж ми каза, че не е много сигурна кой е баща ми. Сигурна била само, че не е старият развратник.

— Най-вероятно щеше да се гордее с мен — продължи Якоба. — И щеше да ми каже този път да не губя и минутка.

Развърза сандалите си, изрита ги, излегна се леглото, вдигна едното си коляно и го смъкна настрана, роклята ѝ се смъкна над голите ѝ кафяви бедра.

— Ела, Дамастес, миличък. Винаги съм слушала съветите на мама.

Понякога поръчвахме да ни донесат храната в каютата, понякога слизахме до трапезарията, за да може Якоба да оцени тоалета на съперничките си и, както добавяше, „да открадна някои идеи, ако си заслужават“. Използвах повода да оставя раната ми да заздравее, въпреки че, главно благодарение на магията на Тенедос, кракът ми беше почти напълно здрав.

Чародеят Тенедос също си стоеше повечето време в каютата, а в редките случаи, когато се появеше навън, трите му дами пърхаха неотлъчно наоколо. Беше ми смешно — държаха се като женски фазани, ухажващи мъжкаря си в началото на любовния сезон.

Веднъж обаче го срещнах насаме, късно вечерта.

Беше се облегал на перилото и се взираше назад. Сигурен бях, че е пил, въпреки че не говореше завалено.

Поприказвахме за това-онова, а после той изведнъж каза:

— Готов ли си да се върнеш?

— Къде да се върна?

— В Кайт. Но не като легат, нито като командир на един жалък ескадрон.

Изгледах го с любопитство. Част от мен вероятно не искаше никога повече да види онази страна, нито суровите ѝ хребети, нито сухите ѝ пустини, а още по-малко — измамните ѝ, смъртно опасни обитатели. Но съзнавах дълга си и знаех, че най-вероятно по-нататъшната ми кариера ще е свързана с Пограничните земи.

— Разбира се, сър.

Тенедос кимна, все едно че беше очаквал точно този отговор, и си тръгна, без да ми каже „лека нощ“.

Откъде можеше да знае какъв ранг е възможно да получи в бъдеще, още по-малко поста, който да ми се възложи?

Тогава се замислих, а и много пъти след това съм се чудил, дали това да си чародей ти позволява да надникваш в бъдещето. Или това бе само изблик на необятната амбиция на Тенедос?

— Мисля, че не мога повече — прошепна Якоба.

— Аз знам, че не мога.

— Къде се дяна възглавницата?

— Ами трябва да е... не. Изритахме я на пода. С одеялата. Ето я.

Целунах още веднъж топлатата ѝ влага, преобърнах се и легнах до нея. Тя отпусна глава на рамото ми и я погалих сънено по гърба. След малко попитах:

— Какво става, щом стигнем в Никиас?

Тя се отдръпна и се превъртя по корем.

— С нас ли?

— Да.

Якоба вдиша дълбоко.

— Не ме разбирай погрешно, Дамастес, но с „нас“ приключва, щом стигнем в града.

Изведнъж се събудих напълно, усетил как светът се срутва около мен, въпреки че, честно казано, се чудех как ще продължи връзката ни. Не разполагах с много пари и нямаше да мога да ѝ наема жилище по

време на престоя ми в Никиас. Когато се върнех при пиконосците, нямаше да има място за нея, а и се съмнявах, че ще остави столицата заради едно затънтено, задрямало гарнизонно градче. Дори да исках да се ожения, а по това време определено няхах подобно желание, на легатите не се разрешаваше да правят семейство, освен при изключителни обстоятелства. А едва ли можех да очаквам да си намери квартира в квартала „Гнилите бардаци“ като притисната от бедност офицерска любовница.

— Мога ли да попитам защо?

— Няма друг. Не е имало, откакто заработих при Тенедос. И не е защото... не ме интересува. Може би дори те обичам, въпреки че не знам какво всъщност означава тази дума.

— Какъв е проблемът тогава?

— Проблемът е Тенедос — отвърна тя. — Нека да ти кажа нещо за себе си. Не съм много авантюристична.

— Естествено, че не си. Нали точно затова си приела тази спокойна и безопасна работа — да правиш сладки на един магьосник в Пограничните земи.

— Тогава преживявах тежки времена. Нещо... един, който значеше много за мен, се оказа по-различен от това, което си мислех. А готвех в същото проклето място вече от три години, работех за един шопар, който така и не ме научи на тайните си и се разпореждаше с мен като с окована робиня.

— Чух за мястото и кандидатствах. Предполагам, че съм си въобразявала, че ще е нещо бляскаво, ще правя най-вкусните ястия за благородници и дипломати. А то... — засмя се тъжно. — Не. Приключението ми стига за цял живот. Нека ти кажа каква е мечтата ми, Дамастес. Искам някой ден да си имам собствен ресторант. Не голям и не в центъра на голям град. Някъде в покрайнините, близо до богати имения. Ще си имам клиенти, които нямат нищо против да плащат за най-хубавото, но чиито небца не са достатъчно изтънчени, за да усетят, че целувките от белтък са леко попрепечени.

— Колкото до съпруг, бих искал да е някой стабилен човек — тя въздъхна. — Верен. Достатъчно добър в леглото. Хубав и мил, на когото да не омръзна и да не е против, ако понадебелея. Деца — може би три или четири. Хубав, кротък живот, в който най-големите драми са дали стридите са доставени навреме, или дали пъпешът е презрял,

или малкият Фредрик да престане да бута сестричката си във ведрото с вода.

Тя ме погледна.

— Такъв живот ли искаш, Дамастес?

Замълчах.

— Разбира се, че не — продължи тя. — Мога да усетя величието. Лайш Тенедос ще стане велик човек, по-велик, отколкото е сега. Дали ще осъществи всички твои мечти... това не знам. Но съм сигурна, че това, което иска, е безгранично... Колкото до теб, ами, виждам те като един висок, достолепен мъж, с прошарени слепоочия. Генерал на кавалерия, дълбоко почитан от страната си. Може би граф, с големи имения, в някое от които го чака прелестна дама — тя се позасмя. — Може би ще излезеш да поядиш някой ден със свитата си и ще се отбиееш в една скромна гостилничка, за да хапнеш за обяд. Чудя се, дали ще се познаем?

— Много ме натъжава това — промълвих.

— Защо? Ние сме такива, каквито ни е създал Умар, стремим се да станем това, което Айрису иска да станем, и се борим колкото можем срещу Сайонджи, докато тя ни унищожава. Накрая приемаме с радост прегръдката ѝ, връщаме се на Колелото и тя ни дарява с прераждане. Какво тъжно може да има в това?

Нужно ми беше малко време, докато оформя подходящите думи.

— Тъжно е. Защото ми се ще да мисля, че сме нещо повече от дребни, безпомощни същества на някаква въртележка.

— Разбира се, че сме — отвърна тя. — Тъкмо затова ти ще станеш генерал, а аз — гостилничарка. Но стига за това. Все още имаме почти цяла седмица, докато стигнем в Никиас — прозя се. — Направи ми услуга. Вземи маслото от онази чанта и ми разтрий гърба, преди да заспим. Кожата ми е ужасно суха.

Подчиних се, сипах от маслото, ухаещо на портокалов цвят, в шепата си и бавно, много нежно започнах да го разтривам по раменете, а после надолу и все по-надолу.

След малко тя каза:

— Имаш много неточна представа къде е гърбът ми — дъхът ѝ се учести. — Това определено не е гърбът ми.

— Да престана ли?

— Не. О, не. Пъхни още един пръст в мен. Не. Отзад. Да. Подълбоко. О, богове. О, Джаен.

Започна да стене. Разтрих от маслото по члена си, повдигнах се на колене, издърпах възглавницата изпод главата ѝ, навих я на руло и я пъгнах точно под таза ѝ. Преместих се между бедрата ѝ и тя ги разтвори. Погалих я с главичката на члена си, веднъж, два пъти, отново, после го хлъзнах между стегнатите ѝ кълба, докоснах розичката и прошепнах:

— Тук. Искаш ли ме тук?

— О, да. Да. Там. В мен. Хайде, Дамастес. Хайде!

Натиснах и срещнах съпротива, после пръстенът ѝ се отпусна и се стегна отново, щом навлязох в топлината ѝ. Забравих и за Никиас, и за генерали, и за всичко, щом се понесохме, все по-високо и по-високо, в небесата.

Всички — ама наистина всички — кораби и лодки бяха излезли да ни посрещнат. „Таулър“ цепеше с плисък през водата към накиченото със знамена пристанище. Хората викаха възторжено, надуваха свирки и рогове, биеха барабани. Имаше и оркестри, всеки свиреше различна мелодия, макар че щом приближихме, по някакво негласно споразумение всички минаха на нуманцийския химн. За жалост, не го започнаха едновременно, нито в един и същи ключ, тъй че веселата какофония продължи.

Цял Никиас се беше стекъл зад въжените прегради и кордонът кавалеристи в ярки униформи едва удържаше тълпите. Бяха от Златните шлемове на Никиас, парадни войници, чието най-бляскаво снаряжение се пазеше за най-великите събития.

Двата подвижни моста издрънчаха и тълпата зарева. Помислих си, че войнишката редица ще поддаде, и се зачудих дали съдбата ни не е да умрем, стъпкани в благоговейна почит.

Якоба стоеше до мен, двете чанти бяха в краката ѝ.

— Е... — почнах аз, търсейки подходящите думи.

А тя ме прегърна, целуна ме и се отдръпна.

Взе чантите и бързо притича по мостчето на кея. Погледна към мен през рамо и изчезна сред тълпата.

Късче от душата ми си отиде с нея.

14.

ВЛАСТТА НА ДЕСЕТИМАТА

Ако в Саяна си бях помислил, че да си герой е смазващо, то тук направо ни удавиха. Ликуващата тълпа се понесе към нас и двамата с чародея Тенедос се озовахме в ръцете ѝ. Понесоха ни, без да знам накъде. Мисля, че ни разнасяха по всички улици на столицата, все едно дали булевард, или малка пресечка, и всеки искаше да ни пипне, да ни хвърли цветя или да извика, че е готов да ни достави удоволствие по всички възможни начини, от яденето до леглото.

Стараех се да задържа усмивката на лицето си и да се преструвам, че ги поздравявам, макар че в цялата връва нямаше да ме чуят, така че можах да си запазя гласа.

Тенедос кимаше, махаше с ръка все едно, че беше жрец, а не магьосник и очите му сияеха от удоволствие.

За миг голото ласкателство ми се стори съблазнително, но после ми хрумна: „Какво ще стане, ако в следващия миг тази тълпа изведнъж те намрази?“ Същите тези любящи ръце щяха да ни разкъсат за секунди.

Най-сетне ни пренесоха до моста, който пресича един от ръкавите на река Латейн към обкръжения с ров дворец на Властта на Десетимата. Тълпата щеше и по моста да ни понесе, но го бяха преградили три редици Златни шлемове, с още две от градската стража пред тях. Пуснаха ни с голяма неохота. Тенедос махна за тишина и след малко връвата позатихна.

— Народе славен на Нуманция и Никиас — извика той с цяло гърло, а тълпата зарева от възторг и не чух нищо повече, въпреки че устните му се движеха. Той ми махна с ръка — назад, към моста — и се подчиних. Щом стигнахме до стражите, въздъхнах от облекчение. Бързо ни преведоха през строя кавалеристи и през площада към широките стъпала, водещи към двореца.

Посрещна ни мъж в пищен халат, богато извезан с разноцветни шевици. Държеше жезъл от злато и слонова кост.

— Поздравявам ви с добре дошли — извика той, за да чуе тълпата. — Аз съм Олинтос, шамбеланът на Властта на Десетимата. От тяхно име ви поднасям свободата на града и благодарността на цяла Нуманция. Ще ви отдадем всички подобаващи почести — след което продължи с нормален глас. — Пътуването и това, мм, твърде бурно посрещане на гражданите сигурно ви е уморило — махна с жезъла и напред пристъпиха двама кланящи се слуги. — Тъй като Властта изпитва уважение към вас, желаем да ви поднесем гостоприемството си и ви моля да последвате тези мъже до покоите, които, вярвам, няма да ви разочароват.

Отдадох чест, а Тенедос се поклони. Изсвириха невидими тръби и слугите ни поведоха.

Зачудих се какви ли покои ще ни предложат. Тъй като щеше да е третият дворец, в който гостувах, чувствах, че започвам да ставам експерт по разкошите. Очаквах, че тук ще е най-пищно.

Донякъде бях разочарован. Забелязах, че килимът, по който стъпваме, е започнал да се протрива в средата. Стенописите бяха започнали леко да избледняват, а тапетите бяха поизцапани тук-там. Забелязах и че ливреите на разните слуги, които подминавахме, макар и безукорно чисти, са поразмъкнати.

Накратко, дворецът на Властта на Десетимата приличаше на резиденцията на някой високоуважаван чичо, успял да забогатее преди години, да си подреди имението така, че да задоволява претенциите му, след което е оставил нещата тихо и кротко да се затъркалят по нанадолницето.

Но повечето от тези изводи дойдоха по-късно, когато си мислех за случилото се. В момента нервите ми бяха изпънати — очаквах да видя какво ще ни поднесе утрешният ден.

Оказа се по-катастрофално, отколкото се боях.

Следобедът започна с изслушването на „Достойните за съжаление скорошни инциденти в Пограничните земи, наричани от местното население кралство Кайт“. Казаха ни, че Властта на Десетимата не обича да се занимава с обществени дела сутрин — сутрините били посветени на лични занимания.

— Което значи, че правят пари или спят до късно — измърмори Тенедос.

Изчакахме пред залата за аудиенции в най-разкошното си облекло. Аз бях облякъл парадните доспехи на Пиконосците, Карджан, Свалбард и Кърти също. Легат Йонджи носеше най-хубавите си цивилни дрехи, но с пояс на легат от нуманцийската армия. Никой нямаше оръжие освен Йонджи, въпреки че според обичая пиконосците винаги носят оръжието си с униформа. Но началникът на дворцовата стража ни беше обяснил, че на никого, абсолютно на никого не се позволява да носи инструменти на смъртта в присъствието на Властта на Десетимата. Йонджи беше предал сабята си с недоволно ръмжене, но когато стражът посегна за камата му, стисна дръжката и заяви, че никой не може да му я пипне и да остане жив. Стражът понечи да възрази, погледна Йонджи студено и намръщено, след което предпочете да се направи, че изобщо не е видял оръжието.

Тенедос се беше облякъл не като генерален резидент на Нуманция, а в магьосническия си халат, все едно че е под достойнството му да си има работа с политиката на Властта.

Вкараха ни в едно голямо помещение, чиито стени бяха облицовани с тъмно дърво. В другия му край имаше парапет, зад който се издигаше подиумът, на който щяха да седят особите от Властта на Десетимата. Имаше пейки за тези, които щяха да говорят от името на управителите на Нуманция, място за секретар и столове за зрителите. Приличаше на съдебна зала.

Нямаше много място за любопитни зяпачи — всички издатели на прокламации в Нуманция, които можеха да си намерят писач, бяха изпратили свои представители. Другите наблюдатели бяха облечени богато — явно бяха членове на правителството. Някои от тях, както разбрах по-късно, бяха от градските управители, Съвета на Никиас. Смяташе се, че общо взето са също толкова твърдоглави като Властта на Десетимата.

След половин час чакане ни заповядаха да станем и Властта на Десетимата влезе. Облечени бяха в черни церемониални халати. Един жрец благослови събранието и призова Айрису и Паноан. През това време Тенедос изрече тихо своята молитва и долових името на Унищожителката и Съзидателката, богинята, която малцина смеят да призовават, Сайонджи.

Спикерът, шейсет и няколко годишен мъж, казваше се Барту, ни поздрави с много сърдечен тон и попита дали са се отнасяли приемливо с нас след завръщането ни в Нуманция и дали желаем нещо.

Тенедос стана и заяви, че не желаем и че с нас са се отнесли изключително сърдечно.

— Надявам се — отвърна най-чистосърдечно Барту, — въпреки че нищо не би могло да компенсира онези ужасни събития, за които желая да ни разкажете.

Тенедос започна разказа си.

Следях внимателно реакцията на Властта. Тенедос беше направил заклинанието „Безмълвния квадрат“ — четири еднакви предмета по ъглите, после — непонятни за мен думи, и дори за някой опитен чародей щеше да е много трудно да чуе какво се говори в квадрата — и ми беше разказал много за онова, с което ни предстоеше да се сблъскаме. Веднага разпознах двамата членове на Властта, които той смяташе за свои съюзници. Първият, доста стар, се казваше Махал. Тенедос ми бе обяснил, че самият той не е толкова убеден във философията на чародея, колкото новата му, много млада и красива жена от семейство на дюкянджии, която, подобно на повечето хора от нейната класа, проявявала силен патриотизъм. Също така се гордеела с това, че била в течение на всяка нова идея, идваща в Никиас.

— Така че — довърши Тенедос — Махал насила ще бъде въвлечен от нея в прегръдките на новото, неопитаното и радикалното.

Вторият ни приятел беше Скопас. Беше на средна възраст и огромен. Но трудно можеше да се нарече добродушен дебелак — лицето му показваше интелигентност и силна амбиция.

Само спикерът и още двама щели да ни създадат сериозни главоболия, беше ми обяснил Тенедос. Тези двама, Фейръл и Чейр, бяха млади мъже, едва трийсет и няколко годишни, и се бяха издигнали във Властта само преди няколко години. Но Тенедос ме предупреди да не се заблуждавам от годините им — били потесногръди и реакционни и от най-кекавите старци.

Другите петима щели да гласуват за онова, което им се сторело най-безопасно, което осигурявало стабилно мнозинство на Барту.

— Можем да се надяваме само да ги засраим така, че да предприемат някакви действия — каза Тенедос. — Ето в такива

моменти бих предпочел да притежавам повече талант на демагог, отколкото на магьосник. Кълна се в няколкото обладавани от демони адове, съжалявам, че наистина не знам някое заклинание за изкривяване на вота на Властта. Но дори и да знаех, дворецът им е обкръжен с толкова защитни магии, че изобщо нямаше да мога да го довърша. А това би означавало смъртта ми — всеки опит за магия срещу държавните ни водачи се наказва с брадва.

Свидетелството на Тенедос беше подсолено с непрекъснати въпроси от страна на Властта, служещи повече да покажат, че питащият е буден и слуша с интерес, отколкото за да се изясни нещо, така че чародееят едва успя да стигне до момента на срещата ни при бродата и последвалата засада.

Разбира се, премълча защо според него заповедта ми да го придружа беше закъсняла, нито спомена за несъществуващото споразумение за безопасно преминаване и защо според него всъщност Властта на Десетимата го е изпратила в Кайт.

Вечерта градските прокламации бяха пълни с описания на свидетелството през деня, както и с рисунки на Тенедос и моя милост.

— Изглеждаш невероятно красив — заяви Тенедос, след като погледна една. — Не се съмнявам, че утре ще намериш пред вратата си няколко предложения за брак, млади приятелю.

И така се оказа. Само че не бяха „няколко“ и много малко от тях намекваха за брак, а повечето — за по-непосредствени забавления. Бяха близо петдесет на брой и идваха от какви ли не — от бабички, които уж трябваше да са достатъчно благоразумни, за да се занимават с похотливи драсканици, до момиченца, едва-що останали без дойките си. Много от жените бяха прибавили в писмата си малки подаръци, повечето — свои портрети и миниатюри. Някои изглеждаха удивително хубави. Озадачиха ме три писма: всяко от тях съдържаше туфичка къдраве косми. Изчервих се и се почувствах пълен глупак, когато Тенедос сухо обясни явния им произход.

— И какво да правя с тези писма, сър?

— Би могъл да им отговориш.

— Не мисля.

— Дори на това?

Погледнах гравюрата, която ми сочеше.

— Определено е красива — съгласих се. — Няма нищо за криене. Но ми е много чудно — след като така изведнъж е обсебена от мен, както твърди писмото, и се налага да спя с нея още тази нощ в името на Джаен... кога е имала време да поръча да ѝ я изгравират?

— Хмм, — Тенедос се намръщи, вдигна металната плочка и се престори, че я оглежда внимателно. — Ах, да. Явно си понаблюдателен от мен. На гърба е отбелязано, че е номер 47 от поръчка триста броя.

— Да върна ли писмата?

— Дамастес, умът ти понякога ти изневерява. Защо да им разбиваш сърцата? Колко от тези прелестни жени имат съпрузи, любовници, бащи? Да не говорим, че някои от тях могат да решат, че ти си виновникът, че любимите им изведнъж са били обладани от похотлива страст.

Йонджи настоя да ги прочете, но още вечерта ги хвърлих в огъня.

На втория ден можахме да продължим по-бързо и аз също бях помолен да опиша няколко инцидента. Стенните прокламации отново писнаха за чудовищните деяния на аким Фергана и за ужасиите на Кайт, а предложенията на другия ден се оказаха два пъти повече.

Но след появата ни на третия ден, когато бяхме стигнали до момента с пиршеството на аким Фергана в чест на победата, до измяната на джаск Иршад и мъглата-убиец, не последваха никакви отзиви, освен че изслушването продължава.

— Това не предвещава нищо добро — отбеляза Тенедос. — Властта на Десетимата контролира прокламациите. Предполагам, че са решили, че ставаме прекалено популярни, или че това, което разказваме, може до такава степен да възпламени населението, че да бъдат принудени да предприемат строги мерки срещу Кайт. Боя се, че сме обречени, Дамастес.

На следващия, четвъртия ден, писачите на прокламации все още присъстваха, но забелязах, че никой от тях не си води бележки. Членовете на Съвета на Никиас не присъстваха и бяха разрешили на тяхно място да дойдат техни подчинени, за да се позабавляват. Тогава Тенедос спомена за товиетите. Барту моментално скочи и вдигна служебния жезъл пред себе си.

— Тук навлизаме в сферата на държавните тайни — заяви той. — Генерален резидент Тенедос, моля прекратете словото си, докато залата се опразни.

Стражите припряно избутаха публиката навън.

Тенедос, изглеждаше много нещастен, продължи разказа си. Когато свърши, нямаше никакви въпроси и бележки и Барту закри сесията.

Още три дни минаха по същия начин и най-сетне приключихме. При описанието ни на бягството от Саяна ни подканяха да сме по-кратки — имало други неотложни проблеми, изискващи незабавната им грижа.

Разказът ни свърши.

Властта на Десетимата заяви, че ще обявят какви действия смятат да предприемат колкото може по-скоро, и отново ни благодариха за явяването.

Едва се бяхме върнали в покоите си, когато стражата ни повика. Преди да се запозная с Тенедос, представите ми за държавното управление все още бяха твърде невинни и сигурно щях да си въобразя, че разказът ни е събудил справедливия им гняв и ще последва незабавно обявяване на война срещу Кайт. Но вече не можех да бъда жертва на подобна самозаблуда.

Тенедос се оказа съвършено прав. Залата беше празна, освен секретаря, нас двамата и Властта на Десетимата. Махал избягваше да погледне Тенедос, а изражението на Скопас беше съвсем неразгадаемо.

С гладък и добре отмерен тон Барту заяви, че Кайт е извършил изключително тежко прегрешение и в Саяна ще бъде изпратена много сурова нота „веднага щом обстоятелствата го позволят“. Което означаваше, че нямат куража дори да изпратят през прохода Сулем един кавалерийски дивизион, който да натика проклетата декларация в гърлото на аким Фергана.

В душата ми кипна гняв.

— Освен това обявяваме търговски санкции срещу Кайт — продължи Барту. — Те ще бъдат обявени в рамките на една седмица и ще продължат, докато аким Фергана не изплати полагащото се обезщетение на жертвите на ужаса в прохода Сулем.

Търговски санкции? Що за наказание беше това? Хората от Пограничните земи си взимаха каквото си поискат с върха на меча или

търгуваха скришом в отдалечените селища.

— Най-сетне — продължи Барту, — решението ни е, че въпросът с Пограничните земи и бунтовното им население беше пренебрегван твърде дълго. Поради това свикваме Велико събрание, на което да присъстват управителите на всички провинции, съседни на техните земи, което ще се проведе на десетия ден от Родитбеното време, за да се обсъди въпросът. Властта на Десетимата каза! Разнесете тази вест из цяла Нуманция! — и посегна да остави служебния жезъл на подиума.

Тенедос скочи и почти викна:

— А Так? А товиетите?

Двама от Десетимата се спогледаха.

— Местно явление — сви рамене Чейр. — Не си струва да се безпокоим с това.

— Тогава защо ми наредихте да ви докладвам за тях още щом пристигна в Кайт? Тогава изглеждахте доста обезпокоени.

— Не знаехме какъв е характерът на... явлението — отвърна Чейр. — Любопитството ни вече е задоволено и въпросът е маловажен.

— Обявявам заседанието за закрито — заяви припряно Барту, преди Тенедос да успее да ги предизвика още.

Гневът ме разтърси като мастиф малко котенце и скочих. Виждах пред себе си само мразовития бурен проход и чувах в ушите си последните думи на капитан Мелет: „Кажете им, че на Границите все още има мъже, които знаят как да умрат.“

— Всички ли сте такива страхливци, че... — успях да извикам и изохках, когато Тенедос ме срита по глезена толкова силно, че залитнах. Докато се съвзема, Властта на Десетимата се изниза като врани, заситнили по клон.

За малко да хукна след тях, но видях закрачилите към нас смаяни стражи. Тенедос и Карджан ме бяха хванали за ръцете и ме извличаха от залата толкова бързо, колкото бяха избягали Десетимата.

Успях да се овладеея, за да не се отскубна или да заръмжа на двамата си приятели, и се оставих да ме отведат до покоите ми. Закрачих напред-назад като затворен в клетка тигър: надявах се да влезе някой от онези страхливи кучи синове.

Но единственият, който го направи, и то чак след два часа, беше Тенедос — почука леко и влезе, без да дочака покана.

Носеше две кристални чаши и голяма стъкленица бренди.

— Седемдесет и пет годишно е — поясни той. — Смята се, че е много добро за усмиряване на ярост. Дворцовият винар поне ме увери, че ще те направи удивително пиян и ще те освободи от всякакви грижи.

— Демоните да ме изгорят дано, ако искам нещо от тях, особено пък проклетото им питие!

— Хайде, хайде — успокой ме Тенедос. — Никога не отхвърляй възможността да изпиеш вражеския алкохол. Може да се окаже най-сладкият от всички, докато планираш бъдещето.

Напълни чашите и ми връчи едната.

Взех я и понечих да я пресуша, но спрях. Поех си дълбоко дъх, отворих запушалката на стъкленицата и започнах да го изливам обратно. Ако пиеш, прави го само в добри времена.

Но преди да опразня чашата, премислих и си оставих една глътка.

Вдигнах я за тост.

— За капитан Мелет. Аз поне няма да го забравя.

Тенедос ме погледна изненадано, после кимна.

— За капитан Мелет — пресушихме чашите.

— Благодаря, чародей. Мисля, че е време да поспя.

— Както желаяш, приятелю. Колкото до мен, някой ще трябва да ми помогне да заспя — взе стъкленицата си. — Ще се видим утре сутринта.

Но въпреки думите ми, преди да мога да заспя, навън вече се развиделяваше.

По-късно същия ден двамата с чародей Тенедос бяхме повикани в залата на Властта. Очаквах, че ще ме накажат дисциплинарно за избухването ми, и бях решен да го понеса стоически, каквото и наказание да ми измислят онези глупци.

От Властта на Десетимата в залата имаше само двама: Фейъръл, от хората на Барту, и Скопас. Той седеше в стола на Барту.

— Легат Дамастес à Симабю — почна той. — Решението на Властта на Десетимата е, че ни служихте добре. В признание на това се разпоредихме да бъдете повишен в чин младши капитан и това повишение е в сила от този момент.

„Проклет да съм, ако ви доставя удоволствието да зяпна“, помислих си и запазих невъзмутима физиономия. Избухването ми беше пренебрегнато и вместо служебния пояс щях да нося тънка черна лента — повишение, което в мирно време нямаше да мога да очаквам цели десет години, и то след особени заслуги в службата.

— Също така преценихме, че високите ви качества заслужават да бъдат забелязани, поради което ви преназначаваме от границите в столицата ни. Считано от днес, получавате нов пост в най-славната част на Нуманция, Златните шлемове на Никиас.

Шибано!

— Има и друга причина да вземем това решение — продължи Скопас. — Възможно е да пожелаем да чуем повече подробности за мъчителните ви изпитания в Пограничните земи, когато се свика Великото събрание, поради което искаме да сте ни подръка.

Замълча. Знаех какво се очаква да направя, но ми беше отвратително. Само че един войник трябва да може да понесе коравото с такава готовност, с каквата и мекото, затова застанах мирно, ударих се с юмрук по гърдите за почест, обърнах се кръгом и излязох със строева стъпка, последван от Йонджи и Карджан.

Тръгнах към квартирата си. Чувствах се, както щеше да се изрази някой от учителите ни в лицеза, като говно със захар, най-вече — като говно. Но стражът ме спря на вратата и ми каза, че трябва да изчакам генералния резидент Тенедос.

Чаках близо половин час, докато чародоят най-после се появи, с малко крива усмивка.

— Имаме голям повод да благодарим на Властта на Десетимата — заяви той високо. — Направиха ни голямо благодеяние и сме им в дълг.

След като двамата останахме насаме в покоите му и „безмълвният квадрат“ беше разставен, той понечи да ми обясни, но видя физиономията ми и попита:

— Толкова ли е зле?

Опитах се да измисля някоя подходяща войнишка лъжа, но накрая реших да му кажа истината.

— Няма да е най-доброто, сър. Ще трябва непрекъснато да лъскам месинга, да яздя насам-натам и да държа вратата отворена за дипломати с дебели задници, моля за извинение, сър. Ще мине цяла

година, може би повече, докато се уредя да ме преместят в някоя част, където е по-вероятно да вляза в акция. Хиляди адове, дори не знам дали Пиконосците ще се навият да ме приемат отново.

— Легате — каза Тенедос. — Когато казах, че ни направиха голямо благодеяние, не говорех за скритите уши. Много се радвам, че ви слагат на служба тук, в Никиас — по чисто егоистични причини. Искаш ли да се обзаложим? До една година... хайде да кажем до две, ще имат нужда от службата ти, и не за да ми отваряш вратата.

— Какво имате предвид?

— Времето ще отговори на този въпрос. Аз не, защото не мога да кажа точно как ще се усуче бъдещето. Но знам, че този курс не може да продължава много дълго.

В момента трудно можех да изтърпя теориите му как дните на управителите на Нуманция са преброени, но си замълчах. После вроденото ми любопитство се събуди.

— А вие каква награда получихте, сър? Дано да е по-удовлетворителна от моята.

— Определено. Скопас ме похвали до небесата, след което заяви, че мога или да остана на правителствена служба, или да се върна към цивилния живот. Ако избира първото, имаше списък с около осем поста, от които можех да си избира. Прегледах ги набързо и се уверих, че са точно това, което очаквах — места, където ще съм скрит за обществото и толкова нещастен, че скоро да се оттегля. Затова избрах най-лошото — според тях. Поздравете ме, легат. Вече ръководя Магьосническия департамент на Командния лицей.

Академията беше предназначена да обучава избрани домини за най-високите щатове в армията. На офицер, избран за това висше училище, се гарантираше генералски чин още преди да се пенсионира, освен ако не извършеше някаква невъобразима грешка.

— Значи — продължи той — знаех много добре какво е мнението на армията за магията, още преди да ми го кажеш, когато го обсъждахме. Тъй че сега се очаква, след като съм натикан в търбуха на звяра, да бъда смлян и изсран в тъмното, и никой повече да не чуе радикалните ми теории.

— Но точно там ще докажа идеалите си — продължи той. — Ще ги докажа и ще намеря необходимите ми ученици. Ако не мога, какво пък, значи Сайонджи е избрала крехък съд за посланието си. Но се

съмнявам. Да. Точно така. Властта на Десетимата горчиво ще съжали за този ден.

Зарадвах се, че поне той е доволен.

Колкото до мен, въпреки уверенията на Тенедос, се оказах заклещен в капана на Никиас.

15. ГРАДЪТ НА СВЕТЛИНИТЕ

Не исках да си губя повече времето в двореца. Събрах си набързо багажа и се приготвих да се преместя в казармата на Златните шлемове. Тенедос ми каза, че ще се погрижи Йонджи да не се забърка в повече неприятности и ще го вземе на работа при себе си, защото, както ме увери:

— Човек винаги има нужда от услугите на един добър и услужлив убиец в такива неспокойни времена.

— Надявам се — продължи той, — че следващия път, когато служим заедно, времената и обстоятелствата ще са по-добри. Стига да го желаеш.

Помислих малко и се ухилих. Бях си избрал живот на авантюрист, а да се въртиш около един чародей определено го гарантираше. Все още си падах по лудориите, а за година и нещо, колкото бяхме преживели заедно, бях научил доста.

— Чародей — отвърнах официално, — трябва само да ме призовете. Готов съм отново да следвам заповедите ви.

Така положих първата си клетва за вярност към Лайш Тенедос. Беше най-малко церемониалната от всички, но най-важната, стига човек да помни фамилния ни девиз: „Държим на верността“.

Сбогувах се с Тенедос и му обещах да го потърся в лицея веднага щом поема новия си пост.

Попитах пиката Карджан дали иска да остане мой ординарец — знаех, че ми е позволено — или ще се върне при Пиките. Помисли много, накрая изпръхтя и рече:

— Поемам го. Засега. Сър.

Предложиха ни каляска, но нямаше нужда — вързахме малкия ни багаж зад седлата на Лукан и Рабит. Рабит вече бе свикнал с други ездачи освен мен, затова изпръхтя само веднъж, щом Карджан го яхна. Поехме към Златните шлемове.

Десетимата можеше и да са незаинтересовани от положението, но това не си личеше много от начина, по който бяха разположили военните части из Никиас. Главните армейски сили бяха северно от Двореца на Властта, както и щабовете на останалите дивизиони — пазеха господарите си само от пет минути разстояние в галоп. Замислих се колко ли се доверяват Десетимата на поданиците си.

На половин миля западно от нас минаваше един от ръкавите на река Латейн, лъкатушещ през града, а между нас и двореца беше огромният парк на Никиас — Хайдер Парк.

Макар все още да беше зима, времето беше доста приятно, каквото си е по принцип в Никиас, най на север и най-близо до екватора от всички нуманцийски градове, тъй че разходката с конете беше много приятна. Широките алеи, беседките, откритите таверни и изящните лебеди в езерцата радваха очите ни. Мисля, че най-любопитно ми се стори това, че всички хора бяха добре облечени — далечен отглас от онова, което можеше да се види в повечето случаи из града. Зачудих се дали обикновеното гражданство просто не го пускат тук, или е въпрос на някоя от безбройните традиционни порядки на древния град.

Тухлените казармени постройки на Златните шлемове бяха пръснати между малки тревисти хълмчета, покрити с чакъл казармени плацове и изрядно поддържани игрища за рьол. Макар да знаех, че ще намразя това назначение, щом минахме през сводестия вход на казармата, на устните ми се изписа усмивка. Тук изтърпяващо наказанието си отделение разпръсваше под командата на старшата пика тор около дърветата, еднакво варосани на три стъпки над земята; там друг сержант ревеше команди на непохватното отделение, яздещо по плаца; там пък някакъв угрижен офицер бързаше по работата си по една от виещите се каменни пътеки, без да забележи отдаващия му чест пиконосец.

Познато... но и не съвсем, защото си дадох сметка, че по това време на деня районът трябваше да е пълен с упражняващи се в бой войници, спортуващи, слушащи урок на открито или отработващи тактически маневри.

Попитахме къде е щабът и се представих на дивизионния адютант, старши капитан Лардиър. Запитах го кога ще е удобно да се представя на домина на частта.

— Утре, може би — капитанът се прозя. — Домин Леар може да се върне от имението си. А може би не, не знам. На двайсет и шести със сигурност ще е тук, защото има много важен парад в чест на принц Хермонаса. Но не се притеснявайте, капитан а Симабю. Той знае за вас. Всички чухме за идването ви. Между другото, поздравления за повишението ви. Сигурен съм, че сте го заслужили, и се надявам, че боен ветеран като вас няма да се затрудни от порядките при Златните шлемове.

Обърна се и погледна някаква схема на стената.

— Мм. Да. Смятам да ви възложа командването на ескадрон Б, Сребърните кентаври. Легат Нексо командва временно ескадрона, но вие сте с по-висок чин. Може би ще пожелае да служи под вашата команда, въпреки че се съмнявам.

Знаех, че ще се случи така, дори да беше в боен дивизион. Внезапното ми издигане над кой знае колко хиляди млади легати щеше да събуди негодувание не само в сърцата на тези, които съм прескочил, но и на по-старшите от мен. Трябваше да служа добре, за да спечеля одобрението им.

— Ще поговоря с легата — отвърнах. — Кой е ескадронният ми подофицер?

— В момента... мм, нямате такъв. Преди един месец си откупи службата в армията и домин Леар още не е повишил някой на мястото му. Преценете хората си и ми предложете. Гледайте да е добър.

Отдадох чест и се обърнах кръгом да напусна.

— А, още нещо, капитане. Онези коне във ваши ли са? Така си помислих. Е, можете да ги запазите за извън служба. Но всички в ескадрон Б яздят черни. Ще уведомя старшия на конюшните, че ви трябва нов кон. Можете да си изберете сам, ваше право е.

Излязох си, изненадан донякъде от толкова небрежното посрещане, и се запътих към района на поверения ми ескадрон.

Всеки ескадрон си имаше отделна сграда, дивизионният щаб беше в центъра, а зад него — съответните складове и дюкяни, поддържащи дивизиона. Когато влязох, помещенията бяха почти празни и единственият сержант в дежурната стая беше някакъв подстарши пиконосец. Изпъна се мирно и забелязах, че униформата му е безукорно чиста и огладена, като всичко останало наоколо.

Казах му кой съм и попитах къде е легат Нексо. Отговори ми, че е в града, на гости при приятели.

Премълчах коментара, но си помислих, че това е най-светската част, в която съм служил. Попитах къде са бойците. Някои били в наряд, други в конюшните, но тъй като ескадрон Б бил на разположение, повечето били в отпуск в Никиас.

— На разположение, а? За какво сме на разположение?

— Ами, в случай на тревога, сър.

— И как ще бъдат повикани, след като всички пърдят по таверните?

Старши пиконосецът ме погледна объркано.

— Ами, сър, такъв случай не е имало от шест години, откакто съм в дивизиона. Но... предполагам, че ще трябва да изчакаме, докато се върнат. Или да пратим викачи в кръчмите, където обикновено пият хората от ескадрона.

Понечих да изръмжа какво мисля по въпроса, но се овладях навреме. Във войската няма по-голям глупак от този, който, като го зачислят в една част, веднага разбира какво трябва да се промени. Благодарих учтиво и го помолих да ми покаже квартирата.

Като ескадронен командир и капитан, очаквах, че ще получа лична квартира, но останах доста доволен от полагащото ми се — не само спалня и отделен кабинет, но и баня, и стаичка за Карджан. Наредих на Карджан да отведе Лукан и Рабит в конюшните. Той отдаде чест, обърна се да напусне, но се поколеба.

— Какъв е проблемът, пиконосец? Говорете свободно.

— Това клинчене... да ме прощавате, сър, но в що за армия са ни зачислили, по дяволите?

Въпросът си беше на място, а се оказа още по-на място след няколко дни. Първо дойде легат Нексо, много мършав младеж, който фъфлеше неразбрано. Не, предпочитал да не остава в ескадрон Б, а искал да го преместят някъде, където, тъй, щял да бъде сред приятели. Можех да го отрежа — например да го накажа с наряд — за седмица, заради наглостта му. По-скоро щях да предпочета да го върна в помещението, да сваля офицерския пояс и да обсъдим по-директно въпроса. Но много добре знаех, че офицер от неговата мая никога, изобщо никога няма да благоволи да удари друг с голи ръце и след това веднага ще ме докладва.

Колкото до подчинените ми сто и дваайсет души: външно изглеждаше, че са ми възложили да командвам част, за каквато един офицер може само да мечтае. Само пет души не ми достигаха до пълния ескадронен щат, което си е истинско чудо. Почти всички мои хора бяха поне с една година служба и половината от тях бяха войници с кариера. Всички бяха с добро телосложение, най-ниският — по-малко от половин педя до шест стъпки, а неколцина дори бяха по-високи от мен. Бяха във великолепно здраве — никой не можеше да се оплаче от качеството на порциона, нито от начина на приготвянето и поднасянето му.

Конете ни се тимаряха два пъти дневно и бяха добре поддържани и хранени. Сбруята винаги беше измита със сапун и излъскана, а металните части блестяха като огледало.

Опрятността на мъжете също беше забележителна. Извърших няколко прегледа и най-големият пропуск, който намерих, беше у един, който не беше почистил напълно бялото петънце от вътрешната страна на шлема, където е занитена каишката. Не го смърхих. Даже петите на ботушите им бяха намазани с вакса, преди да се строят за парад.

Строевата им подготовка беше съвършена и всяка команда се изпълняваше безупречно, от „Отделение... строй се!“ до „За преглед... ходом марш!“ Можеха да поздравят с „Ура“ или да препуснат парадно пред важните особи, без редиците им да се изкривят с повече от половин стъпка.

Можеха... баста!

Бяха най-лайнната група войници, които съм имал нещастieto да командвам. Дори сега, след толкова години, ми е трудно да говоря за тях като за „моите“, или за „ние“, а само за „тях“. Ако, Айрису да не дава, бяха принудени да се бият с едно отделение от моите прашасали понякога, недохранени понякога, общо взето хърбави Пиконосци, то схватката щеше да се запомни за чест на мъжете от Седемнайсети.

Тези Сребърни кентаври изобщо не знаеха как да се бият с оръжията си, въпреки че правеха с тях великолепни пируети по време на парадите си по улиците на Никиас. Сабите бяха за показ, пиките — за да висят по тях пискюли, а кортиците — за украшение.

Стояха на стража пред правителствените сгради в Никиас, но ако ги нападнеше тълпа, щяха да се разпищят и да се разбягат отчаяни, без да знаят какво да правят.

Колкото до тактическата им подготовка, когато им заповядах да слязат от конете и да настъпят с извадени саби, използвайки всяко прикритие, все едно че им говорех на кайтски. Това маскировка, разузнаване, засада, куриерска служба, флангова охрана — всички същински задължения на кавалериста в бойни условия — им бяха напълно непознати. Единствената конна атака, която им беше позната, бе по равния, добре поддържан параден плац за одобрението на дипломатите и възторженото гражданство по време на празници.

По същество, нищо лошо им нямаше на тези мъже. Почти всички войници са еднакви; разликата е в командирите им. Същите тези мъже, ако бяха тренирани здраво, щяха да са много по-добри от Пиконосците.

Но дивизионът на Златните шлемове беше точно толкова загнил, колкото и Властта на Десетимата. Домин Леар се интересуваше повече от имененията и оризовите си полета, на ден и половина път западно от Никиас, в делтата. Останалите офицери бяха същият сой контета, глупаци и мързеливци, каквито бях виждал и в лиця, на различна възраст, с различни чинове и еднакво занемарили службата си — и при Шлемовете нямаше нито един началник, който да ги върне към реалността.

Чул бях, че в някои надуты дивизиони като Шлемовете е забранено да се обсъжда работата, в смисъл войнишката служба, публично. В Шлемовете такава забрана не съществуваше. Не че беше необходимо. Доколкото изобщо се наложеше да си говорим за ежедневните си задължения, щяхме да приличаме на суетни домакини, обсъждащи коя марка лустро е най-подходяща за среброто, или като залагащи на конни състезания, дрънкащи си кой кон може да спечели надбягването.

Единственото изключение беше един доста размъкнат легат, три години по-голям от мен — той като че ли изобщо не се интересуваше от последните клюки за породите расови коне, не пиеше, не играеше комар, а като че ли и по жени не си падаше много. Вместо това се беше заровил в историята, най-вече военната, и в малкото градски издания на прокламации, специализирани във военното дело. Бяха го привлекли с голяма охота и много погрешно в дивизиона на Шлемовете, защото завършил с най-висок успех курса си в лиця. Разбрали, че е спечелил мястото си изключително благодарение на

качествата си на открити занятия и в класната стая, едва след като се представил, без да знаят нито колко е немарлив, нито че не го бива в натяганията пред началството.

Казваше се Мерша Петри. Да, същият Петри, като легат си беше същият, какъвто и когато държеше жезъла на трибун скоро след това.

Не мога да твърдя, че станахме приятели — с едно изключение, съмнявам се, че Петри е имал някога това, което обикновените хора наричат „приятелство“. Но дълги вечери прекарвах в разхвърляната му „квартира“, пиехме чай и обсъждахме стари битки, преигравахме ги така, че изходът да е различен, и четяхме всичко, което можеше да се намери за Пограничните земи, за Кальо и даже за Майсир. Част от мен сигурно се отегчаваше до смърт от сухите книги, но това беше необходимо за занаята ми. Компанията на Петри никога не ми омръзваше, въпреки че на останалите им изглеждаше скучен, след като имаше само един интерес — да служи на бога на войната Айса.

Това беше единственото удоволствие, което можех да си намеря в казармата през тези дълги, ужасни месеци с Шлемовете.

В романите тази ситуация е любима. Получава се страхотна история за заспала, мързелива войнишка част и как един храбър и упорит млад офицер отстоява твърдо онова, в чиято правота е убеден, и въпреки околната враждебност изковава бойните качества на малкото си формирование, а след това се доказва, когато тръгват на война и извършва нещо ужасно героично.

Реалността обаче беше такава, че ако се опитам да се държа като въпросния млад офицер, най-вероятно щяха да ми връчат собствената ми глава на сребърния поднос, на който сервират първото следобедно бренди на домина. Не можех да рискувам. Не и след случката с младши капитан Баним Ланът и мача на рьол при Пиконосците.

Ето защо следвах най-старото войнишко правило: „Затваряй си плювалника и служи, кир!“ Няколкото часа, определени за „Времето на командира“, използвах, за да се опитам да набия в главите на хората ми малко тактически знания, но тъй като изобщо не ни се разрешаваше да отработваме тези тактики извън града, нито имаше къде да се учим на техники за бой в градски условия, боя се, че приказките ми само им даваха възможност да изучат добре най-войнишкото умение — да спиш с отворени очи.

Единственото, което можех да направя, бе да изчакам да изтече тази около една година, докато ме забравят, и тогава да се опитам да се прехвърля някъде по границите.

Както и да изуча света извън казармата, извън дивизиона — прелестите на Града на светлините.

Никога не съм се смятал за градски човек, нито може да ми хареса особено една метрополия. Но в град като Никиас човек се влюбва задължително.

Причината за прозвището му е най-забележителната му отлика. Когато Умар създал първите хора и ги пратил долу на земята, преди да се оттегли в мълчание и да остави света да се управлява от Айрису и Сайонджи, те намерили един фучащ огнен стълб, огън от газ, изригваща от скалите. След векове огънят бил по някакъв начин загасен и газта — вкарана в тръби, минаващи първоначално покрай, а после — под улиците на града. След като огънят бил запален отново, всяка къща, от знатното имение до последната съборетина, били и продължават да бъдат осветени, както и самите улици, и това безплатно осветление осигурява също така топлина. В града има повече огънове от всички други градове, но населението смята, че тази цена трябва да се плаща и затова особено тачат Шахрия. Снабдяването с газ никога не е намалявало, никога не е секвало. Съществува дори легенда, че денят, в който спре, ще е краят на Нуманция, ако не и на целия свят.

Не е трудно човек да се замае от числата, свързани с Никиас — столицата на провинция Дара, както и на цяла Нуманция, разположена в източния край на голямата делта на река Латейн, с площ от четиридесет и пет квадратни мили и може би около един милион население, макар да се съмнявам, че и най-смелите преброители са дръзвали някога да влязат в паянтовите съборетини в източната част или злите улици на северните кейове, протягащи се навътре във Великия океан, нито някой е броил хората, които спят по улиците там, където ги хване вечерта, загърнати само в това, което носят на гърба си.

Имаше над петдесет парка, от не по-големи от градски площад и поддържани от живеещите наоколо, до големи пространства като

Хайдер, или Шубраците Манко на север, в покрайнините на огромния град. Има поне дванайсет ръкава и кой знае колко притока на река Латейн, които се вият през града. Някои от тях, като главния, който е най-плавателен, са оставени както си са. Други са вкарани в бетонни канали, а някои текат под земята и се използват за оттичане на градската канализация в морето.

Не мога да си представя как би могло на човек да му омръзне в Никиас. Веднъж някой каза, че имало толкова различни ресторанти, че можеш да ядеш цял живот различни ястия и да умреш, преди да си вкусил всички. Бих могъл да добавя цинично, че можеш да умреш от преяждане или, като си спомня как веднъж купих набързо закуска от един уличен продавач и се натрових — от отравяне вместо от старост, но ще приема, че е казал истината.

Никиас си има всичко — от строгите тихи улици, където са градските домове на богатите, до най-бедните колиби; пазарни зони от кривите улички с най-странните дюкянчета, каквито може да си представи човек, до пазарни площи и огромните покрити тържища, в които ще ти продадат всичко, от игла до ковчег. Но стига толкова — ако искате да научите повече, купете си пътеводител или още по-добре — идете в Никиас и сами ще видите целия му разкош.

Понякога излизах сам, друг път, в желанието си да пообиколя из по-рискваните улици на града, питах Карджан дали желае да ме придружи. Ако не си намереше друго удоволствие, можеше най-малкото да се напие достатъчно, за да не ми се присмиват на въздържателството, а и имаше удивително добър басов глас, който го правеше популярен в кръчмите с менестрели.

Обадих се на чародея Тенедос и той искрено се зарадва, че ме вижда. Стана ми нещо като навик. Ако нямах нощно дежурство в Шлемовете, което ми се случваше само веднъж на три седмици, прескачах до Командирския лицей, само на десет минути път, да видя дали има някакви идеи за вечерта.

Обикновено ме питаше как е минал денят ми, отговорът на което отнемаше няколко досадни секунди, а после ми разказваше за своя ден. Предполагах, че е направил „Безмълвния квадрат“ около кабинета си, защото коментарите му за някои от висшите офицери, на които преподаваше, или за персонала на лицей бяха доста язвителни.

Беше разкарал другите двама учители в Департамента по военна магия, единия по старост, другия по некомпетентност, и ги беше заменил с двама млади, изпълнени с хъс магьосници, които също като него бяха убедени, че магьосничеството трябва да стане третата сила в армията, наред с пехотата и кавалерията.

Отначало бяхме само двамата, но след няколко седмици се събираха и други офицери, студенти, по-млади старши капитани или домини. Към този момент анализът му на учениците естествено приключваше. Освен това те повече се интересуваха от лекциите му в класната стая, придружавани обикновено от илюстрации на пясъчната маса, която си беше инсталирал.

Но в беседите на чародея Тенедос имаше и нещо повече от история, разбрах го чак след известно време. Мисля, че ако не знаех за омразата му към Властта на Десетимата и абсолютната му убеденост, че Нуманция трябва да се управлява от крал, иначе е обречена, може би нямаше да забележа. Лукаво подхвърляше, че онези, които живеят в миналото, ще бъдат удушени от мъртвата му ръка в бъдеще, или, ако някоя битка се беше разиграла по време на Властта на Десетимата, как я е спечелил командирът на терена, а не паникьосаните бърборковци в тила.

Тенедос изграждаше корпус от адепти на философията си. Никакъв признак нямаше, че е потънал в мрак и забрава. Властта на Десетимата беше допуснала голяма грешка, като го бе назначила на този пост, точно както беше предрекъл.

Тъй като всичките му ученици бяха с по-висок чин от моя, бях започнал да се чувствам изключително не на място, докато Тенедос не обяви нов график. Щял да бъде на разположение за допълнителни семинари само два пъти седмично. Другите вечери желяел да запази за себе си.

— Поне една от тях, обещавам ти, ще прекарвам с теб, Дамастес, стига да не ти е омръзнала компанията на един навъсен магьосник. Чувствам, че започвам да се вкисвам в този проклет кабинет. Искам да излизам навън, по улиците, сред хората.

Добре е, че удържа твърдо на този план, защото стана фаворит в лекционните зали. Една особеност на Никиас: хората там предпочитат да влязат в някоя зала и да слушат как някой развива идеите си или още по-добре, да гледат как двама здравеняци се млатят с юмруци като

тъпи безмозъчни павиани, вместо да посетят галерия или да слушат концерт.

Странична придобивка от това, че си модният философ, бяха многото жени, които желяеха да си поговорят с него насаме, защото, както се изрази едно прелестно същество, „искам да съм сигурна, че правилно съм разбрала думите ви“. Въпросната особа сигурно бе имала нужда от много подробни обяснения, защото когато видях Тенедос следващия следобед, беше много изтощен и ме помоли да отложим разходката, за да се наспи.

Но това бе може би единственият път, когато го видях уморен. Той имаше неизчерпаеми източници на енергия и никога не се колебаеше.

Когато излизахме вечер, никога не се знаеше предварително къде ще ходим, нито в чия компания ще сме. Понякога беше покана, получена от Тенедос, или, също толкова често — до „Лъва на прохода Сулем“, както ме беше кръстила една прокламация, прозвище, което Йонджи така и не ми позволи да забравя. Възможно беше да вечеряме както в трапезарията на някоя важна особа, така и в някой пристанищен коптор, където предлагат най-добрите стриди в Никиас, или да седим в някоя зала, да слушаме четириструнен квартет и да гледаме голите танцьорки, които подскачат около китариста.

Никиас беше красив град, но не особено весел. Имаше му нещо на този град, нещо не беше наред. Богатите хора не излизаха по улиците без един-двама въоръжени охранители. Населението открито се присмиваше на градската стража, а в по-бедните райони, където хората на закона обикаляха в отделения, нерядко ги замерваха с павета в гърба и бягаха.

Войниците също не уважаваха гражданите, дори ги хулеха и проклинаха, а понякога, стига някой гражданин да бе достатъчно дързък, а войникът — достатъчно пиян, ги събаряха в някоя задънена уличка, ограбваха ги и ги събличаха до голо.

Не че подобни неправди бяха еднопосочни. На всеки ъгъл можеше да се види гръмогласен оратор, който реве пред струпалата се тълпа срамни истории кой от Властта на Десетимата в чие легло е спал, както и люти обвинения срещу цялото управление. Ораторите бяха напълно безвредни, въпреки че броят им беше стряскащ. Но стражите като че ли си набелязваха тези надути перковци като опасни

врагове на държавата и ги пребиваха с палките си, за да млъкнат. А и стражите бяха убедени, че щом някой е арестуван, автоматично е виновен, и им съдираха кожата от бой на път за затвора.

Красотата на Никиас беше налице, но изглежда, никой не се грижеше за нея. Улиците стояха непометени, тротоарите бяха затрупани с боклук, а твърде много сгради, обществени, както и частни, имаха нужда от боядисване и освежаване.

Помнех какво ми беше казал Тенедос, докато минавахме през прохода Сулем: „Усещам брожението в Никиас, в Дара. Хората са без водачи, без посока, и го знаят.“

Аз също го усещах това напрежение — все едно, че големият град бе нива, повехнала от сушата, и чакаше един-единствен човек да хвърли горящата факла. И започвах да вярвам, че обикалям улиците точно с този човек.

Но мислите ми твърде рядко поемаха по този мрачен път.

Лайш Тенедос беше великолепна компания. Когато излизахме, често се преобличаше в цивилно облекло, мюфти, защото, казваше: „Магьосническият халат колкото носи предимство, толкова и отблъсква. Бих те посъветвал да последваш примера ми.“

В нарушение на военните правила си купих цивилни дрехи и ги държах в жилището на Тенедос, въпреки че по-често си излизах във военна униформа.

Двамата, придружени понякога от Карджан и Йонджи, се оказвахме в странни ситуации.

Помня...

... плащам няколко петака на един лодкар да ни повози из каналите под града, водата ври и кипи около малката му лодка като в планински бързей, от тухлените арки над главите ни капе, по ъглите съскат плъхове. Йонджи напи лодкаря и едва не се изгубихме завинаги, но все пак намерихме изход.

... Една вечер започна съвсем кротко — с посещение в малка таверна до реката, където бяха отворили за дегустация първата бъчва вино реколта от Варан. Не знам как дегустацията мина в пиячка, пиячката — в къркане, докато накрая не почна един дълъг танц на зигзаг покрай речния бряг, с чародея Тенедос, в цялото му

великолепие, ревящ гръмогласно и поркан до козирката, аз след него — пиян колкото да се кискам и да пея, стражите — застанали слисани отстрани и не толкова глупави, че да напердашат с палките си един магьосник само защото е пиян и нарушава реда.

... Бяхме на някаква официална вечеря. Седях до някаква красива, макар и малко хладна жена, с десет години по-възрастна от мен, която ми представиха като маркиза Фенелон. Между блюдата си бяхме разменили две-три думи и дори бях успял да подхвана дребен разговор за това-онова. После тя се обърна към мен и чак тогава видях брошката, която носеше на гърдите си.

Беше златна и представляваше дълго намотано въже.

Времето замръзна и си спомних пещерата и едно друго, истинско жълто копринено въже, увито около врата ми, и убийствената красавица Паликао.

— Какво е това, което носите? — попитах хрипливо, все едно че се карах на някой от войниците си.

Тя се сепна и погледна бижутото си. После вдигна очи към мен, но бързо ги отклони.

— О... купих си го в един магазин. Стори ми се красиво. Дрънкулка.

Знаех, че лъже.

... Организирахме надбягване между файтонджиите в парка Хайдер и обрахме от околните кръчми пътници, докато файтоните се напълнят.

Двамата дремещи стражи писнаха и побягнаха, щом видяха връхлитащия кавалерийски щурм от файтони, пълни с пияни мъже и жени.

Докато извикат подкрепление, бяхме направили два кръга, спечелихме наградата — някаква огромна парцалена кукла — и изчезнахме в нощта.

... Беше късно и се бях изгубил, докато двамата с Лукан се опитвахме да намерим мястото на нощната веселба. Яздех по широките улици в скъпата част на Никиас, между високи зидове от двете им страни. Най-сетне намерих мястото, описано на картичката от слонова кост, и влязох в двора.

Реших с облекчение, че не съм закъснял много, защото дворът все още беше пълен с каляски и коне. Слязох, хвърлих юздите на някакъв лакей и се качих по стъпалата на дома.

Не знаех кой живее тук, но получената плочка от слонова кост със скицата ми обещаваше „незабравима вечер“ и бях решил да поема риска.

Отвори ми мъж със строга физиономия, поклони ми се и затвори вратата зад гърба ми.

Прекрачих пред сводестия вход, покрит с тежка завеса, и се озовах в просторна стая, обзаведена само с възглавници и огромен килим, най-дебелия, който съм виждал. И добре, че беше толкова мек и удобен, защото всички гърчотещи се по него тела бяха много голи.

Мъж — жена, мъж — мъж, жена — жена, мъж — жена — мъж: стори ми се, че се опитват всички възможни комбинации.

Една дребна блондинка, гола като всички останали, стана и тръгна към мен с походка, сякаш очакваше всеки момент подът да се изплъзне под краката ѝ. Имаше млечнобяла кожа, къдрава коса, лице на невинно дете и свършено тяло на млада блудница.

— Здравей. Искаш ли да свършиш между циците ми?

Представа нямах кой е подходящият отговор. И досега нямам.

— Добре дошъл на увеселението ми. Много се забавляваме тук. Като те гледам, много ти е голям. Хайде, включи се. Винаги е хубаво да видиш нов... гост — и се изкиска.

— Да. Разбира се. Ей сега. Но... само да намеря къде да си окача наметалото.

— Чакам те — каза тя и почна да разтрива циците си с палци; обръщаше ги една към друга — сигурно си мислеше, че е много възбуждащо.

Изнизах се през завесата и отидох до изхода.

— Вече напускате ли, сър? — попита слугата с безразличен тон. Кимнах и тръгнах към коня си, после се обърнах.

— Извинете. Но чия къща е това?

— Това е резиденцията на лорд Махал от Властта на Десетимата и неговата съпруга, сър.

Метнах се на коня и си тръгнах.

Когато Тенедос бе казал, че жената на лорд Махал прегръщала всичко ново, неопитано и радикално, едва ли бе знаел колко точни са думите му.

После всичко се промени.

Чародееят Тенедос предложи да се явя на едно събиране на негово място, тъй като внезапно бил поканен на среща с лорд Скопас по някакъв спешен въпрос. Каза, че сигурно ще ми е забавно, защото било редовно събиране на най-радикалните мислители в Никиас. Каза, че сам той вече изпратил извинението си с бележка, че най-вероятно ще присъствам на негово място, така че „предложението“, както често се случваше, си беше по-скоро заповед.

— Ще си остана ли облечен, сър?

Изчерви се — бях му разказал за оргията в дома на лорд Махал.

— Несъмнено ще срещнеш много по-странни хора от онези сатири и нимфи. Но ще си останат с дрехи. Повечето от тях поне.

— Кой го организира?

— Една млада дама, контеса Аграмонте. Аграмонте са много стара, много богата фамилия. Казват, че притежават толкова земя, че могат да си направят отделна държава. Тя се омъжи преди малко повече от година. Съпругът ѝ, Лаведан, има почти толкова злато, колкото нея, но тя настоя да запази фамилното си име, а Лаведан са достатъчно благоразумни, за да спорят с Аграмонте. Струва си да се запознаеш с тези хора, Дамастес. Моля те, предай извиненията ми, макар да се съмнявам, че ще се видиш с конт Лаведан. Той се интересува повече от фамилната търговия, отколкото от политика или философия.

Къщата се намираше на крайречния булевард — огромна правоъгълна сграда на пет етажа, осветена от газови пламъци от двете страни на входната порта. Оградата бе от ковано желязо. Слязох от коня и влязох.

Връчих шлема и кавалерийската пелерина на лакея и тръгнах към чуващите се от другия край на коридора гласове и смях.

Минах през огромна бална зала с висок таван, празна и тъмна, и намерих събирането. Беше в кръгла стая, обзаведена уютно и луксозно. На един от широките рафтове стоеше огромна купа за пунш.

Вътре имаше трийсетина души и веднага разбрах какво бе имал предвид Тенедос. Бяха облечени във всевъзможен стил и бяха от всякакви класи, от най-богатите до най-окаяните. Но всички спореха весело, слушаха или изчакваха, за да уличат глупостта на говорещия.

— Аха — чух зад себе си глас. — Това трябва да е Лъвът на прохода Сулем. Ще ни поръмжите ли тази нощ, о, лъве?

Обърнах се с усмивка, готов да преглътна шеговития въпрос. И тогава светът около мен засия, все едно че някой бог го беше позлатил.

Жената беше твърде млада, едва на осемнайсет, както разбрах покъсно. Беше на ръст точно пет стъпки и половина, с тъмнокестенява коса, спусната дълга по модата и падаща от едната страна на лицето ѝ до малките ѝ стегнати гърди. Носеше стилна, дръзко вталена полупрозрачна рокля с тънки връзчици, кръстосващи се над гърдите ѝ, оставяйки открити сочните им извивки.

Лицето ѝ беше леко закръглено, очите искряха от интелигентност и имаше малки, но чувствени устни. Тя също се усмихваше.

Погледите ни се срещнаха и усмивката изчезна.

— Аз... аз съм контеса Аграмонте и Лаведан — промълви тя леко смутена.

Успях да се скова в стойка „мирно“, протегнах ръка, хванах нейната, вдигнах я и се поклоних.

— Капитан Дамастес à Симабю, контесо.

— Можете да ме наричате Маран.

Пуснах ръката ѝ и отново се вгледах в очите ѝ.

Удавих се в тях за милион години.

16.

МАРАН

Изражението ѝ изведнъж се промени. Мога да го сравня само с това на паленце, което е направило нещо лошо и очаква да го напердашат с камшика.

— Съжалявам, контесо, тоест, Маран — заговорих бързо. — Не исках да ви зяпам така.

— Не, не — отвърна тя и лицето ѝ отново се успокои. — Просто малко се уплаших, капитане. Рядко приемам войници в салоните си.

— Мога да го разбера — опитах да се пошегувам. — Повечето от нас не знаят къде да поставят сабите си в една учтива компания.

На устните ѝ се появи лукава усмивка и бързо се стопи.

— Това не го чух.

— Не разбирам — отвърнах; преструвах се на невинен.

Тя реши да не отговаря, отведе ме до купата с пунш и ми наля.

— Имате избор. Можете да се включите в публиката и да послушате как бившият граф Комроф обяснява защо всички трябва да се откажем от титлите си, да се преместим в бордеите и да преживяваме на извара, ако има някаква надежда за света...

— Или? — прекъснах я припряно.

— Или да направите големия тур, след като за първи път посещавате дома ми.

— Моля, водете. След като нямам титла и не си падам много по изварата, оставям се във вашите ръце.

Възхищавах се на картини, скулптури, изящни златни инкрустации и изкусна дърворезба на долния етаж, включително и в балната зала. Когато стигнахме до кухнята, Маран само откряна вратата, каза ми какво има вътре и продължихме. Щеше да ми е интересно да видя как се изхранва такова голямо домакинство, но бях доволен да правя каквото тя пожелае, чувствах се приятно само от компанията ѝ.

Докато се качвахме по витото стълбище към втория етаж, попитах:

— Извинете, но тази къща... на съпруга ви ли е?

— Това е брачният ми дар за него. И за мен.

— Нямате ли друга резиденция в града?

— Не знам какво ви е известно за фамилия Аграмонте — каза тя. — Но ние сме земевладелци, най ни радва, когато отворим прозореца и ни замирише на свинска тор и сено. Боя се, че в този род съм за посмешище, тъй като зелените пасища и мученето на крави са ми толкова интересни, колкото да гледам как камъкът става на пясък.

— Колко жалко. Защото аз съм си селско момче, за което едва ли има нещо по-хубаво.

— Може би — промълви тя. — Може би никога не съм гледала на това както трябва. Или... с когото трябва.

Ръката ѝ леко погали китката ми и се отдръпна.

— А сега, на този етаж — продължи тя, подражавайки на дворцов екскурзовод, — имаме едни ужасно интересни стаи като стаята за шиене, в която отказвам да влизам, детската стая, която в момента е празна, библиотеката, ето тук, нея просто обожавам...

Зад двукрилата врата имаше просторно помещение с рафтове от тъмно дърво от пода до тавана, със скъп килим на пода и масивни дъбови мебели. Имаше разпънати карти на света и дори глобус, последната приумица на картографите.

Една от най-интимните ми фантазии е за това как успявам някак да преживея военната си кариера и, още по-невероятно, събирам достатъчно състояние, за да си вдигна голяма къща някъде из провинцията. Макар и да не съм запален читател, все пак не съм варварин, тъй че естествено имението ще включва библиотека. Там ще се събираме с приятелите, ще си говорим за стари кампании и отдавна загинали бойни другари, докато огънят пращи в камината и зимната буря вилнее навън.

Въпреки че книгите не ме привлякоха особено, картите определено ми направиха впечатление, защото мога да седя над една карта с часове и да си представям що за страна и терен е изобразен на нея — едно от малкото ми любими занимания на закрито, освен слушането на музика, е разглеждането на карти.

Замислих се какво ли щеше да е, ако притежавах тази библиотека, и отново изпитах завист към конт Лаведан.

Следващата стая ме възхити още повече — голямо помещение, със завеси и подиум в дъното. Беше музикалната им стая, както ми обясни Маран.

— Веднъж на месец обикновено каним квартет, понякога и по-малък оркестър. Напоследък обаче не сме го правили, тъй като съпругът ми смята музиката за нещо ужасно скучно.

В дъното на коридора имаше сводеста двукрила врата, леко открехната.

— Това е кабинетът на съпруга ми. Тъй като го няма, едва ли ще е редно да...

— Маран? Ти ли си?

— Мислех, че го няма — каза ми тя и повиши глас. — Да, Ернад. Развеждам един гост из къщата.

Вратата се отвори и се появи конт Лаведан. Беше с пет-шест години по-голям от мен, едър и леко затлъстял. Каква ирония — съпругът изглеждаше от глава до пети грубоват едър земевладелец, въпреки че се занимаваше с търговия, докато тя беше най-фината и изтънчена градска дама.

— Върнах се преди час от пристанището и не исках да ти досаждам, скъпа. Добър вечер, сър — поздрави той сърдечно. — Наистина е рядкост да се види войник на събиранията на Маран. Допускам, че сте измислили някоя грандиозна схема за преустройство на военната система.

— Не — каза Маран. — Това е капитан а̀ Симабю. Онзи, който спаси всички онези хора в Пограничните земи, нали се сещаш?

— Не. Не бих казал, че се сещам. Не обръщам много внимание на неща, които не ме засягат. Все пак поздравления, капитане — подсмихна се. — Симабюец, а? Обзалагам се, че ви е омръзнало да слушате шеги за провинцията си.

— Ни най-малко — отвърнах. — Напоследък нямам много истински врагове, с които да се бия, така че се примирявам с шегаджиите.

Усмивката му изчезна и той ме изгледа предпазливо.

— Извинете, капитане. Не бива да сте толкова докачлив.

— Съжалявам, конт Лаведан. Но такива приказки са повече от досадни.

— Сигурно — отвърна той с безразличие. — Но ако моята провинция беше предмет на подобни шеги, вероятно просто щях да се науча да ги пренебрегвам. Все едно, думите са само въздух.

Помислих си, че познавам един чародей, който не би се съгласил с това, но си замълчах. Представа си нямах защо бяхме настръхнали така двамата — едва ли беше могъл да забележи, че жена му ме привлича, а определено нямах право да изпитвам към него подобни чувства.

— Желаете ли да разгледате кабинета ми, капитане? — смени той темата.

Кимнах.

Кабинета си го биваше. Отрупан с корабни модели, карти, сметки за товари, а масивната маса в центъра беше пълна с мостри, писма и пакети. Голямата награда обаче Лаведан запази за края. Представляваше малка стъклена кутия. В нея имаше корабен модел: един от съдовете, който бях видял вързан на един от кейовете на Никиас. Забелязах, че като че ли се носи над вода, и погледнах поотблизо. Беше истинско чудо: корабът беше като жив — всяко платно, всяко въже се движеше, сякаш от невидим вятър. Погледнах още поотблизо и видях малки фигурки на мъже по палубите, всеки зает със задачата си. Водата, по която се носеше корабът, също се променяше, вълните се къдреха от носа и се укротяваха в гладка бяла диря при кърмата.

— Струваше внушителна сума — каза конт Лаведан. — Жена ми ми го купи за втората ни годишнина миналия месец. Петима чародеи са били нужни, за да го направят. Модел е на последния спуснат във водата кораб и наистина пътува, от Никиас към чужди земи — усмихна се нежно на Маран. — Малката ми женичка знае как да доставя удоволствие, о, да.

Изречението на паленцето, очакващо наказание, отново се появи и изчезна на лицето на Маран.

— Ще слезеш ли долу, Ернад?

— Не, разбира се. Зает съм, пък и не изпитвам особен интерес да слушам брътвежите на поредния ви шарлатан. Сам ще се уверите, капитане, че макар Маран да е доста умна, поне колкото за жена, не

може да разбере колко глупаво изглеждат тези шутове в очите на един трезвомислещ човек.

Маран се изчерви, но си замълча.

— Моля да ме извините, но трябва да напиша няколко писма.

— Да почукам ли, когато се кача да си лягам? — каза Маран.

— Не си прави труда. Вероятно ще се задържа тук цялата нощ — целуна я по челото. — Приятно ми е, че се запознахме, капитане.

Изпрати ни до вратата и я затвори.

Маран ме изгледа внимателно, сякаш очакваше да кажа нещо. Не казах нищо. После поразмислих и все пак казах:

— И така, свършихме с втория етаж — посочих стълбите. — А горе е?...

— Третият етаж. Двете спални. Моята и на Ернад. Нищо интересно.

— Като човек, прекарал твърде много нощи, опитвайки се да повярва, че от камъка става възглавница, определено няма да се съглася с това. Само две спални за цял етаж? Освен да спите, какво друго правите горе? Да нямате игрище за рьол? Плувен басейн?

Маран се изкикоти.

— Не. Има гардеробни, бани, места за приеми — усмивката ѝ изчезна и тя каза почти на себе си: — Но не правим кой знае какво, освен да спим — и продължи бързо: — Над него са слугинските стаи, после солариумът, оранжерии, такива неща. Всички места, от които ние, богатите и глупави хора, имаме нужда, за да си запълваме живота — лицето ѝ светна, тя отстъпи крачка назад и направи реверанс. — Воала, сър. Резиденцията на конт и контеса Аграмонте и Лаведан. Мнението ви?

Отвърнах с комплимент и тръгнахме надолу по стълбището. „Колко странно — помислих си. — Женени от две години, а спят в отделни спални.“ Но може би точно така живееха много богатите. Колкото до подигравката на конт Лаведан с начина, по който жена му си прекарва свободното време, не смятах, че беше много учтиво от негова страна. Когато се върнахме на долния етаж, ми хрумна нещо тъжно: ако аз бях женен за Маран, със сигурност щях да използвам нощите си много по-добре, отколкото в писане на писма. Това също беше нередно, затова се помъчих да си го избия от главата и само включих конт Лаведан в списъка на задниците, които съм срещал.

Като че ли никой в кръглата стая не беше забелязал липсата ни — гостите се бяха разделили на няколко разпалени в спорове малки групи, всяка от които защитаваше или атакуваше един или друг проблем. Маран наля още една чаша пунш.

— Въпреки че се радвам, че се запознахме, капитане — почна тя, — откровено казано, очаквах с нетърпение да се запозная с вашия приятел, чародея Тенедос — махна с ръка към хората наоколо. — Ернад може би се изрази малко... попресилено, но до голяма степен е прав. Понякога хората, които каня, теоретизират много, но не притежават голям опит — лицето ѝ стана сериозно. — Но едва ли точно аз трябва да го казвам. Нищо друго не съм направила в живота си, освен да се родя и отрасна богата.

Странна жена. Колко променливи настроения. Но със сигурност не скучаеше.

Отново се загледах неволно в очите ѝ и въртопът ме повлече. Изплувах с почти физическо усилие.

— Надявам се, че можете да убедите приятеля си да посети някоя от вечерите ми. Разбира се, бих желала вие също да дойдете.

— Мога да направя нещо по-добро — отвърнах. Беше нередно, но много ми се искаше отново да видя тази жена. — Не зная дали е прилично да поканя омъжена жена, но чародеят говори вече от две вечери, в три часа след залез-слънце, в залата Моратиан. Ще съм щастлив да съм с вас и да се погрижа за сигурността ви на връщане.

— Да сте с мен ли, Дамастес, ако не възразявате да ви наричам така? Това е изключително неприлично, освен ако не го разбирате във военен смисъл.

— В какъв друг смисъл бих могъл да го разбирам?

Тя се усмихна.

— След като сте с толкова чисти помисли, приемам поканата ви. Да изпратя ли екипажа си да ви вземе?

Кимнах. После някакъв слуга дойде да ѝ обяснява нещо и аз се изнизах.

Накратко, бях се замаял като селски дръвник, чиято покана за празника на жътвата току-що е приета от някое девойче.

Следващите два дни минаха като в мъгла. Не обръщах почти никакво внимание на службата и дори тъпотата на моите Тенекиени кентаври, както си ги бях нарекъл наум, не можеше да събуди гнева ми.

Половин час преди времето, в което Маран каза, че ще пристигне впрягът ѝ, чаках пред казармата, в парадна униформа. Нетърпението си беше изиграло ролята, но също така не исках да ни види някой от Шлемовете с развързани езици, въпреки че нямаше нищо кой знае колко нередно.

Каретата ѝ беше луксозна, от боядисано с червен лак дърво, покрито със златен варак, и стени, изобразяващи митологични сцени. Теглеха я четири дорести коня. Кочияшът и лакеят седяха отпред, а отзад имаше капра за други двама.

Маран отвори вратата. Носеше широки торбести панталони, за които знаех, че са последната мода, червено-черна копринена блуза, скромно стегната около шията, и кожен жакет с качулка против студа. Лицето ѝ беше леко зачервено, въпреки че прозорчето беше затворено.

Поклоних се, целунах подадената ми ръка и се качих. Тя затвори вратата и потеглихме плавно. Вътрешността на каретата беше цялата в коприна.

— Радвам се, че ви виждам, контесо — казах официално.

— И аз вас, капитане — усмихна се. — Може ли да ви кажа нещо шокиращо?

— Можете да ми кажете всичко, шокиращо или не.

— Ето ни двамата, тръгнаха сигурно за някоя отегчителна лекция, а се чувствам като героиня в някой роман, лукаво измъкнала се от своя съпруг, за да се срещне с елегантния си любовник.

Понечих да го обърна на шега, но се отказах.

— Благодаря, Маран. Това наистина ме ласкае много.

Не можех да видя изражението ѝ в тъмното. Тя се смълча. След малко наруших тишината:

— Любопитен съм за нещо, което ми казахте. Дошли сте в Никиас, за да избягате от сукката?

Маран премисли думите си няколко мига.

— Това казвам на хората. Но има и нещо повече. Семейството ми, както безспорно знаете, е много старо и живее с убеждението, че цяла Нуманция трябва да се върти около нашите интереси.

— С повечето от нас е така, макар и да не го признаваме.

— Но не толкова силно, колкото Аграмонте — отвърна тя. — Баща ми например веднъж ме завари да чета книга, озаглавена „Човешкият дълг“, преди няколко години. Чели ли сте я? Дълго есе, в което се твърди, че всички хора имат дълг един към друг, че човек, който има роби, трябва да се грижи за тях, и че, най-сетне, Колелото ще го върне на по-добра позиция, ако е готов да освободи някого от оковите заради изключителни заслуги. Между другото ние, Аграмонте, не сме освобождавали роб поне от пет поколения, доколкото знам.

— В книгата също се твърди, че човешките владетели са длъжни да управляват мъдро, твърдо и добре, иначе трябва да загубят престола си — продължи тя. — Твърди се, че една добронамерена към поданиците, но здрава монархия е най-доброто възможно управление. Тъй като баща ми е близък приятел с повечето от Властта на Десетимата, това е ерес. Книгата между другото, макар и да не е забранена, се намира много рядко. Семейството ми смята, че всичко е устроено добре, че Айрису е най-добрият от боговете и Умар е постъпил добре, като е абдикирал в негова полза. Искрено вярват в достойнствата на Колелото и макар с неохота да признават, че един лош човек може да се смъкне няколко стъпала надолу в следващия си живот, повечето от нас се връщат на същото ниво, на което сме умрели.

— Тъй че господарят винаги си е господар, а селянинът — селянин?

— Точно така. Отсега до края на света.

— Вие как смятате?

Маран се замисли.

— Знам, че това, в което вярват, е глупаво. Знам, че човекът и този свят трябва да се променят, също като сезоните. Не смятам, че властниците ни са най-мъдрите хора. Но какво може да е по-добро? Честно казано, това е истинската причина, поради която каня в дома си хора с нови и различни идеи.

— Жените нямат възможност да се учат — добави тя. — Смятам, че и това не е правилно.

Можех само да се съглася, както винаги. Защо беше прието, че баща ми например е могъл да отиде в лицей, стига да може да си го позволи, но ако майка ми бе пожелала да научи повече, отколкото може да й предложи домашният възпитател, ще се вдигне вой до небесата? Също така и сестрите ми не бяха получили възможност да научат

повече от онова, което предлагаша странстващите учители, наемани от баща ми да поостанат в имението за малко, тъй като едва успяваше да им плати.

Подбрах внимателно думите си.

— В такъв случай предполагам, че бракът с конт Лаведан и възможността да се измъкнете от консерватизма на семейството ви е бил наистина голям късмет.

Настъпи тягостна тишина, накъсвана само от скърцането на дървото и трополенето на колелетата по уличната настилка.

— Да — отвърна тя равнодушно. — Разбира се.

— Това, което говорите, сър, си е чиста държавна измяна — запени се мъжът.

— Ни най-малко — отвърна чародейт Генедос. — Изобщо не съм споменавал за отхвърляне на Властта на Десетимата. Те са нашите законни владетели и аз им служих вярно, както би трябвало да знаете. Ако бях по-неуравновесен, можеше да се обидя от думите ви. Но предпочитам да преговорим същината на лекцията ми.

— Нека да се изразя простичко — почна той спокойно. — Колелото се върти. С това всички сме съгласни. То носи промяна, носи нов живот. То диктува на всички нас как трябва да живеем. Ние, нуманцийците, трябва да се научим да се подчиняваме на това. Трябва да се променяме, както се променят годините. Някога сме имали твърд, доблестен крал, или поне така твърдят легендите. Властта на Десетимата е взела трона по време на голяма криза и се е заклела да го държи толкова дълго, колкото е необходимо. Ето за това призовавам аз. Не е ли време Властта на Десетимата да се огледа добре какво представлява, какво са направили и може би сами да чуят звука на въртящото се Колело? Помислете си следното, сър. Не сте ли съгласен, че Властта на Десетимата хаби твърде много време за безполезни заседания?

— Разбира се — отвърна с неохота мъжът.

— Не е ли вярно също така, че им се налага да хабят твърде много време в нескончаеми дебати, преди да вземат някое решение?

— Склонен съм да приема и това.

— Тогава не е ли логично и едва ли противодържавно да си помислим дали тяхното управление не би било по-ефикасно ако, вместо десетима, бяха например петима?

— Но винаги си е било така!

Тук-там из залата се чу смях — публиката беше усетила как Тенедос го подвежда.

— Сега да се върнем на предишния ми въпрос. Защо трябва винаги, неизменно да е така? Нима е държавна измяна да си представим една Власт на Петимата? Разбира се, че не — трябва да е имало моменти, когато болест е намалявала броя им, докато не бъдат избрани нови, но Властта все пак си е изпълнявала задълженията и светът не е свършил, нали? Помислете по-нататък. И по-смело, сър. Какво, ако си представим Власт на Четиримата? Или дори на... Тримата?

— Или дори на Един ли, сър? — настръхна опонентът му.

— Вие предложихте тази идея, приятелю — Тенедос се усмихна доброжелателно. — Хайде тогава да го потърсим този един.

— Кого препоръчвате? — попита някаква жена. — Барту? Скопас? Махал? — при споменаването на последното име се разнесоха вече високи смехове.

— Аз не съм политик, лейди — отвърна Тенедос. — Аз съм магьосник, който иска да стане философ. И тъй, нека да помислим за някой друг, след като говорим за единствен владетел. Да допуснем, че никой от сегашните управници не е подходящ. Да си представим някой нов, със силна кръв. Хайде да поговорим за човек, който идва отвън, човек, който за щастие е обиколил цяла Нуманция, от джунглите на Симабю до горите и полята на Кальо, а не някой, който е прекарал целия си живот в Дара или още по-лошо — в Никиас. Нека да си представим човек, който може с право да се смята за нуманциец, а не просто за никياسец или даранец, или калиец. Да си представим човек, който иска да предложи тази визия на всички граждани на Нуманция, който иска да ги накара да погледнат отвъд тесните си хоризонти и да съзрат величието, лежащо пред тях.

— Уверявам ви, Нуманция наистина е велика — високо продължи Тенедос. — Сега имаме своите проблеми, изключително тежки понякога. Но това е преходно, нещо, което за историята ще се окаже не повече от неприятна отметка. Ако на Нуманция бъде дадена

посока, ако бъде задвижена естествената ѝ енергия, тази нация наистина би могла да се окаже най-великата от всички и гордо да засияе в небесата.

— Адски сигурно е, че няма да се отървем от Десетимата — извика някой.

— Моля ви, бъдете внимателен с думите си. Уважавам справедливия ви гняв заради сегашното положение. Но нищо не доказва, че то не може да се промени. Възможно е Властта на Десетимата утре сутринта да хване здраво юздите.

Публиката замърмори презрително.

— Това е ваше мнение — продължи предпазливо Тенедос. — Но нека да се върнем към тази митична Власт на Единия. Представете си човек, който не се бои да вземе трудните решения, човек, който има визия за бъдещето, който може да поведе в челната редица, а не да се огъва и да трепери отзад. Представете си бойното знаме на Нуманция, тръгнало напред... и всички ние вървим напред, в бъдещето, под него!

Погледнах Маран. Очите ѝ блестяха, устните ѝ бяха леко разтворени, цялото ѝ внимание бе приковано в мъжа на подиума. Словата на Тенедос отекваха в нея, стигаха до сърцето ѝ така, както всички проповеди в салона ѝ явно не го бяха постигали.

Самият аз вече бях слушал Тенедос и бях съгласен с много неща, макар че определено не бях убеден, че една Власт на Единия, тоест на крал (той никога не споменаваше публично тази дума, защото стражите на Властта веднага щяха да го арестуват за противодържавна дейност), е единственото решение. Възхищавах се колко предпазливо успява да мине в речите си по самия ръб на измяната, без никога да го прекрива.

Зачудих се дали не е хвърлил заклинание за убеждаване в залата, но не чувствах никакво неестествено въздействие върху чувствата ми, тъй че той явно държеше аудиторията с красноречие, а не с магия.

— Умар сътвори и се оттегли — каза Тенедос. — След това беше редът на Айрису. Но може би властта му вече е остаряла, може би се е уморил. Нима не е позволено и на боговете да си починат?

— Значи бъдещето е на Сайонджи! — извика един от слушателите и долових в гласа му страх.

— Промяната невинаги е нещо лошо, приятелю — отвърна Тенедос. — А за да се създаде, понякога се налага да се разруши.

Навярно сте прав и идва времето на Сайонджи.

— Помислете си за това — повиши той глас. — Ако богинята се усмихне на Нуманция, ако погледне на земите ни като на надежда за човечеството и ни избере за острието на своето копие, какви златни времена ще преживеем след промяната?!

— Аз съм ясновидец и мога да ви кажа, че когато боговете и демоните ми позволят да надникна в бъдното, имам две видения. Едното е мрачно, за едно велико някога кралство, лежащо в руини и управлявано от грубата ръка на външни хора. Другото... другото е мечтата, която ми е много скъпа, мечтата, която споделих с вас тази вечер. Благодаря ви.

Поклони се и слезе от подиума. Тълпата го изпрати с възторжени възгласи. Маран седеше до мен като хипнотизирана.

— Е? — попитах я.

Тя гръсна глава, за да излезе от унеса си.

— Благодаря ти, Дамастес. О, благодаря ти безкрайно, че ме доведе тук.

— Хайде — подканих я с леко неудобство. — Ще те запозная с чародея.

Хванах я за лакътя и я поведох встрани от тълпата, за да изчакам поздравленията и ухажванията да понамалеят. Тенедос ми махна да се приближа.

До него стоеше много красива жена, приблизително на неговата възраст. Беше с кестенява коса, подрязана късо, носеше зелена рокля с шал на главата в същия цвят. Устните ѝ бяха пълни и сочни, също като тялото ѝ. Като че ли не виждаше никой друг освен Тенедос.

— Баронеса Расена — поздрави я официално Маран.

Жената я погледна изненадано.

— Контеса Аграмонте и Лаведан! Не допусках, че ще дойдете да слушате ясновидеца.

— Защо не? — отвърна Маран. — Слушам много хора. А думите на ясновидеца ми се струват съвсем логични.

— Да — въздъхна Расена. — Съвсем логични, наистина.

Тенедос я погледна и беше мой ред да се удивя. Погледът му беше нежен и обичлив. Зачудих се коя ли е тази жена, дете толкова очевидно, макар и за малко, е успяла да укроти тигъра на многото градски будоари. След това той се обърна към мен.

— Капитан ` Симабю. Благодаря ви, че сте довели контеса Аграмонте и Лаведан — поклони се вежливо над протегнатата ръка на Маран. — За мен е удоволствие да се запозная с вас. Трябва да ме извините, че пропуснах събирането ви.

— Само ако обещаете, че следващия път ще присъствате.

— Имате думата ми. Може ли да доведе Расена?

— Разбира се — отвърна Маран, но май само от учтивост. — Тя отдавна не е гостувала на дома ни.

Тенедос се обърна към мен.

— Дамастес, има един човек, с когото трябва да те запозная — посочи някакъв дребен мъж, точно зад мен. — Това е Кутулу. Той е страж, дошъл да чуе вероломните ми слова, и се опасявам, че са го покварили.

Изобщо нямаше да мога да разпозная у Кутулу човек на закона. Всъщност, ако се съдеше по блясъка в очите му, по-скоро щях да го помисля за някой от побърканите анархисти, които стражите непрекъснато гонят. Беше нисък и плешив, облечен в тъмни невзрачни дрехи и човек изобщо нямаше да го забележи в тълпата. Огледа ме бавно от главата до петите и останах с чувството, че са ме смалили до една карта, че картата е прибрана в тестето, че никога няма да бъде забравена и че лесно ще бъде извадена.

— Капитан Дамастес ` Симабю — каза той с изненадващо мелодичен глас. — От много време исках да се запозная с вас. Вярвам, че двамата ще служим добре.

Примигнах. Тенедос леко поклати глава — не беше моментът за задаване на въпроси.

— Трябва да се върна към задълженията си — заяви Кутулу. — Благодаря ви, ясновидецо. Ще се видим утре сутринта.

Все едно че самият той беше магьосник, ако се съдеше по това колко лесно изчезна от погледа ми. Тенедос забеляза объркването ми и ме дръпна настрана.

— Кутулу дойде като шпионин, както казах, и слуша думите ми. Вече е един от нас.

От нас? Понечих да кажа нещо, но се спрях. Бях ли и аз един от хората на Тенедос? В този момент осъзнах, че съм, макар че не бях положил никаква клетва.

— Кутулу е интересен — каза Тенедос. — Винаги е искал да стане страж, но боговете не са му дали тяло на бияч. Предпочел е да използва ума си, но засега градската стража на Никиас не уважава много интелигентността — и добави тихо: — Смятам и това да променя. В бъдеще той ще е изключително полезен. Добре е да разполагаш с човек, който може да... следи нещата.

Докато се връщахме към казармата, Маран ми разказа за баронесата. Преди време имала доста скандална репутация на жена, която безразборно си сменя любовниците, но богатството ѝ я пазело да я включат в черния списък, въпреки че най-знатните фамилии я канели с голяма неохота на светски събирания. После се омъжила и поведението ѝ се променило коренно. Била изключително вярна на съпруга си, поне доколкото се знаело. Той загинал при корабкрушение преди осем месеца и всички във висшите кръгове в Никиас започнали да следят изкъсо дали Расена ще се върне към предишния стил на живот.

— Но ако съдя по това как говореше — допълни Маран, — изглежда, че изцяло е завладяна от ясновидеца.

— Това е добре — казах аз. — Няма да му е излишно да има дама до себе си. Дано само да разбира що за човек е той — необикновен човек, не като мене например.

— Нима сте такъв, Дамастес? — промълви Маран. — Струва ми се, че наистина се подценявате.

Каретата спря и дръпнах леко прозорчето. Бяхме пред района на дивизиона.

— Благодаря за вечерта, Маран — казах и посегнах да отворя вратата.

Парфюмът ѝ ме обгърна като онази мъгла в далечната Саяна. Лицата ни бяха на педя разстояние.

Отново потънах в езерото на очите ѝ, после тя бавно ги затвори и устните ѝ се разтвориха.

Целунах я леко, само докоснах устата ѝ, после ръката ми прегърна раменете ѝ и тя се притисна в мен, устните ни се впиха, езикът ѝ се плъзна дълбоко в устата ми.

Не помня кога свърши прегръдката, кога слях от каретата и се
върнах в квартирата си.

17.

ЧАРДЪН ШИР

Исках животът ми да тръгне спокойно, за да мога да се справя с този изключително смущаващ развой на нещата. Нямах представа как да постъпя с Маран. Не знаех дали се влюбвам, все още не бях сигурен как може да изглежда това чувство, но съзнавах, че държа на нея повече, отколкото на всяка жена, която помнех.

Знаех, че не бива да я виждам повече. Лягал бях преди с омъжени жени, разбира се, но винаги беше краткотрайно избухване на страстта, само за една нощ, а сега по някакъв начин съзнавах, че в сърцата и на двама ни съвсем не е така. Бях ли подготвен да поема отговорността на една любовна връзка? Знаех, че баща ми щеше да изръмжи и да ми напомни семейния девиз, както и извода от него — че трябва да зачитаме и клетвите на другите. Все пак бях симабюец, а не никиасец, които се славиха с това, че носят патките си винаги готови, като тоягата на водна вещица, готови да ги натикат във всичко, което не бяга достатъчно бързо.

Освен това щеше и да е нелепо. Ако наистина започнем любовна връзка, рано или късно слухът щеше да стигне до ушите на съпруга ѝ и той можеше да съсипе кариерата ми само с една дума или с бележка до някой от приятелите си в правителството.

Трябваше ми време, за да помисля. Но Сайонджи, за която започвах да вярвам, че наистина се намесва в делата на Нуманция, не изпълни това ми желание.

В деня след речта на Лайш Тенедос домин Леар ни уведоми, че Великото събрание за Пограничните земи ще се свика в Никиас до две седмици. Всъщност Чардън Шир, първият министър на Кальо, вече беше прекосил границата на Дара със свитата си, скоро щяха да пристигнат и други държавни глави. Но тяхната значимост беше второстепенна не само защото представляваха по-малките „държави“-провинции — Дара и Кальо бяха двете най-големи в Нуманция, — но и защото Кальо винаги беше съперник на Дара за истинската власт в

кралството. В момента това беше особено вярно, тъй като Чардън Шир бе поел поста първи министър преди пет години и се беше проявил като силен и независим управител, който обръща внимание на Властта на Десетимата само когато го устройва.

На Златните шлемове бе наредено да поддържат пълна готовност за събранието, за да осигурят сигурност и блясък. Две от останалите парадни части на града, Деветнадесети пехотен и Втори тежка кавалерия, също бяха прекратили всякакви отпуски и на всички бе заповядано да стоят в казармите на разположение.

Въпреки това кордонът ни щеше да е много тънък. Гражданите на Никиас се гордеят с това, че нищо не може да ги изненада. Но тази поява на Чардън Шир, първия път, когато благоволяваше да посети столицата, бе изпълнила хората с трепет. Маршрутът му от пристанището до двореца на Властта на Десетимата, където беше настанен, беше описан най-подробно в стенните издания и всеки прозорец по пътя на процесията беше продаден на добрата цена от един сребърник. Улиците в този ден щяха да гъмжат от зяпачи. Никиас се канеше да се отдаде на празнично веселие, щом калиецът стъпи на улиците му.

— Не е интересно как масите се стичат около един човек, за когото се знае, че е силен, въпреки че след година или месец може да се окаже техен враг — отбеляза Тенедос. След което добави, че самият той се надява да се срещне с Чардън Шир. Когато го попитах не означава ли това, че и той е като нас, ме погледна ядосано за миг, след което се изсмя. — Точно за това те харесвам, Дамастес. Винаги ми напомняш, че съм също толкова податлив на страсти и гняв като всеки друг.

Вече бях много зает и до голяма степен бях изтласкал мислите за Маран в най-тайните кътчета на ума си, макар и не съвсем. Няколко пъти изкарах ескадрон Б по задните улици успоредно на маршрута на Чардън Шир — щяхме да действваме като част за бързо реагиране в случай, че възникнеха проблеми. За щастие такива не се очакваха, освен възможните безредици, ако тълпата притиснеше свитата на височайшия гост в ентусиазма си. От градската стража не бяхме получили никаква информация за заговори или че някой възнамерява да посегне на сигурността на калиеца. Но за всеки случай щяхме да

разполагаме с Деветнадесети пехотен по маршрута на процесията, а кавалерийските части щяха да стоят встрани в готовност.

По време на срещата също щяха да ни повикат, за да подсилим блясъка на светските събития, подготвени в чест на Чардън Шир и останалите гости, под всякаква форма, от парадна гвардия до почетен ескорт. Чувствах се по-малко войник, отколкото дворцов слуга, а това, че колегите офицери и войниците се радваха на предстоящото, само ми напомни колко различни са Шлемовете от Пиконосците.

Двете най-големи събития щяха да са големият бал с маски, който щеше да се организира скоро след пристигането на Шир, а в нощта след края на конференцията се предвиждаше голям банкет.

В деня преди пристигането на Чардън Шир, докато четках енергично буйния злонравен черен жребец, който службата ме задължаваше да яздя, а Лукан цвилеше ревниво в другия край на конюшната, един униформен подофицер ми връчи запечатано писмо.

До моя приятел Дамастес.

Двамата със съпруга ми бяхме поканени на Бала с маски във Водния дворец след четири дни. Разбира се, приехме поканата да се запознаем с Чардън Шир. За съжаление, Ернад тази сутрин беше извикан да се оправи с проблемите с факторията ни в Цикогнара и няма да може да се върне поне една седмица.

Мога ли да си позволя натрапничеството и да Ви помоля да ми окажете честта да ме придружите на събитието, стига да не се окаже твърде обременителна задача за Вас?

С най-добри чувства
Маран, контеса Аграмонте и Лаведан

Трябваше да кажа на пратеника да изчака малко и да надраскам кратка бележка, в която да изкажа съжалението си. Щеше да е не само благоразумно, но така го изискваше дългът.

Вместо това му казах, че ще отговоря след един ден, и преди обяда запитах адютанта, старши капитан Лардиър, дали има възможност да бъда извинен въпросната нощ.

Той ме изгледа сърдито.

— Капитане, ако бяхте новопостъпил легат, можеше да очаквам подобен въпрос. Но от ескадронен командир? Едва ли ще е...

Преди да продължи, му връчих поканата. Поведението му изведнъж се промени.

— Аха. Извинете ме. Разбирам защо се съветвате с мен по този въпрос. Аграмонте и Лаведан определено са важни фамилии и последното, което бихме желали, е да дадем и най-малкия повод за оскърбление. Но все пак трябва да се консултирам с домина.

Тръгна към кабинета на домин Леар и скоро се върна.

— Доминът напълно разбира деликатността на случая и ви дава пълното си одобрение. Би искал само да ви помоли да поднесете поздравленията му на конт Лаведан, когато се видите с него следващия път.

Уверих с равнодушен тон капитан Лардиър, че ще направя точно това, щом се срещнем следващия път с конта. Почувствах се гузен, но само за няколко секунди.

Същата вечер в трапезарията обаче възникна едно усложнение. Капитан Лардиър, както вече бях научил, беше първокласен клюкар, поради което фактът, че си имам приятелка от висшите кръгове, вече се знаеше от колегите ми офицери.

Вече си бях получил обичайното питие преди вечеря, чаша студен лимонов сок с щипка захар, и се канех да седна при легат Петри, който четеше на една от масите, когато избухна смях и чух името си. Погледнах към другия край на трапезарията — там стоеше легат Нексо с група приятели и всички ме гледаха със снобска превзетост.

— Капитан à Симабю — заговори той, щом забеляза, че е привлякъл вниманието ми, и се усмихна гадно, — разбирам, че сте имали изключителното щастие да бъдете ухажван от една контеса. Мога ли да попитам какви... скрити таланти притежавате, след като никой от нас не е бил удостояван с усмивка от въпросната красавица?

Определено не желяех да се разпространи точно такъв слух. Оставих чашата си на тезгяха и бавно тръгнах към легата. Той се опита да задържи усмивката си, но докато се приближавах, тя се стопи. Все пак славата на симабюците като буйни скандалджии си има някои предимства, в края на краищата.

Замахнах с ръка и той трепна — явно очакваше, че ще го ударя. Но вместо това дръпнах чашата от ръката му и я подуших.

— Легат, забелязвам, че сте пили. Иначе едва ли щяхте да си позволите да оскърбявате една от най-уважаваните фамилии в града.

Този ъгъл на атака не беше очаквал.

— Капитане, аз...

— А сега спорите с мен? — обърнах се и привлякох вниманието на ескадронния командир на Нексо, младши капитан Ейбъркорн, по-старши от мен по стаж.

— Капитане, ще позволите ли да ви отнема малко време?

Ейбъркорн се приближи.

— Капитане, този ваш легат има дързостта да оскърби моя приятелка, контеса Аграмонте и Лаведан, в присъствието на тези офицери. Той или е глупак, или е пияница. Не мога, разбира се, да призова човек с по-нисък ранг да отговаря за думите си, нито бих цапал сабята си с кръвта му. Бих могъл да го призова да се яви пред съда на честта. Но като отчитам младостта и неопитността на легата, ще позволите ли да ви посъветвам да наложите подходящо наказание на това глупаво момче?

Нексо беше почервенял от гняв и от страх. Прояви достатъчно благоразумие да си замълчи. Вече започвах да се забавлявам. Капитан Ейбъркорн, който не се славеше с репутацията на бързо мислещ човек, се оплете, след което каза, че да, да, разбира се, това не може да се позволи, и дали нямам някаква идея какво наказание ще е подходящо?

— Естествено, че имам, сър. Навярно бихте могли да му забраните да стъпва в офицерската трапезария за един месец и, тъй като явно има проблем с гроздовата, да не посяга към чашата за евентуално по-дълъг срок. Ако не друго, това поне ще намали разходите му в столовата.

— Приемам, сър. Легат, чухте какво каза капитанът. Марш оттук и да не съм чул повече за подобен инцидент, ако държите да останете при Шлемовете!

По този начин се справих с легат Нексо. Ключката сигурно щеше да се запази, но щеше да се шепне на ухо.

Предпочитах, разбира се, просто да го зашлевя в лицето, но този по-подмолен войнишки начин да го накажа щеше да свърши повече работа. Единствената причина да подейства беше, разбира се, в страха

на всички тези кариеристи, наричащи се „военни“, че може с приказките си да оскърбят такава могъща фамилия като Аграмонте или Лаведан.

Тъй че в края на краищата на мен се падаше да играя ролята на глупака. Замислих се какъв костюм се полага на глупака и за първи път в живота ми ми се наложи да се занимавам с безсмислените, но доста притеснителни баналности, с които беше изпълнен животът на богатите.

Не можех да се явя в униформа естествено. Помислих си за Вачан, но това щеше да унизи бога-маймуна, когото почитах. Легат Йонджи ми предложи просто решение: да изровя дрипите, с които се бях маскирал като кайтец, и да ги облека. Премислих го, но кожата ми настръхна — все пак ми бяха врагове и не можех да си позволя да ги удостоя по никакъв начин с подобна чест. Карджан, който определено започваше да прехвърля границата на позволеното, ми предложи да вляза в залата чисто гол.

— И какво ще представлявам така?

— Ами, франзела, сър.

Пратих го в конюшните и отидох за съвет при Тенедос. Той също щеше да ходи на бала, с Расена. Вече се бях запознал с нея, и тъй като не държах много на репутацията на хората, освен доколкото е свързана с честността им, бях започнал да я харесвам. Имаше остър ум и умееше да поставя на място гъмжилото претенциозни благородници, стекли се в столицата.

Тенедос ми каза, че неговият костюм вече е избран от баронесата. Щяха да се облекат в кожи и да носят криваци като Първия мъж и Първата жена.

— Защо не облечеш селски дрипи, с едно жълто копринено въже на врата? — попита той. — Ще видиш колко души ще разпознаят костюма и ще разбереш доколко са проникнали товиетите — бях му разправил, разбира се, за маркиза Фенелон и златната ѝ брошка, а той ми бе отвърнал, че не е изненадан. Реших, че предложението е интересно, но нищо повече.

Обсъдихме и други идеи, но ги отхвърлих като нелепи, скъпи или непрактични. Предполагам, че половината знатно съсловие на Дара беше минало през същите мъки — скъпите шивашки ателиета

бяха претъпкани, а каретите с костюмите им задръстваха улиците пред тях.

Накрая се спрях на ролята на скитащ монах, за което беше нужен само един широк оранжев халат, въже на кръста и просешка паничка с кука, която да се окачи на въжето. Добавих и една полумаска, и с това се задоволих.

Маран заслиза по стъпалата към мен и моментално забравих всякакви жалки остроумия за паничката с ориз, която трябва да хапна преди молитва.

Главата ѝ бе покрита със зла муцуна на морско чудовище, освен носа и устните, две широки тъмни лещи скриваха очите ѝ. Отзад имаше дупка, през която косата ѝ падаше свободно.

Маската плавно преливаше в останалото ѝ облекло — блещукаща светлозелена тъкан, която можеше да мине за коприна, но не прилепваше така по тялото ѝ, от глезените до шията. Беше срязана до горната част на бедрото, тъй че при всяка стъпка се показваше копринената кожа.

Загръщаше я толкова плътно, че се виждаше, че не носи нищо отдолу. Видях цицките ѝ под тъканта и кръвта ми кипна. Тя сигурно забеляза реакцията ми, защото видях как зрънцата ѝ се втвърдиха и леко се вдигнаха. Бях благодарен, че торбестият ми халат скрива отзива на тялото ми.

Роклята имаше фина шарка, намекваща за змийски люспи. Облеклото беше магическо, имам предвид — буквално. С всяка стъпка цветовете на роклята се движеха като змийско хлъзгане, извиваха се по раменете и надолу.

Тя спря на няколко стъпки от мен.

— Е?

— Мадам Морската змия е най-прелестното същество на всички океани. Моряците на конт Лаведан имат голям късмет, че истинските морски змии не са толкова обаятелни, иначе много кораби щяха да се носят на дрейф из океаните, след като екипажите им са скочили през борда.

— Благодаря ви, сър — лицето ѝ стана сериозно. — Имам обаче една молба. Тази вечер не желая да чувам името на конта, моя съпруг.

За мен това беше повече от приемливо.

Маран се нацупи.

— Тази негова проклета работа в Цикогнара. Можеше да изпрати някой агент, но реши да се заеме сам. Мисля, че искаше да ме лиши от възможността да отида на този бал. Но изход винаги има, нали?

— Както каза милейди, тази вечер няма да обсъждаме един определен корабовладелец, така че не мога да отговоря.

Засмя се — прелестен сребрист смях.

— Въображението ви ме плаши — промълвих и огледах отново костюма й.

— Всеки може да си го представи. Аз се възхищавам на двамата, които го създадоха. Първо на шивачката, а после на магьосника, който направи заклинанието.

— Ще се съхрани само за вечерта — продължи тя. — След това ще стане само поредната рокля. Не че има значение — бездруго сигурно ще трябва да скъсам шевовете, за да изляза от нея.

Бях чувал израза „защита в роклята“, но никога не си бях представял колко верен може да е. Не исках и да знам колко е струвала тази рокля — баща ми несъмнено щеше да може да купи семето за посев за целия ни чифлик и пак да му остане доста. Но Аграмонте можеха да си позволят всякаква екстравагантност.

— Да тръгваме ли? — предложих. — Бихте могли да си вземете наметало, въпреки че не бих искал да развалите ефекта на костюма. Все пак ще сме на открито и може да е студено.

— Вече е осигурено, като част от магията — усмихна се тя лукаво. — Освен това, ако ми стане студено, сигурна съм, че под този ваш халат ще се намери място за двама, почитаеми сър.

В онези дни Водният дворец принадлежеше на Властта на Десетимата, макар че се използваше само при официални случаи. Вече познавам всяка негова градина, басейн и стая, тъй като скоро след това стана мой. Но онази вечер стъпвах за първи път в него и зяпнах в благоговение, щом излязохме от каретата на Маран в парадния двор.

Дворецът е разположен на хълм, на около три мили от центъра на Никиас, в парк от сто акра. Близко до него тече един от ръкавите на река Латейн и водата се изпомпва от реката към едно изкуствено езеро над

двореца, където се филтрира, докато не стане чиста като планински поток. Оттам се пуска да тече надолу по хълма на повече от сто ручейчета, подхранващи фонтани, разпенва се над малки водопади или пълни езерца, в които плуват разноцветни риби, и отново се влива в Латейн. Други изкуствени езера се затоплят с помощта на вечните запаси от газ на Никиас и се използват за къпане.

Дворецът всъщност представлява поредица от сгради, катерещи се на тераси по хълма; всяка изглежда самостоятелна, но са свързани с мрежа от подземни проходи.

Имаше многобройни открити павилиони, беседки и интимни кътчета; дворецът е идеален за всичко, от тайни любовни срещи до голям бал, на какъвто бяхме дошли.

Бях прав, когато си помислих, че ще присъства цялата висша класа на Никиас — всички бяха там тази вечер и костюмите им бяха зашеметяващи. Най-много гледаха и обсъждаха Маран, но тя сигурно щеше да изпъква дори ако беше облякла моя монашески халат.

Главното събитие ставаше в балната зала на двореца — огромно здание със стъклен купол, което можеше да побере два пъти повече гости. Там имаше един оркестър, а други бяха пръснати наоколо из парковете и градините. С помощта на някаква хитроумна връзка или с магия всички свиреха една и съща мелодия по едно и също време, съгласувани до съвършенство.

В центъра на залата стоеше Чардън Шир и към него се точеше дълга опашка от посрещачи. Някъде по средата забелязах ясновидеца Тенедос и баронесата му. Присъединихме се към тях, след като помолихме за разрешение хората отзад. Двамата с Маран вдигнахме маските си, както бяха направили всички останали. Мистериите щяха да започнат след запознаването с Чардън Шир.

— Какво мислиш за костюма ми, Дамастес? — поинтересува се Тенедос.

— Съвсем като Първия мъж сте, сър — отвърнах. — Но не знаех, че си го представят толкова космат.

— И аз мисля, че шивачът ми е попрекалил — съгласи се Тенедос.

Ако кожата по Тенедос бяха прекалено много, то баронеса Расена го компенсираше в съвсем обратна посока. Нейният костюм започваше като кожата яка около шията, която се къдреше едва над

средата на гърдите ѝ и при всяко движение зърната ѝ щръкнаха отдолу. Тясна кожена ивица се спускаше от врата по гръбнака, между краката ѝ, през бедрата и отново се свързваше с ивицата отзад. Носеше вълча маска и къси ботушки.

— Според мен костюмиерът вярва, че Първият мъж е бил спуснат в ледения юг, а Първата жена в тропиците, но Лайш не харесва теорията ми.

— Не казах това — намеси се Тенедос. — Казах само, че не знам как са се събрали, ако теорията ти е вярна.

— Каквото е пожелал Умар, това е станало.

— По-скоро Мъжът е щял да се задоволи с първата дружелюбна овца, която му попадне, и изобщо нямаше да се появи Вторият мъж.

Оказах се прав — Расена беше подходяща за ясновидеца. Тази вечер беше много забавен.

Но когато се приближихме до Чардън Шир, веселостта му изчезна и той престана да бърби. Беше приковал поглед в калиеца. Последвах примера му и оставихме дамите да си говорят.

Чардън Шир беше висок, на ръст почти колкото мен. Беше тънък, с почти мършаво, гладко обръснато лице. Очите му бяха най-светло и стоманено сивите, каквито съм виждал. Беше обкръжен от трима придворни, а четвърти, някакъв дребосък, му прошепваше няколко думи всеки път, щом поредният никиасец пристъпваше да го поздрави. Двама от другите бяха личната му охрана — очите им шареха непрекъснато из залата, въпреки че се усмихваха и дори се засмиваха механично от време на време, според етикета.

Третият ме стъписа. Оказа се Илиас Мейлбранч, калийският емисар в двора на аким Бейбър Фергана, чието присъствие и още по-странно изчезване така и си остана необяснено.

Никой от калийците не носеше костюм с маска и Мейлбранч се обърна и ни видя. Ръката му неволно докосна дръжката на бойния нож в канията на пояса му.

В този момент разбрах, че рано или късно единият от двама ни ще убие другия.

Настъпих леко Тенедос по ботуша, но той гледеше съсредоточено калийския първи министър и не искаше да се разсейва.

Чардън Шир се усмихна и каза нещо на двойката пред Тенедос. Шегата ги накара да се засмеят, те отстъпиха встрани и чародоят

застана пред него. Дребният мъж прошепна няколко думи в ухото на Шир. Тенедос постоя за миг неподвижно и се зачудих дали не смята, че Чардън Шир пръв трябва да се поклони. След това кимна леко, не повече, отколкото изискваше вежливостта. Чардън Шир направи същото, без да обръща внимание на Расена.

— Значи — заговори той с лека насмешка, — вие сте чародеят, който смята, че съм такава заплаха. Вече можете да се уверите, че не съм по-различен от всеки друг.

— Каква великолепна информация, ваше превъзходителство. Да можехме и ние да разполагаме с такава за всичко, което става в Кальо.

Чардън Шир се намръщи.

— Какво означава това?

Тенедос се усмихна и отвърна с тон, явно намекващ, че е неискрен:

— Ами, нищо повече от това, че не знаем почти нищо какво е да се живее във вашата страна или в столицата ви Полиситара, за която съм сигурен, че предлага великолепни условия за живот.

— Много добре, чародею. Виждам, че умеете да боравите не само с магия, за да отклоните удара. А сега, позволете аз да попитам с цялата откровеност, защо напоследък проповядвате, че трябва да бъде свален?

— Никога не съм твърдял такова нещо, сър — отвърна Тенедос. — Само си служех с вас като с пример за министри, които, изглежда, не обръщат много внимание на законните си управители.

— Това не е вярно — заяви Чардън Шир. — Правя всичко, което ми се нареди.

— Което ви се нареди, да. Но ако аз имах слуга, който прави само каквото му се каже и пренебрегва неизречената ми политика, щях да наредя да го набият и изгонят от служба при мен.

— Значи така искате да постъпи Властта на Десетимата с мен? — усмивката се беше махнала от устните на Чардън Шир и погледът му беше леден.

— Не бих дръзнал да говоря от името на държавните си водачи. Ако можех обаче, бих поискал от вас определени неща, преди да се върнете в Кальо.

— И какво бихте поискали?

— Официално да се откажете от претенциите на Кальо към Пограничните земи и да се съгласите да се включите с Дара в наказателна експедиция в Кайт, за да може най-сетне тази страна да се държи като покорна провинция.

— Това би означавало война.

— Не наричам война усмиряването на разбойници, които наричат себе си „държава“, но ако предпочитате този термин, така да бъде.

— И ако не се отзова за такъв поход? Властта на Десетимата изобщо не са ми намеквали за подобно нещо.

Тенедос го гледаше в очите, без да мигне, и не отвърна нищо. Чардън Шир първи отклони погледа си.

— Боя се, че лекият ни разговор задържа опашката — каза калиецът. — Може би ще е добре да си уредим среща, за да продължим тази беседа, преди да напусна Никиас.

— Цялото ми време е на ваше разположение — Тенедос се поклони и отстъпи встрани.

Дребният мъж отново прошепна в ухото му и аз се поклоних сдържано.

— Вие сте човекът, който е спасил чародея Тенедос, така ли?

— И той — мен.

— Пазете го добре, капитане — каза Чардън Шир. — С магия не разполагам, но мога да предскажа, че човек като него винаги ще флиртува с опасността.

— Благодаря за съвета, сър — и отстъпих встрани.

Очите на Чардън Шир блеснаха, щом погледна Маран.

— Контесо — поздравя я той след представянето. — Вие сте най-великолепното същество, което съм видял досега в Никиас. Благодаря ви, че ме почетохте с присъствието си.

Маран отвърна с реверанс и отидохме при Тенедос, който бе застанал на няколко крачки встрани. Расена сияеше цялата и не изглеждаше разстроена, че не са я заговорили.

— Виждате защо го обичам — каза тя, без да я питат. — Дребничкият ми магьосник е готов да отстоява всичко, в което е убеден.

Тенедос изглеждаше смутен от думите ѝ. Очаквах да отговори, но той само погали замислено брадичката си.

— Знаете ли, онзи дребния, когото Чардън Шир е довел със себе си. Като жива папка с досиета е. Интересно. Изключително ценен в моменти като този, когато се срещаш с непознати, но възпитанието налага да ги познаваш.

— Сигурно можете да обучите Кутулу — казах аз.

— Не — отвърна Тенедос. — Той ще има други, по-важни задачи. Човек като този на Чардън Шир не трябва да има самоличност, нито душа, освен онова, което господарят му възлага.

Сложи маската си и си спомних какво ми беше казал в Саяна — че не съществува толкова чудовищна личност, от която да не можеш да научиш нещо.

— Е, след като встъпителният сблъсък приключи — каза той, — дали да не се позабавяваме, въпреки че танцувам малко трмаво? О, да. Още нещо, Дамастес. Готов съм да сложа на масата десет жълтици срещу едно копче от офицерската ти куртка, че изобщо няма да бъда поканен на разговор с Чардън Шир.

Ухилих се.

— Сър, само защото съм капитан не значи, че съм глупав. Никакъв облог.

— Лошо. Много обичам леките победи.

Тенедос се поклонил на Маран и поведе Расена към дансинга.

Хванах Маран за ръката и ги последвахме.

Маран естествено танцуваше превъзходно. Мен общо взето ме смятат за добър танцьор, но тя знаеше най-новите стъпки, докато аз познавах само по-старите стилове. Тъй че няколко мелодии си седяхме, бърбяхме си и се наслаждавахме искрено на компанията си. Помислих си с лек копнеж, че вече прилича на начало на ухажване, когато двете страни изпитват удоволствие от остроумието на бъдещия любовник, от обаянието и чара му.

Засвириха танц, чиито начални стъпки знаех, поканих я и се понесохме по вълните на музиката.

Тъканта на роклята ѝ беше като коприна на допир, но докато коприната е хладна, тази беше топла, оживяла от краткотрайното заклинание на магьосника.

Ръцете ми леко се плъзнаха от раменете ѝ надолу до кръста и усетих началото на цепнатинката. Жадувах да ги пусна още по-надолу и да стисна дупето ѝ, но проявих благоразумие.

— Дамастес, танцувате по-дръзко, отколкото би позволила една гувернантка.

— Извинявам се на невидимата желязна лейди. Но не и на вас.

— Вие сте безсрамник, сър. Армията ли ви учи на такова поведение?

— Това е нищо, мила контесо. Например има един танц, измислен от войниците от истинския ми дивизион, в далечен Мехул, когато посещават порочните свърталища на Гнилите бардаци, при който мъжът трябва да прегърне дамата много плътно. Разбира се, ние офицерите никога не участваме в подобни показно сексуални забавления.

— Този танц бавен ли е, или бърз?

— Променлив е, и съм виждал някои жени да скачат от пода и да увиват краката си около партньора, а после се извиват надолу, докато косата им докосне пода.

— Доста порочен е, явно — каза Маран. — И определено акробатичен — засмя се. — Не бихме ли шокирали благонравните хора на Никиас, ако изведнъж започнем подобно изпълнение?

— Вероятно — отвърнах, леко замаян от представата. — Но аз поне няма да забележа реакцията им.

— Внимавайте, сър.

Някой ме докосна по рамото, върнах се на земята и се приготвих с неохота да отстъпя Маран на натрапника. Пред мен беше застанал Илиас Мейлбранч.

— Добър вечер, капитан à Симабю.

Кипнах от яд, но си замълчах и отстъпих. Маран изглеждаше объркана, но пристъпи към Мейлбранч, готова да продължи танца с него. Усмихна му се — длъжен бях да призная, че ландграфът притежаваше чар.

— Не, контесо, не ви каня на танц, но благодаря за високата чест — каза той. — Господарят ми желае да побеседва с вас — кимна към мен. — Честта от присъствието на дамата ще ни е необходима за известно време, тъй че, ако ни извините...

Лицето на Маран се изчерви.

— Капитане, не съм сигурна дали разбирам какво всъщност желае този човек, но съм изключително шокирана, че очаква от мен да изоставя придружителя, когото съм си избрала за тази вечер, по покана на неговия господар за някакъв разговор, който се бои да чуете. Разбирам, че го познавате?

— Всъщност... — отвърнах, едва потискайки гнева си, и изписах на лицето си озадачена физиономия. — О, да, сетих се. Извинете ме. Контеса Аграмонте и Лаведан, това е Илиас Мейлбранч. Мисля, че имаше някаква титла... ах да, ландграф.

Мейлбранч се намръщи, а Маран килна леко глава и го изгледа. Преди да успее да отговори на оскърбителната му покана, заговорих с възможно най-вежливия тон:

— Приемете най-покорните ми извинения, ландграф Мейлбранч. Но не можах да ви позная без жълтото ви копринено въже.

Очите на Мейлбранч светнаха от гняв и той рязко се обърна към мен.

— Какво искате да кажете, сър?

Вместо да му отговоря пряко, заговорих на Маран.

— Нашият добър ландграф си има близки приятели по планинските хълмове, а вече и по други места, приятели, които споделят доста необичайни идеи как да се обогатят. Тук няма да си позволя да упомена името им, но спокойно можете да свържете приятелите му с най-големия боклук, какъвто можете да си представите от човек с поведение като неговото.

Мейлбранч стисна зъби.

— Вашето поведение, сър, е точно такова, каквото може да очаква от един селяк. Господарят ми просто реши, че на дамата може да ѝ е приятно в компанията на един джентълмен, вместо с някакъв си наемник от една затънтена варварска провинция, който вероятно е положил клетва за целомъдрие, подходяща за костюма му.

На това можеше да има само един отговор. Щях да избухна, но видях как ръката на Мейлбранч несъзнателно погали дръжката на ножа. Ако го ударех, имаше право да се защити на място с всички възможни средства, а аз бях невъоръжен, макар че ни най-малко не се боях от него. Ако го призовях на дуел, изборът на оръжие щеше да е негов, а той очевидно беше експерт с ножа. Маран също разбра какво може да се случи и гневът ѝ премина в страх.

Не знам откъде намерих сили да се овладея — сигурно Танис или моят бог-маймуна Вачан ми я дариха. Но успех и казах със сравнително спокоен тон:

— Ландграф, знам какво искате да направя, но не мога. Един нуманцийски офицер не може да се дуелира с човек от по-низш ранг.

— Как смеете! Фамилията Мейлбранч може да изреди родословието си хиляда години назад!

— Ако е така, в което се съмнявам, то прадедите ви биха увесили носове, като видят, че потомъкът им се е унизил до ролята на сводник на един лъжеблагородник.

Това свърши работата.

Мейлбранч заяви ледено:

— Значи така? Моят отговор ще бъде на полето на честта. Това приемливо ли е за вас?

Кимнах и го оставихме.

Червеното на гнева позагълхна и се огледах наоколо. За щастие, като че ли никой не бе забелязал или чул разговора, само ни поглеждаха учудено защо продължаваме да стоим в средата на дансинга.

Хванах Маран и се отдалечихме, като се преструвахме, че танцуваме.

— Сега какво ще стане? — прошепна тя.

— Сега ще го убия.

След няколко минути гневът на Маран кипна отново и тя поиска да отиде при Чардън Шир и да му каже в очите каква жалка свиня е.

— Щом желаеш — отвърнах. Подбирах внимателно думите си. — Ще те придружа с удоволствие.

— Не, няма да ме придружиш! Мога да се погрижа за себе си. Освен това сигурно ще извадиш камата на онзи нещастник и ще го наръгаш, и после какво става?

— Ще ме екзекутират, разбира се. Но ще умра щастлив и ще се издигна на Колелото затова, че съм служил на толкова красива жена.

— Престани да се опитваш да ме успокоиш, по дяволите!

— Моля за извинение.

Понечих да добавя, че не аз съм този, който я оскърби, но за щастие си задържах езика зад зъбите. Бяхме сами, в една от градините. Бяхме излезли от балната зала, за да се успокоим, но явно не ставаше. Маран се загледа мълчаливо в нощта. След малко се обърна.

— Не, Дамастес. Аз трябва да се извиня. Глупава съм, да мисля, че ще отида при Чардън Шир. Той ще отрече, че е казвал такова нещо, и тогава аз ще изляза глупачката. Защо, в името на всички адове, винаги вярват на мъжа?

— Не знам. Може би защото мъжът прави законите.

— Добре, но е тъпо и е шибано! — гневът ѝ се връщаше. Роклята ѝ като че ли реагираше на яда ѝ, защото змийските извивки направо кипяха по тялото ѝ.

— Така е.

Не знаех какво да направя — вечерта беше съсипана. Реших, че трябва просто да напуснем, без да се вдига шум. Но вместо да го предложа, я прегърнах нежно и я притиснах до себе си.

Стояхме дълго така, без да проговорим. Дъхът ѝ се учестяваше и успокояваше, докато се мъчеше да се овладее.

— Няма да се разплача — промълви тя до гърдите ми. — Няма да позволя на онзи кучи син удоволствието да види и една сълза!

Вдигна глава към мен и устните ѝ се разтвориха. Целунах я и тя ме целуна пламенно. После се отдръпна.

— Предполагам, че щеше да ми каже колко е очарован от мен и дали желая да го посетя в спалнята му. Не ми направи впечатление на човек, който ухажда дълго жените, които иска.

— Но съм чувала и по-гадни намеци. Синовете на богатите си мислят, че могат да говорят като коняри, когато не искаш да изпълниш всичките им желания, и имат много странни представи какво би могла да желае една млада жена без придружител — на устните ѝ се появи лека усмивка. — Въпреки че никога не съм ги получавала от особа с толкова висок сан като Чардън Шир. Предполагам, че трябва да се чувствам поласкана.

Изсмях се и смехът ѝ беше искрен.

— Чудя се, дали този Мейлбранч се справя добре като сводник на Чардън Шир.

— Сигурно му е продал майка си и сестра си — отвърнах. Не ѝ казах, че знам, че Мейлбранч е много повече от сводник — вече се бях

уверил, че е специалистът на първия министър по най-мръсната работа.

— Ще ти кажа какво ще направим — заяви Маран. — Връщаме се и се забавляваме, и забравяме за калийците. Достатъчно приятно е тук, за да им позволя да развалят всичко.

Точно така и направихме. Чардън Шир и лакеите му ги нямаше, тъй че не беше невъзможно. И ставаше все по-лесно.

Балът щеше да продължи до зори, но малко след полунощ Маран предложи да си тръгнем.

— Представихме се, показах си тоалета и разбрахме, че калийците са свине. Какво повече да правим тук? Боя се, че ако хапна нещо, роклята ми ще се пръсне и ще изскоча от нея.

— Хмм. Колко интересна мисъл. Видя ли онзи поднос с еклерите? Много апетитни изглеждаха.

— Хайде, мой побъркан симабюецо! — засмя се, смъкна змийската качулка от главата си и косата ѝ се изсипа на раменете. Аз също свалих маската си и я последвах.

По пътя към къщата ѝ Маран се беше смълчала. Реших, че се е умислила заради обидата на Чардън Шир, и се постарях да подхвана весел разговор, за да я разсея.

Слязох от каретата, щом спря пред входа, и ѝ подадох ръка. Канех се да ѝ пожела лека нощ и да ида в конюшнията за Лукан, когато тя промълви:

— Капитане, джентълмен ли сте?

— Надявам се, контесо.

— Тогава мога да ви поканя, въпреки че не знам какво да поднеса на такъв заклет въздържател.

— В чест на повода, мадам, ще направя изключение и ще позволя да ми сипете глътка от най-хубавото ви бренди.

— Вие наистина сте милостив човек, сър. Винаги сте готов да помогнете на една отчаяна и смутена девица.

Къщата беше пуста, не се мяркаха никакви слуги, макар че лампите по етажите светеха.

— Предполагам всички са помислили, че ще останем на бала до съмване, и са излезли да си потърсят свои забавления — намръщи се. — Много, много старо бренди. Трябва да е... в нечий кабинет.

Поведе ме нагоре по стъпалата и ме помоли да изчакам.

Стоях в коридора и се чувствах глупаво в оранжевия си халат. След малко тя излезе с кристална гарафа, която проблясваше на светлината на лампите.

— Да помислим. О, да. Знам, че все още не си виждал солариума. Хайде — хвана ме за ръката и ме поведе по стълбището към покрива.

Помещението беше голямо, със стъклен покрив, извит като къшей хляб. Всичко беше в бяло — столовете и масичките от ковано желязо, дори рамките на прозорците. Имаше врата, отваряща се към широка тераса.

Седнах предпазливо на един от изящните столове, а Маран ми сипа бренди и седна на един тапициран шезлонг, който сигурно щеше да се разпадне, ако бях опитал да го използвам.

— Искам да ти благодаря, че ме покани на този бал — заговорих. — Иначе щях да съм един от онези нещастни кавалеристи, които видяхме по улиците, да седя на коня, да се мъча да изглеждам достолепно и да ми замръзва... да ми замръзва...

— Гъзът е думата, която ти се губи.

— Не точно. Но става. Между другото, искрено те поздравявам за езика. Не знаех, че контесите могат да се изразяват така.

— Научаваш се, ако си отраснала в провинцията и яздиш много. Всичките ми коне откликват по-добре на такъв език, отколкото на гукания и разни такива.

— Колко странно. Армейските коне предпочитат да им говориш нежно. Може би непознатото ги кара да се вслушват.

Усмихнах се и тя ми отвърна с колеблива усмивка. За секунда отново се появи онова изражение на невинно същество, очакващо да го накажат. Тя стана и отиде до една от вратите. Взех си чашата и пристъпих след нея.

Отдолу беше реката и дори в този късен час видях светлините на баржи и лодки. Стори ми се, че чух нещо, и открях вратата. Оказах се прав. От водата долиташе тиха музика. След миг видях откъде идва:

по течението към нас бавно се движеше луксозен сал и на него, изглежда, свиреше оркестър.

Стоях много близо зад Маран и надушвах, през парфюма ѝ, който ме замайваше повече от глътката бренди, чистия мирис на косата ѝ.

Тя се обърна, взе чашата от ръката ми и я постави на пода.

— Е, изпечен блъфьор такъв, вече сме далече от любопитните погледи и си осигурихме оркестър като по магия. Искам да го видя този танц от Гнилите бардаци.

Поколебах се, но дързостта на погледа ѝ ме накара да се реша.

— Да върви във всички адове джентълменството — промърморих, а ръцете ѝ ме обгърнаха и тя се разтопи в прегръдката ми. Ръцете ми се плъзнаха надолу по гърба ѝ и, точно както бях копнял, стиснаха дупето ѝ. Тя затаи дъх, кракът ѝ се плъзна между краката ми и се понесохме като един. Дланите ми замачкаха, дъхът ѝ се учести още повече и усетих дори през халата си как набъбнаха зърната на гърдите ѝ.

Членът ми се вкочани до бедрото ѝ и тя се притисна още поплътно. Танцувахме така цяла вечност, след това изведнъж осъзнах, че музиката отдавна е секнала и се чува само в умовете ни.

Тя ме придърпа надолу за целувка. Езиците ни запърхаха един в друг, тя простена и устните ѝ отново се впиха в моите.

След това се отдръпна.

— Да, Дамастес. Сега. Бързо. Ела с мен.

Почти се затича към стълбището.

Не забелязах как изглежда спалнята ѝ, освен че леглото беше широко, приканващо и че чаршафите бяха копринени, но също толкова топли като роклята ѝ. Стаята се огряваше само от пламъка на малкия светилник на нощната масичка.

Прегърнахме се отново, после Маран се отдръпна. Пръстите ѝ зашариха зад врата ѝ. Измърмори отчаяно и аз пъгнах пръстите си под роклята ѝ и дръпнах. Шевът се разпра и тя остана гола.

— Сега ти. Хайде. Побързай. Моля те, побързай.

Изхлузих халата презглава и изритах сандалите настрана. Вдигнах я в ръцете си и паднахме в леглото. Ръцете ѝ се плъзнаха по

гърба ми, тя стенеше и шепнеше името ми. Краката ѝ се повдигаха над моите и ги галеха. Пръстите ми се плъзнаха надолу по тялото ѝ, по най-меката и нежна кожа, която бях докосвал в живота си, гладко обръсната, и намериха очакващата ме влага.

Бедрата ѝ се разтвориха и тя се надигна към търсещата ми длан. Нямахме колебание, нямаше нужда от дългата прелюдия. Преместих се между краката ѝ.

Докоснах клитора ѝ с главичката на члена си и тялото ѝ потръпна.

— О, богове. О, Дамастес. Моля те. Моля те. Вземи ме. Наеби ме, изчукай ме силно, хайде!

Натиснах, срещнах съпротива, изтръпнах за миг от изненада, после натиснах отново, Маран извика от болка — и се забих в нея.

Останах неподвижен за миг, после краката ѝ се повдигнаха, извиха се около бедрата ми и тя се затласка срещу мен, най-напред бавно, после — все по-силно. Пръстите ѝ се забиха в гърба ми. Телата ни се блъскаха, после спрях и усетих как семето ми изригна, след миг тя извика рязко и тялото ѝ потръпна срещу моето.

Хлиповете ѝ бавно заглъхнаха, тя се отпусна и дъхът ѝ се успокои. Но все още бях втвърден, все още бях в нея, обърнах я странично и започнах да се движа, а тя започна да стене и въртопът ни понесе отново.

— Никога не съм го правила — промълви тя след малко и коленичи над мен. — Трябва да ме научиш.

— Ами... първо... — не хапи. Поне не много силно. Използвай езика си. Да. Мм. Точно така. Сега ме поеми в устата си. Опитай се да ме глътнеш — беше моят ред да застана. — Движи главата си нагоре-надолу.

Светът се беше побрал в устните около мен и се движех, а тя се движеше все по-бързо, задникът ми се надигна от леглото, усещах как косата ѝ гали корема ми, ръцете ми се притискаха в тила ѝ и Джаен отново ме пое в прегръдката си.

Накрая пусна члена ми, надигна се и преглътна.

— Благодаря ти, мой мили Дамастес.

— За какво?

— За вечерята. Вкусна е.

Думите ѝ запалиха отново страстта ми.

Тя стана да отиде до банята и погледнах чаршафа. Беше оцапан, но не само от любовни петна. Имаше малко петно кръв от първото проникване. Зачудих се що за странен брак има, после гузно изтласках тази мисъл от ума си, защото тя се върна и понечи да легне.

— Не — станах и я обърнах с лице към мен. — Легни по гръб. Не, не горе. Бедрата ти да останат на ръба. Сега повдигни краката си, докато петите ти се опрат на леглото.

Докоснах коленете ѝ и те се разтвориха подканящо. Плъзнах ръка между бедрата ѝ и я докоснах — беше още мокра от любов. Членът ми се изправи и се плъзнах в нея.

— Сега пусни стъпалата си на пода.

Тя изсъска, изви гръб и започнах да се движа в нея; ръцете ми галеха гърдите ѝ и разтриваха нежно зърната ѝ.

Така и не ни се доспа. Така и не изгубихме свирепото си желание.

Светът беше коприна, пламъчето на светилника и тялото ѝ, движещо се под мен.

Веднъж, в кратък миг на здравомислие, я попитах:

— Ами слугите? Няма ли някой да се окаже с големи уши?

— Не се безпокой за това — отвърна ми с глас, приглушен от възглавницата. — Не съм глупава, нищо, че нямам опит в прелюбодействието. Постарах се всички да разберат, още когато бяха наети, че заплатата им се плаща от Аграмонте.

— Просто попитах. Е, какво да направя сега, след като няма от какво да се безпокоя?

— Същото, което направи преди малко. Само че този път бавно, много бавно, да влезеш целия в мен. Така ми харесва повече. Искам да те чувствам в утробата си.

— Вашето желание е заповед за мен, контесо.

И дупето ѝ отново се надигна срещу мен.

Беше сиво, когато се изсулих през вратата. Намерих конюшнията, където беше вързан Лукан. Той ми изцвили с укор, че съм го оставил оседлан толкова дълго, и за извинение му прошепнах в ухото, че обещавам да го нахраня с най-хубавия зоб.

Замаян като последния пияница, препуснах по улиците на града. Зората изгряваше златна над Никиас.

18. ОСТРОВЪТ НА КОСТИТЕ

Успях да избегна дневните дежурства, но бях спал само два часа, когато пиконосец Карджан ме събуди.

— Знам, че казахте да не ви безпокоя, сър. Но отвън има пратеник, много е настоятелен.

Станах замаян, навлякох един халат и заварих отвън чакащия ме — беше облечен съвсем невзрачно. Подаде ми плика и го разкъсах. Писмото гласеше:

Уважаеми капитан а Симабю,

Ще забележите, че изпращам това писмо по един обикновен слуга. Не желая да Ви обидя, но искам да съм сигурен, че ще можем да разрешим противоречията си задоволително, без външна намеса.

Въпреки че моят господар Чардън Шир не се интересува много как ще умре един арогантен нуманцийски офицер, разбирам, че сте обвързан от някои условности, от вашите армейски правилници до несъмнения страх от Властта на Десетимата, които със сигурност не биха одобрили нашата среща.

Тъй като в Никиас не разполагам с приятели с необходимия ранг, надявам се да ми простите донякъде унизяващия начин, по който уреждам проблема, като изпращам това писмо по обикновен простосмъртен, вместо по човек, който е равен на положението ни, и предлагам да го уредим пряко.

Но двамата нямаме нужда от посредници, които да уговорят нещата. Ако това предложение е удовлетворително за Вас, окажете ми, моля, честта да

изпратите по този човек своя отговор, предлагащ условията и мястото.

Ландграф Илиас Мейлбранч

Калиецът имаше основание. Наредих на слугата да изчака и надрасках отговора. Заявих му, че съм съгласен и че, разбира се, можем да постигнем почетно и за двамата споразумение.

Условията ми бяха прости: щяхме да се бием призори, след четири дни; мястото беше Островът на костите, малко островче на три мили над града, рядко използвано от джентълмени, за да решат спора си; най-сетне, изборът ми на оръжия бяха меч и кама, еднаквите мечове щяха да се осигурят от мен, а ножовете всеки от нас имаше право да си избере лично.

Знаех, че последното щеше да го изненада и зарадва, защото създаваше впечатление, че подценявам силата му. Ала си имах една малка тайна, която той не знаеше.

Запечатах писмото, връчих го на пратеника и той докосна челото си с пръсти и си тръгна.

Изведнъж се събудих напълно и казах на Карджан да направи чай и да ми приготви баня. Докато действаше, забелязах как мята любопитни погледи към мен и му обясних какво предстои. За нощта, прекарана с Маран, премълчах, но подозирах, че си е направил очевидните заключения. След като човек не може да е герой в очите на личния си слуга, също толкова невъзможно е да скриеш някоя тайна.

— Без секунданти, сър, или някой свидетел, какво ще попречи на калиеца да извърти някоя мръсотия?

— Нищо. Длъжен съм да приема, че ландграфът е благородник.

— След Кайт и след товиетите, и онова, дето стана при оттеглянето, още ли мислите така за Мейлбранч?

— Нямам друг избор, нали?

Карджан измърмори нещо, което отказа да повтори малко по-силно, след като го помолих, и поиска да го извиня, за да приготви банята.

С Маран не се видях преди дуела, избягвах също така и Тенедос. Бях съвсем сигурен, че ако научи за проблема, ще се опита да го използва политически и да навреди по някакъв начин на Мейлбранч,

както и на господаря му. Междувременно щеше да спаси и живота ми, но това бе последната ми грижа. Когато си помислех за калиеца, изпитвах само нажежена до червено омраза. Знаех, че е погрешно, неморално — не защото човек, който се е съюзил с удушвачите на Так, заслужаваше милост — а защото гневът не е добър мотив за бой. Накрая стигнах до състояние на хладно равнодушие и бях горд със себе си.

Изпратих учтиво писмо до Маран, в което ѝ благодарих за това, че е позволила да я придружа на бала. Мислих дълго и много упорито как да изразя чувствата си, но се уплаших, че писмото може да попадне в ръцете на съпруга ѝ. Накрая добавих, че нощта ми е дала спомени, които никога няма да умрат. Искаше ми се да съм по-умен, но нищо повече не можах да измисля. Надявах се, че ще разбере.

Цял ден не получих нищо, след което от къщата ѝ пристигна пратеник и ми донесе плик.

Писмото беше неподписано. Съдържаше само час, ден и адрес. Датата беше по обед, един ден след насрочената ми среща с ландграф Мейлбранч, и един ред отдолу, уточняващ на кого да се предаде бележката. Успях да мина по въпросната улица, докато носех една депеша на домин Леар в двореца, и видях, че срещата ни ще е в един от най-люксоznите ресторанти в Никиас. Не знаех дали да приема това като добра или лоша поличба.

Единственото, което ми оставаше, бе да преживея малкото дни до срещата ми с Мейлбранч.

Може би трябваше да се въртя неспокойно в леглото в нощта преди дуела, но не беше така. Хапнах малко, от страх, че мога да получа рана в корема, помолих се кратко на Танис и Паноан, след като по странен начин щях да защитавам честта на Никиас, и си легнах рано. Умът ми настояваше да планира утрешния ден, но не му позволих. Баща ми ми беше казвал, че едно от най-лошите неща за един войник е да се опитва да определи хода на един бой — така ще изпрати към тялото си преждевременни послания, на които то ще се опитва да се подчини, докато врагът ще извърши нещо съвсем неочаквано.

Когато пиконосец Карджан ме докосна по рамото, се събудих, измих се и бързо се облякох. Лукан и черният кон на Карджан бяха оседлани пред казармата. Карджан беше взел сандъчето с двата меча, които бях заел от оръжейната, оръжия с обхват, тежест и баланс подобни на това, което предпочитам, а това беше още едно малко предимство.

Ножът ми беше с леко и дълго острие, почти педя и половина, остро като бръснач от едната страна и някъде до средата от върха на другата. Имаше жлеб за палеца под дръжката, което го правеше по-удобен, отколкото предполагаше дължината му.

Бях забелязал, че ножът на ландграф Мейлбранч е с дължина около педя, което щеше да му осигури предимство — по-късото острие винаги е по-опасно при боя с ножове. Но не смятах да се бия като уличен главорез.

Уличките в гарнизона бяха пусти, ако не се брояха постовете. Отговорих на вика им и ме пуснаха да изляза. Бях пресметнал точно времето, така че щяхме да пристигнем на мястото на дуела малко преди разсъмване.

Щом излязохме от Никиас, Лукан поиска да затича в галоп, обзет от радост, че сме на открито, но го задържах. Откъм реката лъхаше предутринен вятър, понесъл миризмите на дивата природа. Вдишах дълбоко и оставих въздухът да изпълни дробовете ми. Въпреки че реката, покрай която яздехме, беше блатясала, все пак миришеше по-свежо от всичко, което може да вдиша човек в един град.

Островът на костите се наричаше така, защото речното течение непрестанно изхвърляше на него дървета и клони, плавеите избеляваха с времето и брегът му все едно беше осеян с великански скелети. Дълъг е едва около миля, с няколко дървета, а в средата има открит пясъчлив терен, обкръжен от храсталаци, идеално място за двама мъже, които не желаят да им се пречи да си решат противоречията. Реката наоколо е достатъчно плитка, за да може кон да я прегази навсякъде, така че не е нужно да се търси брод.

Лукан зашляпа през водата и се наведох ниско, докато се измъкнем през храстите на голия терен. Ландграф Илиас Мейлбранч вече беше там, вързал коня си за едно от дърветата. Беше сам, както се бяхме разбрали. Слязох, вързах Лукан и взех от Карджан калъфа с оръжията.

— Можеш да ме изчакаш на пътя. Ако не се върна до един час, казах ти какво да направиш.

Карджан не гледаше мен, а калиеца. Зъбите му блеснаха в хищна усмивка в брадата му.

— Да, сър. Знам какво ми заповядахте — отдаде чест, обърна коня си и си тръгна.

— Добро утро — поздравих Мейлбранч.

— Добро да е.

Отворих калъфа, сложих го на земята и се отдръпнах. Той вдигна мечовете поред, премери ги, провери баланса и гъвкавостта и замахна по няколко пъти.

— Ще използвам този.

Взех другия и отидох до центъра на поляната. Мейлбранч ме последва. Избрах си добро място и се обърнах. Мейлбранч огледа терена и се измести вляво, на около десет стъпки разстояние.

— Бием се, щом слънцето се появи — казах.

— Съгласен.

С всяка секунда ставаше все по-светло. Напрегнах се и задишах дълбоко, от дъното на дробовете, както ме бяха учили.

Бях вдишал няколко пъти, когато изведнъж от храста точно зад мен някой извика, издрънча стомана, после се чу писък и след него — три тъпи изтупвания като от брадва по гнило дърво. Мейлбранч подскочи от изненада и ножът му се плъзна в ръката.

От укритието изхвърчаха четирима конници. За миг си помислих — измяна! После видях, че първият е Йонджи. Другите трима не познавах.

Четиримата препуснаха към нас и Мейлбранч застана в гард, но те дръпнаха юздите малко преди да го стъпчат.

Кипнах от гняв. Какво ставаше, по дяволите? После видях, че Йонджи стиска една отрязана глава за косата. Хвърли я в пясъка пред краката на Мейлбранч. До нея тупнаха още две, хвърлени от войниците с него.

От другата страна на поляната към нас подкара в тръс четвърти конник — Карджан.

— Извинете, сър. Но някои заповеди имат предимство пред други.

Видях слънчевата дъга над дърветата, но никой освен мен не обърна внимание. Бях напълно объркан, но после видях лицето на Мейлбранч, потъмняло от гняв... и още нещо.

— Приятелите ви трябва да се научат да си пазят гърба — извика му Йонджи. — Ако бяха в моите планини, нямаше и час да живеят.

— Предупредих ви, сър — подхвърли Карджан.

Вече беше ясно. Това, че изобщо бях очаквал калиецът, човек, отдал се на сенките и тъмните коварства, да прояви някаква доблест, си беше пълна тъпотия. Загриженото му писмо, че трябва да пазим срещата си в тайна, беше чист капан. Познах две от главите — бяха на двамата телохранители на Чардън Шир на бала. Явно главорези, подчинени на Мейлбранч.

Калиецът изруга, вдигна меча си и двама от приятелите на Йонджи насочиха късите лъкове със стрели, изпънати до острието.

— Капитан а Симабю, вие ни казвате кога да го убием — извика Йонджи.

Трябваше да махна с ръка и да го понижат на място. Това щеше да спаси живота на много хора и да ми спести много скръб. Но не го направих. Дори и сега, когато съм вече много по-стар и по-корав, не мисля, че щях да мога да дам тази заповед.

— Не! Той е мой. Ландграф Мейлбранч, слънцето изгря. Имахме споразумение. Пригответе се, сър.

Мейлбранч се ухили злобно и тръгна към мен.

— Ако ме убие, е ваш — извиках през рамо.

Усмивката му се стегна и той заприлича на озъбен хванат в капан чакал.

Забелязах как подхожда към мен — с меча в обичайната стойка за атака, но ножа го държеше с върха надолу, прилепен до бедрото. Точно както се надявах. Наистина се биеше като кръчмарски побойник.

Малката ми тайна беше в това, че се бях тренирал в бой с меч и кама — много тайна дисциплина. При този стил камата се използва за парирание и служи за удар само когато двамата противници си влязат близо, за да се възползваш от откриването или да нанесеш последния удар.

Мейлбранч замахна лъжливо и докато парирах, скочи встрани и ножът му се стрелна напред. Беше много бърз, но точно тази атака

очаквах, така че замахнах с камата си към китката му и отново влязохме в гард.

Той се завъртя надясно, опитвайки се да заобиколи гарда ми, и аз се обърнах с него, след това отстъпих встрани и мечът ми замахна към гърлото му. Мейлбранч дръпна главата си назад, но острият връх на оръжието ми перна бузата му и русата му брада почервеня.

Той изпъшка от болка, замахна и едва успях да избегна острието — разпра ризата ми.

Продължи в непрекъсната атака; мечовете ни опряха дръжка в дръжка; парирах ножа му с камата си. Опита се да ме удари с коляно в слабините, но се обърнах, фраснах го в рамото с дръжката на камата и отскочих назад, но не достатъчно бързо, защото ножът му ме перна през ребрата.

Пяскът между нас се завихри и го блъсна в лицето. Калиецът изрева от болка, олюля се и падна заслепен.

Чух как Карджан извика: „Убий я тая шибана свиня!“ Но не помръднах от мястото си. Усетих някак, че вятърът е изпратен.

Мейлбранч потърка очи, опита се да се изправи и се чу глас:

— Не мърдай, калиецо, и остави оръжията си на земята. Не го ли сториш, ще те убия на място. Подчини ми се, и ще останеш жив.

Гласът, разбира се, беше на ясновидеца Тенедос.

Мейлбранч зяпна и изпълни заповедта. Залази назад и очите му се разшириха от страх.

— Само една е причината да позволя да останеш жив, ландграф Илиас Мейлбранч, и тя е, че не искам да опетня репутацията на капитан à Симабю. Той е не само приятел, но много важен за мен и скоро ще стане също толкова съдбовно важен за всички нуманцийци.

— Повярвай ми, ти и онова псе, твоят господар, ще съжалите, че злодеите ви не можаха да го убият, защото Кальо ще плувне в кръв поради неговите дела в близкото бъдеще, бъдеще, което виждам съвсем ясно — продължи гласът. — Сега стани, остави оръжията си там, където са, иди при коня си и да те няма. Не поглеждай назад, защото иначе жалката ти орис няма да чака и миг повече.

Мейлбранч, с мъртвешки преbledняло лице, без да обръща внимание на капещата кръв, изтича при коня си, развърза юздите, метна се на седлото и препусна в бесен галоп.

Гласът на Тенедос се чу отново, но този път почти като шепот:

— Капитан а̀ Симабю, щом се върнете в града и превържат раната ви, се явете в покоите ми!

— Ти си идиот!

— Да, сър.

— Ти си пълен тъпак!

— Да, сър!

— Смятах, че приказките, че главите на симабюйците са дебели като пънове, са лъжа, но вече се замислям! — кипеше Тенедос.

— Да, сър.

Стоях мирно.

— Чух за случая едва снощи, от Йонджи, така че имах време само колкото да направя заклинание и да се надявам, че ще те спаси от собствената ти глупост.

— Какво, в името на който там бог си си избрал, си въобразяваш? — продължи той. — Нима си въобразяваше, че ще можеш да убиеш първия помощник на Чардън Шир? Който, както вероятно не знаеш, вчера беше назначен за посланик в Никиас? Ще го убиеш, без главата ти да се изтъркаля в канавката?

— Сър, той самият поиска дуела.

— Винаги ли трябва да правиш това, което искат да правиш?

— Беше въпрос на чест.

— Честта лесно може да се възмезди и без мечове! — сопна се Тенедос.

— Не беше моята, а... на друго лице.

Тенедос престана да крачи напред-назад и ме зяпна.

— Да не би да е контеса Аграмонте и Лаведан?

Не отговорих.

Гневът му изчезна.

— Разбирам — каза той замислено. — Тъй като си джентълмен и няма да ми отговориш, няма да те разпитвам докъде е стигнала връзката ви, макар че въпросът ми би бил продиктуван не толкова от похотливо любопитство, колкото от политика. Нито ще си позволя да ти давам съвети какво да правиш или да не правиш по отношение на контесата. Допускам, че знаеш колко влиятелен е съпругът ѝ. В името

на всички богове, Дамастес, много е трудно да те опазя жив достатъчно дълго, за да си изпълниш обещанията към мен!

— Да, сър. Но не аз бях този, който дръпна Чардън Шир за брадата, каквато няма.

— Вярно. Не беше ти. Но онова беше пресметнато, а не като... като твоето — Тенедос седна и потърка замислено чело. После стана отново.

— След петнайсет минути имам занятие с няколко домина: ще им обяснявам как магията с времето може да им помогне да спечелят битките, така че ще ме извиниш. А, да — отиде до бюрото и извади кожена кесия. — Има достатъчно злато, за да заведеш някъде няколко твои добри приятели, да ги напиеш хубаво и да си изплатиш един много голям дълг.

— Благодаря, сър, не. Имам си достатъчно пари. Ако не стигнат, ще си заложа сабята.

— Добре. Да смятаме, че този донякъде достоен за съжаление епизод е приключил. Но гледай да не се мотаеш по тъмни места в срещи с хора с недобра репутация повече, отколкото се налага. Не знам къде ще мога да ти намеря заместник.

Исках да попитам Тенедос точно какво място предвижда за мен, но се съмнявах, че държа да чуя отговора. Отдадох чест и излязох. Трябваше да наемам кръчма.

Йонджи ме сграбчи за тила и ме придърпа към себе си. Думите му бяха завалени, защото беше пиан. Самият аз не бях много по-добре. Макар че се бях задържал само на няколко брeндита, обичайната ми трезвеност в случая не помагаше никак. Карджан се мъчеше да убеди кръчмарското слугинче, че всъщност изобщо не иска да спи само, а тримата приятели на Йонджи, доста съмнителни и опасни приятелства, които си беше създавал при обиколките си на курвенските бардаци в Никиас, пееха балада. Всъщност — три балади: никой от тях не можеше да разбере ревовете на другите.

— Знаеш ли, нуманциецо — рече Йонджи. — Мисля да се лепна за тебе.

— Какво, да не си влюбен?

— Не ми се прави на хитрец. Говоря сериозно.

— Добре. Говори сериозно.

— Знаеш ли защо?

— Не знам.

— Щото ти шше станеш генерал, а никога не съм се забърсвал покрай генерал.

— Вачан да благослови думите ти.

— Не знам дали е владо... благословия. Но не ме остави да довърша. Ти или шше станеш генерал... или шше те убият, докато правиш няк'ва глупост, и накрая ще стане една легенда или нещо такова. Обаче все едно. Искам да видя какво ще стане.

Йонджи напълни чашите ни, докато прелеят върху масата.

— Сега, това го изпий до дъно. Не пиеш както се полага на генерал.

Потреперих и се подчиних.

На другата сутрин съжалих, че Мейлбранч не ме уби. Карджан беше в по-добра форма, но той да върви по дяволите — не му се налагаше да се среща с красива контеса по обед. За щастие, бях се разбрал с адютанта да съм свободен от дежурство, за да изпълня уговорката си с Маран.

Изпих три-четири кани вода, навлякох си спортната униформа и се затърсих към плаца. За четири обиколки повърнах три пъти, отидох в ескадронната къпалня, стоях на пара половин час, след което скочих в най-студения басейн.

Отидох в столовата, уговорих готвачите за кисел плодов сок и три яйца, разбити на омлет с най-лютивите подправки. Ударих отгоре едно котле горещ билков чай и вече имах нищожен шанс да доживея достатъчно, за да мога да се видя с Маран.

Връчих юздите на Лукан на слугата и влязох в ресторанта. Бях решил, че ще е най-добре да се явя облечен в мюфти — униформата на Шлемовете твърде много изпъкваше за случая. Подадох поканата на Маран на портиера и той се поклони.

— На горния етаж, сър. Третата врата. Заповядайте ключа.

Качих се по стълбите. Бях почти сигурен, че никой от гостите на ресторанта не ме е видял. Започнах да подозирам, че репутацията на това заведение се основава на нещо повече от кулинарни умения.

Почуках на вратата и вкарах ключа, а отвътре се чу звънък смях. Влязох.

Стаята не беше голяма, но таванът беше висок. В другия край имаше още една врата. В средата беше поставена маса. Покрай двете стени имаше дивани, широки колкото легла, и до едното на стената беше монтиран рафт, отрупан с бутилки. Килимът под ботушите ми беше мек и толкова дебел, че можеше да послужи за дюшек.

На единия диван, с отворена бутилка вино и купа с лед между тях, седяха Маран и някаква непозната. Щом влязох, двете станаха.

— Аха, това значи е нашият храбър капитан — каза непознатата. Поклоних се.

— Дамастес — каза Маран. — Това е най-добрата ми приятелка, лейди Амиел Калведон.

Дори за склонния ми към предубеждения поглед лейди Калведон не отстъпваше по чар на Маран. Беше по-висока и макар и по-слаба, имаше по-големи гърди, които изпъкваха от дълбокото деколте на селската копринена риза, стигаща до средата на бедрата ѝ. Имаше съвършени крака на танцорка. Черната ѝ коса се спускаше до раменете на къдреци се вълни.

— Амиел се съгласи да ни направи огромна услуга.

— О?

— Аз съм вашата „престилка“ — каза дамата. Гласът ѝ беше зноен. Оглеждаше ме съсредоточено и почти се изчервих, за първи път разбрал как се чувства хубава жена, влязла в стая, пълна с мъже. Имах чувството, че всеки момент ще ме помоли да си смъкна панталоните, ще извади метър и ще премери колко ми е дълга патката.

— Дамастес — продължи тя. — Дамастес Хубавеца, така смятам да ви наричам.

— Много благодаря, лейди.

— Предвид това, което правя за вас, и ужасното накърняване на репутацията ми, което ще ми струва, би трябвало да ме наричате Амиел — вдигна чашата си — аз стоях наред стаята объркан, — пресуши я, наведе се, целуна Маран по устните, после вдигна кожената торба до краката си и отиде до другата врата. — До четири часа ще съм невидима, дечица. Тъй че позабавлявайте се.

И излезе.

Маран се изкикоти. Забелязах, че бутилката с вино е преполовена, а бузките ѝ са леко зачервени. Беше облечена скромно, в плътен клин за езда, широка пола над него и широка блуза. Беше си свалила ботушите и те лежаха на пода, с жакета и шала ѝ до тях.

— Ще ми обясниш ли какво става?

— След като ме целунеш.

Вдигнах я в прегръдката си и устните ни се впиха, езикът ѝ се плъзна около моя. Продължи много дълго.

Най-сетне се отдръпнах и казах задъхано:

— Ако това продължи повече, така и няма да чуя обяснението. Какво е „престилка“? И какво правим с репутацията на лейди... на Амиел?

— Всъщност нищо. Хайде. Свали си жакета, налей си вино и седни. Тук, на дивана. Облегни се и ме остави да ти сваля ботушите.

Подчиних се.

— Но какво ще каже сервитьорът? Предполагам, че ще има сервитьор.

— Когато дръпна това въженце на звънеца, но не преди това. А при сумата, с която съм наела тази стая, можем да правим каквото си поискаме, една дума няма да каже.

— Все пак не ми каза какво е „престилка“.

— „Престилка“ е жена, която прави компания на друга жена, която я прикрива, когато има любовна връзка, така че съпругът на първата жена да не заподозре нищо. Амиел, с която сме много близки — тя е първата жена, с която се запознах, като дойдох в Никиас — прави нещо повече от това. Пусна слух, че е лапнала ужасно по един определен млад офицер. Толкова е лапнала, че иска да прекара всяка възможна минута в компанията му.

— Тоест изведнъж се оказва и моя приятелка. Но какво ще стане с репутацията ѝ?

— Това не я притеснява изобщо... нито съпруга ѝ. Двамата си имат свой живот и изглежда, са доста щастливи от това.

Бях чул, че подобни неща са обичайни за висшите кръгове в Никиас, но това бе първото доказателство.

— Разбирам. Добре, но тази измислена връзка... В смисъл, как ще се отрази на моята репутация?

Маран се изсмя.

— Чела съм достатъчно за кавалеристи, така че не ми пробутвай тия номера.

Отпусна се на дивана, протегна се сладострастно, изви гръб и гърдите ѝ щръкнаха гордо.

— Този ресторант се гордее не само с интимността, която предлага, но и с това, че може да приготви всякакво блюдо, което може да пожелае човек. А, менюто е на масата.

— Вече знам какво искам да ям.

— Така ли?

Вдигнах крака ѝ над главата си и го поставих на дивана, после пъхнах два пръста под блузата ѝ, намерих връзката на клина ѝ, развързах я и прошепнах:

— Теб.

Смъкнах трикото и тя повдигна бедрата си. Хвърлих го долу, вдигнах блузата ѝ и оголих гърдите ѝ.

— Няма ли да ме оставиш да се съблека? — промълви тя.

— Може би след това — отвърнах и зъбите ми леко ухапах зърната ѝ, после езикът ми пробяга надолу по плоския ѝ корем към смачканата пола, над обръснатата гладкост и в нея, докато краката ѝ обгръщаха раменете ми.

Този ден не обядвахме. Тръгнах си точно в четири.

Същия ден направих интересно откритие. Тогава, а още повече сега, избягвах алкохола под каквато и да е форма. Но бях открил, че един махмурлук може да направи мъжа способен, извинете ме за твърде неделикатния израз, да ебе като пор.

Тъй че връзката ни започна не на шега. Маран се гмуркаше в нея с не по-малка жар от моята. Дотогава бавно започвах да се побърквам от скука, но сега бях много благодарен, че нямам сериозни задължения в казармата. Опасявам се, че тренировките, които бях започнал с моите Сребърни кентаври, моите Оловни тъпаци, почти престанаха. Не че хората възразяваха — върнаха се с най-голямо удоволствие към ленивото си ежедневиe. Предполагам, че е трябвало, а сигурно трябва и сега да се срамувам от кръшкането си. Но при Шлемовете това като че ли беше без значение.

Дълбоко бях благодарен за помощта на Амиел, тъй като никога дотогава не бях изпадал в подобна ситуация, а вече бях разбрал колко малко са местата, където една омъжена знатна дама, държаща на доброто си име, и нейният любовник да могат да останат сами, дори да са заедно съвсем невинно, без да започнат приказки.

Започнах да харесвам Амиел и се уверих, че наистина е вярна приятелка на Маран, въпреки че от време на време ме оглеждаше много внимателно, като при първата ни среща, макар да не правеше никакви намеци. Не харесваше съпруга на Маран и понякога го наричаше Стария бронзов задник, заради обкова на товарните му кораби. С Маран се държеше като с по-малката си сестричка, все още неопитна и беззащитна, а с мен — почти като със свой любовник и съконспиратор. При това продължаваше да ме нарича Дамастес Хубавеца й беше досадно, когато и други хора започнаха да го използват. Маран обаче го намираще за много забавно.

Но не можехме да очакваме, че Амиел ще ни прикрива непрекъснато. Станахме експерти в намирането на ресторанти и ханове като онзи в първата ни любовна среща. Но още по-хубавото беше, че Птичето време — пролетта — беше в разгара си и можехме да излизаме поотделно извън града и да се срещаме на уговорено място.

Намирахме си великолепни местенца, където да сме насаме, от копторчета покрай речния бряг до някой изоставен замък, заровен дълбоко в горите, замък, чието съществуване отдавна е забравено, или обрасли с мъх сенчести долчинки. Намираха се места дори и в града, включително една прелестна розова градинка в парка Манко, за която като че ли не знаеше никой освен нас.

Срещяхме се предимно денем, тъй като нощните срещи бяха много по-трудни. Въпреки че конт Лаведан отсъстваше често, не исках да посещавам имението им, колкото и да ме убеждаваше Маран, че слугите няма да проговорят. Естествено не можеше да ме посещава в казармата, понеже това не само беше против правилата, но и дърдорковците, които си въобразяваха, че са армейски офицери, щяха да разпространят клюката из цял Никиас само за час.

Беше сладко време, беше медено сладко време, време, което ми се искаше да спре и да остане така завинаги.

Но и двамата знаехме, че ще свърши.

Великото събрание се провали. Стенните прокламации съобщиха, че били обсъдени „важни неща“ и че щяло да има нова среща „в близко бъдеще“. Държавните глави си направиха прощалния банкет и се разделиха, уж много сърдечно.

Но по улиците се говореше, че конференцията минала много остро и завършила с пълен провал.

Тенедос знаеше повече подробности — предполагаш, че ги е научил от Махал или от Скопас. Както се очакваше, проблемът се оказал Чардън Шир, който се държал все едно, че е равноправен член на Властта на Десетимата, а не техен подчинен.

Нещата стигнали до кулминацията, когато Махал, явно под натиска на Тенедос, настоял да се обсъди въпросът със суверенитета на Пограничните земи. Чардън Шир заявил, че тъй като имало исторически прецедент тези земи да са анексирани от Кальо, това било неговото предложение за подобряване на ситуацията.

— Това със сигурност би ги усмирило веднъж завинаги — добавил той.

Барту се хванал в капана и попитал защо.

— Защото ако един силен мъж наложи закона над онези диваци и го укрепи с цялата военна сила, с която разполага, проклетите планинци ще престанат да са трън в петата на Нуманция, какъвто са вече от много поколения — Чардън Шир натъртил на последното и Барту заръмжал от яд.

След това Чардън Шир заявил, че Властта на Десетимата би трябвало да се замисли над онова, което безпокои другите провинции вече от години — защо тази велика държава трябва да се управлява само от хора, произлизащи от Никиас?

Фейръл кисело попитал дали Чардън Шир има някаква по-добра идея и Чардън Шир заявил, че има и че тя е много проста: Властта на Десетимата трябва да се промени незабавно, така че представителите ѝ да са от цяла Нуманция.

Тенедос допълни, че почнали да си крещят какви ли не обиди.

— И какво означава това? — попитах.

— Означава, че Чардън Шир ще си се прибере и ще го посрещнат възторжените възгласи на сънародниците му. В техните очи той вече стои високо над глупаците в Никиас. Ще започне бързо да

усилва войските си и вероятно да сключва съюзи с някои провинции, който не харесват особено Никиас и Властта на Десетимата.

— Война?

— Не чак. Но ще има гранични инциденти, които ще оправдаят Чардън Шир за това, че прави армията си все по-голяма. После... после ще реши да тръгне на запад.

Но Тенедос грешеше. Чардън Шир се оказа много по-ловък стратег.

Погледнах бегло голямата картина и се канех да я подмина, когато Маран каза:

— Е?

Огледах картината по-внимателно. Не знаех какво се очаква да кажа. Изобразяваше голяма къща, замък по-скоро, на скалите над някаква река. Къщата беше от камък и преброих пет етажа, над тях — покрив с амбразури. Откъм реката се издигаха четириъгълни кули, а по-навътре в сушата се виждаше още една по-малка кръгла кула.

Вдясно имаше горист парк с фигури на конници сред дърветата, а вляво от покривите на малко селце се виеше дим. Реката пред къщата беше спокойна и по нея плуваше малка лодка, с един мъж с ливрея на веслото, а при носа — младо момиче, облечено в розово. Опитах се да се пошегувам.

— Онзи, който е построил това, сигурно е имал много гузна съвест. Или много силни врагове.

Маран се изкикоти.

— Всъщност и двете. Но внимавайте с думите си, сър. Погледнете по-внимателно табелката.

Приблжих се и примижах от неудобство — за пореден път си бях отворил устата, преди да съм разбрал какво става. Месинговата табелка гласеше:

ИРИГОН, СЕДАЛИЩЕ НА ФАМИЛИЯ
АГРАМОНТЕ
ЗАЕМКА

Едно е да имаш представа колко богат е някой, съвсем друго — да се изправиш пред реалността. Въпреки че знаех за огромното богатство на Аграмонте и бях виждал къщата на Маран в Никиас, бях зашеметен, че виждам такова огромно здание, принадлежащо само на една фамилия.

Маран почука с пръст по момичето в лодката.

— Това е майка ми. Картината е нарисувана малко след сватбата ѝ с баща ми. Била е само на четиринайсет години.

— Там ли си отраснала?

— Да. Макар че понякога ходех и в някои от другите ни имения.

Отново се удивих и се учудих колко ли хора са били нужни, за да се построи такова чудовище.

— Сигурно е било много интересно. Някакви семейни призраци?

Маран, в една от характерните ѝ внезапни промени в настроението, които бях започнал да се уча да приемам, изведнъж стана сериозна.

— Интересно? Да, това е подходящата дума за учтива компания. Мислех, че е по-скоро ад.

Взря се в картината и повтори:

— Да. По-скоро ад.

Час по-късно довършвахме останките от обяда си в парка зад музея. Бях направил още едно откритие — никой не си и помисля за незаконни връзки в дворци на културата. Тъй че понякога се срещаме в музеи, галерии или на концерти. След като се уверяхме, че никой не ни е проследил, можехме да се усамотим някъде.

Бяхме се любили страстно в каретата ѝ на път за музея и я желяех отново, но чувствах, че моментът не е подходящ за предложения. Тя винаги проявяваше неохота да говори за семейството си, а след думите ѝ в огромното здание зад нас разбрах защо. Но исках да науча повече.

Докато прибирах приборите в кошничката, тя ме погледна изпитателно.

— Нещо се смълча. Сърдит ли си ми?

— Защо да съм ти сърдит?

— Не знам. Може би заради това, което казах?

— За дома ти ли?

Тя кимна.

— Не съм ти сърдит, любов моя. Можеш да правиш каквото желаш, да изпитваш каквото искаш към семейството си, дори да искаш да ги избиеш. Но ако пожелаеш да ми разкажеш повече, ще те изслушам с удоволствие.

Тя се поколеба, след което започна.

— Всички, изглежда, си въобразяват, че да живееш в замък е едва ли не като вълшебен сън. Но не е. Студен е, а каменните стени ехтят и камините трябва да горят във всички стаи.

— Това си спомням най-много. Студено — сниши глас. — Отвътре и отвън — извърна погледа си от мен, може би се надяваше да я накарам да спре. Но аз мълчах.

— Бях последното дете, а тримата ми братя бяха с много години по-големи от мен. Предполагам, че родителите ми са решили, че са направили достатъчно деца, но никога не ми го споменаха.

— Баща ми... ами, той беше истински Аграмонте. Много строг, много праведен, винаги подбираше изразите си много грижливо, за да не направи неприятно впечатление на околните. Беше мил с мен, но някак отчужден, изнервяше се, щом останех повече време с него, и бързо викаше някоя от гувернантките ми под претекст, че е започнал да ме отегчава. Братята ми бяха, ами — братя. Искях винаги да се мъкна с тях и за известно време, докато бях мъничка, ме търпяха. Но много скоро пораснах, а те си имаха своите интереси и затова правеха всичко възможно да ме отбягват.

— В някои отношения това беше без значение, защото обичаха само да ходят на лов, по търгове и си говореха за реколти, колко некомпетентно е управлението, колко високи са данъците и колко мързеливи са робите — сви рамене. — Типични провинциални господари, с други думи. Когато станах на тринайсет, всичките им приятели се сетиха, че съществувам, и започнаха да се стичат и да се опитват да се пъхнат в гащите ми.

— А майка ти?

— Тя почина — каза кратко Маран. — Три месеца след като се омъжих. Предполагам от щастие, че е успяла да ме уреди с такъв брак.

Запазих мълчание и Маран продължи с неохота:

— Беше дъщеря на друга благородна фамилия, разбира се. Не бяха богати, но не бяха и бедни. Причината дядо ми да поиска да я омъжи за баща ми била, че фамилията им притежавала ивица земя между двете имения. Та това била зестрата, която донесла в брачното ложе.

— Но беше много щастлива, че се е омъжила за Аграмонте. Всъщност беше се превърнала в социалния арбитър на семейството — кои са равни на нас, кои стоят по-долу, кои — по-горе. За нейно щастие последните бяха много малко. Също като баща ми, винаги я интересуваше ролята ѝ в обществото. Когато ухажорите започнаха да ме търсят, тя не ги поздравяваше, преди да е погледнала за имената им в родословните книги, за да се увери, че са достатъчно благородни, за да може да ми бръкнат под полата — направи кисела гримаса. — В провинцията първо се опитват да те изчукат, после, ако не могат да го направят, решават, че трябва да им станеш булка. Тогава те чукат, докато се скапеш с дузина дечица, омръзваш им и започват да си прекарват нощите в слугинските стаи или в града с метреса — замълча и се намръщи.

— Така ли се запозна с любовта?

— Не съвсем. Четях много любовни романи и искрено си мечтаех, че един ден около мен ще има рояк влюбени момци. Просто не можех да разбера как трябва да изглеждат приемливите. Може би трябваше да избягам с първото момче, в което се влюбих.

— Слава на Айрису, че не си го направила.

— Горкият — продължи тя, без да ми обръща внимание. — Беше синът на коларя на баща ми и все още помня широката му усмивка и къдравата му коса. Имаше зелени очи и миришеше чудесно на коне.

— По онова време бях влюбена в конете — обясни тя. — Понякога ми се искаше и аз да съм кон, а след като не можех да си намеря кентавър, трябваше да се задоволя с него.

— И какво стана?

— Майка ми разбра и само след ден семейството им беше изпъдено. По-късно, след като се омъжих, се опитах да разбера какво е станало с него... с тях. Разбрах само, че са дошли в Никиас, и нищо повече.

Маран ме погледна втренчено.

— Нямах нищо против, че ти разказвам това, нали? Никой освен Амиел не е слушал глупавата ми история.

— Защо да имам против? — учудих се. — Трябва ли да ревнувам заради едно момичешко увлечение?

— Защо не? — за миг чувството ѝ за хумор се върна. — Аз ревнувам всяко момиче, с което си бил ти.

— А, ама такива не е имало — заявих благочестиво. — Преди да те срещна бях пълен девственик.

— Добре — Маран помълча за миг. — Предполагам, че като малка съм била за тях като кукла. Всеки искаше да ме облече както той иска, да ме показва къде ли не, но какво исках аз... ами, това беше без значение. Баща ми искаше да изглеждам така, майка ми — да се държа еди-как си, и никой никога не питаше какво иска самата Маран. Нито тогава, нито никога.

— Беше ми студено... и бях самотна. Всъщност никога не съм имала някого, с когото да си играя. Докато бях много малка, можех да щуря с децата на слугите или на робите, но скоро разбрах, че те винаги ме правят кралицата или главната каквато и игра да играем, и то само след като се уверят, че аз искам да играем тази игра. След това, като станах по-голяма, няхах приятели, макар че от време на време ни гостуваха благороднически семейства и можех да си поиграя с децата им — ако имаха деца — погледна ме тъжно. — Да можех да съм повече като теб.

Бях ѝ разказал малко за детството си в Симабю и как обичах да обикалям сам из джунглата.

— Така че четях всичко, което можех — продължи тя. — Особено за градове, и си мечтаех, че един ден ще мога да дойда в Никиас. Веднъж прочетох една поема за някакъв човек, дошъл от черните лесовете, и макар големият град да станал негов дом, студенината на тъмните гори останала у него до сетния му ден. Замислих се дали това не съм аз.

— Готов съм да свидетелствам, че изобщо не сте студена, контесо — това поне събуди лека усмивка.

— Знаеш ли — продължи тя, — никога не съм си мислила, че ще се омъжа, докато не стана.

— Какво искаше да направиш?

— Не се смей. Но по едно време исках да стана куртизанка. Щях да съм млада и красива и всички благородници щяха да ми плащат по една карета, пълна със злато, за да прекарат една нощ с мен, и щяха да искат да оставят грозните си съпруги, но аз просто щях да се усмихвам и да ги оставям да въздишат, отивайки си с прелестен танц.

— Много добре, че не си го направила — казах аз. — Иначе щеше да разбереш, че повечето клиенти на курви са дебели, стари, некъпани и имат, да се изразим така, необичайни вкусове.

Тя ме изгледа и свъси вежди. Беше мой ред да се извиня.

— Както и да е. Просто си помислих нещо... което не беше приятно. Все едно, след като не можех да стана куртизанка, реших да съм много интелигентна и да помагам на философи и крале да стигнат до велики решения.

— Това е истинската причина за събиранията, които уреждам. Предполагам, че по този начин се опитвам да дам нещо на онова бедно самотно момиченце, което вече не съществува — обърна се и видях, че очите ѝ се напълниха със сълзи. Посегнах да хвана ръката ѝ, но тя я отдръпна.

— Но после, както ти казах, пораснах и започнаха ухажванията. Имаше едно момче, което харесвах и чаках с нетърпение да ме посети. Беше си съвсем благороден, но нямаше много пари и един ден той също изчезна. Един от братята ми по-късно ми каза, че баща ми му дал добра сума, за да престане да ми идва на гости.

— Разбираш ли вече какво беше? — почти изхлипа тя.

Този път ми позволи да хвана ръката ѝ.

— Когато станах на шестнайсет, всичко се завъртя като в мъгла. Имаше балове, езда, светски вечери и не можех нито миг да остана сама. Можеше да ми хареса, ако не знаех, че целта е само една: да ме омъжат за най-подходящия човек, който може да намери семейството ми. Подходящ за тях.

— Това продължи година, а после баща ми доведе Ернад — тя въздъхна. — Лорд Лаведан. Помислих си, че майка ми ще умре от радост, че най-после някой „с подходящо положение“ ухажва дъщеря ѝ. Както казах, скоро след това стана точно така. И незнайно как всички блякави младежи разбраха, че въпросът е решен, и изведнъж си намериха други пламъчета, около които да пърхат. Животът ми беше предопределен до сетния ми ден.

Изчаках я да продължи, но тя замълча. След това ме погледна.

— Сигурно си мислиш, че всичко това е боклук. Някакво си богаташко момиченце, трябвало е сигурно да се роди в бордей, за да разбере какво означава мизерия.

— Не — отвърнах искрено. — Познавал съм хора, които са били по-бедни и от най-бедните, и пак са били щастливи. Моля те, Маран, престани да се унизяваш.

Тя не откъсваше очи от мен, сякаш не беше сигурна дали да ми повярва, или не. Изведнъж стана.

— Хайде, Дамастес. Искам да се прибера у дома. Съсипах този ден и за двама ни.

Възразих, че нищо не е съсипано, че за мен е било важно да ми разкаже за тези неща, но тя не искаше и да чуе, затова се върнахме в каретата и тя ме откара до конюшната, в която бях оставил Лукан. Съвсем леко докосна устните ми, когато се целунахме за довиждане, и отчаяно съжалих, че не мога да ѝ кажа нищо, което да я накара да се почувства по-добре. Но нямах какво да кажа и каретата си тръгна.

Докато яздех към гарнизона, премислях отново и отново всичко, което ми беше разказала. Струваше ми се странно, с изключение на богатството ѝ, колко сходно беше детството ми с нейното. Но едното беше създадо жена, която, както вече разбирах, е отчаяна и нещастна, а другото — мъж в съвсем друго положение.

Същата нощ, докато чаках да заспя, отново премислих. Изведнъж осъзнах една разлика: аз бях правил всичко по свой избор, докато нея никога не я бяха питали за нищо. И тогава си помислих, че това ставаше — става — с почти всички жени, които съм познавал. Всичко, което им беше позволено да правят, се решаваше от мъж. От мъж или, като майката на Маран, от някоя, която се радва да прави онова, което се харесва на мъжете.

Зачудих се как мислителите на Нуманция могат да дърдорят за неправдите, извършвани над робите, или за бедните, или за унизените планински племена, а не могат да погледнат над възглавницата и да видят другото, още по-голямо и неизменно зло.

Изтласках тези мисли от ума си: след като един войник едва можеше да се надява, че ще повлияе на изхода на едно-единствено сражение, как можеше да се надява да промени нещо, което приличаше на непроменим обичай? Навярно единственият начин да се променят

нещата беше ако богинята на Тенедос, Сайонджи, кимнеше и позволеше обществото да се обърне така, че всичко да се промени. Но това ме накара да потръпна — кой можеше да твърди, че богинята предпочита нещата да са различни?

После ми хрумна нещо друго. Най-голямата, същинска разлика между Маран и мен бе в това, че аз бях отраснал в дом, в който цареше обич, въпреки че за това не се говореше много. Майка ми все ще ме гушне, някоя от сестрите ще ме пощипне с обич, поне когато не ми бяха ядосани за нещо, баща ми ще ми се усмихне.

Но бедната Маран? Нито веднъж в разказа ѝ не чух думата „обич“ и се зачудих дали изобщо знае какво означава тя.

Докато се унасях в сън, ме споходи една съвсем ясна мисъл, макар да не съм сигурен, че осъзнах веднага какво означава тя: „Може би не знае.“

И в името на боговете, щях да направя всичко, за да опитам да я науча.

Лежахме голи под слънцето, конете ни бяха вързани за дърветата на няколко крачки встрани. Бавно разтривах балсама против изгаряне по бедрата на Маран. Тя измърка доволно и разтвори крака.

Натопих пръста си в балсама, плъзнах го между кълбетата на дупето ѝ и го вкарах в нея. Съпротива не срещнах, но тялото ѝ изведнъж изтръпна и се вкочани, все едно че я бях наранил.

— Не — каза го много студено.

Спряхме и отвърнах, че много, много съжалявам.

— Няма нищо. Просто... просто не го прави. Наистина не ми харесва.

Извиних се отново и започнах да разтривам раменете ѝ.

Лежеше, извърнала глава настрани. След малко каза нещо много странно. С глух и съвсем беззвучен тон:

— На сутринта след като се омъжих влязох в гардеробната си и видях лице на непозната.

— Не те разбирам.

— Приличах на малко момиче — продължи тя почти шепнешком. — Малко момиче, което се е изгубило и не може да разбере защо, нито какво може да направи, за да се намери.

Вече започнаха лоши времена за Никиас и други градове в Дара. Все едно че Чардън Шир бе някакъв магьосник, хвърлил проклятието си над нас.

Властта на Десетимата се беше покрила съвсем и малкото декрети, които издаваха, нямаха нищо общо с проблемите ни.

Цените на основните храни, уж регулирани, се вдигаха и падаха като морския прилив. Хората започнаха да се запасяват, особено средната класа, тоест онези, които можеха да си го позволят. В бедните райони на града се появи недостиг на зехтин, ориз и масло.

Уличните оратори станаха още повече и всеки предлагаше на тълпата различно решение на бедите на времето.

Трябваше да се борят за място по тротоарите: в Никиас гъмжеше от магове и вещици дотолкова, че се чувствах все едно, че съм се върнал в Саяна — можеше да се видят всякакви, от предсказатели, гледачки на ръце и факири до хора, които бяха в състояние да ти продадат всичко, от любовен еликсир до отрова.

Тенедос потвърди, че това наистина е признак за предстоящо зло.

— Без да обиждам собствената си професия, нито тези шарлатани дори, когато едно население предчувства промяната, чувства, че почвата под краката му може да се окаже подвижен пясък, започва да търси онези, които твърдят, че знаят отговорите — усмихна се кисело. — Макар че може би не трябва да се оплаквам, след като залите, в които говоря, винаги са пълни. Просто искам да разбера дали всъщност ме слушат, или скачат от ясновидец на ясновидец като обезумели.

Забелязах също, че храмовете са пълни, не само големите светилища на главните ни богове, но и по-малките, в които се почитаха различните им аспекти, а даже и по-низши божества. Ахарел, главният на тези въплъщения и по-дребни богове, който може да говори на кралете, беше станал особено популярен, въпреки че виждах процесии в чест на кого ли не, от Илиот до многоглавите богове-животни, за които никога досега не бях чувал. Дори видях две-три процесии, чиито поклонници призоваваха гръмко Сайонджи.

Когато съобщих това на Тенедос, той кимна доволно.

— Казах ти, че идва моето време.

Престъпността като че ли също се увеличи, от дребните кражби и обири до ужасно зли и безсмислени жестокости. При това се извършваха не само от отчаяни бедняци, но и от уж най-добри граждани.

Представях си Никиас като прелестно копrienено облекло, дърпано от хиляди и хиляди ръце — и то бавно, много бавно започва да се раздира.

Получих бележка от Маран — донесе ми я един от личните ѝ слуги, — в която ме молеше да се видим на другия ден в ресторанта, където бе започнала връзката ни. Бележката ѝ гласеше „Важно“ и думата беше подчертана два пъти.

Отново трябваше да помоля дивизионния адютант да ме освободи от дежурства за деня, той се намръщи, измърмори нещо за млади капитани, които трябва да обръщат повече внимание на службата, но изпълни молбата ми.

Зачудих се какво ли се е случило, дали Ернад не е открил аферата ни. Дори си помислих да не би да е забременяла — връзката ни продължаваше вече от четири месеца. След първата ни безумна нощ се бях опитал да взема предпазни мерки, но тя не го позволи.

Но проблемът се оказа не на Маран, а по-скоро на приятелката ѝ.

Амиел седеше на дивана и хлипаше, а Маран се опитваше да я утеши. Най-сетне се поуспокои и ми каза какво се е случило.

Преди пет години двамата с мъжа ѝ наели за слуги една двойка от Тансен. Оказали се толкова свършени във всяко отношение, че лорд Калведон ги помолил да се пренесат в една от къщите на имението им. Двамата вършели почти всичко за семейството, от поддържането на къщите и двора до пазаруването или просто да правят компания на господарите. Имали две деца, „бебенца, каквито бих искала да имам — каза Амиел, — ако реша да имам деца. Красиви дечица като тях“.

Същата сутрин въпросната жена трябвало да излезе с Амиел да посетят шапкарката ѝ. Но не се появила в къщата на Калведон в уговорения час и Амиел отишла да види какво става.

— Помислих си, че може би на някое от децата му е станало зле, и се канех да ѝ кажа да не се притеснява. Мога сама да си купя

панделки, нали така?

Вратата на къщичката се оказала незаклучена, Амиел я откряна и изпищяла.

Жената лежала просната на пода, а до нея — едно от децата ѝ. В съседната стая лежал съпругът ѝ. И тримата били мъртви, удушени с жълти копринени въжета.

— Не, не това беше най-лошото — каза Амиел и се разплака отново. — Влязох в малката стаичка, използвана за детска. Бебенцето... тя също беше мъртва. Убита като другите! Що за чудовище би могло да направи такова нещо?

Знаех отговора. Товиети. Значи жълтото въже в Никиас вече не беше слух и празни брътвежи на някоя глупава богаташка.

Но какво общо можеше да има това с мен? Не беше ли съобщила на градската стража?

Съобщила веднага, но те като че ли изобщо не се заинтересували. Или, продължи тя, се уплашили.

— Сигурно.

— Нещо повече — каза Амиел. — Държаха се като... като че ли това за тях е някакво ужасно досадно ежедневие. Знам, че тансенците не бяха богати като мен... но бяха мои приятели!

— Какво да прави? — попита ме Маран. — Повиках те, защото съпругът ми веднъж ми каза, още когато свидетелствахте с ясноvideца пред Властта на Десетимата, че в Пограничните земи сте се натъкнали на някакъв култ на удушвачи и затова съветниците закрили заседанието.

Отвърнах, че не смятам за редно да го обсъждам, но че наистина в това, което е чул мъжът ѝ, има известна истина. Че знам за такива хора и колко опасни могат да бъдат.

— Щом са могли да влязат в имението ни, покрай пазачите и през стените, без никой да вдигне тревога... може да се върнат — каза Амиел. — Няма ли да поискат да убият и мен? Няма ли да поискат да удушат съпруга ми? Какво да направя?

Лично аз смятах, че ако товиетите са те набелязали за жертва, едва ли можеш да се чувстваш в безопасност дори сред войнишки лагер. Но го премълчах. Казах, че имат жилище в града, нали? И че трябва да се преместят в него още тази вечер. Колкото до сигурността,

изведнъж се сетих за един мъж, не, четирима мъже, които едва ли бяха от удушвачите на товиетите.

— Напиши ми адреса. Ще накарам този човек да ви се обади още тази вечер. Платете му добре, на него и на приятелите, които ще доведе, и изпълнявайте точно каквото ви нареди. Можете да му вярвате, нищо, че изглежда неблагонадежден. Държал е живота ми в ръцете си. Казва се Йонджи.

Довърших разказа си за убийството на слугите на Амиел и как стражите се отнесли към случая като към нещо съвсем обичайно, и замълчах. Тенедос не реагира, а се обърна към младия страж.

— Кутулу?

— Съвсем обичайно си е — отвърна той. — През последните два месеца са ни съобщили за четиристотин и шестнайсет такива убийства. Богати, бедни, изглежда, е все едно. Понякога домът е ограбен, друг път — не. Изглежда, кампанията на убийците е не толкова заради злато, колкото за да се създаде хаос и паника.

— Но шум не се вдига — подхвърлих.

— Полагат всякакви усилия да потулят проблема.

— Защо? — попита Тенедос.

— Такива са изричните заповеди на Властта на Десетимата.

— Какво добро може да носи това, по дяволите? — казах ядосано. — Това, че ги пренебрегват, не ги премахва. Какво още им трябва, по дяволите — Так да заподскача върху проклетите им от боговете черепи ли?

— Так? — Кутулу ме изгледа озадачено. Явно Десетимата не бяха доверили всички факти дори на преките си служители.

Тенедос ме погледна.

— Продължавай, Дамастес. Не можем повече да се съобразяваме със заповедите на Десетимата. Моментът е много по-опасен, отколкото някой от тях... а сигурно и ние... осъзнаваме. Разкажи ми всичко.

На другата вечер, докато яздех за среща с Маран, видях идващ към мен конник. Познах го още преди да ме види и дръпнах Лукан зад една натоварена с чували със зърно кола.

Беше Илиас Мейлбранч, загърнат в наметало с качулка. Мина близо, но не ме позна, защото се бях смъкнал от седлото и се преструвах, че оглеждам подковата на Лукан.

Докато ме подминаваше, вдигнах за миг очи и видях над брадата му тъмночервения полузараснал белег. Бях го белязал добре.

Зачудих къде ли отива. Намирахме се в един от бедняшките райони на Никиас, маршрут, който си избирах обикновено, за да съм сигурен, че никой не ме следи. Зачудих се що за тъмни дела може да са го довели в този квартал.

Колкото и да ми се искаше да се видя с Маран, знаех какво диктува дългът ми, яхнах коня и подкарах след калиеца. Разбира се, понякога срещите ни с Маран се проваляха — това е един от недостатъците на тайната връзка. Дори бяхме измислили какво да правим при такива случаи — виждахме се следващата нощ на същото място, освен ако не се свържехме и не решавме друго.

Маршрутът на Мейлбранч въртеше из улиците, но в крайна сметка водеше към реката. Намирахме се почти до океанското пристанище, най-лошата част на града. Разхлабих сабята в ножницата и очите ми зашариха из сенките.

Мейлбранч сви в една тясна пресечка. Преброих до петнайсет и тръгнах след него.

Виждаше се ясно чак до другия край, до водата. Но от ландграфа нямаше и помен.

Подкарах до другия край и излязох на кея в подножието на хълма, после минах обратно, но калиецът беше изчезнал. Огледах за скрити входове, през които може да мине кон, но не видях нищо. Нищо освен плътни тухлени стени и след тях — тъмната вода.

Като шпионин се бях провалил напълно. Вдигнах очи към изгряващата луна и разочарованието ми се стопи. Все още имах повече от достатъчно време за срещата ми с Маран.

Стисках широко разтворените й крака за глезените, тялото й се извиваше, надигаше се от леглото, усетило силата на напиратцата у мен топла лавина. Тя простена, притисна се към мен, пуснах краката й и се отпуснах върху нея, гърдите й се сплескаха под гърдта ми, а петите й се забиха в хълбоците ми, за да проникна все по-дълбоко и по-дълбоко.

Дъхът ми заизлиза на хрипове, тялото ѝ потръпна, веднъж, и още веднъж.

Отворих очи и се вгледах в нейните, широко отворени, зареяни в мен и отвъд мен, мократа ѝ уста бе зяпнала за въздух, главата ѝ бе извита в сладка агония.

— Дамастес. О, богове, Дамастес! — простена тя и бедрата ѝ се разтърсиха. — Аз... аз...

— Кажи го. Кажи го!

— Аз... о, богове, обичам те! Обичам те!

— И аз... и аз те обичам.

Истината бе гола като потните ни тела. Звездите се взривиха с вика на екстаза.

Връщане вече не можеше да има.

— Интересно — отрони замислено Кутулу. — Не знаех тези неща за добрия ни ландграф.

— Е, ще го следиш ли?

— Разбира се. Следя всеки, който според мен... или ясновидец Тенедос... заслужава вниманието ни.

Пробвах с малка шега, колкото да видя дали у този дребен мъж има нещо, което поне малко да напомня за човешки слабости:

— Но какво правиш за удоволствие?

— Ами, това ми е удоволствието — каза Кутулу. Беше си драснал някои бележки върху една жълта картичка. Разхвърляният му кабинет беше пълен с хиляди такива.

— Ще ти съобщя какви ги върши вашият приятел. Стига Тенедос да одобри, разбира се.

Отначало градът изглеждаше както винаги призори, но после, щом го огряха лъчите на слънцето, видях, че е ужасно различен. Всяка сграда, всяка улична плоча и — най-ужасното — всяко дърво отразяваше с ослепителен блясък светлината и осъзнах, че градът се е променил, превърнал се е в чудовищен кристал, където не може да живее нито едно човешко същество.

Но в този миг видях по улиците движение. Бяха пълни с хора, но те също се бяха променили, лъчите на слънцето отскачаха от тях и заслепяваха очите ми.

Всички те — мъже, жени, деца — носеха нещо изпънато в ръцете им, и щом се загледах по-внимателно, видях, че всички носят жълти копринени възета.

Както аз ги видях, така и те ме видяха.

В този момент езерото в центъра на парка Хайдер закипя и от него се издигна Так!

Забеляза накъде гледат всички, вдигна главата си и ме „видя“. Въздухът запищя, както когато мокър пръст потърка ръба на кристална чаша за вино, но много по-силно и пронизително, и видях как кристалните дървета се разтресоха и самият град затрепери.

Так направи гигантска крачка към мен, после втора, и вдигна ръце.

Събудих се разтреперан. Не сънувам много често, а когато се случи, сънищата почти никога не са неприятни.

Трябваше да запаля светилника, да стана от леглото, да изляза навън и да обикалям по пустия казармен плац близо час, докато се успокоя.

Знаех, че този сън е много повече от сън.

Так беше в Никиас.

И ме беше запомнил.

— Вашият калиец не се държи като дипломат — каза Кутулу. — Има си работа с хора и по места, които не подхождат на уважаващ себе си посланик.

— Поискайте да го отпратят — предложих. — Или още по-добре, да го задържат и да го съдят като предател.

— Но тогава ще го заместят с някой, когото не познаваме, и ще трябва да започна отначало, докато не разкрия новия агент на Чардън Шир. Практиката ни е да го оставим да си върши работите и после да предприемем подходящата акция в подходящия момент — Кутулу се

намръщи. — И то, разбира се, при положение, че началниците ми ме послушат, а Властта на Десетимата послуша тях.

— Така значи действа полицията. Май никога няма да бъде подходящ за нея.

— Разбира се, че няма — каза Кутулу. — Докато не разбереш, че никой не прави това, което прави, по причини, за които казва, че го прави, и след това не разбереш, че често пъти има друг, истински мотив дори зад това, в което той самият е твърдо убеден... по-добре си остани войник.

Изгледах дребния мъж да разбере дали не си прави шегичка, но той беше напълно сериозен.

— Все едно, открих къде ходи ландграф Мейлбранч, когато посещава пристанището — продължи Кутулу. — Въпреки че не съм го проследил чак в бърлогата му. Тази вечер обаче смятам да го направя. Не е чак толкова хитър и се придържа към твърд график. Можеше да е по-предпазлив. Искаш ли да ме придружиш?

— С огромно удоволствие. Но няма ли да изпъквам?

— Не и след като приключа с теб — каза Кутулу; и така понаучих малко за маскировката.

Първо трябваше да намерим подходящите дрехи. Кутулу извика някакъв свой подчинен и се разпореди. След няколко минути човекът се върна с много зацапана униформа на един от по-низшите пехотинските дивизиони.

— Понеже на челото ти е отпечатано, че си войник, ще си останеш войник. Но не и офицер. Не повече от... хм, сержант. Най-добрата маска е частичната, капитане. Никой няма да си помисли, че един капитан ще се появи като сержант.

— „Дамастес“ от устата на приятелите ми звучи по-добре от „капитан“.

Кутулу ме огледа много критично.

— Така. Дамастес. Сега трябва да ти променим походката. Човек запомня хората по много начини — по походката, речта, даже миризмата, както и по външността, без изобщо да си дава сметка. Тъй че някой може да те погледне, сержанте, но някак си да „разбере“, че това не е Дамастес Хубавеца.

На последното се ухилих.

— Ти всичко ли знаеш?

Кутулу въздъхна.

— Не, и никога няма да ми стигне времето да науча всичко. По-лошо — няма да ми стигне времето да разбере какво трябва да науча.

— Сега да заблудим приятелите ти — продължи той и зарови в едно чекмедже. — Дръж. Залепи го на носа си с малко лепенка, ще я намериш ей под оня череп с брадвата в него.

Беше ми дал съвсем реалистична имитация на цирей. Залепих го, погледнах се в огледалцето, което ми даде, и потръпнах. Кутулу го огледа и кимна одобрително.

— Всеки, който те погледне, ще види „Човека с ужасния цирей“ и няма да може да различи или запомни другите ти белези.

— Сега да добавим и последния щрих — извади бутилка спрей и я пръсна върху мен. Ноздрите ми настръхнаха — вече миришех като войник, който не се е къпал цял месец.

— Мръсен, миризлив сержант от бойна част, който вероятно си има проблеми с началниците — кимна одобрително Кутулу. — Точно каквото исках. Точно от тези, които се мотаят по пристанището и си търсят белята. А и при твоя ръст изобщо няма да забележат мишлето, което пълзи до тебе.

Значи щях да бъда „престилката“ на Кутулу. Ухилих се, но веднага си спомних съня за Так.

— Може би ще ни трябва нещо повече от физическа маскировка. Готов съм да се обзаложа, че тук е намесена магия.

— Според мен не би трябвало да е проблем — каза Кутулу. — Магьосниците са точно толкова податливи на визуална заблуда, колкото и обикновените хора. Все пак... Разбирам те. Май ще трябва да прескочим до чародея Тенедос и да видим дали не може да ни предложи малко мъгляво контразаклинение. Няма смисъл да си играем на свръхсамоувереност.

— А сега, оръжието — продължи той. — Макар че ако прекалим с него, най-вероятно сме обречени.

— Имам си сабя.

— Там, където отиваме, джентълменски инструменти не вървят изобщо. Само сечива на улични главорези. С нож оправяш ли се?

— Горедолу.

— Дръж — подаде ми нож с плоска дръжка, в кания. — Вържи го под мишницата си. Можеш да се обръснеш с него — точил съм го

тази сутрин. Друго? Аха. Долу при водата е студено, тъй че никой няма да пита тия за какво са.

Подаде ми две много изтъркани ръкавици. За малко щях да ги изтърва, поради неочакваната им тежест.

— До пръстите и дланта е пришит пясък — обясни той. — Ако зашлевиш някого с тях, направо ще го размажеш.

Взе някаква убийствена двуостра кама, чиято кания увисна на гърба му зад тила, и тръгнахме да търсим Илиас Мейлбранч.

Този път се бях подготвил за това, че чародейт Тенедос иска да дойде с нас. Кутулу изглеждаше ужасен. Все още не беше запознат с удивителния навик на ясновидеца да води.

— Няма да дойдете — заявих твърдо. — Може да се оправим и без вас, след като смятаме само да поогледаме. Повечето граждани вече ви познават по лице. А Мейлбранч много ще се зарадва да ви срещне в някоя тъмна уличка. Не мислите ли, че Чардън Шир ще го възнагради щедро, ако опъне кожата ви пред огнището му, сър?

— Описа удивително живописна картина, Дамастес — изръмжа Тенедос. — Е, добре. Разбрах. Но можеш ли да ми изтъкнеш поне едно основание да не се опитам да използвам магията си, за да проследя къде ходи калиецът и каква работа има там?

— Так — отвърнах съвсем кратко и раменете на Тенедос неволно се стегнаха, щом си спомни как демонът за малко щеше да се извиси от живачното езеро и да ни спипа и двамата.

— Добре — въздъхна Тенедос. — Както каза веднъж капитан Мелет, „ще остана да поддържам домашното огнище“. Но виж, заклинанието, което да ви опази. Хмм. Това ще ви го дам. Както и нещо за спешен случай.

Напръска ни с някакъв пращец, каза няколко неясни думи и ръцете му направиха странни жестове във въздуха.

— Няма да е добре да воните на магия. Това е едно простичко заклинание, което ще накара вещерския пост да ви пропусне, без да разбере защо. А сега — другата хитрина.

Отиде при един от сандъците си, порови в него и извади красиво резбована кутия, направена сякаш от дърво с различни цветове. Вътре

видях съвършено изваяни фигурки на животни — животни, за които не бях и сънувал, че съществуват.

— Дръж — каза той и ми подаде една. Приличаше на костенурка с остри шипове по люспите на черупката и стоеше на четири къси ноктести крачета. Опашката ѝ беше люспест боздуган, а главата — озъбена злобно.

— Какво е това? Модел на някакъв демон ли? — попита Кутулу.

— Никакъв модел не е. Това си е самото същество. Може и демон да е, не знам. Успях да го извлека от друг свят, свих го и го оставих така, в замразено състояние. Мисля, че съм единственият магьосник, измислил заклинания, които могат да правят това. Наричам го, както и другите, които направих, „анимункули“. Досега не им бях намерил приложение, макар че сигурно е възможно да се свие едно куче-пазач, да се носи като талисман на женска гривна и жената да е в пълна безопасност при нападение. Както и това малко същество. В нормално състояние е около десет стъпки дълго, с опашката, а нравът му е като на побесняла стръвница.

— Ако се наложи да го, тъъ, активираме, сигурни ли сме, че е безопасно? — попита Кутулу.

— Не сте. Няма как. Бягате, все едно че са ви подгонили демони, което може да си е чистата истина. Ще се върне в своя свят след няколко мига — Тенедос се замисли и се усмихна малко смутено. — Я да взема аз да ви снабдя и с едно оръжие срещу вашето „оръжие“. Но първо остави съществото по-настрана, защото ще ви дам водно заклинание.

Извади някакви билки и ги натроши в една стъкленица с вода. Взе от близкия рафт странно резбована тояга, която приличаше малко на плавей, и разбърка сместа. Започна да припява на непонятен език, после думите му станаха разбираеми:

*Пази ги, вода,
помогни им, вода.
Потърси, вода.
Намери им спасение.
Послушай, Варум.
Те вече са твои.*

*Пази ги.
Помогни им.
Сега те са твои.*

Докато изричаше всичко това, ни пръскаше със сместа. След това каза с нормален глас:

— Това би трябвало да помогне малко. Заклинанието е простичко. Трябва обаче и вие да се потрудите малко. Ако това същество — животно, демон или каквото е там, наистина ви подгони, минете през вода. Всякаква вода ще го спре. Ако заклинанието подейства както трябва, би трябвало да се спасите моментално.

— „Моментално“ ми звучи доста неточно — казах.

— Стига де, и двамата сте здрави. Както казах, бягайте, както не сте бягали никога, и ще се отървете лесно. Почти съм сигурен.

Кутулу го изгледа много скептично. Подозирах, че за първи път си дава сметка, че „героят“ му невинаги успява да изпипа нещата до съвършенство. Хванах го под мишницата.

— Хайде. Това е само начинът му да се увери, че селският тъпак няма да се оплаче, ако любовното биле, което му е пробутал, не действа. Благодаря, чародею.

— Капитане — каза Тенедос. — Някой казвал ли ви е някога, че сте много нагъл?

— Често, сър. И винаги са прави. Ще ви докладваме при първа възможност.

Тенедос отново стана сериозен.

— На всяка цена. По всяко време. Не знам на какво може да се натъкнете.

— Това е друг полицейски трик — обясни Кутулу. — Ако преследваш някого — някой, който, изглежда, минава по един и същи маршрут — и го изтървеш, или стане подозрителен, отиваш на последното място, докдето си го проследил, изчакваш да се появи и продължаваш да го следиш.

Бяхме се скрили зад каците в края на кея. На двайсетина крачки от нас беше краят на уличката, по която бях проследил Мейлбранч, без

да открия нищо.

Нощта бе тиха, не се чуваше никакъв звук освен пляскането на малките вълни на реката, течаща зад и под нас, и от време на време — зовът на някой корабен рог.

Помислих си колко ли войнишко време отива в такава съвършена тишина, от парадния строй в мирно време до бойни засади във военно, въпреки че никой не го смята за част от житейската си съдба.

Чух приглушен тропот на конски копита и се присвих ниско.

От уличката излезе тъмна фигура и в първия миг си помислих, че ще подкара направо през реката. Но ездачът слезе, коленичи и изведнъж, съвсем безшумно, част от кея се повдигна — оказа се шлюз — и ездачът, който трябваше да е Мейлбранч, поведе коня си надолу по невидимата рампа. Също толкова внезапно, както се беше отворил, шлюзът се затвори и всичко си стана както преди.

— Интересно — промърмори Кутулу. — Да го последваме ли?

Трябваша ни няколко минути оглед, докато намерим тънкия метален ръб на капака в дървения кей. Трябваше да се отваря с помощта на някакъв инструмент, с какъвто не разполагахме, но аз натиснах предпазливо с дръжката на камата си и отворът изведнъж зейна.

Зърнах малко по-надолу затварящия лост. Спуснахме се по наклонената рампа, затворихме и ни обкръжи пълен мрак.

След малко понечих да тръгна напред, но Кутулу усети движението ми и ме задържа. Подчиних се. Бях решил, че очите ми са привикнали към тъмното и че ще се наложи да стъпваме пипнешком, но скоро се уверих, че не е така. Не бяхме в пълна тъмнина — от другия край на тунела струеше светлина, достатъчна, за да се вижда смътно.

Кутулу ме дръпна напред. Разхлабих ножа си в канията и закрачихме безшумно в тунела. На двайсетина крачки по-навътре намерихме ниша, в която ездачът беше завързал коня си. Тунелът зави и продължи навътре към сушата, под хълма.

Зачудих се как заговорниците са могли да свършат толкова работа, без никой да ги забележи, но като опипах стените, които се оказаха тухлени, силно проядени от влагата, разбрах, че са го намерили случайно. Сигурно е било бърлогата на някой контрабандист или пират в далечното минало, изоставена и забравена.

Чух шумолене на плъх, после минахме една дълга извивка и ни огря светлина. В същото време в ушите ми закънтя глас, досущ като на жрец, проповядващ в някой храм.

Видях ниска арка и зад нея очертанятията на човешка фигура — мъж с меч в ръка. Но беше с гръб към нас и следеше напрегнато онова, което ставаше в залата пред него.

Погледнах Кутулу и той ми махна да се върнем зад завоя.

— Входелите са повече от един — зашепна той. — Това не е гласът на Мейлбранч, значи говорещият трябва да е влязъл от друго място. Освен ако тук не живеят хора. Струва ми се, че трябва да видим повече — бях впечатлен от дребосъка. В гласа му не се долавяше и най-малкият страх.

— Според мен сега трябва да упражниш някои от войнишките си умения — продължи той спокойно. — Можеш ли да свалиш пазача, без да вдигне тревога?

Реших, че ще мога, и освен това реших, че Кутулу говори твърде много. Опрях пръст на устните му и посочих пода — оставаш тук. Тихо. Премислих няколко възможности и се промъкнах до ъгъла. Прилепих се до стената и запристъпвах безшумно напред. Бях сравнително спокоен. Освен ако не се спънех в нещо, пазачът нямаше как да ме усети — нямаше да може да ме види в тъмното.

Гледах надолу и пред себе си, без изобщо да поглеждам към мъжа отпред. Не приемам съществуването на каквито и да било свръхестествени сетива освен онези, които може би развиват ясновидците и чародеите, но е факт, че когато гледаш някого дълго и упорито в тила, ще се обърне.

Мислех да го сваля с ножа си, но въпреки уверенията ми пред Кутулу не бях голям майстор с него. Тежките ръкавици бяха подобното решение. На няколко стъпки от пазача се присвих и тръгнах напред, без да бързам, но плавно, изправих се и стоварих във врата му опакото на свитата си в юмрук ръка. Тялото му се отпусна, сграбчих меча, преди да се е изтъркалял на плочите и да издрънчи, и леко го пуснах да се свлече на пода. Не знам дали беше умрял, но и да не беше, щеше да му трябва доста време, докато се свести, а и щеше да му е зле след това.

Върнах се при Кутулу и двамата се промъкнахме до устието на тунела.

Залата беше правоъгълна, доста голяма, със сводест тухлен таван. Видях още два входа, и двата с големи дървени врати. Наистина наподобяваше храм, особено с пейките по цялата дължина на помещението и подиума най-отпред.

Гласът на говорещия беше звучен и напевен като на жрец, макар самият той да не изглеждаше особено импозантно. По-скоро ми приличаше на весел уличен дебелак с късата си къдрава брада.

А и в приказките му нямаше нищо религиозно:

— ... но не златото е това, за което трябва да мислим в този толкова важен момент, братко.

По пейките седяха шейсетина мъже и жени, всички облечени чисто и много сериозни, цялото им внимание беше съсредоточено върху проповедника. Забелязах между тях маркиза Фенелон и някои други благородници и благороднички, които бях срещал из Никиас. Зърнах и конт — по-скоро бившия конт — Комроф, когото бях видял да води беседата при първата ми среща с Маран. Но благородниците бяха малцинство — повечето хора бяха бедняци, от гражданското простолудие, облекли най-хубавите си, грижливо изпрани дрехи.

Видях как главата на Кутулу се върти от човек към човек — попълваше си нови сведения за папката.

Мъжът, на когото говореше този, когото продължавах да си наричам наум „жреца“, се мръщеше — не беше доволен от отговора.

— Знаем, братко. Но когато една вярна сестра ми каже, че трябва да си купи храна за дечицата, е трудно да ѝ кажа да не откъсне плода, който ѝ се полага, плода, който Так ни е обещал.

Един мъж, който седеше с гръб към мен, стана — беше Мейлбранч.

— Сър... тъй като не съм член на ордена ви, не мога да ви нарека „братко“... позволете да повторя това, което вече казах. Моят господар има достатъчно пари за всички.

Кучият му син! Изведнъж ми стана съвсем ясно какво търсеше Илиас Мейлбранч в Саяна. Не искаше само да предизвика смутове и да се опита да склучи съюз с аким Бейбър Фергана, но и да се свърже с товиетите. Сега, ако се съдеше по думите му, ги подкупваше. Изглежда, се бяхме натъкнали на съвета на удушвачите.

Очите на Кутулу леко се разшириха, сигурно от изненада, доколкото му бе присъщо да изпитва изненада.

Дебелият „жрец“ кимна.

— Благодаря, сър. Братко, предайте на жената във вашето паство какво каза нашият приятел и ѝ кажете също така да храни вяра в близката ни победа. Не можем да споменем името на господаря на нашия приятел, макар да съм сигурен, че мнозина от вас го знаят. И също така кажете на тази ваша жена, че не бива да се колебае с убийствата.

— Стражите им са в паника, гражданите им се тресат от страх, благородниците бягат от именията си и търсят безопасни убежища, каквито няма, и дори Десетимата сигурно са се разтреперили — продължи той. — Помислете си какво трябва да е, когато не познаваш врага си, нито знаеш откъде може да се появи коприненото въже във всеки момент, денем или нощем, но знаеш, че идва, че е неизбежно като въртежа на Колелото. Дори старите побелели богове потръпват пред новия ден, който ще донесем. В мига, в който някой от нас бъде хванат, частица от мистерията, от страха, от мрака, чийто покров обичаме, изчезва... Так е доволен; Так има своята кръв и шанса да си поиграе с душите на онези, които убиваме, преди да се върнат на Колелото. Нашият час скоро ще дойде.

Последва доволно мърморене. Една от жените стана.

— Братко, може би всичко, което казваш, е вярно. Но защо да слушаме този човек, този благородник; един от кучите синове, за чието отпращане във вечната Тъма сме отдали живота си? Той не е от нас, показва го ясно. Но ние сме готови да приемем златото му. Какъв е залогът му? Какъв е залогът на господаря му? И, братко, не искам красиви приказки. Искам отговори.

— Ще разберете, когато му дойде времето — изръмжа Мейлбранч. — Дотогава нямате право да ме питате какво искам и какво правя.

— Млъкнете! — срязва го дебелият „жрец“ и долових властна сила в тона му. — Никога повече не се обръщайте към никого от нас с такъв тон, иначе ще познаете нашия гняв. Тя има пълното право да говори каквото пожелае. Длъжен съм да ви напомня, че сестрата е права. Ние сме се посветили на това да свалим вас и всичко, което представлявате сега. Господарят ви ни помага, за да му помогнем да сваля Властта на Десетимата. Дотук — много добре. Но ние не сме глупци и знаем, че намерението му е да върне старото време и старите

порядки и да седне на трона като крал на цяла Нуманция. Това може и да стане, но може и да не стане. Дотук Так позволи да действваме заедно. Но дори за миг не си помисляйте, че сме ваши слуги. Ако вашият господар се отрече от обещанията си да създаде общество на равни, да разпредели земите, златото и жените на богатите свине на Дара между нас... войната ни може да продължи вечно.

— Войната ни може да продължи, докато Колелото се задави с труповете на онези, които не следват Так, и вашият като нищо може да се окаже един от тях! — високо продължи той. — Знайте, сър, и не забравяйте, както не бива да забравя и вашият господар, че нашият съюз е само временен и може да бъде разбит само с една дума или от един сън, изпратен от Так, който и в този миг седи на границата на Отвъдното и наблюдава всичко, което казваме и вършим.

Бяхме чули предостатъчно. Върнахме се крадешком в тъмното. Дръпнах лоста, шлюзът се надигна и излязохме под ясното нощно небе.

Двамата с Кутулу не обелихме и дума — този огромен заговор, прострял се от Кальо до Пограничните земи и до самия Никиас, ни беше потресъл. Ясновидецът Тенедос трябваше на всяка цена да разбере какво става и да вземе решение как да се спре този ужас.

Тръгнахме бързо по тясната уличка, все още притеснени, че може да има външни постове. Не можех да повярвам на наглостта на товиетите да проведат такова събрание само с един пазач, но скоро разбрах, че искрено вярват, че нощта е тяхна, и се чувстват удобно под нейния покров. Бяхме стигнали до средата на уличката, когато земята под краката ни се разтърси и чух глух тътен под недрата ѝ. Трус! Но реката си течеше спокойна и нито една от сградите не се поклащаше.

Улицата започна да се преобръща, каменните плочи да се откъртват и да падат, надигна се и запълзя вълна, все едно че някаква огромна, все още невидима къртица ровеше тунела си към нас и се движеше по-бързо от бягащ човек, по-бързо от препускащ в тръс кон!

Побягнахме с всички сили извън пресечката и излязохме на широката улица.

Но тя не беше убежище. Невидимият копач връхлиташе бясно към нас, а после уличните камъни заваляха като дъжд и от земята се надигна тъмна, лъснала от слуз чудовищна фигура.

Демонът, червеят, къртицата, слузестият плужек — каквото беше — нададе пронизителен писък; устата в средата на туловището зейна да ни погълне и от нея като змии изпълзяха дълги пипала.

Товиетите нямаха нужда от охрана.

Так беше поставил слугите си да ги пазят.

19.

РАЗГРОМ

Демонът връхлетя върху Кутулу. Той се опита да побегне, но се оказа много бавен и едно от пипалата се уви около глезена му. Но вместо да запищи или да изпадне в паника, Кутулу извади отнякъде нож, срязва пипалото и се измъкна.

Стържещият рев се повтори и устата на чудовището се извърна към мен. Хвърлих ножа — съвсем безполезна защита, защото той отскочи от кожата на създанието. Пипалата се залюляха към мен. Превъртях се на земята под тях, измъкнах стъкленото шишенце, изтръгнах тапата със зъби, изплюх се вътре и го хвърлих към демона.

Блесна Ослепителна мълния, последва яростен рев и пленникът на Тенедос изригна в пълния си ръст.

Демонски рев, ръмжене на чудовище, и едва чух уплашените викове на събудилите се из околните къщи. Главата на демона се изпъна напред и ухапа съществото, после пазащът на Так изрева от болка — челюстите му бяха пронизани от шиповете, а опашката на чудовището замахна като боздуган и го заудря по слузестите хълбоци. Двата оживели кошмара, заслепени от собствения си гняв, се въртяха и се разкъсваха, забравили за жалките човешки същества.

— Водата! — извиках. Кутулу се надигна замаян. Затичахме обратно по тясната уличка и изскочихме на кея. Капакът на тунела тъкмо се отваряше. Не погледнах да видя кой излиза, а се хвърлих във водата. Гмурнах се, изплувах на повърхността и заплувах бясно навътре.

Чух вик за помощ. Беше Кутулу!

— Не мога да плувам!

Видях махащите безпомощно ръце над тъмната вода, заплувах към него и го хванах. Той се вкопчи в мен, така че го ударих силно с длан по челото да го зашеметя, отскубнах го от себе си, гмурнах се под него и се озовах отзад.

Хванах го под брадичката, докато махаше отчаяно с ръце, и отново заплувах с всички сили, странично.

Оставих течението да ни понесе към залива. Кутулу се отпусна и се уплаших да не се е удавил.

Видях някакво тъмно петно отпред и заплувах към него. Беше понесен от реката дънер, изтръгнат някъде далече на юг из планинските земи и почти изминал дългия си път към морето. Избутах Кутулу върху него и също се качих на спасителния сал.

Полицаят започна да кашля и го затупах по гърба. Той повърна два пъти нагълтаната вода и зяпна да си поеме дъх. След малко дишането му се оправи.

— Благодаря ти — изломоти той. — Вече наистина си ми приятел, Дамастес.

— По дяволите. И ти щеше да направиш същото за мен, ако беше плувец.

Той се замисли сериозно.

— Да. Прав си. Щях да го направя — огледа се. — А сега какво ще правим?

— Тъй като нямам планове да се возя в открито море на дънер, ще заплуваме отново, щом видя нещо, към което си струва да плуваме.

След няколко секунди зърнах дълъг кей, протягащ се към нас. Течението ни отнесе близо и когато се озовахме на няколко разтега, хванах отново Кутулу в хватката на спасителя и напуснахме „кораба“ си. Стигнах една паянтова стълба, спускаща се във водата, и се качихме.

Бяхме се озовали в най-лошата част на Никиас. Част на града, в която стражите патрулираха по отделения, тъй че след като се съвзехме, отидохме направо при най-близкия пост и Кутулу се разпореди няколко души да ни придружат извън зоната. Те погледнаха с любопитство мокрите ни дрехи и ни заразпитваха, но Кутулу не им каза нито дума. Слава на многото богове, че циреят на носа ми се беше отлепил при плуването, а и миризмата, с която ме бе напръскал, се беше отмила, така че не изглеждах толкова окаяно като преди.

Виж, какво стана с демона на Так и „анимункула“ на Тенедос — представа нямам, а и не проявявам любопитство. Само дето на другия ден нищо не чух за чудовища по улиците. Дано са се завлекли в някакъв черен пъкъл, откъдето никога да не се измъкнат.

Стигнахме до жилището на Тенедос, но го заварихме празно.

— Дали пък не е отишъл при Расена? — зачудих се, но бързо съобразих, че въпросът ми е глупав — беше обещал да ни чака, а държеше на думата си. Решихме и ние да направим същото.

Докато чакахме, се измихме в банята му и моя милост се преоблече — държах в дома му два комплекта забранени донякъде цивилни дрехи. Кутулу се избърса с кърпата и понечи да навлече мокрите си дрехи.

— Ако ясновидецът беше тук — казах му, — щеше да хвърли едно заклинание за гладене на дрехи и да станат сухи като чироз, колко му е — отидох до един от килерите, порових и намерих едни тъмни панталони и риза, крило реших, че ще станат на ченгето. — Облечи ги.

— Но... — Той ме погледна объркано.

Кутулу беше най-тежкият случай на преклонение пред герой, какъвто бях срещал. Щеше да е невероятно нарушение на личната му етика дори да помечтае да пипне, камо ли да облече без разрешение дреха на своя идол. Но му спестих шегите.

— Я не се прави на глупак. И той щеше да ти каже същото, ако беше тук. Може би ще трябва да си намериш колан и да пробиеш още една дупка в него. Нашият почитаем чародей е малко по-голям чревоугодник от теб.

Кутулу се подчини, макар и с неохота. Отидох в кухнята и сварих чай, макар че не бях сигурен дали не съм сбъркал нещо билката и да не вземем да се превърнем в жаби или нещо такова.

Два часа преди съмване Тенедос се върна, ядосан и угрижен.

— Моите извинения — рече той. — Но Властта на Десетимата ме извикаха един час преди да тръгнете. Или може би трябваше да кажа Властта на Деветимата. Фейръл и метресата му са намерени мъртви вчера следобед. Удушени от товиети.

— Мамка му!

Не можех да си спомня някой от Властта да е умирал от нещо друго, освен от болест, злополука или старост, за убийство да не говорим.

— Естествено Властта на Десетимата поиска незабавно да чуе всичко, което знаех за удушвачите, сякаш изобщо не са слушали,

когато свидетелствахме миналата година. Между другото Съветът на Никиас присъстваше на заседанието в пълното си великолепие, много възбудени бяха. Е, а вие двамата открихте ли нещо важно?

— Открихме — рекох. — Ще оставя на Кутулу да го разкаже, по-опитен и точен е в описанията от мен.

Кутулу описа съвсем точно това, което се бе случило, без нищо да добавя и нищо да премълчава. Не правеше никакви преценки, а описваше събитието много картинно. Даже каза на Тенедос, без никакво чувство, все едно че се беше случило с някой друг, как бе изпаднал в паника във водата. Канеше се да продължи, но Тенедос вдигна ръка.

— Достатъчно, приятелю. Разказът ти включва ли още нещо за чудовищата или товиетите?

— Не, сър.

Тенедос кимна и Кутулу послушно си замълча. Чародеят стана и закрачи нервно из стаята.

— Ще се върна при Властта и ще ги уведомя за случилото се. Но не мисля, че нещо ще се промени.

— Какво?! — попитах невярващо.

— Нека да повторя какво заявиха, след като свърших разказа си за онова, което знаем за товиетите. Съгласиха се, че товиетите може би представляват заплаха. Но разполагаме с ефикасна градска стража, която може да се справи с положението. Може би трябва да се обмисли да им дадем малко спешни подкрепления.

Този път изненаданият беше Кутулу.

— Може ли да ви прекъсна, сър? Как може да си мислят такова нещо? Та ние още не сме тикнали в затвора нито един товиет. За какви сили говорят?

— Да изпратят ударни части, които да изловят опасните лица, за които, разбира се, са убедени, че живеят в бордеите на чуждестранните работници. Никой истински Никиасец нямало да слуша такива боклуци, така поне заяви доскорошният приятел на Фейръл, Раск. Един съдия да придружава отделенията, за да се издават подходящите заповеди на място за незабавен обиск. Товиетите ще бъдат включени в списъка на забранените организации. Скопас предложи само членството в организацията да бъде достатъчен повод за смъртно наказание. Но след като, изглежда, не носят никакви татуировки,

особени униформи или някакви знаци за членство, не е ясно как ще се докаже това. Все едно, мярката не беше обсъдена и се забрави. Явно е прекалено радикална.

— Това са подробностите — приключи той. — Но мой скъпи Кутулу, бъди сигурен, че Властта на Десетимата цени много високо градската стража.

Кутулу беззвучно размърда устни.

— Тук можеш да кажеш каквото си поискаш — подкани го Тенедос. — Дори да граничи с измяната.

— Но това е нищо! Те просто ще си седят и ще чакат заплахата да изчезне! Чардън Шир ще влезе в Никиас и те още ще си приказват. Или всички ще се натръшкаме с копринените клупове, впити в гърлата ни! Тези хора... — дребният мъж се изплю. — Тези хора са тъпаци! Тъпаци и отгоре!

— Това го говоря вече от няколко години — каза Тенедос.

— Какво друго? — попита Кутулу. — А армията? Не чухме подробности за бъдещите планове на товиетите, но доколкото разбирам, кампанията им с убийствата ще се усили. Е, и ние ли просто ще си седим с палци в дирниците?

— На армията е заповядана пълна готовност, макар че Властта на Десетимата не смята за необходимо да се въвежда комендантски час. Публично няма да се споменава нищо по въпроса, така че в стенните прокламации няма да се появи нищо. Но ще се разреши да се пусне слух.

— Някои други дреболии сигурно ще ви развеселят — продължи той. — Назначиха ме на специален пост, „таен съветник на Властта при настоящата тревожна ситуация“. Заповядано ми е да използвам цялата магическа мощ, която притежавам, за да разбера дали зад тази организация се крие чародейство.

— Какво по дяволите си мислят те, че е Так? — възкликнах. — Играчка? Измислица?

— Не съм сигурен, че вярват в съществуването му.

— Вие как реагирахте, сър? — попита Кутулу. Видях колко искрено е ядосан и как се мъчи да го скрие.

— Също като теб. Изтървах си нервите. Извиках, че не ни трябва чародейства, а ред. И отново ми се каза, че стражите можели да се справят с проблема — че в края на краищата, никисците щели

инстинктивно да се подчинят на закона. Няма ло повод за паника — Тенедос поклати глава съжалително. — Е, сега разбирате ли защо не съм убеден, че трябва да докладвам за такава дреболия като повсеместен заговор? Това няма да струва и пръдната на един просяк.

— Добре, но ние какво ще правим? — попитах.

Тенедос понечи да каже нещо язвително, но бързо се овладя.

— Първо, трябва да се пазим много внимателно и да се постараете да не се окажем следващите жертви на товиетите. Ако Так ни познава, а той, разбира се, ни познава, ще съобщи това знание на водачите им. Така че допускам, че скоро ще се окажем на първо място в списъците им за убийства. Второ, постарайте се да изведете всички, които са ви близки, на безопасно място. Не знам какво може да е, но бих ви посъветвал да е някъде извън града, или извън Дара — още по-добре.

— Нямам близки — каза Кутулу и не долових нотка на съжаление в гласа му.

Замислих се как да съобщя на Маран и как ще успее тя да убеди съпруга си.

— Последното, което бих ви посъветвал, е да държите багажа си готов и оръжията подръка. Бъдете готови за всичко. Абсолютно всичко.

Тенедос стана, отиде до рафта и взе гарафата с бренди. После погледна през прозореца към изсветляващото небе и каза:

— Не. Боя се, че това е поредната слабост, от която ще трябва да се откажа — и остави гарафата. — Това е всичко, господа.

Станахме да си тръгваме.

— Благодаря ви — каза Тенедос. — Вие не само доказахте, че ми служите добре, но и че сте най-благородните нуманцийци.

Думите му значеха повече от медал.

Когато влязох в казармата, тръбите вече разбуждаха бойците. Извиках на един редник, хвърлих му юздите на Лукан и му наредих да го откара в конюшната и да го нахрани и напои.

Изтичах в квартирата си и припряно се преоблякох в униформа, за да застана пред частта си за утринната проверка.

След като капитан Лардиър раздаде заповедите за деня и домин Леар прие рапортите и освободи дивизиона за закуска, адютантът ме

повика. Явих се със строева стъпка и отдадох чест. Той ми връчи малък плик.

— Беше доставен снощи на дежурния офицер, с молба да ви се предаде лично. Тъй като снощи не са ви намерили в казармата, го предаде на мен, когато го освободих тази сутрин.

Отдадох още веднъж чест и си тръгнах.

В плика имаше втори, с моето име на него. Почеркът беше на Маран. Краткото писмо гласеше:

Скъпи мой,

Съжалявам, че не можах да ти го кажа лично, така щях да мога още веднъж да те подържа в обятията си и да те чувствам в мен. Но съпругът ми дойде при мен едва днес по обед и ми каза, че поради несигурната обстановка в момента смята за най-добре да напуснем Никиас, докато положението не се изясни.

Ще отплаваме с личната му яхта сутринта, преди разсъмване. Каза ми, че ще пътуваме до Вьншните острови и след това в родината на ясновидеца остров Палмерас поне един месец, най-вероятно — повече.

Толкова съжалявам и ми се иска да ме прегърнеш и да ми помогнеш да престана да плача. Но ще бъда храбра и ще мисля за теб всеки ден и всеки час.

О, мой Дамастес, представа нямаш колко те обичам и колко искам да бъда с теб, нищо, че времената са опасни. Бъди добър, бъди здрав и ме сънувай също както аз ще те сънувам.

Обичам те
Маран

Маран нямаше да е доволна, но първото чувство, което, изпитах, беше огромно облекчение. Тя поне щеше да е извън опасност. Да, щях да я сънувам и да, щях да мисля за нея, когато дългът нямаше да изисква пълното ми внимание. Но едва ли щяха да ми остават много свободни минути.

Гонгът изкънтя за тревога и хукнахме за бойното си снаряжение.

Частта на разположение трябваше да се строи и да е готова до десет минути, останалите от дивизиона — до час.

Аз, разбира се, бях готов, както и пиконосец Карджан, но бяхме само шепа мъже.

Чувах викове, ругатни, цареше пълна бъркотия, мъже бягаха насам-натам, всеки търсеше едно или друго, въпреки че оръжието и снаряжението трябваше да са им подръка, но не, „върнах го в склада да го оправят“, „заех го на един приятел май“, „не знам, сър“, „май не ми ставаше нещо“, „каишките се скъсаха и сарачът така и не ми го върна навреме“, „не са ми го зачислявали, сър“. Зарязали бяха бойното снаряжение заради лъскавия месинг.

Два часа и половина изтекоха, докато Златните шлемове на Никиас най-сетне се строиха.

Може би ако бяхме излезли навреме, катастрофата нямаше да се допусне. Но се съмнявам.

Всичко беше започнало с улична свада в Чичерин, един от победните квартали на града, когато три дюкяна на една и съща улица удвоили едновременно цената на брашното. Както се оказа, тримата собственици направили синдикат, за да предотвратят конкуренцията. Възникнал спор с няколко разгневени купувачи, започнали да се бутат и блъскат, после си разменили удари.

Някой извадил нож и на улицата останал труп. Скоро след това камъните изпотрошили един от магазините и собственикът му също загинал. Дюкянът му бил плячкосан и тълпата се настървила.

Струпали се на улицата, после решили да накажат и другите два магазина. В единия собственикът се бранел с копие, но го убили и двата етажа били опустошени.

В този момент някой от властниците изпаднал в паника и повикал войската.

Не беше подходящата реакция. Трябваше да пратят в района отделения стражи, да изолират водачите на малките групи и да ги арестуват. Ако това се окажеше невъзможно, трябваше да изпратят отряди от служители на закона и пред съчетанието от страх и груба сила тълпата може би щеше да се огъне и да се разпръсне още в началния етап.

Но вместо това стражите се оказали разпръснати по един или двама. Някои от тях били нападнати, други побягнали и тълпата овладяла положението.

Армията трябваше да се използва само за да блокира Чичерин, а кварталът да се усмири с помощта на стражите. Въоръжените войници по улиците показват на всеки, на случайните минувачи, както и на разгневените хора, че редът е нарушен и че самата държава се чувства застрашена.

Но някой в някоя правителствена сграда беше прекалил. Дали е било съзнателно, или не — не знам. По-късно се твърдеше, че виновни за събитията били товиетите, в което се съмнявам, но и да е бил намесен някой от удушвачите, по-скоро бих повярвал, че е неизвестното длъжностно лице.

Освен това Златните шлемове не трябваше да се извеждат срещу безредиците по няколко причини. Войнишката им некомпетентност може да се пренебрегне, защото все още никой не го знаеше, докато не се окажа прекалено късно. Но конницата не бива да се изпраща в тесни улици срещу тълпа граждани. Това не само може да предизвика паника и да причини повече смърт и от най-опасния бунт, но освен това е много лесно конят да бъде осакатен или ездачът да бъде смъкнат от седлото. Вместо това трябва да се използват пехотинци или поне да бъдат придадени като подкрепление към конниците, но в нашия случай това не стана.

Напред беше изпратен ескадрон В под командата на капитан Ейбъркорн. Не бяха им дали дори подходящи оръжия, а тръгнаха с високо вдигнати пики и със сабите в ножниците. Челото на колоната се водеше от легат Нексо.

Влязоха в един площад, пълен с озверели никиасци. Половината граждани бяха пияни, а другата — разгневени, и то не без основание, от обърканото поведение на държавниците. Тълпата бавно беше стигнала до обща идея: искаха незабавно да се срещнат с някой от Съвета на Никиас и да му изложат жалбите си. Бяха гладни, бяха окаяни, децата им ходеха в дрипи и беше крайно време градът да им помогне. Всичките им оплаквания си бяха съвсем оправдани.

Площадът имаше само три входа. Един от тях беше барикадиран от тълпата срещу градските стражи, вторият беше много тесен и колоната на легат Нексо блокира последния.

Войникът с най-висок чин от малцината оцелели, един много млад старши пиконосец, докладва, че капитан Ейбъркорн си пробивал път към челото на колоната, когато легат Нексо поел отговорността да заяви, че събирането е незаконно, забранено е от Властта на Десетимата и че на хората на площада се заповядва да се разпръснат моментално, иначе ще се сблъскат с гнева на Златните шлемове. Защо капитан Ейбъркорн не е бил пред бойците си и защо легатът, макар и да беше следващият по ранг офицер, е решил да надвиши правата си, остана неизвестно. Вярвам, че Нексо, нагъл и глупав човек от много заможна фамилия, е бил възмутен от това, че „работните свине“ — селяците — са дръзнали да искат каквото и да било от своите господари, и е бил убеден, че трябва да паднат на колене или поне да застанат чинно встрани от пътя, щом се появят славните Златни шлемове.

Изведнъж първите редици на тълпата поискали да се отстранят от пътя на плътния кавалерийски строй, развикали се и започнали да се бутат назад. Но сред тълпата по-назад се намерили храбреци и към войниците полетели камъни и боклуци.

Тук търпението на легат Нексо се изчерпило и той заповядал на Шлемовете да снишат пиките и да атакуват ходом.

Това беше едва ли не последното ясно описание на станалото, което можеше да предложи старши пиконосецът. Веднага щом Нексо изревал командата си, един камък, който според старшията бил хвърлен с прашка, го улучил под ръба на прословутия златен шлем, премазал лицето му и вероятно го убил на място.

Тълпата закрепяла победоносно. Добре тренирани бойци нямаше да обърнат внимание на загубата на командира си, а щяха автоматично да изпълнят последната му заповед. Но Шлемовете изобщо не бяха тренирани добре и се поколебали.

В този фатален момент ги ударили здраво. Полетели камъни, някои хвърлени с прашка, други с ръка, добре прицелени. По покривите и горните етажи на сградите се появили хора, помъкнали павета, тухли и всякакви тежки предмети, и смъртоносният порой се изсипал, изхвърлял войниците от седлата, а конете им побеснели от страх и ярост.

Вместо тълпата да се огъне, отстъпили Шлемовете — обърнали конете си и ги сритали в галоп обратно, право срещу другите три

колони, и когато се възцарил хаос, тълпата нападнала.

Някъде по това време капитан Ейбъркорн бил смъкнат от коня си и пребит почти до смърт. Две години по-късно го изписаха от болницата като грохнал инвалид — не помнеше случилото се в онзи ден.

Сред тази сган имало хора, които си знаели работата — или вероятно са били обучени от товиетите. Мъже с ножове в ръцете прибягвали до конете, режели подколениите сухожилия, разпаряли коремите им, сечели през гърлата и накрая довършвали падналите ездачи.

Старши пиконосецът, който разказа всичко това, бил съборен от коня си с добре прицелена бутилка, която се пръснала и избила едното му око. Оказал се все пак достатъчно разумен, за да се претърколи в някакъв зейнал вход и се престорил на умрял, плувнал в локва кръв, докато мелето приключи.

Ескадрон В почти със сигурност щял да бъде избит до крак, ако някой не „видял“ по единствената отворена към площада улица да идват армейски подкрепления и не закрепял в паника. Сега в паника изпаднала тълпата и само за миг се превърнала в няколкостотин обезумели от страх граждани, всеки от които гледал само да отърве кожата. Иронията тук е, че нямало никакви подкрепления — онзи, който повикал Шлемовете, решил, че една колона е предостатъчна, а командирите ни не помислили да осигурят втори ешелон. Докато вестта за погрома стигне до казармата ни, всичко бе приключило и нито аз, нито останалите можехме да направим нещо, освен да кипим от безсилен гняв.

От сто и деветнайсет души, излезли от казармата на Златните шлемове онази сутрин, се върнаха трийсет и двама. Шейсет и шест бяха загинали или издъхваха, а четиридесет й един бяха ранени.

И това бе само началото.

Дивизионът се взриви. Сляпа ярост беше обзела всички, искаха да препуснем към Чичерин и да избием всички, които ни се мернат пред очите. После дойде страхът, щом помислиха, че целият град се е обърнал срещу любимата си позлатена играчка — Златните шлемове. Страхът беше парализиращ. Липсваха само петима души, което беше

рядкост. Няколко легати заговориха за прехвърляне в други, по-отдалечени гарнизони или може би да подадат молби за дълъг отпуск при семействата си.

Домин Леар и много от останалите офицери изглеждаха безпомощни, не знаеха какво трябва да се направи.

Поисках среща с домина още преди да са приключили погребенията на мъжете от ескадрон В и толкова учтиво, колкото ми беше по силите, а то не беше много, му напомних, че на границите съм виждал истински бой и че разполагам с Карджан и още неколцина. Заявих му, че според мен това не е изолиран инцидент и че може да очаква, че скоро ще се случат още неща, най-вероятно — много по-кървави.

Той огледа нещастно кабинета си, не получи никакъв съвет от статуетките, плакетите и наградите, изпращани от разни важни особи на Златните шлемове заради бляскавите паради, и каза, че може би съм прав.

Заяви, че трябвало незабавно да нахвърлим тренировъчна програма за Шлемовете, той да я одобри и да започнем обучението в практическите страни на войнишката служба.

— Сър. Не можем ли просто да започнем тренировките? Всичко ли трябва да бъде на хартия, преди да започне да се прави? — все едно че предложих да ни поникнат на всички криле и да станем небесна кавалерия. Отдадох чест и се обърнах да напусна.

— Моля ви, побързайте — каза доминът. — Знам, много скоро опитът ви ще ни потрябва. А, и още нещо. Пиконосецът, за когото споменахте... Къргъл ли беше, или Къртайл?

— Карджан, сър.

— Щом е опитен в боя, искам да го повишим. Направете го старши пиконосец. Не. Искам да го слушат. Ескадронен сержант.

Това беше представата на домин Леар за спешни действия.

Казах на Карджан за внезапно изгрялата му щастлива звезда и той отказа да ми повярва. Показах му писмената заповед на домин Леар и лицето му почервения от яд.

— Отказах миризливите нашивки, когато ми ги предложихте в Саяна, сър, и нищо не може да промени решението ми.

— Този път нямаш избор, Карджан. Доминът заповяда и кълна се в пиката на Айса, ще си зашиеш проклетите нашивки!

— Няма!

Губех търпение; един от малкото компетентни хора, които познавах, отказваше повишение, докато всички тези тъпаци наоколо драпаха за все по-голям чин, въпреки че представата за свързаните с това отговорности ги ужасяваше.

— Ще ги зашиеш!

Карджан ме изгледа навъсено и му отговорих по същия начин. Той пръв извърна очи.

— Е, добре. Ще ги сложа, сър. Но ви давам дума, че първия ден, в който ви няма, ще вляза в някой бардак и така ще го потроша, че ще ги загубя завинаги.

— Върви по дяволите! — изревах аз и една ваза на масата до мен се прекатури и се пръсна. Карджан ме гледаше упорито.

— Ще се изразя така. Ти ще зашиеш сержантските си нашивки и ще проявиш пълно уважение към армията, на която служиш. Ще изпълняваш дълга си като старши подофицер до второ нареждане. Няма да ходиш на никакви запои и определено няма да трошиш никакви кръчми, дотук ясен ли съм?

— Няма да го правиш по една причина — продължих. — Защото ако не се подчиниш на заповедите ми, не ги изпълниш точно така, както казах, ще те отведа ей зад тези помещения и само един от двамата ни ще се върне на краката си. Обещавам ти още две неща: този, който остане да лежи на земята, няма да съм аз и със сигурност ще ти трябва доста време в болницата, преди да се върнеш в строя. А в момента, в който оздравееш, ще се върнем пак там и пак ще ти смея от бой скапания задник!

Карджан ме зяпна и на лицето му бавно се изписа възхищение.

— Вярвам, че бихте го направили. И вярвам, че може и да спечелите.

— Сър.

— Сър.

— Сега вървете да си вземете проклетия комплект за шиене и престанете да ми досаждате повече, ескадронен сержант. Имам да пиша един тъп график за обучение.

Но не стана точно така.

Само след час на вратата на кабинета ми почука дежурният вестносец. Заповядах му да влезе и той ми събщи, с ококорени от

възхищение очи, че с поздравленията на домин Леар ми е наредено да се явя във Военната палата в пълна униформа, след два часа.

Исках да попитам защо, но момчето, съвсем отскорошен новобранец, нямаше да знае, разбира се. Самият аз също бях стъписан. Военната палата е щабът на цялата армия на Нуманция.

— Благодаря на домина и, разбира се, ще изпълня заповедта — казах официално. Вестоносецът се обърна да напусне.

— Почакайте, войник. Доминът каза ли на кого трябва да се представя?

— О. Да, сър. Извинете, сър. Бях... твърде възбуден, сър.

— По дяволите, момче. Единственото, което ще те опази жив във война, е да повтаряш точно заповедите, които ти се дават. Хайде, докладвай какво друго каза доминът.

Момчето преглътна и каза, че трябва да се явя лично пред армейски генерал Урсо Протогенес.

Този път се задавих аз. Какво можеше да иска той от един нищожен младши капитан?

Не можех да си въобразя дори, но разполагах с по-малко от два часа. Извиках на ескадронен сержант Карджан да си довлече бързо задника и да ми помогне.

Бях напълно объркан.

Няма и два часа по-късно, в парадната униформа и с черната лента на ръката, която носеха всички Златни шлемове след Чичерин, ме тикнаха в чакалнята на кабинета на генерал Протогенес.

Оказа се, че там ме чака ясновидецът Тенедос, който ми предложи достоверно обяснение защо съм извикан. Бях очаквал стаята да е пълна с чакащи реда си офицери, но бяхме само двамата с Тенедос, освен адютанта, който ни поздрави, попита дали желаем нещо за пиене и се върна към работата си.

Облеклото на Тенедос ме изненада. Ако знаех, че ще го заваря там, щях да очаквам да е облечен в пищен халат, каквито носят повечето магьосници при официални случаи. Но се беше облякъл в светлосив клин и туника, ботуши до коленете и наметало в потъмносиво, с червена копринена обшивка, сгънато на стола до него.

— Поисках да ми помогнеш — заговори Тенедос, — защото в никакъв случай не желая да обидя толкова важна особа като генерала и реших, че човек като теб, който е по-запознат с военните работи, ще може да ме предпази да не направя грешки — говореше тихо, но все пак адютантът можеше да го чуе и разбрах, че лъже. Тенедос искаше да съм тук по друга причина и се помъчих да я отгадая.

Но времето не ми стигна, защото точно в разпоредения час адютантът стана и ни вкара в кабинета на генерал Протогенес.

Оказа се точно това, което можеш да очакваш за военен на дълга служба, командир на армиите и човек, спечелил си висока почит. Помещението беше просторно, с рафтове, пълни с военни книги. Имаше карти, окачени по стените мечове и саби, безчетни батални картини и военни трофеи. Бюрото на генерал Протогенес беше в другия край, малко и голо, почти колкото офицерска походна маса — явно показваше, че този кабинет се обитава от мъж на действието.

Стаята беше добре осветена от стъкления куполест таван, а точно под него имаше дълга заседателна маса. В челото ѝ седяха двама генерали: Протогенес и Ричин Търбъри. Заседанието явно щеше да е много важно. Търбъри изпълняваше длъжността командващ Никиаския армейски район, което означаваше, че е втори по значимост в армията ни.

Тенедос се поклони почтително, а аз отдадох чест, след като генералите станаха.

— Ясновидец Тенедос — избоботи гласът на генерал Протогенес, — радвам се, че можахте да отделите време — след това се вторачи в мен. — А това трябва да е капитанът, за когото казахте, че ще имаме голяма полза, ако се запознаем с него, а?

— Радвам се да се запозная и с двама ви — каза простичко генерал Търбъри, седна си и ни измери хладно с очи.

Генерал Протогенес беше не само най-старшият офицер в армията, но и може би най-обичаният. Отвърщаше най-чистосърдечно на тази любов, като винаги намираше време за оплакванията и на най-низшия военен. Тази любов и дълбоката му привързаност към Никиас щяха да се окажат съдбовни за него. Беше едър мъж, само два пръста по-нисък от мен, но много по-тежък. Лицето му беше червендалесто и показваше, че обожава приятния живот и не вижда причина другите да не правят същото.

Беше пример за всички военни с това, че произхождаше от Вакиджър, бедна пустинна провинция, син на пастир, без никакви приятели и с още по-малко пари. Беше се издигал последователно по чиновете, след което бе получил полева командирска длъжност, рядкост за времето си. Протогенес не само беше добър и храбър войник, но имаше и голям късмет. Беше раняван многократно, но никога тежко, но не това го правеше късметлия. Повечето герои остават незабелязани, никой с подходящ ранг не става свидетел на храбростта им. С Протогенес не беше така. Без изобщо да търси слава и привилегии, признанието винаги го спохождаше.

Беше служил във всички провинции на Нуманция, във всякакви дребни сражения и малки войни, от Пограничните земи до войнстващите пирати по Външните острови и до буйстващите диваци в планинските джунгли на Изтока.

Издигането му до върха се бе ускорило, след като се бе запознал с Ричин Търбъри, когато поел командването на един дивизион в Пограничните земи. Протогенес пръв щеше да признае най-чистосърдечно, че не притежава хитрост и такт — след като врагът е открит, заповядваше да надуют тръбите и: вадете сабите и хайде напред в атака, храбри мои момци.

Търбъри беше по-хитър, а и изглеждаше такъв; никога не атакуваше фронтално, никога не поемаше риска да претърпи тежки поражения, след като може да обходи противника във фланг, да маневрира и да върне бойците си живи и здрави. Беше близо на петдесет, дваветина години по-млад от Протогенес. Беше по-слаб, пооплешивял, с тясно лице и погледът му като че ли можеше да разкрие и най-съкровената ти тайна.

Двамата се бяха оказали идеален екип и бяха завързали здраво приятелство. Когато издигнали Протогенес в командния състав, Търбъри бил повишен за домин и му дали дивизион на границата между Кальо и Дара. Беше си спечелил слава не само с това, че запазил мира между двете провинции, но и защото водил дръзки излази срещу планинските разбойници. Беше добре известно, и офицерите се възхищаваха на това, че като че ли винаги успявал да разбере — и да реагира подходящо — кога тези „разбойници“ са най-обикновени плячкаджии и кога са маскирани бойци от калийската армия, решили

да подложат на изпитание армията, към която уж принадлежат, и да намерят слабите ѝ места.

Когато Протогенес бил избран да командва армията, съвсем естествено било да повика при себе си Търбъри.

— Поканихме ви тук — заговори Протогенес, — заради тези проклети неприятности напоследък. За жалост, не можах да присъствам на изслушването за товиетите пред Властта на Десетимата. Приемете искрените ми извинения. Дали ще е възможно накратко да резюмирате разказа си за тях? И може би капитанът ще добави нещо, което сигурно сте пропуснал?

— С най-голямо удоволствие — отвърна Тенедос и заразказва.

Само след няколко мига забелязах, че двамата генерали като че ли не следят много внимателно разказа на Тенедос. Все едно че вече знаеха какво им разказва. Защо бяхме тук тогава? Реших много да внимавам какво говоря.

За личните прокламации Тенедос можеше да е възвеличил подвизите ни, но този път резюмира много накратко и точно конкретните факти около случилото се в Саяна, както и преди седмица на пристанището. Забелязах, че не спомена Кутулу по име, нарече го само „един старши офицер от стражата“. Приключи и попита дали имам да добавя нещо. Казах, че не, описал е всичко съвсем точно, и затворих уста; чаках да разбере истинската причина за поканата.

Разбрах я след няколко секунди, от устата на генерал Търбъри.

— Това, което предстои да обсъдим, трябва да остане поверително. Ако това условие не е приемливо за вас двамата, значи нямаме повече обща работа. Откровено казано, единствената причина да се решим на тази среща са много добрите отзиви на определени благонадеждни старши офицери, които са впечатлени от вашата работа в лица и говорят за вашия такт, съдържаност и съобразителност.

Погледнах към Тенедос за наставление.

— Смятам, че мога да говоря не само от свое име, но и от името на капитан а Симабю — заяви той. — Имате нашите клетви пред който бог пожелаете, че това, което се каже тук, няма да бъде повторено никъде, освен ако вие не разрешите.

Двамата генерали се спогледаха, сякаш изпитваха неохота да започнат. Накрая Търбъри стана и закрачи из стаята.

— Нашите държавни водачи, Властта на Десетимата — почна той, — изглежда, смятат, че тази... неприятност ще свърши бързо и не изисква повече мерки от тези, които вече предприеха. Надявам се да са прави, както и генерал Протогенес.

— Разбира се — изръмжа старият генерал. — Проклет да съм, ако си мисля, че началниците ни не държат нещата в ръцете си.

— Но аз съм на мнение, че е възможно да са сложили всичките си стрели в един колчан — продължи Търбъри. — Вие ни предложихте фактите, сър. Сега ви моля за мнението ви и за искрената ви преценка на заплахата.

Тенедос си пое дъх.

— Добре. Зная, че ще ви шокирам. Но както казахте сам, тази среща е поверителна и бих желал вие също да спазвате това условие.

— Накратко, товиетите са само един симптом на това, което става — продължи той. — Страната е пред пълен разгром, населението ни блуждае без посока. Властта на Десетимата не управлява нито мъдро, нито добре, и докато се ослушват, засмукват със себе си всички останали институции в тресавището.

— Много сурови думи, сър.

— Сурови са, да. Но и дните са сурови. Отдавна мина времето за игрички на сърчица и цветенца около един гаден проблем — отвърна Тенедос.

— Продължете. — Търбъри слушаше напрегнато. Генерал Протогенес изглеждаше много смутен.

— Прибавете към всичко това и товиетите, които се финансират от Чардън Шир. Не знам какви други неприятности е причинил, но допускам, че агентите му се опитват да предизвикат из цяла Нуманция колкото може повече бели.

— Какъвто бащата, такъв и синът — избоботи старият генерал. — Старият Шир също беше голям гадняр.

— Но Чардън е по-лош — каза Търбъри. — Защото има мозък в главата, нещо, без което, за щастие, баща му — за щастие на Нуманция и на мира — успя да преживее.

— Не съм сигурен — продължи той, — че положението е чак толкова сериозно, колкото го описвате, чародею. Тъй че позволете ми да ви попитам какво според вас трябва да се направи?

— Обявете комендантски час — отвърна директно Тенедос.

— Това не можем да направим — каза Протогенес. — Това е прерогатив на Властта на Десетимата.

— Пречи ли нещо да направите всичко, освен самата декларация? — попита Тенедос. — Под това имам предвид веднага да мобилизирате армията. Поставяте по улиците малки патрули под командата на опитни в боя офицери. Изваждате хората от казармите, сър. Поставяте ги като подкрепления към постовете на градската стража. Хората вече се боят от най-лошото, така че като се видят армейски части из града, готови за действие, това ще вдъхне спокойствие у верните на властта и може би ще принуди престъпниците да премислят. Но... но понякога да се покаже сила не е достатъчно. Това няма да е всичко. Трябва... господо, вие трябва да укрепите армията, тук в Нуманция, и трябва да я укрепите с най-добрите.

— Имате предвид граничните гарнизони — каза Търбъри.

— Точно така. Изтеглете дивизиона на капитан а Симабю, Ърейските пиконосци, плюс другите две ърейски части...

— Дванадесети тежка кавалерия и Десети хусарски — подхвърлих аз.

— Изтеглете ги тук, и то веднага. Мобилизирайте най-бързите кораби и колкото се може по-скоро се разпоредете да отплават на юг. Ако бях на ваше място, сър, щях да изпратя тази заповед до един час. Щях освен това да доведе тук десетте най-добри дивизиона в страната и да ги скрия извън града в случай, че положението се влоши.

— Това ще остави границите ни незащитени — възрази Протогенес.

— Какво значение има един пръст, ръка, крак, ако може да бъде пронизано сърцето? — отвърна разгорещено Тенедос. — Когато сегашното критично положение свърши, дори да стане най-лошото, ще можем да си върнем границите. Но ако Никиас изпадне в хаос... все едно че сте отстъпили онези земи на аким Фергана и другите разбойници. По-лошо няма да стане.

— Още нещо, което трябва да се направи незабавно, макар че може да се окаже прекалено късно — Тенедос се разгорещяваше още повече. — Всички хранителни припаси трябва да се конфискуват и съберат на едно място, където да се охраняват добре. Можем да ударим тълпата в стомаха, ако бъде принудена да се обърне към нас за храна.

Трябва да изпратим също така части за събиране на храна и фураж в околните райони и да известим всички градове по течението на реката, че сме готови да заплатим за всякакви хранителни продукти, които докарат, в злато, стига да ги доставят на законните власти. Ако крадливите търговци се опитат да се облагодетелстват, просто ще конфискуваме стоката. Хората, които са с нас, трябва да бъдат хранени. Само така ще стоят твърдо зад нас.

— Строги мерки предлагате, да — каза Търбъри. — Но все пак...

— Сър — прекъсна го Тенедос. — Тези мерки просто трябва да се приложат. Ние служим на Нуманция. Сега е моментът да ѝ служим добре, а не с полумерки или да стоим в пълно бездействие.

Знаеше кога да замълчи и тишината се проточи дълго. Не смеех да помръдна, едва дишах от страх да не разваля настроението, което бе създал.

— Генерале — обърна се Търбъри към началника си, — това, което казва чародейт, изобщо не е нова информация за нас.

— Не е, по дяволите — изсумтя Протогенес. — Но нямаше нужда да звучи толкова ликуващо проклетникът! — говореха си, все едно че двамата с Тенедос ни нямаше в стаята.

— Времената са сурови, както каза той — продължи Търбъри. — Склонен съм да изпълним съветите му. В края на краищата Властта на Десетимата рядко проявява интерес как точно разместваме войските, стига да ги пазим добре.

Протогенес кимна — като огромен мъдър мечок.

— Да. Не обичам мигновените решения. Страх ме е, че често се основават на повика на сърцето. Но чувствам, че магьосникът казва нещо много близо до истината. Генерал Търбъри. Ще изпълним съветите му.

Тенедос се усмихна съвсем леко, но вече си бях създал впечатление за него и долових, че е обзет от искрена радост.

— Освен това — продължи Протогенес — имам чувството, че този оракул, все едно дали използва магическо прозрение, или просто здрав разум, ни дава по-мъдри съвети от всички в командния щаб.

— Магьоснико, искам да се откажете от задълженията си като преподавател в лицей и да минете на пряко подчинение на мен и генерал Търбъри — обърна се той към Тенедос. — Не зная как би могъл да се нарече такъв пост, но ще ви дам всички пълномощия,

писмено, да правите каквото намерите за необходимо, и като казвам всичко, имам предвид всичко. Само една услуга, ако обичате: преди да започнете да размествате насам-натам проклетата ми армия, бъдете добър поне да ни уведомявате — изсмя се, но смехът му беше някак сух. — Не знам за какво друго трябва да се разпоредя, но съм убеден, че с времето ще има промени. Е, ще ни служите ли, сър?

Тенедос стана.

— За мен не може да има по-голямо удоволствие или чест, сър, от това да служа на вас... и на цяла Нуманция.

— Добре. Нещо друго трябва ли ви?

— Да — отвърна Тенедос. — Бих искал капитан à Симабю да бъде освободен от дивизиона му и да бъде зачислен при мен.

— Готово. Капитане, имате ли нужда от нещо.

— Не, сър — после помислих. — Всъщност по-скоро да, сър. Не за мен, а за ясновидеца.

Тенедос се намръщи, но аз продължих:

— Сър, служил съм на подчинение на чародея повече от две години и смятам, че е велик човек. Предполагам, че не трябваше да казвам това пред него, защото излиза, че му се натягам. Но е самата истина. Той обаче има един ужасен недостатък. Така и не може да разбере кога е в опасност, а в този момент съм уверен, че е в най-голяма опасност за живота си, толкова голяма, колкото е и за цяла Нуманция.

Не знам откъде ми дойдоха тези думи — общо взето не съм много надарен с речовитост. Но този път потекоха леко.

— Струва ми се, че разсъжденията ви са разумни — каза Търбъри. — И какво предлагате да направим?

— Заповядайте му да си намери безопасна квартира, сър. В момента са нужни само един-двама товиети, да се промъкнат през нощта и... — и млъкнах.

— Капитанът преувеличава — намеси се Тенедос. — Сигурен съм, че магията ми ще ме опази — щях да отговоря, че поне два пъти не беше успял да предвиди действията на Так, но си задържах устата затворена.

— Съветът ви е великолепен — каза Търбъри. — Случайно разполагаме точно с такова място, няма и на половин миля от тази палата. Използваше се за приютяване на заложници, пленници по-

скоро, и по тази причина може лесно да се охранява. Магьосник Тенедос, заповядвам ви да се преместите в това жилище.

— Слушам, сър.

Протогенес ме гледаше съсредоточено.

— Магьосник Тенедос, може ли да се разчита на този човек?

— Абсолютно, сър.

— Сетих се за времето, когато бях младши офицер, колко адски трудно беше да направиш каквото и да било, ако не съвпада с интересите на началниците ти. Най-лесното решение би било да ви повиша, капитан à Симабю. Също както би било по-лесно и за вас, чародею, ако получите чин генерал примерно. Но не съм готов за това, поне засега. Генерал Търбъри, когато съставите заповедта за чародея Тенедос, моля ви включете и името на капитана.

— Вие, сър — обърна се той към мен, — вече сте овластен да правите всичко, което сметнете за необходимо не само за да се спаси Нуманция, ни и да опазите нашия чародей жив.

— Да, сър. Благодаря, сър — ударих се с юмрук в гърдите.

— Това е всичко — заяви генерал Протогенес. — Сигурен съм, че ще поддържаме почти ежедневен контакт. Е, поставихме си задача. Време е да действваме.

— Благодаря ви, сър — казах, след като двамата с Тенедос напуснахме палатата.

— Не знам дали не сгреших, като те помолих да присъстваш на това заседание. Направих го не само защото исках да споделиш високата чест, но и защото в бъдеще ще ми трябва трезвият ти ум.

— Защо да сте сгрешили?

— Ами, сега излиза, че съм си взел гувернантка. Хм.

Изсмях се и го попитах:

— Сър. Мнението ви. Всичко това ще помогне ли?

Тенедос помисли продължително, преди да отговори.

— Не знам. Генералите определено казаха каквото трябваше и уж ми дадоха пълна власт. Но те са толкова част от системата, колкото и Властта на Десетимата. Издигнали са се под нея, тъй че не съм сигурен дали ще могат да поставят под съмнение нещата толкова дълбоко, колкото трябва.

— Забелязах, че не споменахте, че Властта на Десетимата трябва да бъде сменена.

— Разбира се, че не — изсумтя Тенедос. — Може да съм луд... но все пак не съм глупак.

След три часа пристигна пратеник от Военната палата и ни донесе, че „въпросните заповеди“ са изпратени и че „Гаулър“ и още шест бързи транспортни кораба са реквизирани за „специални задачи“.

Вече можехме само да чакаме, докато пристигнат някакви истински войници, за да предприемем следващата стъпка: да влезем в катакомбите на товиетите и да ги изловим за ушите.

На домин Леар никак не му хареса, когато му съобщих за новото си назначение. Каза, че разчитал на мен да помогна да се преустрои дивизионът, и почти го съжалих. Но за какво по дяволите си мислеше, че са му дадени офицерските знаци — да впечатлява другите оризови плантатори на официалните балове може би? Сигурен съм, че още повече не му хареса, когато казах, че му взимам някои подофицери. В очите ми Златните шлемове можеше и да изглеждат безполезни, но все пак си бях набелязал няколко души като мъже, които могат да вършат работа.

Първият, след ескадронен сержант Карджан, беше легат Петри естествено. Изръмжа ми, че не се бил записал в армията, за да става ченге, но когато му обясних колко е важно и да не би да предпочита да учи бойците си защо трябва да лъскат вътрешността на шлема, преди да излязат на парад, се предаде.

С голяма радост смених парадната униформа с по-просто бойно снаряжение — шлем с къс гребен, предпазител за носа и набузници; плетена ризница над широката копринена блуза; тесни панталони, ботуши с шпори и пелерина. Вместо щит надях на левия подлакътник стоманен предпазител. Зарязах обичайната кавалерийска пика и сабята и си взех обикновен прав меч в предпочитания от мен стил и кама, по-къса от онази, с която се дуелирах с Мейлбранч, а на седлото окачих къс лък и колчан със стрели.

Първата ми задача беше да се погрижа за пълната сигурност на новата квартира на ясновидеца Тенедос. Сградата се оказа точно такава, каквато я описа Търбъри — четириетажна кръгла кула с ров около нея и неголяма стена. Беше стояла неизползвана много години и първата ми работа беше да се почисти. Като последна служба при Шлемовете възложих тази задача на ескадрона си. Сребърните кентаври завиха недоволно, че ги правят на слугини, когато им раздадох метлите и парцалите и наредих да чистят, докато не лъсне като шлемовете им. Въздържах се да призная, че това е на ръба на войнските им възможности.

Малко съжалих, че толкова кавалерски бях отстъпил легат Йонджи на приятелката на Маран. Той и приятелите му щяха да са ми от голяма полза, но вече бях дал думата си. Като помислих за Амиел, лицето и тялото на Маран изригнаха в ума ми и се отнесох. Но скоро се съвзех и си рекох, дано да си лежи мързеливо и да трупа тен на яхтата на мъжа си. Много идиотски, също така, си пожелах да я кара целомъдрено, а мъжът ѝ да е хванал остро хронично заболяване на интимните части.

Върнах насила мисълта си към задачата с пазенето на Тенедос. Искаше ми се Пиконосците да пристигнат час по-скоро — смятах да ги включа до един в личната охрана на ясновидеца.

Най-доброто, което можех да направя в момента, бе да избирам хора от частите около столицата. Не взимах доброволци по очевидни причини и ги назначавах на караул по случаен принцип. Дори между тях да имаше товиети, а допусках, че има, нямаше да им остане достатъчно време да замислят нападение и тъй като ги размествах в екипите, шансът в един пост да се съберат само конспиратори беше минимален. Освен това всеки ден ги поставях на пост на различни места, а веднъж седмично ги връщах в частите и ги заменях с нови.

За старши подофицери използвах Карджан и другите сержанти, които бях откраднал от Шлемовете. Карджан, въпреки че ми мяташе мрачни погледи от време на време, се доказа като великолепен командир и постепенно започнах все повече да завися от него.

Но всичко това не беше повече от намазването на драскотина с мехлем, докато кръвта на ранения изтича от сто рани. Чудех се какво ще стане и дали някога безредиците в Никиас ще се прекратят окончателно.

Кутулу също беше зачислен към Тенедос и донесе със себе си сандъците с изписаните картончета. Доведе си и помощници.

Не знам какво точно му беше възложил Тенедос, но когато го попитах дали може да ми заеме от хората си, за да учат пазачите ми на тънкото изкуство на сигурността, ми се сопна, че не можел — мятал въдицата за много по-голяма риба.

През това време почти не се виждах с Тенедос. При обиколките му го пазеха много зорко специално подбрани мъже на пряка служба във Военната палата. Не им се доверявах напълно, но нищо не можех да направя, докато не дойдат моите хора и не подбера между тях постоянния му ескорт.

Една нощ Тенедос се върна в кулата и ме посети.

— С голямо удоволствие ще приема чашка бренди — въздъхна уморено. — По дяволите да върви извънредното положение. Има моменти, когато човек трябва да се залъже.

Държах една бутилка точно за такива моменти и му налях. Той отпи.

— Ако изобщо някога си се замислял кои са най-упоритите, егоистични и твърдоглави хора на земята, да знаеш от мен, че са магьосниците.

Отвърнах, че вече го знам много добре, благодаря.

— Чувал ли си за Братството на тружениците?

Не бях. Обясни ми, че били група от най-влиятелните магьосници в Никиас. Не били таен орден, но се чувствали много удобно, че твърде малко хора знаят за съществуването им.

— Възникнали са — продължи Тенедос — като един вид общество за взаимопомощ. Освен това се превърнали в най-влиятелната политическа група в Никиас. От много време се опитвам да ги ухазвам, но е все едно да съблазниш десет храмови девиси наведнъж или да подкараш стадо въртоглави овце.

— Може ли да попитам защо?

— Няма да навлизам в подробности, Дамастес, защото идеята ми може да се окаже глупава. Навярно знаеш, че магиката е най-

егоистичното от всички изкуства.

Не знаех.

— Един магьосник прави заклинание, за да облагодетелства себе си или, с неохота, някой клиент, срещу което очаква да бъде щедро възнаграден. Колкото по-егоистично е деянието, толкова по-вероятно е заклинанието да свърши работа, поне на мен така ми се струва. Сигурно затова се приказва повече за черна, отколкото за бяла магия. Естествено опитвани са били алтруистични заклинания, които да покрият целия свят с покрова на мира или да прекратят глад и мор, но като че ли рядко хващат. А може би просто на боговете им допада да ни гледат как се гърчим в мизерия. Все едно, хрумна ми нещо по темата и се опитвам да накарам тези кипящи извори на всичкото знание да ми помогнат да го изпробвам. Но засега само приказват и изглежда, не забелязват, че светът около тях е в пламъци.

Когато пратеникът дойде, обикалях около кулата и се мъчех да разсъждавам като товиет, решил да проникне вътре. Адютантът ме викаше в дивизиона на Шлемовете по личен въпрос?

Не можех да си представя „личен въпрос“ в тези напрегнати дни, но с неохота тръгнах, като казах на Петри къде отивам.

Пред щабна на дивизиона чакаше конски впряг. Слязох от седлото, смъкнах шлема и влязох.

Маран седеше на пейката точно до вратата. Щом влязох, стана и лицето ѝ светна от радост. След миг радостта изчезна и отново видях онова изражение на невинно дете, което неволно е направило беля и очаква да го накажат.

Затича към мен, прегърнах я и шлемът ми издрънча на земята. Не знаех нито какво да кажа, нито какво да направя. Погледнах над рамото ѝ и видях на пейката кожена пътна торба.

Постояхме така мълчаливо. После тя каза приглушено в рамото ми:

— За първи път те прегръщам, облечен в броня.

— Дано не е за последен — промълвих.

Тя отстъпи назад и се погледнахме мълчаливо.

— Аз го напуснах.

— Кога?

— Преди три дни. Отбихме се на някакъв остров и уж щяхме да ходим на голям банкет, даван от губернатора. И... и не можах да го направя. Не можех повече да го понеса. Никога вече.

— Хвърлих няколко неща в торбата, намерих един моряк с бърза лодка и той ме върна в Никиас — усмихна се. — Беше достатъчно стар, за да ми е дядо, но още си мисля, че се е надявал да го възприема като млад и прелъстителен.

— Идиотка. Можеше да те продаде на пиратите.

— Ако ме беше продал, щеше ли да ме потърсиш?

Това беше абсурдно, разбира се — тук имах много по-сериозни задължения. Но проявих достатъчно благоразумие да излъжа, а след като думите излязоха от устата ми, осъзнах, че не е никаква лъжа, а суровата истина.

— Винаги и навсякъде.

Целунах я и с крайчеца на окото си зърнах надничация от кабинета си капитан Лардиър. Стъписа се и се скри. Попитах я:

— Сигурна ли си в решението си?

Тя кимна.

— Никога няма да се върна при него. Никога... дори двамата с теб да...

Отдръпна се.

— Дойдох тук веднага щом пристигнахме. Сега... мисля, че ще ида в нашата... в моята къща. Ще трябва да му изхвърля вещите. Ако припаря до семейството си, моите ще се разкрещят — погледна ме тъжно. — Жалко, че не мога да остана с теб. Но предполагам, че ще е скандално.

— По-лошо — отвърнах. — Забранено е по закон — не ми хареса идеята да се върне в онази къща, дори да махнеше всички неща, свързани с конт Лаведан. Също така, още по-логично, допусках, че други може да знаят за връзката ни и да видят в Маран средство да се доберат до мен, а чрез мен — и до Тенедос.

Но друг избор нямаше.

И тогава решението изведнъж си дойде само. За първи път и много малко пъти след това използвах нечестно оказаното ми доверие. И кълна се в боговете, зарадвах се, че съм достатъчно смел да го направя. Почувствах го тогава, чувствам го и сега, макар да знам какво

стана след това. След като имах неограничена власт, кълна се в Джаен, готов бях да я използвам, или по-скоро — да злоупотребя с нея.

— Но няма да се върнеш в онази къща — заявих твърдо.

— Тогава къде?

— Ще живееш в една хубава безопасна кула, в обкръжението на мъже, готови да направят всичко, за да не пострадаш. С мен. В смисъл, ако искаш.

Маран ме погледна и отново потънах в тъмните, топли дълбини на очите ѝ.

— Искам — прошепна тя. — О, Дамастес, как искам!

— Това е изключително нередно — каза Тенедос. — Но разбирам логиката ти. Не допускам, че могат да ти повлияят дори ако контесата бъде взета за заложенка, но няма смисъл да се рискува.

— Благодаря ви, сър — изпитах огромно облекчение.

Тенедос сви рамене.

— Щом вече е станало, още по-странно ще изглежда, ако ти отменя заповедите.

— Може ли да ви посъветвам да помислите дали да не направите същото с баронеса Расена? Има предостатъчно място.

— Не — твърдо каза Тенедос. — Първо, защото в момента нямам време за нищо лично. Второ, защото тя не е в никаква опасност.

— Сигурен ли сте?

— Ако това ще те накара да се почувстваш по-добре, направил съм едно специално заклинание, в което с другите неща включих и от собствената си кръв. Расена е в пълна безопасност, съвсем невидима, дори самият Так да я потърси. А сега си разкарай дългия симабюйски нос от личните ми работи, ако обичаш!

— Слушам, сър.

Минаха две седмици, а за подкрепления, идващи по реката, нямаше никаква вест. По-лошо, Военната палата ни уведоми, че хелиографските станции по реката не отговарят на сигнали.

Къде беше армията?

Лошо беше да се обикаля по улиците на Никиас. Нямахше повече открито насилие, но само защото никой войник или член на властта не излизаше сам. На разсъмване по улиците продължаваха да намират трупове.

В столицата като че ли бяха останали само две класи: простолудието, владеещо улиците, навъсено и враждебно, и благородническото съсловие, свито и треперещо в именията си. Търговците, чиновниците, заможните занаятчии — всички средни слоеве на Никиас — като че ли се бяха изпарили, или се бяха включили към низшите класи и очакваха нещо да се случи.

Сепнах се в съня си, чул монотонната песен на многобройни гласове. В отворения ми прозорец примигваше светлина от факли. Измъкнах се изпод завивките гол и посегнах за меча, окачен на таблата на леглото.

Маран се стресна и потърка очи, замаяна от съня.

— Какво става?

Не знаех, но притичах до прозореца и надникнах навън. Стаите ни се намираха на третия етаж на кулата, с изглед към града и Военната палата в далечината.

Нощта се беше превърнала в море от поклащащи се факли. Улиците бяха оживели от крачещи мъже и жени. Долавях по нещо от виковете им, но само дума тук, дума — там: „Хляб... мир... долу Властта... глас на... народа... Нуманция... живей или изгори...“ И над всичко това — постоянният, едва доловим хор: „Сайонджи... Сайонджи... Сайонджи...“

Маран стоеше до мен, само по тънката нощница, която носеше, когато си бях легнал, изтощен от работа. Надвеси се от прозореца, с лакти на перваза, омаяна.

— Усещаш ли го, Дамастес? — прошепна. — Усещаш ли го? Зовът на богинята.

Беше само ревът на тълпата, но стигна до мен, тя стигна до мен, богинята, Унищожителката, Създателката, призова кръвта ми и тя кипна.

Могъща магия се бе развихрила в тази нощ и ме завладя; исках да сляза долу, да съм там, долу, сред тълпата, готов да разкъсам и да паля, и после, от пепелищата, да изградя нов свят, свят на абсолютната свобода, свят, в който можеш да вземеш всичко, което поискаш.

Маран се обърна и видях очите ѝ, блеснали на светлината на факлите.

— Също както го каза Тенедос — прошепна тя. — Нов свят. Ново време. Мога да го усетя, Дамастес, мога да го усетя, като Колелото, което се върти. А ти?

Можех, и чувството ме сграбчи, стисна ме за гърлото, всички най-тъмни страсти се надигнаха и можеше да са били барабани там навън, в нощта, а можеше да е бил пулсът ми, но после се промени, и не беше Сайонджи в облика на АЙса, шестглавия бог на войната, а беше по-скоро Джаен, и членът ми се надигна, твърд и пулсиращ.

Бях зад Маран, вдигах нощницата ѝ над кръста, разтварях краката ѝ, след това я нанизах на члена си, забих го с един удар и тя проплака и Джаен прегърна и нея, тя се заблъска в мен и извика.

Издърпах го, докато само главичката остане вътре, после забих отново и ръцете ми намериха гърдите ѝ, притиснах я към себе си и тя запищя, и писъкът ѝ се сля с рева на тълпата отвън, отново и отново, забивах все по-дълбоко, навътре и все по-навътре, в тялото ѝ, в душата ѝ, и извиках, щом изригна семето ми, горещо като подземните пламъци, сътворили Так.

След малко времето се върна и осъзнах, че съм легнал наполовина извън прозореца и съм я притиснал в перваза.

— Съжалявам.

— Не се извинявай. Само... малко ме предупреди следващия път. За да мога да си сложа възглавница.

Измъкнах се от нея, взех я в прегръдката си и се олюляхме към леглото.

— Имам чувството, че ще съм малко претъркана утре — промърмори тя, след като се успокоихме.

Погали ме по гърдите.

— Мисля си, любов моя, че това, което направихме току-що, е онази сексмагия, за която съм чувала. Амиел веднъж ми зае книга за нея.

За миг ми притъмня.

— Сексмагия на кого? Кой я е направил?

— Не знам. Но никога не съм изпитвала такова нещо. И не знам дали бих го поискала отново. Чувствам се сякаш... сякаш ние, не че бяхме използвани, но все едно че бяхме част от някой друг. Не, може би греша. Може би не бяхме нищо повече от нечий слуга.

Магьосниците на товиетите? Самият Так?

Или — и тази мисъл ме потресе — на самата Сайонджи? Дали там отвън не бе дошла самата богиня, надвиснала над Никиас, и не се усмихваше, видяла как се разтърсва вечният ред.

Не знам дали в онази нощ бе хвърлена сексмагия, дали и други са били пленени и разтърсени от заклинание, или беше просто внезапно обладалата ни страст.

Ала на следващия ден Никиас потъна в хаос.

20.

ПОЖАРИТЕ НА НИКИАС

Има много версии какво е предизвикало безредиците. Според едни някакво селско дете било сгазено от каретата на благородник, според други младо момиче било жестоко пребито от стражи, според трети — всичко започнало с кръчмарски бой между писари и някакви колари.

Не се съмнявам в никоя от тях, но не вярвам, че градът избухна само заради един инцидент — лудостта се разпространи прекалено бързо. Твърде много години бедните бяха тъпкани и пренебрегвани, твърде много години техните водачи не водеха, твърде много години нестабилност бе имало, тъй че градът приличаше на купчина сухи дърва — само един горящ въглен да я докосне тук... и тук... и тук... — и пожарът е готов.

Простолюдието вилнееше из града, палеше, плякосваше, пребиваше, убиваше и насилваше.

Стражите бягаха в участъците си и се барикадираха вътре; войниците се криеха в казармите; богатите трепереха в именията си. А Властта на Десетимата и Съветът на Никиас се събираха на извънредни заседания и не предприемаха нищо.

Бунтовниците нанесоха нов удар. Раск, от Властта на Десетимата, приятелят на Фейръл, един ден просто изчезна и никой не знае какво стана с него. Тълпата щурмува залата на Съвета, намери там случайно четирима съветници и ги разкъса.

Скопас дойде в кулата да се посъветва с Тенедос и чародеят ми разказа как е минал разговорът им. Тенедос направил същите предложения като преди, а Скопас отново заусуквал пред взимането на драстични мерки. Може би, казал той, тъй като простолюдието плякосвало главно бедните квартали, трябвало да го оставят, докато безумието му се уталожи.

За моя изненада Тенедос одобряваше ставащото, поне частично.

— Нека бедняците да опожарят бордеите си — каза ми той. — Когато всичко свърши, ще можем да построим отново Никиас така, както трябва да изглежда — тази груба безчувственост ме стъписа, но мисля, че успях да прикрия реакцията си. — Но всеки, който си въобразява, че с това избухване горивото ще се изчерпи, е глупак. Товиетите и агентите на Чардън Шир ще се погрижат да не стане така.

Безумието се усилваше.

Дните минаваха и нямаше нито знак, нито вест от войниците, призовани от границите. Тенедос се опита да хвърли заклинание, но каза, че не станало нищо. Било все едно да се взираш през гъста мъгла. Каза, че можело да означава само едно — магия. А това означавало, че товиетите задържат войските далече от столицата.

Помолих го да използва извънредната си власт да преместим Златните шлемове, Деветнадесети пехотен и още два парадни дивизиона в палатките в парка Хайдер, на равно разстояние от кулата ни, Военната палата и двореца на Властта на Десетимата, за сигурност и като част за спешно реагиране. Златните шлемове захленчиха, че трябвало да изоставят удобните си тухлени казарми. Подозирах, че ако бунтовниците ги оставеха на мира, щяха да са си съвсем доволни да си седят там, да лъскат месинга и да упражняват глупавите си престроявания по парадния плац, докато целият Никиас около тях стане на пепел. Но язدهха, обикаляха спешени и пазеха; даваха и патрули по главните градски улици и площади, макар да роптаеха непрекъснато. Ужасни войници, но други в града нямаше. Помислих си кисело, че с тези оплаквания поне мога да не се притеснявам, че сред тях има товиети — щяха да горят от желание да се доберат до Тенедос, Властта и командния състав.

Времето беше ужасно и гледките бяха ужасни.

Видях една пияна жена, крещеше и тичаше през един площад точно когато нахлу колоната на Шлемовете. Размахваше нещо, но не можах да видя какво. Но един от войниците го видя, пришпори коня, сниши пиката и жената се превъртя, рухна и камъните се оплискаха с кръв.

Войникът пусна пиката и се върна при нас. Острието на меча ми се опря в гърлото му.

— Кажи ми една причина да не умреш за убийство, кучи сине!

— Сър... не видяхте какво държеше! Сър, бяха мъжки таковата... ташаци с все кура! — преви се в седлото и повърна, без да обръща внимание на меча ми. Не можех да го убия, но поне казах на Карджан след това да се разправя с него. Може би трябваше да го посека на място. На място.

Казвах на Маран някои неща от видяното при обиколките през деня, но за кастраторката премълчах. Нито една млада жена не бива да знае за такова зло. Само като си го помислих, разбрах колко е глупаво. Никой, на никоя възраст и от никой пол не бива да е обект на онова, което преживяхме в тези дни.

След една седмица градът беше парализиран. Но и това сякаш не стигаше. Сега товиетите излязоха на открито и поеха властта над тълпата.

Вече не палеха собствените си бордеи, а изпращаха нападателни групи в богатите части на Никиас. Складове, намиращи се на мили от гетата, бяха опустошени и подпалени. Нямахте съмнение кой води дрипавата сган — труповете грижливо се оставяха така, че да ги видят патрулите, винаги с жълтото копринено въже около шиите.

Появиха се знаци, надраскани с големи букви по стените и обозначаващи определени квартали като Чичерин. Понякога гласяха:

НЕ НА АРМИЯТА
ОТТУК НАСАМ СТРАЖИТЕ ЩЕ МРАТ
НЕ НА ВЛАСТТА ОТВЪД ТОЗИ ЗНАК
СВОБОДЕН ЧИЧЕРИН

А някой път бяха по-прости — само надраскано жълто усукано въже.

— Твърде интересно — отбеляза Тенедос. — От напредъка на товиетите ще се получи великолепен казус за изследване. Първо хаос, после удряш пряко по врага, после ограничаваш своята територия, където ти ще правиш законите и ще налагаш порядките. Ще продължават натиска върху нас, за да не може Властта на Десетимата да си поеме дъх, камо ли да ме слушат какво се опитвам да им набия в главите. С всеки ден товиетите ще печелят привърженици, защото

всички хора се стичат към победителя. Когато решат, че са достатъчно силни, ще тръгнат срещу нас. Забележително.

— Това, което ме озадачава, е кой гениален ум е съставил този план? — продължи той. — Так не е — от никой демон, колкото и да е силен, не може да се очаква, че разбира толкова добре човешките дела. Не вярвам и да е Чардън Шир или неговото лакейче Мейлбранч. Възможно е само да е онова неизвестно същество, което първо е призовало Так да осъществи мечтите му за човечеството. Жалко, че Так го е убил, защото съм убеден, че е станало така, иначе щеше да излезе от дупката си и да се опита да сложи под контрол побеснелия си джин. Искаше ми се да се запозная с този човек. Идеите му са крайно интересни.

Аз по-скоро се надявах Так да се е позабавлявал дълго с господаря си, преди да го пусне на Колелото, а и то да се завърти повечко пъти, преди Айрису да му позволи да се превъплъти в нещо повече от слузест червей.

Хората от знатното съсловие бяха почти толкова обезумели от ужас, колкото тълпата от кръвожадност. Криеха се и бяха готови да заплатят каквото и да е на мъж, който има меч и обещава да им пази живота. Естествено някои от тези мъже, а както чух — имало и жени, бяха мошеници или по-лошо, крадци, решили да използват това доверие като възможност. А сред тях имаше и товиети.

Махал, докато бързал да се прибере при похотливата си млада бил издърпан от каляската и удушен от собствения си телохранител. Коларят на Махал го убил, но Властта на Десетимата вече наброяваше седем.

На никого не остана време да сложи траур за Махал. На следващата сутрин, в часовете преди разсъмване, около казармата на Втора тежка кавалерия, чийто домин бе отказал да ги премести по-близо до двореца, се струпала тълпа. Постовете били премахнати тихо и в казармата нахлули мъже с факли, копия и въжета за душене.

Частта се събудила с писъци, пламъци и смърт. Може би са се спасили един-двама от седемстотинте души на Втори кавалерийски. Но никой от тях не се върна в армията. За по-малко от три часа беше заличен от лицето на земята цял дивизион от армията на Нуманция. Такова нещо не се беше случвало през цялата й славна история, или поне през последните хиляда години, откакто се водеха хроники.

Същия ден по обяд генерал Урсо Протогенес отишъл до все още димящите развалини на казармите на Втори кавалерийски. Отказал ескорт, като заявил, че ще се забави само няколко минути и времето едва ли щяло да стигне за „онези злодеи“ да спретнат засада.

Командващият охраната от петима мъже легат каза, че генерал Протогенес огледал проснатите тела на „великолепните бойци“ и тежки хлипове разтърсили гърдите му. Продължавал да клати невярващо глава, но очите му не можели да намерят утеха.

— Моите хора — чул го да шепне легатът и никой не разбрал за никиасците ли говори, или за войниците си.

Помолил легата да го изчака една минута — искал да влезе в командния кабинет на дивизиона, където пожарът вече бил загаснал. Имало нещо, което се надявал да намери.

След десет минути, след като генералът не се върнал, разтревоженият млад офицер го потърсил.

Генералът явно бил излязъл през задната врата и бил отишъл в града.

Беше поредният, когото никой повече не видя, нито убийците му се явиха да им се благодари, че са помогнали на стареца да получи смъртта, която си търсеше.

До този момент толкова бяхме обръгнали, че следващите смърти почти ни разсмяха. Още един от съветниците във Властта на Десетимата, известен с предпочитанията си към най-брутални партньори в кревата, не могъл да озапти неудържимата си похот. Двамата с хлевоустия шамбелан Олинтос излезли да си потърсят удоволствие за през нощта.

Намериха трупове им проснати пред двореца на Властта на следващата сутрин. Въжетата, които ги бяха удушили, сигурно им бяха дошли като благодеяние, ако се съдеше по жестоките рани по телата им.

Тук вече търпението на Властта се изчерпи. Решиха твърдо да преговарят с тълпата, с товиетите, въпреки че водачите им нито се бяха появили, нито бяха поставили някакви искания.

Спикерът на Властта на Десетимата Барту нареди на петима от най-витиеватите дипломати на Никиас да се заемат с тази съдбоносна мисия. Тенедос ми каза, че го попитал дали не желае да ги придружи, но той му отвърнал, че сигурно се е побъркал.

С пълен ескадрон Шлемове, които всъщност бяха започнали да придобиват облик, смътно наподобяващ на войници, придружих петимата до квартала Чичерин, където бяха избухнали първите безредици и където Властта бе решила по някакви причини, че е ядрото на бунта.

Преговарящите бяха взели вързани за пръти бели знамена. Развяха ги над главите си и навлязоха в бедняшката улица.

Половин час по-късно чух един-единствен вик — вик, който побра цялата болка, която можеше да съществува на този свят.

След това — тишина. Изчакахме още един час, докато покривите не настръхнаха от прашкари и даже стрелци с лъкове, обърнахме конете и препуснахме обратно към кулата.

Генерал Търбъри пое командването на армията и издаде заповед всички войски да се оттеглят в плътен кръг около Двореца на Властта. Щяхме да се браним и оттам да нанасяме ответни удари. С тях дойдоха и стражите, опазили доблестно отдалечените си участъци. На дивизионите бе заповядано да плякосват всичко по пътя си, тъй че да се огребе до шушка всеки склад.

Докато ескадроните отстъпваха към центъра на града, с тях прииждаха богатите и знатните, всички, които можеха да станат жертви на товиетите или озверялата тълпа. Навсякъде се вдигаха импровизирани лагери.

Сред тях се оказаха Амиел и нейният съпруг Пелсо, все още охранявани вярно от легат Йонджи и тримата му нехранимайковци. Искаше ми се да мога да намеря място за конта и контесата в кулата, но знаех, че няма. Расена също дойде от там, където Тенедос я беше крил, но на нея поне се разреши да остане при ясновидеца.

Отведох Йонджи настрана и му казах, че задълженията му вече са в лоното на армията, отговорностите му са приключили и имам отчаяна нужда от него и приятелите му.

Йонджи ме погледна лукаво.

— А, капитан Дамастес. То хубаво, ама не мога. Помните ли какво ви казах веднъж, колко силно бях впечатлен от вашата доблест и вяност, дори до смърт?

— Помня.

— Значи трябва да спазя клетвата си и да продължа да служа на лорда и лейди Калведон — изглеждаше много благочестив.

— Пък и аз не бих могъл да ти плащам в злато — добавих сухо.

— Така е — отвърна Йонджи и кафявите му зъби лъснаха. — Точно така е.

Отидох при Тенедос и го попитах колко време ни остава според него, за да се подготвим за нападението.

— Не съм сигурен — въздъхна той. — С магиите досега ми вървеше, а заклинанията, които разпростира Так, поизтъняват. Но усещам как се усилват, усещам ги как точат оръжията си. Бих казал, хм, три дни. Пет, най-много.

— И какви са шансовете ни според вас?

— Ами... дай да пресметнем, или да предположим по-скоро, бройките ми не са много точни. Да почнем с най-малките цифри. Около нас имаме четири дивизиона, две хиляди души. Прибавяме хиляда стражи. Още шест или осем хиляди бежанци, да допуснем, макар да се обзалагам, че са два пъти повече. Слагаме правителствените чиновници, дипломатите, кръшкачите, магьосниците... други безполезни типове. А срещу нас — колко? Половин милион? Един?

— Сър, не трябваше ли да сте стълбът на вдъхновението?

— Само пред низшите легати. Капитаните може да си държат устата затворени. Освен това съм уверен, че след като истината и правдата са на наша страна, ще победим — каза го с горчивина.

— А. И още нещо. — Бръкна в джоба си, извади малка, инкрустирана със сребро метална кутийка и ми я връчи. — Вътре има две таблетки. Ако боговете не решат да ни променят късмета, двамата с контесата спокойно можете да ги глътнете. Безболезнени са и ще ви върнат за секунди на Колелото.

Напуснах веселата му компания и почнах да разпределям хората да копаят окопи.

Когато на заранта слънцето се вдигна и тъй очакваната топлина разкъса нощните мъгли, река Латейн заехтя от корабни камбани и рогове.

Армията най-сетне беше пристигнала.

21. ВЪЗМЕЗДИЕ

Роговете и камбаните огласиха съдбата на разбунената тълпа, както и нашето спасение, и товиетите го разбраха. Група бунтовници нападна кейовете, но се разпръсна от стрелите, полетели от корабите и от дошлата за посрещането част, която бях събрал набързо.

После от корабите започнаха да се нижат дълги войнишки колони, понесли оръжията с лекотата на дългия опит. Не обръщаха внимание на гневните викове и закани от другия бряг, а се оглеждаха зорко, преценяваха новото бойно поле и също така и плячката, която можеше да им предложи то.

Нямаше песни, нямаше бляскава показност и ми се дощя да хвана всеки оцелял Шлем за врата и да му кажа: „Виж, на това му се казва войници, не като вашия боклук с тръбачите, парадите и знамената!“

Генерал Търбъри и Тенедос пристигнаха тъкмо когато на брега слизаше фактическият командващ, при нормални обстоятелства — командирът на Варанската гвардия. Домин Мирус льо Балафре бе висок кокалест мъж, гладко обръснат, с къса коса и нашарено с белези лице. Познавах го само по име — кавгаджия, майстор на фехтовката, дуелист, убил не един свой противник, изключително уверен и способен боен командир.

Щом слезе на сушата, застана мирно и отдаде чест на генерал Търбъри.

— Вече си мислех, че изобщо няма да дойдете — каза генералът.

— И аз мислех същото — отвърна доминът. — Трябваше да очакваме съпротива от мига, в който тръгнахме по реката. Но не го направихме и... платихме скъпо за самоувереността си. Както и да е, вече е все едно. Сър. Имам честта да ви представя освободителните сили на Никиас, тринадесет дивизиона, шест конни и седем пехотински. Чакаме вашите заповеди.

Генерал Търбъри се поколеба, но Тенедос пристъпи напред.

— Сър, може ли да ви предложи съвет?

Домин льо Балафре го изгледа навъсено.

— Кой в името на ада сте вие, сър, ако смея да запитам?

— Ясновидец Лайш Тенедос, специален съветник на армейския генерал. Сър.

Двамата се изгледаха твърдо. Домин льо Балафре първи сведе очи, но усетих че сблъсъкът на волите тепърва започва. Генерал Търбъри се обърна към чародея.

— Казвайте, сър. На вас винаги първи ви хрумва нещо.

— Сър — заговори Тенедос. — Смятам, че не трябва да чакаме и да обсъждаме някакъв твърд план. Да действваме незабавно. Разположете дивизионите си в парковете, раздробете ги в бойни формации и на разсъмване да нахлуят из града. Товиетите изобщо няма да очакват това.

Генерал Търбъри примигна и се обърна към льо Балафре.

— Това възможно ли е?

Доминът беше също толкова стъписан като генерала. Но помисли и се усмихна.

— Да. Това можем да го уредим. Да, разбира се. Къс и рязък удар по тълпата. Сър, мога да гарантирам, че Варанската гвардия ще е готова и... да помисля... поне половината, най-вероятно повечето дивизиони. Може би всички — разсъди той на глас. — Бих препоръчал само един да се задържи. Седемнадесети Трейски пиконосци няма да са готови за бой.

Моят дивизион! Жегна ме болка. Какво бе станало с тях? Льо Балафре обясни и едва сега разбрахме защо армията се беше забавила. Не могли да се придвижват по реката толкова бързо, колкото се налагаше, защото по някаква причина продоволствието и двигателните ремъци за „Таулър“ не ги очаквали в пристанищните складове, както уж било уредено. Но нещата станали наистина трагични, когато навлезли в делтата, нагоре по течението от Никиас, малко под град Цикогнара. Там се натъкнали на гъсти мъгли, които ги принудили да се задържат дни наред.

— Не разпознахте ли магия в това, сър? — попита Тенедос.

— Не обръщам много внимание на магьосници — отвърна льо Балафре. — Но този път беше грешка от моя страна.

Генерал Вели, командващият експедицията, въпреки лошото време потеглил отново. Флотата се изгубила в делтата, навлиerala в задънени ръкави, затъвала в плитчините. Били нападнати в един дълъг и тесен проток. Флагманският кораб бил ударен с големи канари, хвърлени с катапулти.

— Въпреки че как по дяволите проклетите от боговете бунтовници са успели да ги построят, още повече да го довлекат на позиция в ония проклети от боговете тресавища — умът ми не го побира.

Корабът се наклонил, започнал да потъва и тогава стрелците излезли от скривалищата си и засипали със стрели мъжете, опитващи се да изплуват на брега.

— Тогава убиха генерал Вели. И разбиха ърейците. Техният домин, ъъ...

— Херстал — подхвърлих неволно. Льо Балафре ме изгледа навъсено — капитаните не прекъсват домините, — но не каза нищо.

— Херстал, да, така беше. Той, плюс адютанта им и близо половината им старши капитани бяха отишли на флагманския за съвещание. Успяхме да извадим само шепа хора и никой от тях не беше офицер.

Значи старият ми враг капитан Ланът беше загинал. Странно, тази вест ме разочарова — с нетърпение очаквах възможност да му покажа колко погрешна е била преценката му за мен. Нападателяте им се скрили из блатата също толкова внезапно, колкото се появили.

Продължили напред, намерили главния ръкав, после отново се изгубили.

— Точно тогава ми хрумна една идея. — Льо Балафре се усмихна мрачно. — Бях чул — само слухове, знаете — за тия боклуци и въжетата им за душене. И си помислих, че може да имам шпиони и сред екипажа на кораба, и между офицерите. Не можете да си представите какво намерих у осем от тях.

— Какво направихте с тези товиети, след като ги открихте?

— Ами, обесих ги, разбира се. Много хубаво украсиха мачтите, клатеха се като зрели нарове, люшкани от летния вятър — изгледа твърдо Тенедос. Сигурно очакваше, че цивилният ще се стъписа.

— Много добре, сър — каза топло Тенедос. — Много добре. Обещавам ви, че ще намерите още по-екзотични плодове да ви

порадват очите, преди да си тръгнете от Никиас.

Льо Балафре кимна одобрително.

— След това нямахме повече неприятности и късно снощи стигнахме Никиас. Не дебаркирахме, защото, честно казано, не знаехме какво ще е посрещането. Радвам се, че сте могли да удържите.

— Да — каза генерал Търбъри. — Е, да се залавяме с устройването на войската на брега. Докато се подготвим за утре, ни чака дълъг ден.

— Още нещо, преди да се разделим, сър — каза Тенедос. — Този въпрос с пиконосците?

— Да?

— Имах удоволствието един техен ескадрон да ми бъде охрана, докато бях в Кайт, и...

— А, вие сте онзи Тенедос? — прекъсна го льо Балафре. — Моите извинения за грубостта преди малко, сър. Браво на вас, сър. Справили сте се отлично.

— Благодаря ви — Тенедос се обърна към Търбъри. — Та както казах, впечатлението ми е, че са отлични бойци. Мисля, че би било жалко да се лишим сега от службата им.

— Имате предложение?

— Да. Назначете капитан а̀ Симабю за техен домин. Той е от дивизиона и е служил добре.

Доминът и генералът ме изгледаха съсредоточено.

— Нередно е — каза генерал Търбъри. — Много е нередно... хм — помисли малко. — Да скочи цели два ранга нагоре... армейските кадровици няма да го преглътнат.

— В пъкъла да вървят — отсече льо Балафре. — Сякаш ние с теб не изкарахме повечето си кариера в бой с ония лайняни глави, дето само дрънкат кой над кого бил по-старши и кой е от Старшата половина и кой — от Младшата, и кой пред кого седи на банкетата. Да го духат всичките. Дано товиетите избият тука колкото може повече от тях.

Генерал Търбъри се усмихна.

— Ох, бях забравил колко си деликатен и дипломатичен в приказките си, Мирус — помисли още малко. — Знаете ли, генерал Протогенес наистина спомена веднъж, че като свърши извънредното положение, би искал да повиши капитана, ако остане жив.

Изглежда ме изпитателно.

— Капитане, смятате ли, че можете да се справите със задачата?

— Сър, знам, че ще се справя — и така си беше. Не се ли разпореждах напоследък, макар и не пряко, с домини и дивизиони? Може би прозвуча самохвално, но изпитвах прилив на увереност.

— В такъв случай, сър, поемам голямата чест да назнача вас, капитан...

— Дамастес, сър.

— ... Дамастес а Симабю, за домин на Седемнадесети Трейски пиконосци. Е, сър, заемайте се със своя дивизион.

Застанах мирно. Домин льо Балафре се огледа и каза:

— Скапано място за повишение. Никакви оркестри, никакви речи, никакви красавици, които да те разцелуват. Я дръж, момче — отвърза отличителния си пояс и го върза на кръста ми.

И така, на един мръсен кей, пред очите на един магьосник, един генерал и един домин, получих първия си дивизион.

Бях горд... и смирен. Спомнях си за вратата на всички онези мъже, от баща ми до бляскавите учители в лиця, от пиконосците до подофицерите, които ме бяха учили как наистина да служа, и знаех, че трябва да докажа пред паметта им, че си е струвало.

Трябваше да оправдая тази вяра.

Бях решил, че пиконосците ще излязат на другия ден с всички останали и с цената на всичко, дори да се наложеше да ги подкарвам с камшик.

Най-напред намерих дивизионен подофицер Иват, който изглеждаше много гузен — явно помнеше как ме беше подредил заради „фала“ покойният капитан Ланът в Мехул. Казах му, че нямаме време за минали неща. Поисках да се заеме с разтоварването на конете и да са готови за заранта. Отговори ми колебливо, че задачата е почти неизпълнима, но му заявих твърдо, че ако иска да си запази нашивките, трябва да се погрижи заповедта да се изпълни, все едно как. Трябваше да включи целия дивизион, особено хората от ескадрона на Мечката, поддържащата част.

Изпратих хора да потърсят легат Йонджи, легат Петри и ескадронен сержант Карджан.

Наредих ескадронен сержант Биканер да се яви незабавно при мен и го уведомих, че го повишавам в легат. Погледна ме стъписано, но повишението го зарадва. Добре че той поне не беше като Карджан. Наредих му да поеме личния състав на дивизиона и всички да се съберат на сборното място, което посочих на картата, на брега на едно от езерата в парк Хайдер. Казах му да разчисти всички цивилни в района, но да го направи учтиво, защото най-вероятно ще са благородници, колкото и дрипаво да са облечени, и ще се премерят добре в задника му, когато в столицата се върнат редът, нормалните порядки и дребнавата злоба.

След това събрах дивизионните офицери и се представих. Повечето ме помнеха, макар и само като млад легат, който уж беше извършил нещо нечувано, след което е изкупил греха си в Пограничните земи. Обръщението ми беше кратко и простичко. Заявих им, че ще има промени, че някои ще включват неочаквани повишения и че ще се наложи да затаят недоволството си за по-късно, иначе ще съм изключително недоволен и ще приложа извънредните мерки, каквито налагат тези извънредни обстоятелства.

Заявих им, че винаги съм се възхищавал на домин Херстал, което до голяма степен си беше истина, и че се надявам достойно да командвам дивизиона, който той е изградил. Завърших с думите, че ни очакват ужасни дни и че ще им е нужен целият кураж и опит дори само за да оцелеят.

— Но трябва да оцелеете на всяка цена, иначе няма да мога да изпълня задачата си без вас. Водете бойците си колкото може по-добре, винаги препускайте в галоп натам, където изкънти стомана, и няма да видите неодобрение в очите ми.

— И накрая — приключих, — ще се изправите срещу коварен, зъл и двойствен противник. Залагайте на опита на своите бойци. Искам да проявите предпазливостта на елена, хитрината на тигъра, куража на лъва, ловкостта на леопарда и бързината на гепарда, а когато влезете в битка — силата на мечката.

Изгледах ги един по един.

— Е, вървете при хората си и ги водете както сте правили досега!

Малко помпозно може би, особено от устата на двацет и две годишен, говорещ на по-възрастни мъже, някои вече приближаващи петдесетте, но не толкова лошо като някои насърчителни речи, които

бях слушал... или произнасял, като си помислиш. Тъй или инак, офицерите отвърнаха с разпокъсани одобрителни възгласи, преди да се разпръснат. Но знаех, че още не са си съставили мнение за мен и че ще го съставят едва когато се сблъскаме с врага.

Аналогията с животните, на които бяха кръстени ескадроните, ми хареса, затова я повторих пред строения в пълен състав на езерния бряг дивизион. Казах им, че трябва да мислят за мен като за нов в частта, така че нямам нито черни овце, нито фаворити. Всеки получава чиста дъска и нова възможност.

— Служете твърдо и служете добре... и останете живи! Нека ония кучи синове да мрат за каузата си!

Сержантите надигнаха възгласи и бойците се включиха след тях. Йонджи и Петри пристигнаха тъкмо когато приключвах и им магнах да дойдат при мен.

— Поздравления, капитане — каза Йонджи. — Казах ти, че един ден ще станеш генерал, и ето, тръгна вече нагоре.

— Благодаря, но си спести поздравленията. С охраната на семейство Калведон приключи. Повишен си в капитан и искам да поемеш ескадрон Елен. Капитанът им се е удавил на идване. Те са дивизионните съгледвачи, но съм сигурен, че има какво да научат от теб за промъкванията в тила.

Йонджи се ухили.

— Няма да споря за това. Но как нуманцийци ще приемат да ги командва един презрян планинец?

— Ще им хареса — уверих го. — Защото в задните редици винаги има място за прости конници, които доскоро са били с по-висок чин.

— Ясно, домин. Веднага отивам да прегледам новата си част. А, още нещо, сър. Имам съобщение за вас.

— Дай ми го.

— Трябва само да го покажа, сър — и посочи.

В другия край на парка, отвъд дивизионния район, видях Маран, яхнала кон. Магнах й, макар че сигурно като домин трябваше да покажа повече достолепие. Тя също ми магна, обърна коня си и препусна към града. Изпитах прилив на обич и гордост; разбираше, че в момента нямам време за нищо освен за своите пиконосци.

Беше ред на Петри.

— Поеми ескадрона на Тигъра — казах му. — Не би трябвало да имаш проблеми — те бяха най-добрите в дивизиона. Щях да те направя свой адютант, но си адски ценен за това. И вече си капитан, Мерша.

Все едно че му дадох трона на Майсир.

— Благодаря ти, Дамастес... тоест, домин. Е, вече ще им покажем какво можем, нали? — ухилихме се като стари заговорници, той отдаде чест и тръгна.

Накрая привиках и ескадронен подофицер Карджан. Казах му, че ще служи като моя дясна ръка. Че не мога да го повиша, тъй като не може да има повече от един дивизионен подофицер, но че очаквам да служи в това качество. Предполагам, че вече бе започнал да свиква с внезапните промени, защото само изсумтя и каза, че отива да се погрижи за конете ни за утре.

И така, Седемнадесети пиконосци се залови с невъзможната ни задача.

Три часа преди съмване изпитвах леко удовлетворение, че може би ще сме готови, както бях обещал, когато пристигна вестonosец и съобщи, че генерал Търбъри ме вика в кулата за заседание.

Голямата трапезария беше разчистена от мебелите и по стените бяха окачени големи карти на Никиас. Един по един дивизионните командири, току-що пристигнали в столицата, докладваха. Вече се бяха представили домините и капитаните на четирите столични дивизиона, в това число и бившият ми командир в Златните шлемове домин Леар.

Стана ми любопитно, като видях Кутулу и няколкото му помощници да си говорят с Тенедос, всеки понесъл голямата си кутия с досиета.

Генералът призова за внимание и каза, че ще си получим заповедите от ясновидеца.

Тенедос отиде до картата и без да чете записки, нито да прави паузи, обясни на всеки от нас какви са задачите ни и в кои части на града ще се движим. Каза, че всеки домин ще получи по двама помощници: единият офицер от Никиаския гарнизон, а другият — от

градската стража, който, по неговите думи, бил „специалист по товиетите“.

— Вслушвайте се в съветите им, господа, защото информацията им е точна. Ще ви придружават и други стражи, които вече са получили задачите си — замълча за миг. — Желая ви всичко най-добро. Този път ще воюваме за Нуманция и за нейното бъдеще.

Забелязах как няколко старши офицери се спогледаха и не беше трудно да отгатна по физиономиите им какво си мислят — това не беше никакъв досаден щабен педант, отдалечен от суровите реалности на войната. Може би ясновидец Тенедос наистина заслужаваше уважението на армейското командване.

След няколко окуражителни думи генерал Търбъри ни освободи.

Седмица по-късно Тенедос ми каза, че същия следобед генерал Търбъри му предложил пряко повишение в генерал, но той отказал. Попитах защо и той ми отвърна:

— Честно казано, защото не искам нито една следа от стария ред да намокри пеша на дрехата ми. Но не казах това на генерала, а че чувствам, че ще съм от повече полза, ако наблюдавам нещата отвън.

Бях се смаял, тъй като имах представа за стремежите на Тенедос, а носенето на червената диагонална препаска на генерал щеше да е голяма крачка към тяхното постигане. Но ясновидецът винаги предпочиташе да стреля само когато знае, че ще улучи.

Когато войските навлязоха в Никиас, все още беше тъмно. Рота по рота и ескадрон по ескадрон армията настъпваше към указаните квартали. Стражите подтичваха зад тях.

Първата цел бяха надписите по стените и знаците. Разкъсвах ги или ги покриваха с бяла боя. След това войниците навлизаха, улица по улица — методично, както им бе заповядано.

Първо се завземаха четирите ъгъла на карето и се поставяха външни постове. След това бойците нахлуваха в сградите — къща по къща, никога по-малко от едно отделение. Претърсваше се всеки етаж, всяко жилище. Пищяха жени, плачеха бебета, мъже се опитваха да се бранят, но без успех. Ако се намереха явно плякосани вещи, обитателите се изкарваха на улицата. Ако предметите се окажеха незначителни, стражите записваха имената на хората и ги

освобождаваха с предупреждение. По-големи предмети, злато, складирани деликатеси и твърде много облекло — и всички възрастни се предаваха на градската стража, която ги откарваше до затворническите заграждения, вдигнати пред Двореца на Властта.

Ако се намереше жълто копrienено въже или друго доказателство за извършено сериозно престъпление, например — ако намереха полицейска сабя или оцапана с кръв палка, на мъжете и жените от това жилище се заповядваше да чакат под силна охрана.

Претърсването продължаваше къща по къща, сграда след сграда, докато не се провереше цялото каре.

Въжетата се окачаха на уличните стълбове и товиетите и мародерите бързо увисваха на тях.

Войниците се престрояваха и настъпваха към следващото каре, а след тях оставаха поклащащите се тела и пронизителните писъци в летния въздух.

Това гласяха дадените ни заповеди, подпечатани от Властта на Десетимата. Знаех, че онези слабаци няма да намерят кураж за подобна безскрупулност и че тази политика е наложена от ясновидеца.

Тълпата и товиетите бяха стъписани и парализирани от бруталната ни и неумолима тактика. През целия този ден и на следващия избухваха улични насилия, бързо премазани от войници, които не държаха в ръцете си парадни жезли и затъпени пики, а мечове и копия.

Но не загиваха само цивилни. Малки, отчаяни групи мъже извършваха внезапни атаки и цели отделения падаха с писъци; винаги се намираше по някой безмълвен стрелец, който да пусне поне една стрела. Бяха по един тук, по двама там, но армията кървеше тежко — даваше по над сто жертви на ден.

Това умиротворяване продължаваше ден след ден. Започна да ми призлява от клането, но стисках зъби и продължавах. Ставаха неща поне толкова лоши, ако не и по-лоши, отколкото по време на безредиците. Метежниците поне можеха да се оправдаят с виното или с гнева си. Но ние — не.

Ще ви дам само един пример: яздех с ескадрона на Лъва към нов квартал и минавахме през район, прочистван от Варанската гвардия. Видях как войниците нахлуха в поредната жилищна сграда и писъците почнаха. На горния етаж изтреця прозорец и видях как някакъв

сержант изхвърли нещо долу. Превъртя се във въздуха и тупна на улицата, недалече от мен. Беше момче, не повече от десетгодишно.

Намерих офицера, командващ ротата, и му се развиках побеснял. Той ме изгледа безизразно, изчака ме да свърша и ми отвърна твърдо, все едно че не бях по-старши от него:

— Съжалявам, сър. Но изпълнявам заповедите си — помислих да го посека, но кръвта ми беше омръзнала. Върнах се при Лукан. — Освен това — подвикна той зад гърба ми — не е голяма загуба. От гнидите се пръкват въшки.

Реших случаят да не остане безнаказан, но вместо да се оплача на неговия домин, льо Балафре, отидох при Тенедос.

Заварих го в кулата; наглеждаше шестима души, които мъкнеха голяма поочукана мраморна статуя към покоите му на горния етаж. Дръпнах го настрана, разказах му какво се е случило и заявих, че това не е единствената жестокост, която виждам да се върши от бойците ни. Казах, че някой трябва да озапти армията, преди всички да се превърнем в също толкова побесняла и злочинстваща сган.

— Домин а Симабю — отвърна той, — не изпитвам съчувствие към вас. Може би ви е нужно малко повече желязо в душата. Товиетите и онези, които се биеха с тях, не показваха съчувствие към нас — нито към мъж, нито към жена или дете. Обявиха ни пълна война. Ние се бием по техните правила и вече е твърде късно да ги променим. Един десетгодишен е достатъчно голям, за да изнесе някое паве на покрива и да счупи с него един войнишки череп. И двамата сме виждали как става това, виждали сме и още по-малки момчета и момичета с окървавени ръце. Можем да намерим хора, които да оплачат невинните, след като изловим и последния виновен.

— Ние сме в състояние на война — приключи той. — Вие и останалите в армията получихте законни заповеди от владетелите на Нуманция. Сега просто ги изпълнете, сър.

Същата вечер пиконосците бяха върнати в отбранителния кръг и получиха цяла нощ почивка и възможност да почистят дрехите и снаряжението си. Използвах това време, за да се видя с Маран.

Все още бях толкова потиснат от гледката с мъртвото дете, че не чувствах нито похот, нито страст. Разказах на Маран за случилото се и

тя се ужаси също като мен. След малко промълви:

— Не знам какво да ти кажа, обич моя. Мога ли да направя нещо?

— Не знам дали изобщо може да се направи нещо — отвърнах искрено. — Чувствам се все едно, че са ме хвърлили в някаква мръсна локва и колкото повече се опитвам да се измъкна, толкова повече затъвам.

Станах, отидох до прозореца и се загледах към града. Маран дойде при мен.

— Може да прозвучи глупаво — промълви тя. — Но помниш ли как изглеждаше миналата седмица? Виждахме само пожари и мрак. Виж сега.

Отдалече и в тъмното, градът наистина като че ли се връщаше към нормалното. По хълмовете, където живееха богатите, вече тук-там примигваха светлини — по-смелите от знатното съсловие бяха намерили кураж да се върнат по домовете си. Газта по булевардите около двореца също беше запалена и всичко изглеждаше почти като преди, въпреки че имаше твърде много петна от непрогледен мрак и развалини.

— Хайде, мили Дамастес — промълви тя. — Никакъв отговор не знам, ти също. Но имаме един друг и можем да поспим, и може би утре ще е по-леко.

Беше права. Взех я в обятията си и нежно я погалих по меката коса.

От горния етаж, в покоите на Тенедос, чух гръм и трясък. Измъкнах меча от ножницата, изхвърчах през вратата и нагоре по стълбите. Кучите синове бяха успели да се доберат до ясновидеца!

Заблъсках с юмрук по вратата и Тенедос я отвори.

— Добре ли сте?

— Да. Всичко е наред — погледна над рамото ми, обърнах се и видях други мъже, напираци по стълбището с извадени оръжия. — Провалих един свой експеримент — обясни той. — Няма защо да се тревожите. Моите извинения.

Последва сумтене и смях, след като спасителите се огледаха — изхвърчали кой по долна риза, кой по гащи, кой с един ботуш, след което се изнизаха по стаите си. Аз обаче се задържах и надникнах през

вратата. В работната му стая цареше пълна бъркотия, парчета мрамор се бяха пръснали навсякъде по пода.

— Велики богове! — възкликнах. — Какво стана?

— Изпробвах едно заклинание, което всъщност не се обърка, както им казах, а тъкмо обратното. Слава на Сайонджи, че дадох на Расена силна доза приспивателно.

На една кръгла маса имаше изрязан издължен триъгълник с изписани около него символи. В центъра на триъгълника имаше кръг, а в него — нещо, което в първия миг помислих за купчинка скъпоценни камъни. Погледнах по-внимателно и видях, че примигващите отражения от огъня в камината идват от най-обикновени парченца счупено стъкло.

— Какво е това?

— Това е, или по-точно мисля, че е точно каквото търсех.

— Което означава?

— Което означава, че се позовавам на привилегията на магьосника да е загадъчен и че ще ти кажа повече, когато сам реша... или когато заклинанието бъде приложено. Надявам се да стане след не повече от ден-два. Благодаря ти за бързата реакция, Дамастес. А сега — лека нощ.

Свих рамене и си тръгнах. Щом Тенедос бе решил да не ми казва, нищо не можех да направя, за да измъкна и дума от него. Казах на Маран за случилото се, докато се събличах. После гледката с онова момче, лежащо мъртво на улицата, се върна отново в ума ми.

Потръпнах и легнах. Маран ме погледна в очите.

— Искаш ли да се любим?

— Не. Не мисля, че ще мога.

Тя духна светилника и прошепна в тишината:

— Искаш ли да те прегърна?

— Повече от всичко.

Прегърна ме и отпусна глава на рамото ми. Погалих гладкото й лице. След малко тя въздъхна леко и заспа. Лежах буден още дълго, загледан в тъмното.

Товиетите бяха прекършени. Всички квартали бяха усмирени, въпреки че, разбира се, никой с капка разум в главата не излизаше

нощем, пък и денем хората ходеха на групи от поне десетина души.

Товиетите бяха прекършени, но не унищожени, затова армията и стражата започнаха наказателните патрули.

Капаните изщракваха, щом войнишкият взвод, подкрепен от отряд стражи, се спреше на някой адрес, обикновено на разсъмване. Старшият на стражата извикваше имената от списъка си и започваха да излизат сънени мъже и жени.

Това бяха известни товиети, от дългите списъци, събрани от Кутулу и неговите помощници.

На вратовете им се връзваше жълто копринено въже и смъртната присъда се прочиташе. Кутулу и стражите му разполагаха с купища формуляри, всички подпечатани от Властта на Десетимата. Необходимо беше само да се попълни поредното име, да се преметне въже на някой уличен стълб и присъдата се привеждаше в изпълнение.

Приличаше на разчесване на кон. Армията в началото беше грубото чесало, а сега по-финият гребен метеше столицата.

Умираха не само бедняци. Видях едно познато лице, колкото и да беше почерняло. Конт Комроф, онзи, който бе отхвърлил титлата си и бе решил, че всички трябва да живеят в бедност и на извара, явно беше намерил по-динамична философия, след като жълтото копринено въже бе стегнало шията му.

Никиас, макар и в руини, се възстановяваше. Само пристанищната зона все още оставаше опасна. Не можехме да пратим в онези катакомби дори части в пълен боен състав, без да понесем тежки загуби. Но знаехме — както и те, — че краят е само на няколко дни разстояние.

Един следобед Тенедос ме повика в кулата и каза:

— Утре вечер ще приключим с този кошмар. Агентите на Кутулу са открили, че последните елементи на товиетите, техните водачи и най-големите фанатици, се готвят да окажат последна съпротива, да свалят колкото може повече войници, когато нападнем пристанището. Сигурно си въобразяват, че такава кърваво жертвоприношение ще съживи Так.

— А защо все още не се е появил? Избиването на последователите му едва ли го радва.

— Защо да го интересува? Той е демон, едва ли е способен да разсъждава, поне така, както ние го разбираме. Бих допуснал, че

смъртта, всяка смърт, дори да е на собствените му хора, му дава ядене и пиене. Съмнявам се да чувства някаква лична заплаха, докато и последният му следовник не срещне съдбата си. Възможно е да е напуснал града и да се е върнал в Пограничните земи, или на други места, където го боготворят. Не че смятам да рискувам. Направих няколко предпазливи заклинания и открих, че товиетите все още използват за свой щаб онази бърлога, дето я открихте двамата с Кутулу.

— Не мога да го повярвам, сър — отвърнах. — Това е съвсем глупаво. Скривалището беше разкрито. Не би ли трябвало да си намерят друго?

— Съгласен съм, че не проявяват особена интелигентност, поне от наша гледна точка. Може би си мислят, че Так е убил натрапниците или че нахлулият е бил само моят анимункулус, под магическа команда. Също така възможно е да са толкова арогантни заради слабостите ни, колкото Властта на Десетимата към тях, преди да избухнат убийствата. Все едно, искам да събереш щурмови отряд от дивизиона си. Може би някои от онези юнаци, които бяха с нас при оттеглянето ни от Саяна, ще пожелаят да добавят малко приключение в живота си. Не повече от двацет души. И да, лично ще придружа щурма, което е абсолютно необходимо, а не е авантюризм, домин. Сега ще ти покажа защо.

Взе една кутия и я отвори. Вътре имаше парчета натрошено стъкло като онова, което бях видял преди няколко ноци.

— Помниш ли колко бях ядосан, докато се мъчех да накарам онези идиоти от Братството на тружениците да се потрудят заедно и да съставят едно Велико заклинание? Е, времето ми се изчерпи, макар все още да съм убеден, че това е възможно. Вместо това се снабдих със стъклени бутилки, издухани от една вана с разтопено стъкло, и ги раздадох по една на всеки член от братството. Накарах всеки от тях да направи едно-единствено, еднакво заклинание. След това събрах бутилките, счупих ги и взех по едно парче от всяка, което е резултатът от заклинанието. Законът за свързването вече действаше, така че направих друго заклинание, прилагащо Закона за въздействието, и отгоре на всичко това хвърлих трето.

— И какъв е резултатът?

— Дамастес, караш ме малко да се срамувам от теб. Няма да ти кажа, и не от някакво желание да съм загадъчен, а от лично

разочарование, че още не си го свързал с доказателството, видно от собствените ти очи. Ако не се досетиш до утре вечер, навярно ще можеш да го видиш, когато се хвърли наистина.

Имах един последен въпрос:

— А Кутулу? Той ще дойде ли с нас?

— За какво ми е? — отвърна Тенедос. — Неговата работа ще започне след нападението. Дотогава не бива да излагаме възможностите му на риск. Отивай сега да си подготвиш бойците. Трябва да приготвя още няколко заклинания — просто за всеки случай.

Естествено доброволците се оказаха много повече от двацет — два пъти повече бяха само от ескадрон Гепард, вече оздравели от раните и болестите, получени при оттеглянето от Кайт, и върнали се в дивизиона.

Всеки офицер на Пиконосците пожела да се включи и се боя, че отрядът малко понатежа с високи чинове, след като взех капитан Йонджи й легат Биканер. Капитан Петри ме погледна мрачно, когато му отказах, но исках с Пиконосците да остане невредим поне един офицер, когото познавам.

Привечер целунах Маран за довиждане и се качих при ясновидеца Тенедос. Този път одобрих облеклото му: тъмна плътна туника и панталони, къса патрулна пелерина и ботуши с кончови до средата на прасците. На колана си бе вързал кожена кесия с магическите си принадлежности. Също като на останалите, основното му оръжие беше кама. Освен това носеше малко дървено сандъче. Допуснах, че в него са съставките на специалното заклинание, с което толкова се гордееше.

Също така беше разработил план как да стигнем незабелязано до брега. Оказа се малко сложен и включваше отвличащи действия на войниците, блокирали пристанището от останалата част на града, та получила се суматоха да прикрие групата ни, докато се промъква през фронтовата линия.

— Помолихте ли вече армията за отвличането?

— Да. Ще бъде Десети хусарски и дадох на домина дубликат на това — вдигна ръка и ми показа една много грозна месингова гривна.

— Когато я потъркам, ще усети ощипване от своята и ще разбере, че е време да започне. Ще се придвижим от фронта на Хумаянски пехотен.

— Мисля, че имам по-добра идея... макар че идеята ви за отвличаща маневра е добра.

— Казвай — подкани ме Тенедос, малко ледено. — Все още се уча в тактиката.

— Сър, струва ми се, че сте пропуснали по-лесния път.

— И той е?

Посочих и той се наруга сам.

— Ама разбира се! Сам трябваше да се сетя. Ще пратя куриер да предаде на Хумаянски пехотен да не ни чакат.

Бях посочил река Латеин, блеснала под залязващото слънце, и вече бях осигурил пет плоскодънни лодки. Натоварихме се в тях, отвързахме въжетата и се оставихме течението да ни понесе към вражеското ядро. Всички се бяхме облекли в тъмно, камите бяха на коланите ни и носехме малки торби с другите инструменти, необходими за удара ни.

Имаше достатъчно светлина, тъй че изобщо не се съмнявахме в посоката си. Бях наредил на хората да залегнат в лодките. Когато приближихме щаба на товиетите, прошепнах на Тенедос да си потърка гривната. След няколко мига чух вдигналата се врява, щом хусарите започнаха отвличащата атака, загребахме към един от паянтовите кейове и привързахме лодките.

Слязохме безшумно на брега. Складовете наоколо бяха почернели от пожарите и усетих вонята на изгорели разлагащи се трупове.

Товиетите можеше да са глупави, че не бяха изоставили бърлогата си, но този път поне бяха поставили човешка охрана. Бяха трима и почти изпитах съчувствие към тези нещастни глупаци. Единият дори си подсвиркваше от скука, другият крачеше ритмично напред-назад, а третият стоеше до самата вода и гледаше втрънено към другия бряг.

Пипнах няколко ръкава — Йонджи... Карджан... Свалбард — и тримата тръгнаха напред, с извадени ножове. Чух само едно тихо цопване, когато пушнаха във водата третия пазач. Труповете на другите

двама бяха довлечени до купчината полуизгоряло дърво и моите трима убийци отново се озоваха до мен.

Намерихме капака. Тенедос вдигна ръка да изчакаме, пипна се по слепоочията, докосна с пръсти дървото и кимна. Можех да продължа. Не беше усетил магически аларми. Зашарих с камата, намерих жлеба, натиснах и капакът безшумно се повдигна.

Все още не можех да повярвам, че не е капан, но след като изчакахме няколко секунди и не стана нищо, понечих да сляза по рампата. Тенедос обаче ме спря и поклати глава. Подаде ми сандъчето си и заслиза пръв. В първия миг си помислих, че е чисто перчене, но после се сетих, като го видях как внимателно стъпва, с изпънати напред ръце като пияница, мъчещ се да задържи света наоколо си стабилен, докато върви, че има право да поведе — беше единственият, който можеше да спре с контразаклинение очакващата ни магия.

Спря се два пъти, всеки път извади от кесийката си нещо и прошепна заклинание. Първия път не видях нищо, но втория път за миг мракът засия тъмночервен, а може и да е било илюзия.

Господарите на товиетите този път се бяха постарали да се пазят по-добре.

Тръгнахме по тунела, после видяхме светлина и чухме гласове. Този път нямаше пост. Явно товиетите бяха решили, че на магията може да се разчита повече за охрана, отколкото на стоманата. Тенедос взе сандъчето, а аз изпълзах няколко стъпки напред и надникнах в залата.

Преброих седемнайсет мъже и жени. Бяха се събрали около маса с пясък, на която бяха моделирали пристанищната зона, говореха си тихо и сочеха разни участъци — явно обсъждаха последния си щурм, напълно погълнати от работата си. Навсякъде по стените висяха карти. Ако бяха само мъже, в униформи и не толкова размъкнати, щеше да прилича съвсем на заседание на военен щаб.

Изпълзах обратно при хората си и вдигнах палец. Всичко беше както трябва. Мъжете извадиха оръжията си. Всеки държеше нож в едната си ръка и платнена торба с пясък в другата. Щяхме да убиваме, ако потрѣбва, но се надявахме да не се наложи — трупове щяха да са безполезни.

Допълзахме всички до края на тунела. Мъжете ме гледаха. Един дъх... втори... трети... ръката ми се спусна надолу и нахлухме в

залата!

Чуха се два-три писъка и торбите се размахаха. Само неколцина от товиетите успяха да извадят оръжия и бяха или посечени, или съборени. Две от жените затичаха към изхода, но точно хвърлените торби ги свалиха.

Видях само един паднал от нашите, в безсъзнание или мъртъв; друг беше пострадал леко — беше коленичил и се мъчеше да си поеме дъх след случайно улучилия го ритник. Още няколко души бяха получили дребни рани, на бързо ги превързаха.

Около нас се търкаляха телата на седемнадесетте товиетски водачи — мъртви, зашеметени или ранени. Успехът ни беше смайващ — нямаше викове и врява. Но все пак бяхме вдигнали шум и късметът ни едва ли щеше да се задържи дълго.

Мъжете вече вадеха въжета от торбите си, връзваха ръцете и краката и запушваха устата на дванайсетимата товиети, за които смяхме, че ще оживеят. От другите двама бяха издъхнали, а последните трима едва ли щяха да оцелеят. Точно така бе наредил Тенедос: убивате само ако се наложи. Трябваша ни колкото може повече, способни да говорят.

Дотук рейдът беше изключително успешен, още повече че един от просналите се мъже простена, върнал се към живота, и се надигна. Лично аз не бях толкова доволен — бях се надявал, че ще заваря калиеца Мейлбранч между товиетите, но го нямаше. Но после видях дебелия брадат мъж, водача на Никиаската секта, легнал овързан на пода, а до него маркиза Фенелон: гледаше ни с очи, пълни с омраза.

Реших, че Тенедос трябва да е щастлив, но той се заозърта тревожно.

— Да бързаме. Усещам нещо. Нещо идва насам.

Не беше нужно да ни подканя — само след секунди заизнасяхме вързаните мъже и жени, а ранените ни получиха помощ да се измъкнат през тунела.

А после земята изтътна и се разтърси, както предния път, и се заозъртах дали няма пак да видя онази ужасна къртица-чудовище. Нищо не видях, но подът се затресе още по-силно, тухлените стени застанаха и чух бликналата вода от дъното на тунела — реката бе започнала да се влива в него.

Продължихме по рампата на бегом, пороят ревеше само на няколко крачки зад нас, изхвърчахме навън в нощта, а зад нас вече нямаше и следа от пиратската бърлога — имаше само черно кипнало езеро.

Земята продължаваше да се тресе, дървеният кей заскърца, готов всеки момент да се разпадне.

Погледнах надолу по реката, към морето — и видях Так!

Не знам къде се беше крил — под водата, в някой склад или дупка, или може би някъде там имаше врата към неговия свят.

Приближаваше се, протегнал към нас ноктестите си ръце, готов да мачка и разкъсва като в моя кошмар, и чух отново онова непоносимо стържене на метал и пронизителния вой като в товиетската пещера в Пограничните земи.

Този път не беше окъпан в светлина и слънчеви цветове, а бе обгърнат в мрак и лунна светлина. Привличаше цялата светлина на звездите и лунния сърп и отпращаше смъртно бледи лъчи над водата и сградите, докато газеше към нас. Чух викове на ужас — и на безмерна радост, когато пленените мъже и жени видяха своя бог и унищожител.

Неколцина от бойците ми, които не бяха идвали с нас в пещерата и не бяха виждали Так досега, се поколебаха, готови да се разбягат.

— Стой на място! — изревах и викът ми ги върна в оковите на дисциплината. Те смъкнаха пленниците ни на земята и се приготвиха за бой, насочили ножовете си срещу чудовището.

Тенедос бързо отвори сандъчето. Късчетата отразена светлина разкриха стъклените парчета, задържани незнайно как в чертите на кръга и триъгълника.

Тенедос взе две късчета, изправи се и протегна ръце към Так, който беше вече на по-малко от сто разкрача и пищеше пронизително. Чародеят запя монотонно и гласът му закънтя над реката, по-силен и от демонската песен на смъртта:

*Малки гласчета,
малки чарове,
прекършена магия,
разбити вълшебства.
Вие сте ехо,*

*ехо на друг,
а той отразява
гласа на друг.
Елате сега.
Съберете се.
Докоснете брата си.
Почувствайте брата си.
Едно сте.
Мои сте.
Аз ви държа.
Аз ви пращам.
Мои сте.
Аз съм баща ви.
Покорете се.*

Ахела Махела Лехандър.

*Държа ви.
Повелявам ви.
Пращам ви.
Търсете целта си.
Търсете врага си.
Намерете го,
както ви учиха.
Ударете сега.
Удряйте здраво.
Удряйте всички.
Като един.*

Не зная как да обясня какво видях, но от сандъчето нещо се надигна. След време разбрах какво е било заклинанието — всяко от онези късчета стъкло бе резултат от разбито заклинание и всичките тези заклинания бяха съчетани от Тенедос като символи, които да сътворят невъобразимо мощна магия, онази, която беше разбила мраморната статуя при изпитанието.

Онова, което видях, беше едва забележимо за окото, трептеше като зноен въздух над огъня, но имаше форма, имаше очертания. Виждах го и в същото време не го виждах, но усетих порив на вятър и магията се понесе към целта си.

Так сигурно беше видял или усетил връхлитащата го участ, защото залитна назад и вдигна ръце пред себе си. Но заклинанието удари право в целта, кристалната „песен“ се пръсна в хаос, като милиони и милиони кристални бокали, потрошени върху камък, а после изведнъж секна и Так се взриви, пръсна се като скъпоценен камък, ударен от майстор ювелир, намерил слабото му място.

Последва дъжд от кристални късове, късове, които се стапяха още докато падаха, и Так го нямаше.

— Свърши — промълви Тенедос в мъртвата тишина.

22.

ГРАЖДАНСКА ВОЙНА

Но не беше свършило. Все още не. Все още имаше товиети, които трябваше да се изловят и унищожат. Илиас Мейлбранч отново се беше измъкнал. Кутулу не беше намерил никакви следи от него в Никиас. Тенедос сви рамене.

— Избягал е в последното си убежище. Той... и господарят му... не го разбират, но времето им свърши.

Все още беше жестоко, беше грозно — товиетите не искаха да изчезнат и се биеха като озъбен звяр, заклещен в бърлогата си. Но ги намирахме и ги избивахме, въпреки че в този лов загиваха още войници. В тези последни дни градските прокламации дадоха ново прозвище на хрътката на Тенедос, Кутулу — Змията, която никога не спи. Страхът от името му продължаваше да расте.

Мирът отново се връщаше в Никиас, макар градът да бе потънал наполовина в развалини. Идваше ред на възмездието и на вината. Лично аз очаквах, че гражданите ще се обърнат срещу армията и особено срещу ясновидеца Тенедос заради бруталното потушаване на метежите. Но те не го сториха. Той отново беше героят, великият мъж. Това ме озадачи, но Маран, която, вече разбирах, бе много по-схватлива, отколкото се полагаше за възрастта ѝ, каза, че не е изненадана.

— Хората направиха неща, които не искат да си спомнят, тъй че онези, които наистина са направили онова, което стана... е, те са някакви други, различни от нас. И чародеят само е унищожил онези ужасни, различни от нас хора, за да могат обикновените граждани отново да са щастливи — осъзнах, че да, хората наистина мислят така, или по-скоро — не мислят. Тъй че само поклацах глава, когато посрещаха войската с радостни възгласи при поредния ѝ излаз, и отново бях Дамастес Героя.

Властта на Десетимата обяви „време за изцеление“ и несъмнено щяха да се заловят с възстановяването на града, без дори с пръст да

посочат виновните, впрочем — съвсем разбираема политика, след като те самите бяха по-виновни за бунтовете от всички товиети или калийци. Но Тенедос не го допусна. Призова за трибунал, но Властта реагира бързо — щели да обявят изслушвания дали да се позволи това, или не.

Въпросът сигурно щеше да приключи с това, но некадърността им лъсна отново.

Никиас страдаше от убийствен глад, въпреки че в града ежедневно пристигаше храна, натоварена на големите речни баржи. Оризът, месото и плодовете се разтоварваха в складове... и си оставаха там. Освен, разбира се, ако не разполагаш с достатъчно злато. Богатите, както винаги, се оправяха.

В града отново започна да кипи недоволство. Този път Тенедос не дочака Властта да се засуети с реакцията си. Все още никой не беше отменил извънредните му пълномощия, поради което той изпрати части от граничните дивизиони да нахлуят в складовете и да приберат храната. Организира разпределителни центрове из целия град, постави в тях други войници и градът започна да се храни — безплатно. Тенедос вече не беше герой, а полубог.

Печалбарите зароптаха шумно пред Властта на Десетимата, но управниците бяха наплашени и не посмяха да се противопоставят на Тенедос.

Той отново призова за трибунал и този път Властта бе принудена да отстъпи. Възползваха се от възможността да се провали, като го назначиха за главен обвинител. Предполагам, че очакваха да оплеска нещата и да прояви пълна некомпетентност. Как са си представяли, че човек, прекарал толкова време в публични дебати, може да се издъни, така и не можах да разбера.

Второто им оръжие — това, че поискаха трибуналет да се проведе в закрыта зала — бе притъпено: Тенедос обяви, че изслушванията ще се провеждат в най-големия амфитеатър в града. Всички бяха поканени да идват и да гледат, и да преценяват сами.

Властта на Десетимата кипна, но не можеше да направи нищо. Пълната им некомпетентност вече бе станала явна за всички — все още не бяха успели да назначат нови съветници на мястото на загиналите. Бяха се оплели в спорове, Барту беше решил на всяка цена да си осигури послушници, още по-големи блюдолизци от избитите по

време на метежите. Скопас, според Тенедос, се опитваше да попречи на Барту, не толкова от патриотизъм, според магьосника, колкото за да не отслабне собствената му власт.

Но датата на трибунала беше насрочена — след по-малко от седмица. През това време се случиха две по-интересни неща.

Маран се беше върнала в дома си до реката. Една сутрин получих бележка с молба да я навестя в определен час. Необичайното бе, че ме молеше да оставя коня си в градската конюшня на едно каре преди къщата и да отида зад имението, където имаше малък заден вход. Там щяла да ме чака слугиня.

Във високия зид зад имението имаше само една врата. Почуках и тя се отвори. Невзрачната жена, която бях виждал да поднася вкусотиите на салоните на Маран, ме покани да я последвам. Пред къщата бях видял дълга редица товарни фургони и викаци и ръкомахащи около тях мъже.

Жената ме поведе по кривата пътека из градините на имението, до задния вход и през кухненските помещения. Чистачките и готвачките бяха толкова погълнати от работата си, че изобщо не ми обърнаха внимание. Жената ми нареди да изчакам малко, надникна през една врата, после каза: „Побързайте“, и заситнихме по коридора и нагоре по витото задно стълбище до солариума, където бяхме танцували с Маран под онази тайнствена музика в ушите ни.

Маран беше сама. Жената се поклони и напусна. Прииска ми се да я прегърна, но нещо в стойката ѝ ми подсказа, че не бива.

— Ела — подкани ме тя. — Погледни долу.

Зяпнах надолу към колите, натоварени тежко с книги, маси, гардероби и други мебели. Коларите мъкнеха вещи и ги товареха по впряговете под указанията на един мъж. Отне ми малко време, тъй като го бях виждал само веднъж, но накрая познах съпруга ѝ, конт Ернад Лаведан.

— Върна се преди четири дни и се опита да влезе. Наредих на слугите си да го изгонят и му заявих да дойде днес да си прибере нещата, иначе ще ги струпам в двора и ще ги подпаля. Сега товарят последните.

Видях, че Лаведан държи малка кутия, и си спомних за корабния модел, с който толкова се гордееше. Подаде го на един от коларите и той грижливо го постави на пода на колата. Другите колари се качиха по фургоните и най-сетне чух плющенето на камшици. Фургоните се заизнизваха по улицата.

Конт Лаведан отиде при коня си, спря и погледна към къщата. Гледа дълго и си помислих, че може да ме види. Смешното беше, че потреперих, въпреки че не изпитвах страх от него. Сигурно беше защото все още чувствах, че обичам *неговата* жена и че съм натрапник в чужд дом. После той яхна коня си и си тръгна, без да се обръща.

Маран продължаваше да гледа след него, докато той не зави зад ъгъла и не се скри от погледите ни.

— Вече живея сама — въздъхна тя. Не можех да видя лицето ѝ, но знаех, че е с онова странно изражение на кутре, очакващо да бъде наказано.

Помълчах, след което казах предпазливо:

— Не си длъжна... освен ако не го желаш.

Тя се обърна към мен.

— Дамастес, сигурен ли си в това, което каза? Ако се преместиш тук, всички ще разберат, че ти си причината за срама на съпруга ми. Той знае, че имам любовна връзка — каза ми го, — но не мисля, че знае с кого. Лаведан са влиятелна фамилия и знам, че ще тръгне да ти отмъщава по всякакъв възможен начин, ще се опита да унищожи и теб, и кариерата ти.

Можех да ѝ отговоря разумно, да кажа, че вече съм стигнал до много по-голям чин, отколкото изобщо съм мечтал, и съм предоволен. Можех да ѝ кажа, че след похвалите, с които ме обсипваше тълпата, се съмнявам, че контът, който бе избягал като последен страхливец по време на кризата, би могъл да представлява заплаха за мен. Дори след време най-лошото, което можеше да ми направи, бе да ме понижат до предишния капитански чин и да ме върнат в някой от граничните гарнизони — постоянната ми мечта. Можех да отговоря логично, но вместо това отвърнах:

— Казано по войнишки, ебал съм го в гъза — и него, и коня му.

По устните ѝ пробяга лека усмивка и изчезна.

— Можеш да си създадеш нов, по-опасен враг — продължи тя.
— Не знам как семейството ми ще погледне на всичко това — след

като се върнах, изпратих в Иригон дълго писмо, без да споменавам теб, разбира се. Не знам дали са го получили и се каня да напиша още едно, тъй като нямам отговор. Сигурна съм, че според тях името Аграмонте е опозорено от поведението ми, и е напълно възможно да се опитат да отмъстят на прелъстителю, който ме е унизил. Готов ли си за това? Дължна съм да напомня, че Аграмонте са много по-силни, отколкото Лаведан изобщо могат да мечтаят.

Вместо да отговоря, я хванах за ръката и я отведох в другия край на стаята, на края на дебелия килим. Очите ми не се откъсваха от нейните, докато пръстите ми я разсъбличаха, много бавно. Смъкнах и своите дрехи. Целунах я нежно по устните, после се наведох и зацелувах гърдите ѝ. Учестеният ѝ дъх загъделичка врата ми.

Положих я нежно върху килима, коленичих над нея и тя повдигна коленете си и ги разтвори. Целунах клитора ѝ и езикът ми пробяга навътре. Тя потръпна и ръцете ѝ погалиха дългата ми коса, изсипала се върху бедрата ѝ. Продължих нагоре и членът ми бавно се плъзна в нея, сякаш по своя воля. Задвижихме се бавно, и двамата с отворени очи, вълната леко ни надигаше, докато не се разби и не усетих пулсиращата ѝ влага около мен.

— Мисля — промълви тя, след като дъхът ни се успокои, — че това е отговор. Нали?

Беше повече от отговор. Беше начало на договор.

Лежахме отпуснати един до друг.

— Поръчала съм за утре мебелести и бояджии — каза тя. — Когато приключат, от него няма да останат никакви следи. Искаш ли да предложиш нещо за преобзавеждането?

— Как? Това е твоята къща, не е моя.

— Ако живееш тук, ще е наша, мили.

Целунах я.

— Е, добре. Имам само една молба. Трябва да имаме само една спалня. Нека да е тази, ако искаш. Тук, където танцувахме. Обичам слънцето да гали телата ни.

— Точно на това се надявах — прошепна тя. — Така и не разбрах защо никога не искаше да спи с мен. Да ме прегръща. Не разбрах това и... и някои други неща — потръпна леко и смени темата. — А неговият кабинет? Какво искаш да направя от него?

— Все ми е едно. Направи го детска.

Очите ѝ се разшириха от изненада, после тя се изкикоти:

— Е, сър, наистина сте много припрян.

— Нима? — промърморих и членът ми изведнъж отново се вкочани. Забих ѝ го силно, дълбоко, а тя простена и дланите ѝ се притиснаха в гърба ми. Вдигнах коленете ѝ до гърдите си, отпуснах се тежко върху нея, ръцете ми стиснаха дупето ѝ, блъскахме се един в друг и виковете ни се сляха в последния миг.

Уличните издания можеше да са „некомпетентни“ в отразяването на истинските събития в Нуманция, освен под диктовката на Властта на Десетимата, но бяха много вещи в скандалните неща.

Тъкмо бях преместил Лукан, Рабит и малкото си лични вещи в къщата на Маран... нашата къща, както си напомнях непрекъснато и безуспешно, след като всъщност бях най-бедният и най-младият от всички домини в Нуманция, а в същото време — обитател на голямо имение, което не е мое, и връзката ни беше шумно огласена из целия град. Всички вече ме знаеха като „Дамастес Хубавеца“, „Дамастес Прелъстителя и крадеца на невинни съпруги“, „Дамастес Рогослагача на богатите“.

Чувах хихикане в големия офицерски павилион на Пиконосците, приспособен за столова, и естествено не можех нито да го приема, нито да се противопоставя. Не знаех кой е проговорил — вероятно някой от по-любопитните Шлемове, или по-скоро някой слуга, пожелал да добави малко сребърници към заплатата си. Не тръгнах да търся негодника — в края на краищата всички жадуват за скандал и ако не беше изтекло от устата на един, щеше да е от друг.

Тенедос също започна да се заяжда с мен:

— Дамастес Хубавеца. Е, домин, отново започнахте да трупате слава. Вече всички градски красавици знаят, че притежавате два дълги меча.

Всички самотни жени или търсачки на слава, които ми бяха вадили душата с настойчивите си ухажвания, та поне да получат удоволствието да прекарат един следобед с мен, удвоиха усилията си; намеците и желанията им ставаха все по-открити.

— Но не разбират ли, че съм щастлив с жената, която си имам? Иначе защо беше самият скандал?

— Щом те нямат нищо против да щипнат от чуждото — отвърна Тенедос, — защо ти да не го правиш? Предполагам, че разсъждават точно така. В края на краищата си мъж, нали? Не губим ли всички повечето си време в опити да изучаваме всичко, което мърда?

— Само че аз не съм никиасец, сър.

— Не е толкова лошо да имаш такава репутация — каза замислено Тенедос, макар да бях забелязвах, че поне засега самият той остава верен на Расена.

Но не това беше най-интересното събитие.

Демонът беше не по-голям от палеца ми и приличаше по-скоро на тюлен с тигрови зъби, отколкото на демон. Когато се приближих, ми изсъска.

— Какво е това? — учудих се.

— Полезно малко духче — отвърна Тенедос. — Този път му предстои да стане златотърсач.

— Струва ми се доста непосилна задача за него — казах скептично.

— Той ще потърси само една монета — поясни Тенедос. — С нейна помощ ще намеря останалите. Стига, разбира се, да има нещо там, където се надявам — наведе се над дребното същество и занарежда:

*Харарч
фелаг
мийлаш
м'рър.*

Демонът изцърка нещо на също толкова непонятен език и се гмурна във водата.

Тенедос ме бе попитал дали мога да отделя час от скъпоценното си време, за да видя нещо, което може да ми се стори интересно, и ме бе поканил да се срещнем на пристанището при доскорошното скривалище на товиетите.

Дървеният капак още зееше отворен и под него се виждаше мазната тъмна вода, запълнила тунела до средата, когато Так разтърси земята.

Когато пристигнах, демонът вече бе призован и пуснат извън малката си пентаграма. До нея бе начертана друга фигура, осмоъгълна звезда, голяма почти колкото товарен фургон, изпълнена с кръгове с различна големина и непонятни символи. До нея стоеше отворен сандък с джунджуриите на Тенедос, а недалече от кея до голям фургон с впряг от осем вола чакаше отделение войници.

Попитах какво по дяволите става и Тенедос обясни:

— Напоследък разсъждавам над нашите малки парични затруднения, приятелю. Въпреки че се срещаме със знатни особи и че дамите ни са доста богати, никой от нас няма дори гърне, в което да се изпикае, и прозорец, през който да го излее.

За мен това определено беше вярно, но се съмнявах, че Тенедос е чак толкова беден.

— Предлагам да поправим този недостатък. Поне така се надявам. А сега наблюдавай логиката ми, ако обичаш. Товиетите бяха... таен орден, нали?

— Очевидно.

— Чувал ли си някога за таен орден, който да не притежава огромни богатства?

— Не... Но също така никога не съм виждал богатствата на някой орден. Разбира се, единствената такава група, с която съм си имал работа, бяха удушвачите, тъй че не мога да обобщавам. Но не се ли приказва за всеки с потайно поведение, че е богат? Спомням си един стар отшелник, който живееше в хълмовете до един от имотите на баща ми. Всички знаеха, че е несметно богат, но когато умря, намериха само едно парче коприна, две медни монети и една лъжица.

— Да, но ние знаем, че товиетите трупат иманета — възрази Тенедос. — Знаем, че насъскват хората си да ограбват жертвите, и сме виждали купчини съкровища в Кайт, нали? Е, у никиаските удушвачи не се намериха такива съкровища и реших да отделя няколко часа и да проявя алчния си меркантилен егоизъм.

Осъзнах, че си бърборим, без да откъсваме очи от мътната вода, в която беше изчезнал демонът.

— Предлагам да си разделим намереното, Дамастес, тъй като ти пръв откри това леговище.

Бях стъписан и по усмивката на Тенедос разбрах, че е очаквал точно тази реакция.

— Тъъ... благодаря ви, сър. Но вие не ми дължите нищо.

— Дълга ви това, което сам реша, че ви дължа, сър. И между другото, това не е отплащане на въпросния дълг, а по-скоро решение да направим живота и на двама ни малко по-лесен.

Изломотих още няколко благодарности, след което изтърсих:

— Всъщност Кутулу намери входа. След като сте толкова щедър, не трябва ли да включим и него в тази алчна подялба на златото, което засега си остава невидимо? Сигурен съм, че той с радост би приел половината от вероятно несъществуващата ми половина.

— Попитах го — каза Тенедос, станал изведнъж сериозен. — Отвърна ми, че не му трябва пари. Боя се, че разбирам какво иска, и това е нещо, което никой, дори аз не бих могъл да му дам. Аха... ето го и моето духче.

Малкото чудовище се показва на повърхността, стиснало в челюстите си златна монета!

— Хайде, хайде, приятелче — подкани го Тенедос и духът изскочи от водата и кацна на талпите. Тенедос му каза нещо на странния език и демонът му отговори.

— Браво, много добре. Значи долу има много, много повече, а? — каза чародеят. — Е, вече съм ти длъжник и можеш да си поискаш отплатата по всяко време — каза още нещо на демонския език и създанието изприпка в пентаграмата, обърна се, завъртя се толкова бързо, че очите ме заболяха, и пентаграмата се опразни.

Тенедос въртеше монетата между пръстите си.

— Интересно. Не е нуманцийска монета, или поне не съм виждал такава досега. Виж как изведнъж ми олекна на съвестта. Притеснявах се, че трябва да проявим доблест и да възмездим всички наследници на удушениите жертви. Чак си представям прокламацията: „Моля всички притежатели на една определена златна монета да се подредят на опашка пред двореца на Властта на Десетимата.“ Това злато може би изобщо не е от жертвите на Никиас, а част от цялата плячка, трупана от товиетите. Съмнявам се, че ще го разберем някога, а и честно казано, не мисля да се задълбочавам в проучванията.

— Сега ще видим какво ще стане — сложи монетата в центъра на звездата и замърмори: — Лазаркиня за късмет... нар — за благоденствие... бадем за благословията на боговете... и двете неизменни билки, детелина и босилек.

Извади няколко шишенца от сандъка си и поръси от билките в четирите мангала, които беше подредил около звездата. Запали ги и ароматните пушеци изпълниха въздуха. Забелязах, не за първи път, че щипките прашец, използвани в магическия ритуал, не би трябвало да ухаят толкова силно, но винаги ставаше така. Все едно че бях попаднал в горичка от нарове, с бадемови дървета наоколо и с босилек под краката ми.

— Това заклинание ще е много интересно — каза Тенедос и заприпява:

*Съберете се, приятели.
Брат до брат застанете.
Едно сте със слънцето.
Вдигнете се.
Не се бавете.
Тъмна е гробницата.
Влажна е гробницата.
Брат до брат застанете.
Както аз ви докоснах,
така вие ме докоснете.
Вдигнете се.
Не чакайте.
Слънцето иска да ви погали.*

Няколко мига не се случи нищо.

— Ако вярвах, че е възможно мъртвите да възкръсват — отбеляза Тенедос, — щях да се притесня, че това заклинание не действа върху желаната материя. Все пак оставихме долу няколко трупа, когато се измъкнахме толкова припряно, и подозирам, че те обичат да гушкат всякакви богатства. Никак не би ми харесало да видя точно тях да ми се дотърят от тинята долу. Но изглежда, че моят дух или се е объркал, или е непослушен, след като нищо не...

Явно беше прибързал с приказките си, защото въздухът над пентаграмата изведнъж засия и златото се заизсипва от небитието. Имаше скъпоценни камъни, златни кюлчета, жълтици и статуетки. Купчината растеше и растеше, докато не стана висока почти човешки бой. Чух изненаданите викове на войниците.

Тенедос се поглади замислено по брадичката.

— Изглежда, скъпи Дамастес, че макар да сме завързани за едно Колело колкото живот ни е отреден, току-що се освободихме от друго, Колелото на грижата за ежедневния ни хляб — ухили се и за миг зърнах в очите му блясъка на момчето с името Лайш, преди да реши да си навлече пищния халат на чародей. — Ние сме богати!

И така си беше.

По-късно Тенедос ме предаде в много отношения, но все пак помня този ден. Можеше да си призове златото и да си го задържи за себе си, а аз нямаше и да си помисля, че е длъжен да направи друго.

Но той сам реши да го поделим и това отново ми напомни, че ясновидецът е най-сложният човек, даряван някога с живот от Айрису.

Нищо сравнимо с трибунала не се беше случвало в Никиас, най-малкото — не и в писаната история. За първи път на престолюдието бе предложена възможността да види как говорят и мислят управниците и как се взимат решенията.

Тенедос водеше процеса, все едно че той беше съдията, а не Барту или Властта на Десетимата. С помощта на тайната полиция на Кутулу изкарваше свидетел след свидетел и свидетелите описваха как товиетите бавно са прониквали в Никиас, как се промъквали във всяко съсловие също толкова ловко, колкото техните удушвачи плъзгали жълтото копринено въже около вратовете на жертвите си, как педантично подготвяли въстанието.

С отвращение забелязах, че повечето затворници са в окаяно състояние. Беше повече от очевидно, че следователите на Кутулу не бяха използвали само думи. Никак не ми харесваше, но прилагането на сила е обичайно за ченгетата, което е глупаво, тъй като човек, подложен на изтезания, ще признае всичко, само за да спре болката.

Необичайното беше, че всички бяха изтезавани — богати, както и бедни. Когато изведоха маркиза Фенелон, тя започна с явно

наизустени под натиска на мъчителите си признания. И изведнъж проплака:

— Съветник Барту! Няма да повярвате какво ми направиха! Тези стражи, тези свине се държаха с мен като с парцал! Погледнете! — вдигна ръцете си и видях, че ноктите ѝ са изтръгнати. — Как можаха да направят това? Как можаха?!

Барту не отговори, а само извърна глава настрана и двама от стражите я издърпаха от трибуната. Повече не се появи и не знам каква е била съдбата ѝ. А и не разпитвах. Все едно че изобщо не беше съществувала. Беше изменница, вярно, но заслужаваше ли такъв край? Не знам и съм благодарен, че никога не съм сядал на пейката на съдебните заседатели и не съм въздавал правосъдие, освен най-суровите и неумолими закони на войната.

Но изтезаваните не бяха най-разговорливите. Това го доказва брадатият дебел мъж, когото бях видял в скривалището на товиетите, който приличаше на уличен бакалин, но беше главата на цялата организация в Никиас. Казваше се Ги Гарно. Разказа на обвинителите си абсолютно всичко, изреди най-уличаващата информация съвсем доброволно. Признаваше убийство след убийство, при това не само извършвани от други, а и от собствените му ръце, и говореше с какво удоволствие е служил на Так, когато стягал жълтото копринено въже. Разказът му продължи дълго и дори на най-кръвожадните писачи на стенните издания взе да им прилява. За него беше все едно — описваше с еднаква наслада удушаването на новородено бебе и на едва кретаща старица.

Не изглеждаше да е претърпял изтезания и попитах Тенедос защо е толкова отзивчив. Не си ли дава сметка, че така се обрича на сигурна смърт, или му е все едно?

— Никой с пръст не го е докоснал — потвърди Тенедос. — Всъщност килията му е по-люксовна от това жилище, макар че за него е все едно.

— Това ще го видиш и у други, Дамастес — продължи той. — Служил е с такава страст на единствения си господар, че за него не е съществувало нищо друго. Когато унищожих Так, светът за него е рухнал. Потърсил е нещо друго, в което да се вкопчи, и се е спрял на мен. След като имах достатъчно сила да унищожа Так, сега той иска да служи на мен. Най-добрият начин да го направи е като разкаже всичко.

Странното е, че наистина може да доживее до дълбока старост. Аз лично ще гласувам да го оставят жив, за да могат бъдещите историци или даже любопитните да се уверяват, че този огромен заговор не е някаква налудничав измислица, а нещо съвсем реално и смъртоносно. Единственият ми проблем е как да отклоня свидетелствата му от врага, който вече не съществува, Так, към онзи, на когото трябва да се противопоставим — Чардън Шир. Също така искам да науча подробности за другите разклонения на товиетите в Нуманция, но той твърди, че нищо не знае, че никой освен Так не го знае.

Впрочем, Тенедос се оказа прав. Но само отчасти. Когато процесът свърши, Ги Гарно беше осъден на смърт, но присъдата веднага бе отменена. Само че Гарно не живя и една година. Веднъж, когато излязъл на разходка от килията си и вниманието на пазачите му се отклонило за малко, трима осъдени убийци го пребили до смърт с железни пръчки, скрити под дрипите им. Предполагам, че има престъпления и престъпници, които и най-жестоките хора не могат да търпят.

След като чух стратегията на Тенедос, започнах да посещавам трибунала по-редовно и наблюдавах как малко по малко чародеят насочва всички свидетелства към архизлодея Чардън Шир.

Властта се свиваше от притеснение. Не искаха такава информация да се разбере, от страх, че този път наистина ще се наложи да направят нещо. Но желанията им бяха без значение. Ден след ден се поднасяха нови доказателства: Мейлбранч присъствал на такава и такава среща, дал на този или онзи злато, държал насърчителни речи и прочие. Кутулу беше обискирал жилището на Мейлбранч. Калиецът беше изгорил кореспонденцията си, преди да избяга, но не си беше направил труда да разбърка или изхвърли пепелта.

Магьосници хвърлиха заклинания и малко по малко пепелта се превърна в изгоряла хартия, после онова, което огънят бе заличил, се върна написано четливо като в часа, когато листовете бяха хвърлени в пламъците. Чардън Шир се бе оказал предпазлив в писмата си — не беше чак такъв глупак да каже „Искам толкова и толкова хора да бъдат убити на тази дата“ или „Ако в Никиас измрат достатъчно хора, Властта на Десетимата ще бъде принудена да абдикира и да се потърси силен човек, който да вземе трона“. Но коварните желания и

изменническите заповеди можеха лесно да се разберат от фразите, които бе използвал.

Очаквах от Кальо да пристигне протест или по-скоро гневна делегация. Но такава не дойде. Вместо това генерал Търбъри на тайно заседание докладва, че калийците събират резервите си и придвижват войските си към границата. Частите, верни на Нуманция, бяха разбити или разоръжени и задържани в казармите. По-близките до границата бяха успели да избягат, но не бяха много.

Не можех да си губя повече времето с трибунала. Знаех какво предстои и какви ще са задълженията ми, освен ако не станеше нещо наистина възмутително и Властта на Десетимата отново не успееше да избегне отговорността.

Властта се свиваше и гърчеше, но рибата беше клъвнала здраво на куката на Тенедос.

Трибуналет приключи. Всички товиети освен четирима бяха осъдени на смърт и в рамките на една седмица ги екзекутираха. Беше една от най-грозните гледки, виждана в Нуманция — повече от триста мъже и жени бяха обесени на дълги бесилки, побиращи по петдесет души наведнъж. Специално назначени палачи извършваха екзекуцията. Грозна и ужасна, защото обесените в повечето случаи бяха пияни и не разбираха какво става. Вместо бързото спускане и сухото изцракване на прекършения врат, товиетите ритаха и се мъчеха да се измъкнат от телата си и да се върнат на Колелото, в по-бавна смърт от тази, която бяха давали на жертвите си. Но още по-лошо беше, когато въжето се окажеше прекалено дълго или те се окажеха прекалено тежки, тъй че щом клупът се стегнеше, главите се откъсваха кърваво, както селякът откъсва главата на пиле.

Щом ритането престанеше, смъкнаха телата и ги отнасяха в изкопаните дълги общи гробове. Заливаха ги с масло и магьосниците правеха огнени заклинания, за да изгорят напълно труповете, не само за да не останат святи реликви на мъченици за малцината останали живи товиети, но и за да не могат други злодеи да използват пепелта, въжетата и прочие за черна магия.

В деня, в който умря и последният товиет, Тенедос свика в амфитеатъра открито събрание на Властта на Десетимата.

Беше единственият говорител и речта му продължи почти три часа. Словото му беше просто и основната теза се повтаряше

постоянно: трябва да се вземе решение. Сега, още днес, в този колизеум. Днес, иначе народният гняв ще кипне отново. Кальо и Чардън Шир трябва да бъдат изправени пред правосъдието.

При този призив препълнената арена зарева и Властта на Десетимата разбра, че в този ден народът иска да пие кръв. Щеше да е тяхната — или на калийците.

Отстъпиха и изпратиха по хелиографа специално съобщение до столицата на Кальо, Полиситара. Чардън Шир трябваше да се предаде на най-близкия пост на нуманцийската армия, за да бъде незабавно доведен в Никиас в окови и да отговаря за ужасните си престъпления.

Отговорът можеше да е само един.

По време на трибунала Кутулу изобщо не се появи на свидетелската трибуна, нито името му се спомена. Заварих го в кабинета на Тенедос — подреждаше поредната купчина досиета. Попитах го защо не се бе явил.

— Не беше нужно, Дамастес, приятелю.

Да ви кажа честно, приятелските му чувства към мен малко ме дразнеха. Този човек най-хладнокръвно и грижливо беше събирал досиета, които изпратиха на смърт няколко хиляди души, било от наказателен патрул или на трибунала, а изглеждаше съвсем непроменен. Но предполагам, че е по-добре да си мисли добри неща за мен, отколкото обратното, макар да знаех, че само да реши, че съм нарушил неизречената си клетва пред Тенедос, ще ме спипа и ще се погрижи да бъде наказан също толкова безчувствено, колкото се бе погрижил за избиването на товиетите.

— Е, и сега какво? — попитах го. — Не мога да си представя, че отново ще станеш най-обикновен страж.

— Няма — съгласи се той. — Ясновидец Тенедос вече поиска да бъде назначен за постоянно към него, като съветник.

— Но метежът свърши — казах. — За какво му е да си има личен блюстител на закона?

— Метежът свърши — отвърна тихо Кутулу. — Но голямата работа тепърва започва.

Въпреки лятната жега усетих мраз по гърба.

За богатите в Никиас беше обичайно да се изтягат в леглото, докато им приготвят всичко, от банята до закуската. Тогава трябва само да станеш от огромното ложе, да се поразтъпчеш, докато приемаш халата, банята, вчесването, дрехите и храната от слугините, които според Маран трябваше да приемам, че са невидими.

— Винаги ли? — оплаках се веднъж, когато една влезе, докато кротко си ходех по голяма нужда. Изревах и я изгоних — никой не беше нарушавал така интимността ми, дори като момче в лица или на бойни учения.

— Винаги — каза твърдо Маран. — Това е един от начините ние, висшата класа, да се отличаваме от вас, простите свине.

— Дори когато правим това ли? — изръмжах, обърнах се и я захапах по задника. Тя изскимтя и нещата щяха да си продължат по реда, но на вратата се почука и личната ѝ слугиня влезе.

Държеше поднос, с плик върху него. Беше дългоочакваното — с много боязън — писмо от бащата на Маран.

Маран се сви до мен и го зяпна.

— Няма да разберем какво пише, докато не го отворим — казах.

Маран счупи с голяма неохота печата и извади четирите страници. Започна да чете и се ококори. Помислих, че е още по-лошо, отколкото се бяхме подготвили да изтърпим. Тя го дочете и ми го подаде с думите:

— Не мога да повярвам.

Прочетох го и се почувствах също като нея.

Бях очаквал, че баща ѝ ще напише унищожително писмо, ще я прокълне заради поведението ѝ, ще натика лицето ѝ в позора. Но писмото звучеше съвсем благоразумно. Той съжаляваше, че бракът ѝ се е разтурил, ала не беше изненадан. Всъщност оказваше се, че е доволен. Никога не беше смятал, че конт Лаведан е достоен за благородническата титла. Казваше, че единствената причина да се съгласи за партията — и се извиняваше, че не го е споделил с дъщеря си досега — е било заради един стар и голям дълг на Аграмонте към Лаведан.

— Знаех за това — промълви Маран, докато препрочиташе писмото над рамото ми. — Ернад се похвали, след като се оженихме. Не ми каза какъв е... но предполагам, че е бил много обременяващ.

— Това е отвратително — казах.

Маран сви рамене.

— В повечето случаи благородниците се женят по други причини, а не по любов. Предполагам, че затова толкова много от нас си намират любовници. И защо се изненадваш? Селякът не омъжва ли дъщеря си за онзи, който му е дал вола си, за да не бъде принуден да тегли ралото сам?

Писмото продължаваше. Маран можеше да постъпи както пожелае: да остане в Никиас, въпреки че според баща ѝ тук все още било много опасно, при все че тълпата, изглежда, била поставена на мястото си от армията, или да се върне в Иригон. Щял да се разпореди семейните банкери веднага да се свържат с нея и да се погрижи тя да разполага с всякаква сума, необходима, за да поддържа авторитета на Аграмонте в случай, че реши да остане в столицата. Пишеше, че сигурно била много потисната от преживяното, така че да не се притеснявала за пари. Можела цял живот да харчи като последната разсипница и пак нямало да оцети богатството на Аграмонте.

Последните редове истински ме изненадаха, особено понеже бяха написани от ръката на човек, когото си бях представял за най-безсърдечния и консервативен земевладелец, човек, който едва признава човешкото у себе си, да не говорим за другите:

Трудно е, дъще, за стар човек като мен, да ти каже колко те обича и колко те е обичал винаги. Ти дойде като изненада в есента на живота ми и сигурно не съм ти се радвал толкова, колкото трябваше.

Ти си най-скъпото същество на сърцето ми и искам да знаеш сега, в тези трудни времена, че стоя изцяло зад теб. Нашите притеснения с Лаведан приключиха и вече няма да имаме никакво вземане-даване с тази фамилия. Вече изпратих писма до семейните ни представители в Никиас, с нареждане бракът ти да бъде законно отменен колкото може по-бързо и без много шум. Не ме интересува как или защо нещата са станали така, нито по чия вина, макар че в сърцето си искам да вярвам, че е било по вина на бившия ти съпруг. Ако някой от Лаведан се опита да

вдигне скандал по този въпрос, бъди сигурна, че лично ще се заема с тях. Обичам те и ще те подкрепя във всичко, което решиш да направиш, без притеснения и без гузна съвест.

Твой баща, Датус

Оставих писмото.

— И какво ще правим сега? — попита Маран. Изглеждаше толкова стъписана, колкото ако се бяха отрекли от нея.

— Ти можеш да продължиш да си богатата контеса Аграмонте. А аз — да продължа да те ръфам по дупето — предложих.

Тя се ухили.

— Можеш, да... И всичко друго, което ти хрумне.

И се изтегна на леглото най-подканящо.

Едва ми оставаше време да съм през нощ с Маран. Бях се затрупал с работа, за да подготвя Пиконосците за предстоящите месеци. Всъщност не можах дори да присъствам на великата реч на ясновидец Тенедос в амфитеатъра.

Ескадронен сержант Карджан дойде при мен и заяви, че му писнало да е сержант. Поиска да се върне на служба при мен.

Казах му да върви по дяволите и да се разкара от кабинета ми, понеже си имам работа.

— Сър — настоя той. — Служих както поискахте в извънредното. Вече няма безредици. Всички други получават медали. Що да не мога аз да получа единственото, което искам?

Заявих му, че няма начин на този свят да се позволи един ескадронен подофицер да бъде личен слуга на домина. Не допусках, че дори на генерали е разрешено да им слугуват бойци с толкова висок чин.

Той ме погледна замислено, отдаде чест и напусна.

Вечерта влязъл в една от кръчмите, в които пиеха Златните шлемове, и заявил, че никой от тях не може да се мери в поркането с един истински войник. Десетима го нападнали и той успял да свали шестима, преди да го съборят на пода. Четиримата оцелели направили

грешката да се обърнат с гръб към него и да поискат от кръчмаря кана вино, за да отпразнуват победата. Карджан се надигнал, награбил една пейка и изпратил и четиримата в лазарета.

След което продължил да унищожава пивницата.

Появили се петима души военен патрул, той ги натрупал върху купчината разнебитени Шлемове, а след тях — последователно две отделения от по четирима стражи. Вече влизал в добър ритъм, когато жената на кръчмаря се появила с блага усмивка, шише вино... и къса тояга, скрита зад гърба.

Платих примирено глобата на Карджан, извадих го от затвора и пред строените Пиконосци му отпрах нашивките и го понижих в редови конник.

Не мисля, че съм виждал по-щастлив човек. Карджан дори се усмихна и се видя, че и той е понесъл щети в битката — между зъбите му зееха няколко дупки.

Въздъгнах, казах му да си събере багажа и да ми се яви вкъщи.

Същата вечер в трапезарията легат Биканер ми каза, че се разиграло залагане колко дълго Карджан ще си задържи нашивките. Не за първи път беше повишаван, нито беше първият път, в който пресметливо правеше нещо, за да го разжалват.

— Повишат ли го над пика — допълни Биканер, — почва да нервничи.

— Кой спечели баса?

— Един от новите легати. Не бях аз. Парите си ги пропих още първата седмица след повишението. Предполагам, че ви смята за голяма работа, сър.

— Така — каза Маран и ме пусна от устата си. — Сега можем да минем на следващата стъпка — дишаше задъхано почти колкото мен.

— Защо, не можеш ли просто да правиш това, което правеше?

— Защото ще направим нещо ново и защото досега все ти ми показваш. Сега е мой ред.

— Добре. Какво да правя? Преди да съм омекнал де.

— С това нещо можеш да пробиваш дупки в стените — каза тя. Възседна ме, вкара ме в себе си и изохка, щом повдигнах бедрата си и го натиках още по-дълбоко в тялото ѝ.

— Не прави това. Сега седни и кръстосай краката си зад мен. Хвани ме с ръце, за да не падна. Ако почнеш да се смееш, ще те заколя. Маран ме прегърна с краката си и изправи гръб като мен.

— Сега какво? — попитах. — Какво правим сега?

— Нищо не правим. Прости си седим така... не, не мърдай, по дяволите... и накрая трябва да свършим заедно.

— Какво е това? Пак някоя сексмагия на Амиел?

— Не. Но е от друга нейна книга, която прочетох.

— Сигурна ли си, че си си водила добре записките? Искам да кажа, приятно е, но нищо не се случва. Правила ли си го преди?

— Млъкни. Не е твоя работа. Разбира се, че не съм! С кого да го правя, кучи син такъв? Трябва да се съсредоточиш. Да се представиш, че си само един пенис. Така пише в книгата.

Седяхме в пълна тишина. Постарах се да се подчиня на заповедите ѝ, да изключа от ума си всичко, да почувствам всеки сантиметър от себе си в нея. Честно казано, мислех си, че е глупаво, но се съсредоточих, започнах да усещам главичката на члена си, как докосва отвора на утробата ѝ, вътрешните страни на устните ѝ се загръщаха около мен, усещах как всеки сантиметър се опира в мокрите гънки, усещах топките си, притиснати в устните отвън.

Маран изохка.

— Не мърдай, казах!

— Нищо не правя! Ти мърдаш.

— Не. Не там. Долу — вече стенеше и краката ѝ се притискаха в гърба ми. — О, богове!

Заклевам се, че стоях съвсем неподвижен, но усещах как кръвта ми кипва и светът се стесни само до гърдите ѝ, притиснати в гърдта ми, езика ми в устата ѝ и нажежената и влага, която ме засмукваше вътре, докато и това не изчезна в този странен, внезапен дар на боговете.

Много време изтече, докато успея да се съвзема, отпуснат до нея. Двата бяхме плувнали в пот и се чувствах безпомощен като новородено коте.

— Можеш да я заемеш тази книга отново, ако искаш. Беше... много интересно.

— Ммм.

Лежахме кротко и тя леко поскубваше редките косми по гърдите ми. Изведнъж попита:

— Ще има ли война?

— Ужасен въпрос. В момент като този.

— Е, ще има ли?

Въздъгнах.

— Да. Боя се, че да.

— Боиш се? Хайде, не ме лъжи, Дамастес. Знам, че си войник, и знам, че ще тръгнеш да се биеш. Това е животът ти. Винаги е бил това, нали?

— Да.

— Когато тръгнеш, надявам се, че ще нося твоето бебе.

Почувствах се много горд, но и много несигурен. Преди Маран изобщо не се бях замислял за деца. Чувствах, че най-вероятно ще се ожения, след като се оттегля от служба, стига да доживея толкова дълго, и ще си направя подходящия брой наследници, като баща ми и дядо ми.

— Искам да ти родя син — каза тя.

— Какво им е лошото на дъщерите?

— Нищо. След това. Първо — момче.

— А казваше, че аз съм бил припрян — изведнъж ми хрумна нещо. Помъчих се да го разкарам от ума си, като нещо, ако не глупаво, то необмислено и преждевременно. Но устата ми се подчини на собствените си закони и казах: — Но не виждам начин децата ми да са копелета.

— Не се тревожи за това — отвърна тя. — Нито едно признато дете на Аграмонте не е копеле.

— Нямах предвид това.

— Искаш да кажеш...

— Искам. Контеса Маран Аграмонте, бихте ли склонили да се омъжите за един беден домин от кавалерията, който не е способен на нищо, освен да ви обожава, докато Айрису му позволи да стои на крака на тази земя? Обичам ви, знаете ли.

Последва дълга тишина и разбрах, че Маран плаче. Почувствах се чудовищно, а не разбирах с какво съм сгрешил.

— Извинявай, любима. Не исках да те обидя.

— Не си, о, Дамастес, не си. Не би могъл. Но... знаеш ли, че никой не ми е предлагал? Това, че ще се омъжа, просто се бе превърнало в някаква даденост. Не е ли странно? Не помня никой, освен мама понякога, и може би гледачките ми като малка, да ми е казал, че ме обича. Никога. Ернад изобщо не ми го каза. А ето, че ти ми го казваш сега. И баща ми също... — заплака отново.

Задържах я в прегръдката си, докато бурята отмине.

— Знаеш ли — заговорих, — ако те притеснява, мога да оттегля въпроса. Сигурно е лудост изобщо да си помисля за такова нещо. Трябва да минеш през всички формалности, докато бракът ти бъде отменен, а съм чувал, че никой не бива да се жени от разочарование, поне за известно време, най-малкото, и...

— Млъкни, Дамастес. Отговорът е „да“. Разбира се, че ще се омъжа за теб.

Щом го каза, все едно че се слях с боговете и самият аз за малко да не заплача от радост. Тя продължи:

— Знаеш, че не може да стане веднага. Колкото и влиятелни да са хората на баща ми, ще отнеме време, докато нещата се уредят. Тъй като съм Аграмонте, въпросът трябва да се реши пред Властта на Десетимата. Съжалявам.

— Недей. Това ще ми даде повод да се бия здраво, за да мога да се върна при теб.

— Само не прекалявай — каза тя. — Защото трябва да се върнеш.

— О, ще се върна — може да е било младежка и глупава самоувереност, но знаех, че ще се върна невредим от войната, а как го знаех — не знам.

— Е, вече сме сгодени — въздъхна тя. — Трябва да направим нещо, за да го отпразнуваме.

— Мисля, че се сещам какво е.

— Знам, скъпи — каза тя гърлено и повдигна краката си около кръста ми, докато набъбвах в нея. — Знам.

Ако можех просто да посегна и да спра времето точно в този момент, щях да го направя, и да останем завинаги така, да остана в нея и да усещам влагата на любовта по бедрата ни. Де да беше възможно — болката, скръбта и измяната никога нямаше да се случат.

Но не можех и се случиха.

Три дни по-късно дойде отговорът от Чардън Шир. Специалният пратеник се върна, на носилка. Езикът му беше изтръгнат.

Това беше началото на гражданската война. Обявиха я след няколко часа.

Генерал Ричин Търбъри, със своя опит в сражения с калийците, реши лично да води кампанията. Елитните части, доведени в Никиас, щяха да бъдат изпратени срещу калийците, както и други дивизии, които можеха да оставят районите си без военна охрана.

Тази война нямаше да се води откъслечно. Щеше да е съкрушителна. Не беше съвсем гражданска война, но почти, затова трябваше да се реши бързо и сурово.

Всички знаеха, че уж приятелски настроеният ни съсед крал Байран Майсирски ще следи внимателно хода на събитията и всяка проява на слабост от страна на Властта на Десетимата ще повиши интереса му към нашата уязвимост.

Но най-хубавото дойде накрая. Ясновидец Лайш Тенедос бе назначен на нов пост: армейски чародей. Щеше да разполага с толкова личен състав, колкото пожелае, и да се отчита само пред генерал Търбъри.

Сега, най-после, имаше шанс да развие стратегиите и тактиките си.

Сега, може би, щяхме да станем свидетели на нов вид война.

Беше сиво утро, все още не се беше съмнало, от реката се надигаше прохладна мъгла. Конник Карджан беше оседлал Лукан и Рабит, седеше чинно на коня си и гледаше настрана, когато излязохме с Маран.

Целунах я и не исках тази целувка да свърши.

Чудех се дали всичко това не е история — мъж, който целува жена на сбогуване и тръгва на бой, и се чудех защо толкова се обичаме, че се убиваме взаимно.

Отърсих се от тази мисъл и я целунах пак.

Отново видях онова изражение на ранено животинче и извърнах очи.

Отидох при Лукан и го яхнах.

Маран ме гледаше с отчаяние, стиснала ръце.

Цъкнах на Лукан и той тръгна, Карджан пое след мен. Когато излязохме от портата, се обърнах и я погледнах — стоеше, без да помръдва, докато не я скри бялата речна мъгла.

А войната протегна костеливата си ръка и ме пое.

23.

РАЗГРОМ ПРИ РЕКА ИМРУ

Генерал Търбъри беше реквизирил всички налични съдове, за да ни извозят до Цикогнара, при началото на делтата на река Латейн. Там армията трябваше да се събере и да тръгне в поход на изток към границата с Кальо.

Не видях Тенедос — беше на флагманския кораб с генерала, но по-късно ми разказа как се ядосвал, че се придвижваме ужасно бавно.

Не ми остана време да забележа, защото Пиконосците се превозваха на осем огромни баржи за добитък и непрекъснато сновях между тях с моя нов адютант легат Биканер в една лодка, карана от някакъв навъсен селяк, чиито най-учтиви изрази караха и най-сквернословната старша пика да замълчи почтително.

Но след като дебаркирахме в Цикогнара, дори и аз разбрах, че напредваме със скоростта на костенурка. Цели три седмици не ставаше нищо, освен нескончаеми щабни заседания как ще се движим, в какъв ред, кой полк и дивизион къде се числи и прочие, и колкото повече части се изсипваха в града, толкова по-объркани ставаха нещата.

Нервното ръмжене беше донякъде обяснимо, тъй като нуманцийската армия от поколения не се беше придвижвала в такава маса.

Накрая в и около града вече лагеруваха над сто хиляди войници и този огромен брой войска будеше благоговение у всички. Звучи смешно, след като само няколко години по-късно лично аз командвах няколко пъти повече, и то само като част от силите на император Тенедос, но трябва да напомним, че армията от години не се беше сражавала във войни, а само в малки гранични схватки или вътрешни размирици.

Окончателно уточненият боен ред беше следният: всеки дивизион, вече усилен до около хиляда души, се групираше с още четири, за да образуват дивизия. Всеки пет дивизии образуваха корпус.

Тези двайсет и пет хиляди души правеха крило, а крилата бяха три: Ляво, Централно и Дясно.

Тринадесетте елитни дивизиона, повикани в Никиас да потушат бунтовете, бяха подсилени до пълен състав, придадени им бяха поддържащи части и се използваша или за авангард, или като прикриващи елементи на трите крила.

В един зноен ден, втория от Жаркото време, потеглихме към Кальо — дълга многоцветна змия, виеща се по пътя към границата. Преди се бях ядосвал колко бавно се движи Курамската лека пехота, но онази скорост беше скорост на гепард в сравнение с пълзенето на това тромаво чудовище. Бяха ме учили, че добрият войник може да носи цялото си имущество на гърба си или на един товарен кон. Ако това е вярно, значи се придвижвах на изток в компанията на над сто хиляди идиоти. Включвам и себе си, защото Маран бе поръчала да ми измислят и ушийт нови униформи, а нямах сърце да ѝ откажа, нито да ги оставя в Никиас. Честно казано, възхищавах им се — на копринените кантове, на добрата кройка, на златните и сребърни ширити.

Мъчех се да придам рационалност на самолюбуването си — че това ще ми осигури по-добри командирски възможности, тъй като бойците ще ме различават по-лесно и че войниците винаги искат водачите им да изпъкват. Но всъщност у мен се бе появила нотка суетност, неприсъща ми до този момент. Не че толкова ме е срам — имало ли е някога кавалерист, който да не проявява тщеславие?

Но не можах да поддържа дълго това глупаво обяснение. Особено след като Карджан един ден ме попита дали да не вземем един кафез с пауни за смяна на перушината.

Искам да кажа, че само дрехите ми запълваха два обемисти кожени куфара, а при това бях най-скромният от старшите офицери.

Войниците си имаха сандъчета, сержантите — куфари, легатите — походни гардероби, домините — лични фургони, а генералите — цели кервани.

По време на похода имах още едно занимание освен службата, тъй като Пиконосците си яздеха напред сами, като съвършен часовников механизъм, и общо взето не се налагаше да се занимавам с тях. Маран ми пишеше поне веднъж, понякога — два пъти дневно и с наслаждение четях и препрочитах всяко писмо, щом пристигнеше, и се

радвах на малките хубави неща от мирния живот. Имаше приятни изненади: съпругът ѝ нямаше да оспорва отменянето на брака; беше се натъкнала на изненадващо малко упреци, че е развратна жена; и, най-хубавото, месечният ѝ цикъл все още не идваше.

Също така беше смайващо изрична в подробностите какво иска да правя с нея, щом се върна, и къде — в леглото, прави, в банята. Яздех с непрекъснато издут брич и се чудех дали ще намеря някой подходящ храст, където да си оставя срама, преди да свърши кампанията.

На втория ден от похода, докато в далечината все още се виждаха не много високите сгради на Цикогнара, видях един млад и явно богат легат да се бръсне. Разполагаше с лична шатра, изящна сгъваема масичка, бюро, столове, личен готвач със собствена походна печка, който му правеше закуската отстрани, двама слуги, които се суетяха около него, и платнена баня на всичко отгоре. Когато привърши с бръсненето, от банята излезе доста привлекателна млада жена, облечена в копринена роба.

Не само той си беше взел любовница или жена — един генерал водеше цели три. Тъй като изглеждаше по-стар дори от самия Айрису, никой не можеше да разбере какво прави дори с едната, да не говорим за трите.

Жени и слуги, съпътстващи войската, фургони с продоволствие, коли на лавкаджии, волове за клане — приличахме по-скоро на преселници, отколкото на бойна сила.

Намерих си нов начин да запълвам свободното си време, докато конете ни се тътреха мудно през хълмистата околност. Двамата с капитан Петри се върнахме към старото си забавление — да съставяме и разполагаме войската, която бихме искали да предвождаме или с която бихме могли да се сражаваме. Дори започнах да си водя дневник със схемите, които смятахме, че са особено ценни. Доста странен начин за губене на време от един домин и един капитан — това занимание бе подходящо по-скоро за новоповишени легати. Но да не забравяме, че бях само на двайсет и три, а Петри — с една година по-голям от мен, тъй че глупостите ни бяха донякъде разбираеми. Но предвид случилото се три седмици по-късно се оказа, че съвсем не са били глупости.

Седмица след като тръгнахме от Цикогнара, докато една вечер вдигахме лагера, се натъкнах на Тенедос и го попитах как вървят нещата според него. Той първо се огледа да се увери, че никой няма да ни подслуша, и каза:

— Изобщо не вървят, сам го знаеш. Никой, дори генерал Търбъри, не си дава сметка, че Жаркото време няма да продължи безкрайно, а трябва да минем границата в Кальо и да се оправим с Чардън Шир, преди да започнат мусоните. Но ето, че се шляем като последни пройдохи, спрем се тук цветенце да си откъснем, там — пътечката да огледаме... Дамастес, има ли някой в твоята армия, който знае как се воюва?

— Моята ли армия, сър?

— Извинявам се. Не исках да се получи двусмислица. Току-що излязох от заседание с генерала и изглежда, двамата си говорим на различни езици — въздъхна тежко. — Дано само нещата да тръгнат добре, когато се наложи. А. Между другото, можеш да ме поздравиш. Търбъри ми даде генералски чин.

Примигнах.

— Ами, най-сърдечни поздравления, сър. Но... не го ли отхвърлихте преди?

— Това беше преди — отвърна Тенедос. — И беше, защото предпочитах да остана настрана от армията. Но сега не бива. Има си време за гледане и време за скачане и плуване с течението.

Не съм сигурен, че го разбрах, но го поздравих още веднъж, отдадох чест и се върнах при пиконосците.

Казах на Мерша — капитан Петри — за разговора ни. Той издаде звуци, за които вече бях разбрал, че трябва да минават за смях.

— Ясновидецът генерал е напълно прав, според мен. Но не е чак толкова невинен.

— Защо?

— А, не си ли чул? Взел е дамата си.

И така се оказа — на другия ден го видях да язди с Расена. Махнах им с ръка и те ми отвърнаха. Почти съжалих, че не бях взел Маран, но щеше да е скандално. Пък и армия в поход не е най-доброто място за изнежени хора, несвикнали с негодите, макар че начинът, по който се придвижвахме, приличаше по-скоро на пикник на богати пътешественици, отколкото на поход на сурово войнство.

И тогава дойде вестта, че Чардън Шир е прехвърлил границата и е навлязъл в Дара! Войната беше започнала.

Съгледвачи и магия откриха, че армията му ни очаква на подготвени позиции покрай река Имру, недалече от малкия дарански град Ентото.

Четири дни по-късно ги видяхме.

Бяхме близо до изворите на Имру, тъй че реката не беше особено широка — не повече от трийсет крачки. Течеше на юг-югоизток, за да се влее в Латейн. Движихме се през хълмист, сравнително открит терен, осеян с малки горички — открит терен, идеален за бойни действия.

Армията на Чардън Шир беше заела великолепна позиция, теснина между няколко хълма, през която трябваше да преминем, за да стигнем границата между Кальо и Дара. Пътят, по който вървахме, стигаше до един брод, а от другата му страна беше разположена главната сила на Чардън Шир. Отвъд реката на запад се извисяваше гъсто обрасла с гори планина, височините Ассаб. По-нататък от брода бяха резервите му, а отвъд тях, на изток, реката се раздвояваше и минаваше през блато.

Заехме бойни позиции и зачакахме да видим какво ще стане. Силите на Чардън Шир преценихме на около петдесет хиляди души, изненадващо близо до точния брой, както се разбра след войната. Поради численото ни превъзходство не предприеха атака, а ни зачакаха.

Изненадах се, че не бяха подготвили до реката съоръжения, освен плитки окопи, след като бяха решили да стоят в отбрана.

Усещах как се усилва пламъкът. Това сражение определено щеше да се реши от кавалерията и щях да съм в първите редици.

В този момент пристигна пощата.

Скъпи, скъпи, скъпи мой,

НАИСТИНА съм бременна. Една ясновидка днес ми го каза. Попитах я какво още може да види за детето, например пола или бъдещето му, но ми отговори, че нищо повече не й идвало.

Но това поне е сигурно, любов моя.

Това надминава и най-щастливите ми мечти. Казах, че желая момче, но и да е момиче, пак ще е прекрасно. Важното е само, че той или тя са твои, наши.

Чудя се в кой момент любовта ни толкова е възраднала Айрису, че е позволил бъдещото ни дете да напусне Колелото? Дали когато се чукахме на терасата и ти успя да счупиш онази стъклена маса? Или когато...

Но другото е без значение.

Значи щях да стана баща.

Вече се надявах кампанията да се окаже кратка, иначе брачната церемония щеше да е много интересна, с първородното ми чедо поднасящо пръстена.

Тогава нещата тръгнаха зле.

Една сутрин генерал Ричин Търбъри повика всички дивизионни командири и адютантите им на съвещание. Щяхме да атакуваме на следващия ден.

Такъв мащабен ход изискваше много повече подготовка от осемнадесетте часа, които ни бяха дадени.

Не беше провел никакви консултации със своите командири на корпуси и дивизии.

Не беше изпратил разузнавателни патрули на другия бряг за рекогносцировка.

Времетраенето на съвещанието гарантираше, че никой няма да може да пита нищо, освен най-очевидния въпрос, за възражения да не говорим.

Войниците трябваше да са готови за придвижване в полунощ, а самата атака щеше да започне преди разсъмване.

Твърде много време щеше да изтече между сбора и сражението.

Армията нямаше никакъв опит в нощно придвижване, да не говорим за бой.

Всяко крило щеше да атакува фронтално, като прехвърли реката наведнъж.

Не беше направено никакво сондиране, за да се провери дали водата е плитка по целия ни фронт.

Дясното крило трябваше да възвие веднага щом премине на другия бряг и да обездвижи резервите на Чардън Шир на изток, близо до блатото, докато Централното и Лявото крила трябваше да стегнат в клещи главната сила на Чардън Шир.

Нуманцийската армия можеше и да преживее останалите грешки, но последната беше най-тежката:

Какво имаше от другата страна на Ассабските височини?

Канех се да задам точно този въпрос, когато генералът нанесе последния удар с бича.

Кавалерията трябваше да се изтегли в тила на Централното крило и да не взема участие в началния етап на сражението. След като Лявото и Централното крило прекършат главната сила на Чардън Шир — това се приемаше от Търбъри като неоспорима даденост, — щяхме да прехвърлим Имру и да ликвидираме окончателно калийската стан — тъй нареченият последен етап на битката.

Почервениях от гняв и неверие. Може би беше добра идея да се остави здрава ударна сила, готова да използва такава възможност, но цялата кавалерия? Повечето други командири на дивизиони едва знаех по име. Това, че се очакваше да се бием заедно, като екип, без планове, без боен ред, без полеви упражнения, си беше пълен абсурд. Щом генерал Търбъри беше решил да ни използва по този начин, трябваше да ни накара да го отработим в Цикогнара и по време на похода, а не да ни остави да се реем като чучулиги по пътя, без никаква цел. Освен това планът на Търбъри щеше да остави армията без прикриваща конница, без флангово подсигуряване или съгледвачи отпред. Накратко, армията щеше да е съвсем сляпа в атаката си.

Обърнах се към Биканер. Беше зяпнал като мен.

По-нататък генерал Търбъри описа как ще се постъпи с Чардън Шир, след като го пленим, макар да не стана ясно дали някой знае със сигурност, че калиецът е оттатък реката. Накрая завърши с някаква вдъхновяваща фраза как Нуманция този път ще покаже желязото си, силата си като велика държава. Толкова бях ядосан, че не го чух.

Тръгнах право към шатрата на ясновидец Тенедос, която беше близо до щаба на Търбъри. Беше голяма, разделена на две части, едната за кабинет, а другата — за спалня на чародея. От Расена нямаше

и помен. Започнах да му разправам какъв идиотизъм съм слушал току-що, но той вдигна ръка да ме прекъсне.

— Забеляза ли, че не присъствах?

Разбира се, че бях забелязал, но като последен тъпак не бях придал важност на това.

— Генералът ме уведоми за намеренията си снощи. Възразих категорично, толкова категорично, колкото можех, но той настоя, че си знае много добре работата, тъй че отказах да почета този фарс с присъствието си. Ще ти кажа две неща, които не трябва да повтаряш пред никого, дори пред адютанта си. Те ще те разгневят още повече, и тъкмо заради тях отказах да участвам в това заседание, защото знам, че ни очаква възможно поражение. Първото е, че наоколо се вихри могъща магия, магия, за каквата не съм чувал досега, нито съм срещал.

— Никой не ми е казал, че калийците имат велик магьосник на своя страна — казах аз. — Но като се има предвид презрението, с което армията все още се отнася към магията, това не означава нищо. Можете ли да засечете кой прави тези заклинания?

— Точно това е необичайното, защото не засичам определен... подпис може би е подходящата дума, знак, че някой мъж или жена прави заклинанията. Почти се опасявам, че Чардън Шир разполага с магьосник, който е усъвършенствал Велико заклинание, успял е някак да привлече други да работят с него. Но не мога да го повярвам. Достатъчно съм горд, за да мисля, че след като аз не можах да получа нещо от онези майстори магьосници, колкото и нагли глупци да са, от Братството на тружениците, никой друг не би могъл да го постигне с други чародеи.

— Другият проблем какъв е?

— Доведох с мен шепа магьосници и се опитваме да хвърлим търсеци заклинания отвъд реката, след като генерал Търбъри отказа да изпрати съгледвачи от опасения, че ще загубим елемента на изненадата. Всичките ни усилия бяха отблъснати, все едно че бяхме някакви тенекиени мечове, мушкаци в стоманени плочи. Това ме безпокои повече от първото.

— Може ли да се направи нещо?

— Много малко. Вероятно нищо. Пробвай с молитва — и не към Сайонджи. Не е нужно да окуражаваме Носителката на хаоса дори да ни забележи утре. Върни се в дивизиона и много внимавай как ще се

сражавате утре. Ако прехвърлите реката, бъди готов за изненада. Ще се опитам още веднъж да проникна през това тъмно було и да видя какво е намислил Чардън Шир.

— Един въпрос, сър. Вие или някой от маговете ви успяхте ли да разберете дали Чардън Шир присъства лично?

— Опитяхме се, но срещнахме пречки. Опитях по друг начин — пратих търсецо заклинание отвъд границата, насочено към Полиситара. Не засякох първия министър, но това не е сигурно. Може заклинанието ми да се е провалило или той да е на друго място, или да си е сложил прегради, за да не мога да го открия. Но сякаш усещам присъствието му. Бих се обзаложил, че наистина е отсреща и чака да оглави унищожението ни.

— Сър. С цялото ми уважение към нашия главнокомандващ, но си мислех, че генерал Търбъри все пак има опит; мислех, че се е бил с калийците.

— Има, Дамастес. Но с колко души? Дивизион, най-много два, срещу малки сондажи на една-две техни роты, и двете страни отстъпват, когато се стигне до сериозно кръвопролитие, тъй като никоя не желае да покаже открита враждебност. Опасявам се, че тази лъжица изобщо не е за устата на генерал Търбъри. Може да има и друг проблем: не е необичайно човек да постигне величие, стига да не е последното стъпало на стълбата. Докато генерал Търбъри можеше да се облекне на по-старши, като генерал Протогенес, всичко си беше наред. Но сега е сам и ще бъде съден.

Вече не ядосан, а загрижен, забързах към хората си.

Отделните части трябваше уж да изчакат, докато се стъмни, преди да започнат да се придвижват, и Пиконосците се подчиниха на заповедта. Други — не. Видях как се завихриха прашни облаци, когато разни пехотни части започнаха буквално крадешком да се изнизват напред, за да е по-лесно, прашни облаци, които щяха ясно да се виждат от другия бряг и да предупредят Чардън Шир, че нещо започва.

Най-сетне Пиконосците тръгнаха и ако не беше близо утрешният ден, щеше да е голяма смехория. Губеха се колони, ескадрони нахлуваха в редиците на други дивизиони, хора падаха от конете, налитаха в палатки, препъваха се във фургони, навлизаха в отходни ями... списъкът от гафове бе толкова разнообразен, колкото ругаещите кавалеристи, мотаещи се насам-натам в тъмното.

Но по едно време успяхме да се съберем и да си намерим удобна позиция приблизително там, където трябваше да сме, и зачакахме битката.

Преди разсъмване суматохата започна.

„Битката при река Имру“ много правилно се изучава като най-великолепната, най-безспорната и най-пълната военна катастрофа, известна в историята. Трябваше да свърши с голяма победа — превъзхождахме противника си в съотношение близо две към едно, денят беше тих, тежките облаци не заплашваха с пороен дъжд и двете страни се виждаха идеално.

Повечето сражения, след като се влезе в близък бой, представляват мешавица от кръв и крясъци, в която никой не знае какво става и често победителят не е сигурен, че е спечелил, до следващия ден. При река Имру не беше така. Тъй като ролята ми до самия край бе да седя на място на някакъв хребет и да кипя безпомощно в очакване на величавата възможност, която така и не дойде, мога да опиша точно и сбито целия разгром.

Малко преди разсъмване тръбите засвириха и трите нуманцийски крила настъпиха към реката. Генерал Ерни водеше Лявото крило, генерал Одоакър Дясното, а генерал Търбъри лично командваше Центъра.

Стигнаха до брега в плътен боен строй и газенето започна. Водата при брода се оказа по-дълбока, отколкото някой беше допускал, и мъжете се олюляваха и ревяха, бързото течение ги дърпаше и ги караше да залитат. Генерал Търбъри и старшите му офицери не забелязваха нищо.

В Центъра объркването започна.

Генерал Одоакър, вдясно, бе може би по-нетърпелив от останалите да грабне своя дял от славата, защото се бе придвижил по-бързо от другите.

Така десният ни фланг се оказа оголен.

Трагедията отляво беше пълна. Плитчините не стигаха толкова далече на запад и на няколко крачки от брега дълбочината надвишаваше осем стъпки. Мъжете падаха във водата с главата надолу, махаха безпомощно с ръце, мъчеха се да изплуват с тежката броня и

започнаха да се давят. Неумолимият натиск на бойния строй хвърляше други върху тях и скоро водата се превърна в кипнала маса от безпомощни войници.

На отсрещния бряг калийските сили се надигнаха от плитките си укрития и пред тях яздеше един-единствен мъж — Чардън Шир, величествен в сребърната си броня, яхнал дорест жребец; знаменосците му язدهа зад него.

Генерал Търбъри явно не разбра за проблема на Лявото крило и след като видя съвсем ясно пред себе си своя противник, призова за атака и Центърът удари напред, изгази водата и излезе на сухо.

Без дори да дочакат, докато влязат в обхвата на лъковете, калийците започнаха да отстъпват. Търбъри сигурно си помисли, че са изпаднали в паника, като са видели колко решително настъпват нуманцийците срещу тях. Но трябваше да прояви някакво здравомислие, защото отстъпваха в пълен ред, без да нарушават редиците си. Нуманцийският център зарева бойни викове и атакува, засмукан все по-дълбоко в капана, който естествено се оказа точно това, което беше.

Дясното ни крило си имаше малка неприятност, след като реката там, където я прехвърляха, се оказа по-широка от очакваното.

В този момент Чардън Шир нанесе удара си.

Магьосниците му вдигнаха водна стена като внезапен начален прилив и я пратиха надолу към нас от запад. Беше висока не повече от две стъпки, но се оказа повече от достатъчна. Помете хората от Лявото крило и ги повлече надолу.

Удари Дясното крило по средата на коритото и го премаза убийствено, като удар на ковашки чук.

Калийските рогове запищяха и центърът на Чардън Шир се обърна и атакува, стрелците от двата фланга замяха залпове в струпания Център на нуманцийците.

Генерал Търбъри бе убит още при първия залп и от наблюдателния си пункт видях как нуманцийските знамена западаха. Центърът понесе удара на първата вълна и леко се огъна.

Силите на Чардън Шир сигурно бяха репетирани битката многократно. Айса ми е свидетел, че бяха разполагали с достатъчно време, след като бяха държали тези позиции дни преди закъснелото ни пристигане. Калийското ляво крило се раздели, половината се понесе

към нуманцийския Център, другата — през реката по таен брод, на нашия бряг, за да удари по Дясното ни крило.

И тогава последва смъртоносният удар. От позициите си, прикрити с магия, и от Ассабските височини, се изсипа останалата част от армията на Чардън Шир. Бяха предимно кавалерия и лека пехота и се понесоха точно към открития фланг на Централното крило.

Бойното поле се превърна в хаос, всеки се биеше с всеки, сечаха се безразборно, без никаква тактика, без никакъв ред и план, кървава, жестока касапница.

Виждах как падат нуманцийски знамена, виждах малки войнишки ядра, за които знаех, че са наши, да оказват последна съпротива и как изчезват, пометени от вълните на калийците.

Чух как изрева някакъв кавалерийски генерал, не знам на кого, може би на бога на войната, някой да ни пусне да се развихрим.

Но нямаше кой да даде командата.

Генерал Търбъри беше мъртъв. Генерал Одоакър беше мъртъв. Генерал Ерни беше затиснат от падналия си кон и със счупен крак. Други трима генерали бяха загинали в този ден, десетина домини и боговете знаят колко още по-младши офицери.

Нуманцийското Централно крило беше заличено от лицето на земята, Лявото се луташе объркано, а Дясното беше накълцано на кайма. Силите на Чардън Шир се прегрупираха и тръгнаха към реката — несъкрушима сила, връхлитаща да ни унищожи до крак.

Седях на гърба на Лукан, гледах целия този кошмар, най-тежкия въобразим разгром, и нещо в мен се прекърши.

С кавалерията имаше други домини, много по-старши от мен, и двама генерали. Но никой не предприемаше нищо.

Знаех, че трябва да го направя.

— Тръбач! — изревах с цяло гърло. — Сигнал за атака!

Тръбите прокълтяха, отначало разкъсано, изненадано, след това — по-стегнато и силно, и Седемнадесети Трейски пиконосци, точно както бяха учени, се понесоха в бавен тръс надолу по склона за бой.

Изненадани викове заехтяха зад гърба ми, може би отменящи заповедта ми, но ми беше все едно. Ако с нас тръгнаха други дивизиони, толкова по-добре. Но не можех да гледам как страната ни рухва на този непознат терен заради грешките на един вече мъртъв глупак.

Маран, детето ми, собственият ми живот — всичко това бе пометено.

Чух други тръби, погледнах през рамо и видях как други дивизиони, засрамени от действието ни, тръгват напред. След това тръгнаха всички, може би десет хиляди души, срещу пет пъти по-многобройният враг.

И тогава от небесата прогърмя тътен и по склона пред нас тръгна един мъж — към водата, към брода.

Беше прорицателят Тенедос. Полуснаряжен и без шлем.

Гласът му беше небесният гръм и небесният гръм беше гласът му. Не можех да различа думите му, когато заклинанието се затъркаля и затрещя от хълмовете наоколо.

Закапаха дъждовни капки и видях как облаците изведнъж се промениха, вече тъмни и застрашителни, докато кънтящите думи на заклинанието му започваха да действат.

Изведнъж, сякаш от небитието, се появиха стрелци, бойните стрели се извиха в дъга над Имру, заизсипваха се върху връхлитащите калийци и в този момент бурята се развихри — побесняла стихия, — тъй че никой не можеше да види на повече от няколко крачки пред себе си.

Дъждът стихна само за секунда, колкото да мога да видя калийците, разколебани в началото на брода на другия бряг, видели как Имру закипява в бесен порой, уплашени да не ги повлече, после бурята отново изсипа тежката си завеса пред очите ми.

Мъжете не могат и нямаше да се бият, след като не можеха да виждат, след като водачите им не можеха да видят нищо отвъд ушите на конете си, така че битката свърши.

Позволи ми се да преживея този ден и да не направя жертвата, която бях готов да поднеса на Айса и Нуманция.

Здравият разум се върна, спомних си за Маран и задъхано промълвих молитва на моя мъдър бог-маймуна Вачан и на личното ми божество Танис. Но бойното поле беше затрупано с над четирийсет и пет хиляди нуманцийски жертви.

Тенедос все още стоеше там, където го бях видял последния път, беше разперил ръце настрани. После се олюля и падна, и аз сритах Лукан в тръс през сивата дъждовна мъгла, отчаян от мисълта, че ясновидецът може да е тежко пострадал.

Скочих от седлото и затичах към него. Той лежеше по очи. Обърнах го и очите му се отвориха.

— Дамастес. Заклинанието прекърши ли ги?

— Да, сър. Оттеглят се.

— Добре. Добре. Отне... отне ми всичко, което имах. Ще трябва... да ми помогнеш... да се вдигна.

Вдигнах го, повлякох го към Лукан и му помогнах да се качи на седлото.

Поведох коня към шатрата на Тенедос. Чародеят залиташе в седлото, едва успяваше да се задържи. Карджан излезе от тъмната дъждовна пелена, подкара до него и го задържа да не падне.

Изведнъж осъзнах, че е късно следобед, че всъщност вече се здрачава. Денят беше отминал, без да забележа изтичащите часове.

Вече не съществувахе нищо освен сипеция се порой, виковете и стоновете на издъхващите мъже и коне и горчивия вкус на пълния разгром.

24.

РАЖДАНЕТО НА АРМИЯ

Щом стигнахме до шатрата на Тенедос, хлипащата Расена ни помогна да го вкараме вътре. Той й каза да извади някакво шишенце от един сандък, потръпна и изгълта съдържанието му.

Видях как сместа нанесе удара си. Видях как сивотата се отцеди от лицето му. Видях как се изправи и силата нахлу в тялото му.

— Ще си платя, че взех това — каза той. — Нищо не остава неплатено, а тези билки събуждат най-съкровената ми енергия, не ми оставят резерви. Но друг избор няма. Дамастес, събери колкото може повече от дивизиона си. Трябват ми за вестоносци. Да отидат до всички домини и по-високи чиновове, ако намерят, до всеки командир на част, независимо от ранга, и да им заповядат да се явят в командната шатра колкото може по-скоро.

— При този дъжд ще отнеме доста време, сър.

— Заклинанието ще прекъсне след час. А лунният сърп ще насочва конниците ти.

— Може ли да им предам каква е целта на заседанието?

— Да. Предай им, че генерал-чародей Лайш Тенедос е поел командването на армията и ще издаде съответните заповеди. Неявяването ще бъде третирано като неизпълнение на пряка заповед.

Отдадох чест и се завъртях кръгом.

— Още нещо. Изпрати малък отряд до реката и се опитай да разбереш какво правят калийците, ако обичаш.

Ориентирах се приблизително, по предположение и с помощта на Айса, къде може да са Пиконосците, и тръгнах в тази посока. Значи Тенедос поемаше армията, без заповеди и без потвърждения. Но какво от това? Все някой трябваше да го направи. Доколкото знаех, на полето не бяха останали други генерали — генерал Ерни все още не беше намерен. Освен това вече се бях научил, че в извънредна ситуация човекът, който изглежда най-спокоен, който може да издаде разумни заповеди, е най-вероятно човекът, на когото ще се подчинят.

След около половин час намерих части от ескадрон Гепард и те ми помогнаха да съберем останалото от дивизиона. Тъкмо когато приключих с предаването на заповедите, точно както беше предсказал Тенедос, бурята спря.

Намерих легат Йонджи и с петима бойци от ескадрон Елен се приближихме предпазливо до брега на Имру, сред пълзящите по земята ранени, сред трупове, като се мъчехме да не обръщаме внимание на молбите им за помощ и дори за милостивия нож между ребрата.

Очаквах да попаднем на засада. Чардън Шир трябваше да е изпратил постове отвъд наводненото корито, за да държи връзка със силите си. Но се натъкнахме само на нуманцийци. Луната бе достатъчно ярка, за да виждаме отсрещния бряг, а побеснелите води се стичаха на порой в препълненото русло на Имру. Беше спокойно и не се забелязваха никакви признаци на живот, нито огънове на вражески лагер.

Чардън Шир трябваше да се е оттеглил, и точно така се оказа. Навярно не беше очаквал такава голяма победа и се беше уплашил; може би нямаше по-нататъшни планове; или намеренията му бяха да вземе кралството, което толкова желаше, не със силата на меча, а само със заплахата от него, и вече се надяваше, че Властта на Десетимата ще го обяви за „Негово величество“ с прокламация. Не знам. Но съм достатъчно разумен, за да не разсъждавам много за намеренията на особи, които желаят да седнат на трон.

Всъщност, както разбрахме след няколко дни, когато реката спадна и можахме да пуснем през нея шпиони и малки разузнавателни патрули, калийците се бяха оттеглили чак зад границата и бяха започнали да вдигат здрави отбранителни укрепления.

Но това дойде по-късно — първата задача бе да се съвземем от жестокия разгром.

Най-сетне около командната шатра се струпяха изтощени, плувнали в кръв командири. Бях стъписан — някои части явно се водеха от легати и сержанти, защото видях много хора с такива чинове, треперещи в хладната нощ.

Ясновидецът Тенедос се качи на задницата на разпрегнатия фургон. Гласът му закънтя над всички, магията усилваше още повече жизнената му енергия:

— Аз съм генерал Тенедос — заяви той. — Поех командването на армията. Днес бяхме победени. Бяхме съкрушени. Но винаги има утре. Няма да ни атакуват повече, нито тази нощ, нито в следващите няколко дни. Калийците се оттеглиха със своята победа. Ще съжалят за своята наглост, ще съжалят за това, че не ни довършиха до крак. Обещавам ви, че ще бъде нанесено жестоко възмездие за това поражение. Нуманция тепърва започва своята битка.

— Ето моите заповеди — продължи той. — Върнете се по частите си. Изчакайте до изгрев-слънце. Тогава се разтърсете наоколо. Има ранени, има изгубени, които се нуждаят от помощ. Има и такива, които са изоставили своя дълг. Кажете им да се върнат в частите си, иначе ще бъдат наказани сурово.

Той огледа събралите се.

— Всички фургони, които караха луксозните ни вещи, ще взят ранените. Махнете всички труфила и разделете вещите между всички, редникът да има същите права като генерала, който ги е притежавал досега. Предупреждавам ви, повече пиянства няма да има. Ако не можете да откъснете ръцете на подчинените си от бутилката вино, строшете я пред тях. Заповядвам всеки, който бъде хванат пиян, да получи дванайсет удара с камшик, вързан на колелото на фургон. Всеки офицер, който бъде хванат пиян, да бъде разжалван в редник. Време е да привличаме, а не да се разпадаме. След като всички се съберем, като армия, а не като жалка сган, ще се оттеглим в Ентото и там ще изградим нова, по-голяма армия, армия, която ще сложи край на претенциите на Чардън Шир. И ще я изградим още тази година, този сезон. Обещавам ви: ще излезем отново на бойното поле още преди Бурното време.

Това стъписа всички ни. Сезонът беше едва след една трета от годината, а знаех, че ще ни е нужна цяла година, може би две, за да възстановим силите си.

— Сега се върнете по частите си. Имате пълната свобода да наказвате ревльовците, дезертъорите и мързеливците толкова сурово, колкото диктува практиката ви. Никой няма да бъде съден затова, че се е подчинил на заповедите ми в пълната степен на военните закони. Това е всичко. Бойното поле ще напуснем или всички... или никой.

Възгласи не последваха; никой нямаше достатъчно сили, нито чувстваше повод за радост. Ала стоманата в думите на Тенедос укрепя

духовете.

Очаквах, че бойното поле ще изглежда ужасно, но на разсъмване се оказа още по-зле. Все пак бяхме набрали малко инерция, разчиствахме терена и се прегрупирахме. Най-трудната за мен задача бе да сглобя отделение, което да избие ранените, все още цвилещи коне, и мечтаех да дойде ден, в който ще можем да воюваме с магически неуязвими коне. Човекът може и да има право да защитава с кръв аргументите си, но няма никакво право да коли невинни животни на полето на спора.

На заранта на следващия ден оставихме зад себе си прогизналия от кръв бряг на река Имру. Огромната погребална клада зад нас бълваше пламъци и мазен дим към боговете. В небето кръжаха гарвани и грачеха разочаровано, че са лишени от пиршеството с леш.

Армията се изсипа в Ентото, взе за болници и квартири всички обществени сгради, а мнозина от здравите мъже бяха приютени от населението. Тенедос изпрати куриери до реката, до Цикогнара с пълен доклад и със заповед, че армията се нуждае от всичко и незабавно — от превръзки и храна до палатки и попълнения. Сформира свързочна част и ѝ нареди да построи хелиографска линия от Ентото до Цикогнара, откъдето щеше да се върже с главната система по течението на реката до Никиас.

Първото, което пристигна от Никиас, ни трябваше най-малко: „Таулър“ с пенливата си диря спря в Цикогнара и стовари Барту, говорителя на Властта на Десетимата, Скопас, единствения останал жив от Властта, доскорошен съмишленик на Тенедос, и един индивид с мъртвешки бледо лице — казваше се Тимгад, един от новоизбраните във Властта на Десетимата. С тях имаше още един мъж, плешив тип с помпозна външност и с генералски пояс. Казваше се Индор и се оказа избраният от Властта наследник на поста на генерал Търбъри. Не го познавах, но поразпитах и разбрах, че си е спечелил завидната репутация на човек, който винаги се оказва на подходящото политическо място в подходящия момент. Единственият му полеви опит беше на разни щабни длъжности, където се стараел никога да не противоречи на началника си, никога да не хвали гениалността му и да му вземе поста при първа възможност.

Армията, все още в рани, все още несъвзела се от разгрома, потръпна пред това, което знаеше, че ще последва: Властта на Десетимата щеше да натрапи някакъв план, който със сигурност щеше да гарантира избиването ни, а Индор бе генералът, чиято мисия беше да го изпълни.

Не присъствах, разбира се, когато представителите на Властта се срещнаха с Тенедос, нито е имало кой да води записки. Но през годините Тенедос на два пъти се отдаде на спомени за старите дни и ми разказа какво е станало. И двата пъти описанията му бяха точни, тъй че ги приемам за истина, макар и разказът да е субективен.

Барту започнал с поздравления към ясновидеца за отличната му служба, с това, че помогнал армията да отстъпи, макар, разбира се, да подозирал, че ако генерал Търбъри не бил паднал „на полето на славата“, щял да предприеме контраатака. Тенедос ми каза, че се въздържал да попита „С какво?“ и само слушал с учтиво, но равнодушно изражение.

След това Барту се раздърдорил много войнствено. Чардън Шир трябвало да бъде унищожен незабавно. Той не разбирал защо армията да не може да се престрои от оцелелите бойци, да се съчетаят частите и да се получи единна военна сила в пълен състав. Всъщност бил изненадан от толкова мрачния доклад на ясновидец Тенедос — къде ти, на път от Цикогнара до този щаб той направо бил удивен колко сърцати са нашите войници.

— Според мен можем да тръгнем срещу онзи предател още утре.

Само за половин час Барту вече знаел за армията повече, отколкото за себе си.

Барту продължил с изявлението, че Властта на Десетимата единодушно е гласувала генералска титла за Тенедос и желала да остане, за да помогне на генерал Индор, докато той „хване здраво юздите“. След това, продължил Барту, за Тенедос несъмнено щели да се намерят други начини да служи на Нуманция.

Барту тъкмо се канел да превключи на мазно хвалебствено слово за чародея, когато Тенедос станал и казал много кротко:

— Спрете.

Барту зяпнал — как така ще му казват да млъкне.

— Казахте, че Властта на Десетимата единодушно е назначила генерал Индор. Вярно ли е това, Скопас?

Дебелият мъж помръднал неловко в стола си.

— Ами, да. Не на първото гласуване, но...

— Разбирам — обърнал се отново към Барту. — Говорителю, отговорът е „не“.

Тук политикът вече напълно се стъписал.

— Н-не? Не на какво?

— Не на вас, не на това жалко генералче, не на Властта на Десетимата. На този разговор няма свидетели, но можете да излезете от тази палатка и да попитате хората, които вашата глупост изпрати срещу Чардън Шир. Попитайте ги дали ще следват мен... или желаят да следват вас, или когото там назначите да подскача под ваша команда.

— Това е измяна, сър!

— Може и да е — повишил глас Тенедос. — Ако е измяна, значи е много закъсняла. Нека да ви кажа какво ще стане. Всички вие, включително тази жалка пародия на военачалник, ще напуснете тази палатка с учтива усмивка и ще отидете на офицерското събрание, което свиках, щом чух, че се приближавате към града. Ще ме провъзгласите за генерал на армията и ще заявите, че Властта на Десетимата храни пълна увереност в способностите ми да унищожа Чардън Шир, да сложа край на тази гражданска война и да донеса мир на Нуманция.

— И ако не го направя? — попитал изчервен от гняв и с разтреперана брадичка Барту.

— Ако не го направите, съмнявам се, че армията ще ви позволи да напуснете живи Ентото — казал Тенедос. — Но съм готов да се обзаложа, че съм прав. А вие? Склонен ли сте да рискувате? Ако сте, идете на онази платформа и повторете това, което ми казахте. Толкова ли сте глупав, че да вярвате, че бунтовете, които преживяхме наскоро, бяха предизвикани само и единствено от удушвачите на Чардън Шир? Вие направихте не по-малко, за да се стигне до тях, с вашата мудна и тъпа пародия на управление, вие и останалите от Властта. Вие направихте това тресавище, вие заповядахте армията да влезе в него и сега се опитвате да стъпите на пръстите ѝ, докато се мъчи да се измъкне.

— Не, сър. Армията няма да се подчини на вашата заповед — заявил Тенедос твърдо. — Давам ви едно обръщане на пясъчното стъкло да премислите избора си. Едната възможност може да доведе до открито въстание на масите, а ако стане така, армията ще обърне гръб на Чардън Шир, ще реши да се заеме с него в друг момент и ще се насочи срещу истинския си враг, който непрекъснато осуетява единствената надежда, останала за Нуманция. Това е първата ви възможност. Втората е да направите както казах. Тогава можете да се върнете в Никиас, задържайки властта, с която дойдохте, и да сте сигурни, че калиецът ще бъде свален и смачкан в пръстта. Но не можете да направите този избор и да го отмените, след като се върнете в безопасния си дворец. В Никиас вие ще, вие *трябва* да удовлетворите всяко мое искане, което ще направя за преустройството на армията. Искам това да ви стане съвсем ясно. Премислете добре възможностите си, господа. Самият ви живот може да зависи от това.

Обърнал малкия пясъчен часовник на масата и излязъл.

Кълнеше се, че не е оставил никакви магически подслушващи устройства в палатката, и съм длъжен да му вярвам, но бих дал прилично количество злато, за да разбере какво е станало между онези четирима мъже, докато пясъчинките са се изсипвали.

Каза ми, че имало ядосани викове и веднъж-дваж един или друг от Властта изхвърчал навън, но пак го извиквали вътре, преди да е направил и десет крачки.

Времето изтекло и Тенедос се върнал.

— Разбрах, че съм спечелил, щом видях лицата им. Скопас изглеждаше угрижен, но и леко самоуверен, убеден, че е направил добрия избор и че няма да му отнемат властта. Барту и другият тип, дето приличаше на труп, Тимгад, ами, приличаха на ученици, напердашени с камшик, като плюс това учителят им е казал, че трябва да си признаят за кражбата на ябълките пред целия лицей — нацупени и с клюмнали носове.

— А генералът, Индор?

— А, тоя гледаше със също толкова учтив интерес, както когато влезе в палатката. Такъв като него може да убие родителите си и после да моли съдията за милост, защото е останал сирак!

Два часа след това Барту и двамата му колеги от двете му страни — Индор съвсем удобно се беше покрил някъде — се качиха на

платформата, Барту вдигна ръце за тишина и обяви ясновидец Лайш Тенедос за генерал на армиите на Нуманция.

След като това свърши, тримата се натикаха в каляската си и я подкараха от града, все едно че ги гонят демони, без да спират, към „безопасния“ си дворец в Никиас.

Сега щеше да започне същинската работа.

Цяла Нуманция откликна на потреса и позора от поражението. Продоволствие, пари, оръжия и новобранци заприиждаха от цялата страна — пеш, на коне и с кораби.

На събирачите на набор се налагаше да връщат мъже и дори жени, повечето пъти разплакани.

Нуманция беше усетила хаоса на метежите и се боеше, че чудовището на гражданската война ще е още по-ужасно.

Чардън Шир трябваше да бъде спрян.

Тенедос свика събрание на всички старши офицери.

— Ще бъда много кратък, господа. Възнамерявам да въведа промени в армията, промени, които ще я превърнат в съвременна, усъвършенствана бойна сила. Повече реки Имру няма да има, не и докато аз съм пълководецът ви. Подчинявайте ми се и ще спечелите слава и богатства. Които не се подчиняват и се колебаят, ще ги прекърша като пръчки.

Погледът му обходи помещението и мъжете сведоха очи или ги извърнаха настрани.

Един от мъжете размаха ентусиазирано бастуна си. Беше генерал Ерни — седеше много неудобно с гипсирания си крак.

— Сър, позволете ми първи да заявя, че с радост ще тръгна под вашата команда. Проклет да съм, ако се чувствах добре, докато следвах онзи гарнизонен плъх Търбъри. Вие водете, сър, аз съм след вас. Ако този проклет крак не ми позволи да яхна коня, ще се возя в някоя кола като дойка! — неколцина се разсмяха — мнението за Ерни беше високо и той със сигурност щеше да задържи командването на Лявото крило.

Очите на Тенедос продължиха да обхождат стаята. Един от мъжете не само посрещна погледа му, без да се поколебае, но застана прав, в предизвикателна поза. Беше онзи дуелист и кавгаджия, домин Мирус льо Балафре, командирът на Варанската гвардия.

— Не искам да ви оскърбя — заяви той с много оскърбителен тон и направи пауза, преди да добави задължителното „сър“. — Но аз следвам онези, които могат да ме водят. Макар да се справихте добре след Имру, вие все пак сте магьосник, политик, както чух, човек, който държи речи. Е, майната им на посраните речи и на онези, които ги държат! Винаги ние излизаме шибаните копелета, които трябва да чистят след това. Защо трябва да ви следвам, ясновидецо? Пет пари не давам, ако ми скъсате офицерските знаци и ми смъкнете пояса. Ще продължа да служа като войник за някой друг, както съм го правил и преди.

— Не, няма да продължите — каза спокойно Тенедос. — Защото сте нуманциец.

— Какво означава това?

— Означава, че дните, в които един свободен войник можеше да си намери войска, в която да се бие, без значение под кои знамена е служил, свършиха. Оставате с мен или заставате срещу мен. Друго няма.

Погледът му дълго се задържа на Льо Балафре — изгарящ, суров и властен, като оня, с който ме беше удостоил при първата ни среща в прохода Сулем.

Доминът се прекърши и извърна очи.

— Аз... Оставам, сър. И ще служа добре.

— Никога не съм се съмнявал в това, приятелю. Нито за миг. Твърде храбър сте, за да го допусна.

След тези прости думи всякакво ръмжене между командирите вече стана невъзможно.

Не че нямаше ръмжене, и то много по-гърмко, отколкото бях слушал дотогава. Макар да надвишаваше даденото от боговете войнишко право бойците да се оплакват, то си имаше донякъде основания.

Мъже, служили години наред в една част, изведнъж биваха прехвърляни в ново, непознато подразделение. Хора с опит, които трябваше да осигурят гръбнака на дивизионите, разбити или заличени в сражението, отиваха в съвсем нови части, които се съставяха и попълваха ежедневно. Някои от оплакванията бяха приглушени, тъй като тези прехвърляния бяха съпътствани от повишения, при това повишения не с един чин, а с по два или три.

Единствените непострадали подразделения бяха тринадесетте елитни части, повикани в Никиас, сред които и Пиконосците. Тенедос смяташе да ни използва като острие на копие и като опора, докато останалата част от войската не се обучи. След това, казваше, можело да бъдем възнаградени за саможертвата си и щели да ни повишат и да ни възложат командването на нови части.

— Това е в сила за всеки, редник, пиконосец или офицер. С нелепото изтъкване на класа, което пречи на добрия да стигне до най-високия ранг, се свърши. Нека онези, които си въобразяват, че говорът или произходът, или богатството имат значение, да си намерят друга арена, на която да се перчат.

Тенедос заяви, че онези, които не могат да изпълнят новите си отговорности, бързо ще бъдат връщани на предишното си звание и в предишните части, доколкото е възможно.

Съзнаваше, че тази схема ще създаде проблеми и ще доведе до смъртта на някои хора. Но трябваше да го приемем.

— На Палмерас има една поговорка — каза той. — Колкото по-лесно е раждането, толкова по-мързелив е човекът.

Това ми напомни за някои неща от личния ми живот. Ухилих се и когато Тенедос ме попита защо, му отвърнах: „Не е важно.“ Беше явно, че ще стана бащата на най-мързеливия нуманциец в историята. Писмата на Маран ми говореха, че няма никакви проблеми, никакви неприятности. И това ме успокояваше, въпреки че тя все още беше в най-началния етап на бременността.

Втората причина за недоволствата беше загубата на дисциплина. Преди разгрома при Имру, преди Тенедос, армията беше изрядна, стегната, със здрава дисциплина. Колкото и странно да звучи, това изчезна веднъж завинаги, но ме радваше, щом си спомнях за скованите

вечери в офицерската столова, когато си седях, принуден да слушам как отегчени мъже мърморят за неща, от които никой, дори самите те, не се интересува.

Новите хора във войската промениха всичко това.

Бях извън шатрата ми, без отличителните знаци за ранг, и видях едно подразделение, ако изобщо можеше да се нарече така, да се мъкне към мен. Бяха трийсетина души, на възраст от петнайсет до около трийсет и пет. Някои даже бяха боси. Други носеха дървени обуца или окъсани ботуши.

Сякаш се бяха облекли от някое сметище, с всевъзможни дрипи, от селски ризи до дрипави елеци и панталони, които сигурно са стояли добре на трима или четирима души преди тях, до един горд момък само с една препаска около слабините и изпочукан драгунски шлем на главата, без кожа и без конска опашка.

Това, което ги правеше още по-опърпани, беше, че някои бяха решили, че трябва да дойдат в униформа, поради което се бяха навлекли с всевъзможни войнишки парцали, включително един-двама с майсирско снаряжение, намерено боговете само знаят откъде.

Предвождаше ги мъж на средна възраст, облечен в безупречна сержантска униформа, излязла от строя поне преди пет години. Ако е била негова първоначално, явно оттогава бе живял доста добре, защото куртката не можеше да се закопчае, а панталоните бяха подсилени с крѳпка плат от същия цвят, за да покрият внушителното коремче.

Подаваше ритѳма и новобранците влѳчиха крака и се мѳчиха да влязат в крак. Видя ме, изрева команда „внимание“ и отдаде чест. Половината дръвници се опитаха да повторят жеста му, не научили все още, че единственият, който отдава чест, е най-старшият в строя.

Униформеният носеше нашивки за чина си.

— Сержант — извиках, мъжѳт подаде команда „стой“ и опърпаната част се закова на място.

— Да, сър.

— От колко време пътувате насам?

— Зависи, сър. Някои сме от няколко дена, други като Кѳч, ей там, идват отдалече от изток, почти от две седмици. Но сме готови да служим, сър.

— Това... вашата униформа ли беше?

— Да, сър. Също и нашивките, макар да знам, че трябваше да ги отрежа, когато дадох клетва да се върна.

— Защо сте напуснали?

Мъжът се поколеба.

— Обяснете.

— Не си струваше да служа повече, сър. Затуй се ожених. Уседнах.

— Какъв занаят?

— Продавач, сър. Амбулант по-скоро. Жена ми, Гулана, държеше дюкяна, изпълняваше поръчките, аз повече обикалях из страната. Тая страна съм я видял от край до край, сър. Даже и много от Кальо. Може да е от полза.

— Ще е. Та защо се записахте отново? Защото времената са трудни?

— Не, сър. Търговията върви добре. Трябваше да купя двете сгради до дюкяна, та да се отвори място за цялата стока. Имам неколцина помощници, петима амбуланти на пътя, а жена ми и момчетата ни могат да се оправят, докато се върна. Върнах се във войската по две причини, сър, същите, които водят и другите момчета с мене. Онзи проклет калиец е едната, а другата е ясновидецът. Тъй ли е, момчета?

Те изреваха разпокъсано.

Пред мен стоеше човек, който идеално илюстрираше думите на ясновидеца Тенедос за ограниченията в ранговете. Говореше достатъчно образовано, за да стане офицер, но според старите правила чинът, който бе получил, беше най-високият, за който бе могъл да мечтае. Нищо чудно, че бе предпочел да се върне към цивилния живот.

— Ще ви приемем с удоволствие — казах искрено. — Служете добре и ще има пари и слава за всички ви.

— Благодаря ви, сър. Може ли да попитам кой сте, сър, стига да не възразявате за тази моя дързост?

— Домин à Симабю, командващ Седемнадесети Ърейски пиконосци.

Чух шепот между редиците — името ми, изглежда, се беше разчуло не само между самотните жени на Никиас.

— А вашето?

— Линърджис, сър. Сирилос Линърджис.

Отдаде чест и хората му продължиха в търбуха на вечно ненаситната армия, за да ги смели и да се превърнат във войници.

Почуках на пилоната на шатрата на Тенедос.

— Влез — рече той и откряхнах кожената завеса. Ясновидецът седеше до походното си писалище и четеше.

— Сър, може ли да ви отнеме малко време?

— Разбира се. Расена вече хърка и така и няма да разбере, че не съм до нея. Все едно, започна да свиква с късното ми лягане. Хайде. Ей там има кана с чай, и ми донеси бренди. Мисля, че си го заслужих.

— Да, сър. Сър, доведох един, с когото мисля, че трябва да се запознаете — магнах и Мерша Петри влезе, много срамежливо. Представих го.

— Разбирам, че няма да е само светска среща — каза чародеят.

— Е, добре. Капитане, вие поне пиете ли, или сте сухар като нашия домин?

— Не пия, сър. И аз съм въздържател. Обещал съм на баща си.

— Богове — простена Тенедос. — Обкръжен съм от пуритани — изглеждаше в много добро настроение и въздъгнах облекчено.

— Сър, причината да дойдем е защото сме в преустройство на армията, а двамата имаме някои идеи.

— Няма ли всички идеи?

— Не като нашите, сър. Двамата с капитана от дълго време работим по нещата, откакто се запознах с него след връщането ни от Кайт.

— Аха. Поредната група заговорници срещу „Нещата каквито са“. Моите поздравления, макар че, Дамастес, признавам, че донякъде съм изненадан: мислех си, че си човек на делото, а не на думите — погледна Петри. — Говоря на домина на „ти“, защото от доста време служим заедно. Не си мислете, че заради това проявявам повече пренебрежение към думите му.

— Не, сър. Той вече ми го каза — Петри измъкна изпод колана си бележника с идеите ни, които бяхме нахвърляли старателно през последните месеци, и посегна да го връчи на Тенедос, но той магна с ръка.

— Първо ми го кажете. После, ако реша, че това, което казвате, си струва, можем да продължим. И така — с какво се започва при вашата идеална армия?

— Първо, сър, трябва да изоставим обоза. Той само ни забавя, както стана, когато се опитвах да ви догоня в прохода Сулем, или... — млъкнах, защото Тенедос махаше с ръка.

— Не съм глупак, Дамастес, вече се сетих за това. Включил съм го в плановете си. Но как според вас ще се снабдява армията? Носим си ограничени дажби и когато се свършат, спираме на лагер и чакаме возачите на продоволствие да ни настигнат?

— От страната — намеси се Петри. — Качваме интендантите си на фургони, с кавалерия за прикриване, и прибираме каквото ни трябва. От богатите, ако е възможно, но главно от противника.

Тенедос беше леко изненадан.

— Това е интересно. И със сигурност ще намали разходите за война, като ги прехвърли на гърба на врага. Ще спечели горещото одобрение на стиснатите ни управители в Никиас.

— Също така оставяме лагерните... тъъ... — Петри млъкна и неволно погледна към платнището, закриващо вътрешната част на шатрата, където спеше Расена, защото следващата му дума щеше да е „курви“.

Но Тенедос схвана думите му.

— Никакви жени, никакви перачки, никакви сладкарки, а? Колко дълбоко бихте срязали?

— Никой, който не е войник, не се движи с войската. Точка. Никакви лавкаджии, амбуланти и слуги също. Единственото предназначение на фургоните е за тежко снаряжение и лазарети. И, сър, това означава всички. Няма смисъл да казваме на сержанта, че не може да си хвърли скрина в ротния фургон, щом вижда генерала с карета и любовница.

Тенедос се усмихна.

— Капитане, забелязвам, че чинът ви е спечелен по заслуги, а не с дипломация. Но колко ще ускори движението ни тази промяна?

— Не сме приключили — намесих се аз. — Искаме да качим пехотата на коне, или поне на мулета.

— Богове, това означава най-голямата конюшня в историята — възкликна Тенедос.

— Голяма ще е, но не чак толкова. Аз бих се разпоредил при пехотинците половината да яздят, другите да вървят пеша. И се сменят. След известно време нека да яздят всички. Носим достатъчно зърно, за да не се спират животните да пасат по пътя. Отново, снабдяването идва от вражеските складове, когато ги завземем, не да ги горим до основи, както досега. Всяко муле да носи торба и дисаги, пълни със зоб.

— Как ще се бият хората? — попита Тенедос, вече с повишен интерес.

— Ще яздят до бойното поле и ще се бият както винаги, спешени. Така няма да ни се наложи да хабим време да ги обучаваме за кавалерия. Никакви пики и никакви саби — къси копия, дълги, мечове и ками, както досега.

Част от тях въоръжаваме с лъкове — включи се Петри. — Досега при бой стрелците никога не ни стигат. Стараем се да ги държим настрана от ръкопашния бой. Трябват ни само подвижни части, и да ги държим настрана от маневрите. Ще губим по-малко хора, ако не ги хвърляме в мелето.

— Но дотук заобикаляме главния въпрос, сър — казах аз, посъбрал кураж. — Първо, смятам, че трябва да престоим кавалерията в една-единствена ударна сила.

— Но тя вече си е такава. Или би трябвало, ако генералите я използват правилно.

— Не е, сър — заявих аз. — Вижте какво заповядахте самият вие онази нощ: Дамастес, използвай пиконосците за свързки. Винаги е ставало така, сър. Види някой офицер мъж на кон и веднага му намира задача — свързка, куриерство, каквото и да е, но не и истинското му предназначение, което е да удари здраво, щом се появи възможност, след което бързо да се придвижи към следващото слабо място. Вестоносци не могат да направят това, сър. Не можем дори да ги обучим да го правят, след като разнасят депеши от не-знам-кой си генерал до домините му.

— Онази нощ беше спешно — каза намръщено Тенедос.

— Сър, винаги е спешно — отвърнах искрено. — Щом ви трябват вестоносци, направете си специална част. Но не пипайте кавалерията.

— Благодаря ви, домин — рече той, наблягайки на чина ми. — Не, не се извинявайте. Добре, и какво правя с тази конница, след като

вече сме я превърнали в цвилеца войнишка маса?

— Удряме в сърцето на врага — казах аз. — Също като в игра на рьол. Хващаш топката, заобикаляш първите и тръгваш право към вратата. Зарязваш всичко останало. За да можем да ударим армията на врага, столицата, водачите му. Врязваме се през фронтовите линии колкото може по-бързо, без да мислим за фланговете си, и нахлуваме за съкрушителен удар. Оставяме пехотата да овладее терена и да го държи. Не обръщаме внимание на проклетите укрепления, освен ако не се наложи да ги завземем. Заобикаляме ги. Ще се предадат, след като сме убили техния крал и сме подпалили столицата им.

Усетих колко съм се разгорещил, щом чух сънениия въпрос от Расена какво става, и млъкнах. Тенедос поседя дълго, замислен. Никой от двамата ни не смееше да мръдне, от страх да не го смутим.

— Интересно — най-сетне отрони той. — Много интересно. Но какво става, ако конницата бъде откъсната?

— Тогава грешката е нейна и нейна е отговорността да се измъкне или да се държи, докато дойде пехотата. Ако частта се придвижва достатъчно бързо и не позволи да бъде прикована някъде от превъзхождаща я сила, това изобщо не би трябвало да се случи.

— И всичко това е описано в това ваше книжле?

— Да, сър. Има и още — намеси се нетърпеливо Петри. — Например...

— Капитане, спрете, моля ви. Един човек или сунгер не може да поеме наведнъж повече, отколкото му се полага. Ако почеркът ви е четлив, можете да ми оставите бележника си. Ще ви го върна след ден-два, ако не сте си направили преписи.

— С удоволствие, сър. С удоволствие.

— Е, след като развалихте кротката ми медитация и може би пиенето на бренди също така, можете да напуснете.

Станахме, отдадохме чест и излязохме.

— Лагерни курви, как не — чух как изсумтя зад нас Тенедос.

Петри ме погледна въпросително. Свих рамене. Ясновидецът си беше странен човек, невъзможно бе да го разгадаеш. Знаех само, че за разлика от други случаи, за които не ми беше трудно да си спомня, нямаше да бъдем наказани затова, че сме казали свободно какво мислим.

Това само по себе си превръщаше армията в нещо съвсем ново и великолепно.

След един ден Тенедос ме повика в щаба.

Махна с ръка на един нисък набит мъж, който приличаше повече на хотелски портиер, отколкото на офицер, и каза:

— Това е капитан Отман. Избрал съм го за новия ми главен помощник. Забележителен е, скоро ще разбереш. Има съвършена памет, нали, капитане?

— Не го знаех досега, но благодаря, сър — Отман явно се чувстваше неловко.

— Това е всичко, капитане. Смятам да си поговоря малко с домина. Ще се върна след няколко минути.

— Добре, сър.

Излязохме от щабната шатра. Очаквах... не, надявах се, че Тенедос ще повдигне въпроса за нашия бележник, но той не го направи. Вместо това каза:

— Открих как Чардън Шир успя да ме надхитри със своето заклинание.

— Как, сър? И ако мога да попитам, как открихте това?

— Взех си предвидливо шепа пясък от бойното поле и го използвах, за да видя дали може да помогне в Закона за свързването. Помогна, особено след като напрегнах ума си да си спомня всичко от няколкото минути, които прекарах с Чардън Шир в Никиас, след това пренесох спомена в настоящето и в реалността, като заклинание. Потърсих магията му както в този свят, така и в други, и успях да открия достатъчно, за да съм сигурен какъв метод е приложил, или по-точно — заповядал е да бъде приложен. Той е много по-умен, отколкото допусках, и е успял там, където аз се провалих.

— Успял е да убеди много магьосници да действат заедно?

— Точно така. Неговият майстор магьосник, човек, чието име все още не съм научил, е събрал заклинатели, след това ги е привел в транс, и докато индивидуалните им воли били приспани, им е дал указания да действат заедно. Тъй като заповедите не влизали в противоречие с личните им желания, или не в сериозно противоречие, най-малкото, се получило почти идеално.

— Значи сега изпращате заповед до Никиас и мобилизирате Братството на тружениците? — потръпнах. — Не бих искал да съм на мястото на сержанта, който ще учи точно тях на строева подготовка.

— Не мисля, че ще е необходимо — отвърна Тенедос. — Но наистина смятам да изпратя тайно съобщение до Скопас с подобно предложение и ще му кажа идеята да „изтече“. Това би трябвало да поизплаши ония тлъсти мързеливи нахалници и да ги накара да са потзивчиви, ако ми потрябват.

— Не, Дамастес. Това е тяхно заклинание и съм сигурен, че са вградили в него контрамерки. Ще използвам нещо по-различно, нещо по-добро, след като вече знам тайната им — усмихна се и усмивката не беше от най-приятните. — Чардън Шир го чакат няколко малки изненади през следващите няколко месеца.

Но следващата изненада беше за армията — и за мен.

Тенедос отново нареди да се съберат старшите командири на армията. Моята заповед гласеше освен това да доведе със себе си капитан Петри. Разбрах, че трябва да има нещо общо с предложението ни, защото Тенедос не беше от хората, които ще повикат някой долен чин, за да го накълцат публично. Имах и едно реално доказателство, че предложението ни може би ще се приложи: преди два дни, без много фанфари, Расена напусна лагера, за да се върне в Никиас, и я бяха последвали и други някои любовници или жени на старши офицери. Сега щеше да е интересно да се види какво ще стане по-нататък и как щяхме да се превърнем в армия, а не в маскен бал.

Видях, че са дошли и други офицери освен командното ниво. Много се изненадах например, като видях легат Йонджи, за когото Тенедос не беше споменал в заповедта. Той се усмихна и ми махна леко с ръка.

Тенедос излезе от шатрата си и започна без предисловия.

— Както знаете, изграждаме нова армия. Е, моите промени — нашите промени — ще срежат по-надълбоко, отколкото бе очертано в началото. Двама от офицерите ми внесоха интересно предложение, което смятам да внедря и разширя повече, отколкото предложиха те. Ще има промени и в тактиката също така, но първо ще направим организационни промени, за да стане възможен новият ни стил на водене на бойни действия.

Огледа събралите се и се усмихна, щом забеляза домините и генералите да се споглеждат загрижено, уплашени, че този нов аматьор ще срине и малкото основи, останали на окаяната, разбита нуманцийска войска.

— Не се тревожете. Промените не са чак толкова големи, колкото си мислите. Не и на повърхността поне.

След това ги описа с груби щрихи. Най-напред обяви, че възнамерява да качи на животни колкото може повече пехота, и събщи, че вече е изпратил разпореждания да се реквизират всички мулета, които се намерят, и да се пратят на юг.

След това заяви, че кавалерията ще бъде организирана в отделен клон, почти като самостоятелно крило. Това предизвика изненадани ахкания, но и доволни физиономии от страна на кавалерийските офицери, на които им бе омръзнало да играят ролята на почетна гвардия на началниците си. Кавалерията щяла да получи нова задача, която засега оставала в тайна. Но аз знаех каква е: следващия път, когато тръгнем на бой, щяхме да ударим право по Чардън Шир.

— Има още един род войска, който възнамерявам да създам, или по-скоро да взема вече съществуваща група части и да променя предназначението им. Създавам Разузнавателно крило и в него ще поставя всички налични части лека пехота, като ще се съставят и нови. Те ще бъдат очите и ушите на армията, ще заменят кавалерията, за която предвиждам малко по-различна мисия, както вече казах. За тези нови крила ще са необходими нови командири.

— За конната пехота назначавам домин Мирус дьо Балафре, когото произвеждам в чин генерал — високо продължи Тенедос. — За Разузнавателното крило — човек, когото повечето от вас може би не познават, човек, който в момента е с много по-нисък ранг, отколкото му се полага, по-скоро заради моето невнимание, отколкото по друга причина. Повишавам Йонджи в звание генерал — Тенедос поне има приличието да не събщи колко точно е по-нисък рангът на кайтеца. Планинецът стана, шашнат, после зарева като ученик и заподскача.

— Генерал! Аз, генерал! Ей, Дамастес! Бих те. Аз съм първи!

Някои от офицерите изглеждаха скандализирани, други се смееха. Бях от вторите и тъкмо се канех да извикам да поздравим планинеца, когато последва:

— Накрая, за командващ Кавалерийското крило... домина, вече генерал, Дамастес à Симабю!

Единственият по-щастлив от мен беше капитан Мерша Петри. Тенедос го назначи за нов домин на Седемнадесети пиконосци.

Жаркото време бе към края си и настъпваше Дъждовното време. Ругаехме и се подхлъзвахме в калта, но темпото на тренировките ни не отслабваше.

Тенедос беше обещал, че ще воюваме преди Времето на бурите, и бяхме решени да изпълним тази клетва.

Мой мили, мой чудесен Дамастес.

Пиша ти това пред Двореца на Властта на Десетимата и наех куриер, който да го отнесе до теб по най-бързия възможен начин, независимо от цената.

Аз съм свободна.

Преди по-малко от час бракът ми беше отменен на специално заседание на Властта на Десетимата, най-малко една година преди срока, в който мислехме, че искът ще бъде изслушан.

Не знам защо стана това, защо извадихме толкова късмет, но ще принесе жертви на всички богове, които знам, затова, че стана.

О, мой Дамастес, вече нищо не може да застане между нас.

Когато тази война свърши, можем да се оженим.

Толкова съм щастлива, толкова съм възбудена, че не мога да пиша повече, но съм добре, всичко е наред, всичко е чудесно.

С много любов,
Твоя Маран

— Моите поздравления — каза Тенедос. — Благодаря, че сподели щастието си с мен.

— Ъ, има още нещо, сър.

Тенедос вдигна вежда.

— Сър, моля за разрешението ви да повикам бъдещата си булка тук и ви моля също така за разрешение да сключим брак.

— Това е съвсем нередно, Дамастес. Нали уж трябва да се готвим за война.

— Разбирам, сър. Но щях да изменя на самия себе си, ако не бях ви помолил.

— Аха. Да, така е. Понякога забравям, че любовта може да диктува по-силно от здравия разум. Е, вече ме помоли, тъй че... — гласът му заглъхна.

— Разбирам, сър — застанах мирно и се канех да отдам чест и да напусна.

Тенедос поклати глава.

— Почакай. Не мисля, че ме помоли. Нито си го помислих, докато не чух ехото на думите си. Това събитие би било нередно, както казах, и бях прав. Но не изграждаме ли необичайна армия? Естествено, от един кавалерист се очаква да бъде пълен със страсти и импулси.

— Защо не? — продължи да разсъждава на глас Тенедос. — Това със сигурност ще даде на хората нещо ново, за което да дрънкат. Мързелливците ще мрънкат за привилегиите на високия ранг, а останалите от нас може да ти завидват. Имате одобрението ми, генерале. Изпратете незабавно писмото си. А, чакай малко. Хрумна ми нещо по-добро.

Капитанът, командващ хелиографската част, се навъси над съобщението, което му връчих.

— Невъзможно, генерале. Не ми е разрешено да изпращам съобщения на цивилно лице. Лична заповед на ясновидец-генерала.

Подадох му втория лист.

— О! — отношението му изведнъж се промени. — Извинете, сър. Трябваше да съобразя, че е с разрешение на ясновидец-генерала. Времето днес поне е ясно, тъй че можем да го изпратим още сега.

След няколко секунди светлината на кулата замига, отнасяйки на север простичкото си послание:

Ела веднага. Вземи си сватбената рокля.

25.

ЛЮБОВ ПО ВРЕМЕ НА ВОЙНА

Поклоних се дълбоко над ръката на контеса Аграмонте, а тя приклепна в реверанс и ми прошепна:

— Разрешава се на жениха да целуне невестата.

Нямах нужда от повече подкани. Притиснах я в прегръдката си. Войниците зад мен завикаха одобрително, а от корабчето чух весел смях, но не им обърнах внимание.

Но езикът ми едва се шмугна между устните ѝ, когато тя дръпна рязко главата си назад.

— Помня, че ви казах веднъж, сър, вие наистина се възползвате.

— Нямах представа какви волности смятам да си позволя.

— Тук? На кея?

— Прав, с ботуши и ще ни свири духов оркестър. Богове, колко ми липсваше!

— И ти на мен, мили Дамастес. Не мога да повярвам, че съдбата е толкова благосклонна към нас и че един толкова велик генерал като теб е готов да вземе за своя невеста една окаяна опетнена жена от провинцията като мен — засмя се и леко се отскубна от ръцете ми. Беше още по-красива, отколкото си я бях представял, дори тук, застанала на разбития дървен кей, прогизнала от пороищата. Беше облечена в тъмночервена кадифена рокля с висок корсаж, очертаваща линиите на тялото ѝ до средата на прасците. Носеше къси, навити надолу ботушки и сиво-зелен лъскав жакет, отиващ на широката ѝ мека шапка.

— Е, би могъл да ми помогнеш с багажа.

Как да ѝ помогна? Имаше нужда от цяла група носачи, които бях довел под формата на ескорт — по четирима души от всеки дивизион, които вече командвах, плюс цяла колона от частта, която винаги бях смятал за „моя“, Ърейските пиконосци, всички в пълна парадна униформа. Благодарение на личното ми семейно божество Танис се

бях сетил да докарам и два товарни фургона — и двата скоро бяха натоварени догоре с многобройните куфари и скринове на Маран.

— До следващата пролет ли смяташ да останеш? — учудих се аз.

— Така пътува знатното съсловие, скъпи. Всъщност благородниците в Никиас бяха ужасно скандализирани, че взех само две слугини и проявих дързостта да тръгна на път във вътрешността без пълен персонал — засмя се. — Е, разбираш ли сега в какво се въвличаш? Вече трябва да правим всичко, както е прието.

— Допускам, че част от „приетото“ е да се гордеем много, че сме на път да станем родители.

— Никой не би и помислил да обсъжда такова нещо за една Аграмонте — отвърна тя.

Искаше ми се да я взема в прегръдката си и да усетя бебето, но не можех. Искаше ми се да я заразпитвам, но към нас се приближаваха войници, затова подбрах думите си деликатно.

— Всичко... наред ли е?

— За наследника ли питаш? — каза Маран, явно без да дава и едно грахово зърно какво щял да си помисли някой. — Той е великолепно дете, засега. Не е развалил фигурата ми и рядко ми прилошава, както ме предупреди да очаквам акушерката, до която се допитах.

Наскоро повишеният капитан Биканер, когото домин Петри бе назначил за адютант на Пиконосците, спря при нас и отдаде чест.

— Сър. Готови сме, ако благоволите.

Отвърнах на поздрава и хванах Маран под ръка.

— Впрягът ни чака.

Очите ѝ се ококориха, щом слязохме от кея и видя какво съм докарал.

— Грандиозно е. Но... какво е? Какво е било това?

Докато го приближавахме, ѝ разказах малкото, което бях успял да разбера за историята на возилото. Някъде в далечното минало някакъв висш благородник — или благородничка — посетил малкото градче Ентото и в чест на височайшата особа бяха направили специална каляска, грижливо поддържана през годините. Един от щабните ми легати я беше намерил по време на едно от личните си тършувания из града. Главата на градския съвет на Ентото ми я беше заел с възторг и от деня, в който разбрах, че Маран е тръгнала насам, бях наредил на

хората си да я почистят, боядисат и лъснат. Беше огромна, почти колкото нуманцийската каляска за коронации, която бях видял в един музей в Никиас. Но докато онази беше червена, със златна украса, тази беше черна и със сребро. Купето на каляската стоеше върху две четириколесни рами, колелетата бяха по-високи от мен и имаше място за почетна охрана отстрани и на покрива. Бях успял да намеря осем бели бойни коня, които да я теглят — бяха изчеткани толкова фино, че можеше да излязат и на най-бляскавия празничен парад.

Конник Карджан, когото бях решил отново да повиша в пика, държеше вратата отворена; качихме се по стъпалцата и той я затвори.

Вътре беше толкова широко, колкото предполагаха външните размери, с меки кожени седалки отпред и отзад и сгъваеми седалки за слугите, срещу вратите от двете страни. Прозорците бяха стъклени, с пердета. Имаше място почти колкото да застана прав; горяха четири фенера, а в пода бяха вградени скринове за напитки и храна.

Дръпнах говорителната тръба от окачалката на покрива и изсвирих в нея. Чух плясъка на камшик и каляската заскърца и тръгна. Отпред яздеха петдесет кавалеристи, а още стотина — зад нас. Имаше ездачи и по фланговете, съвсем подходящ ескорт за най-благородната контеса на Нуманция.

Минахме през Цикогнара и поехме по пътя, водещ към Ентото и армейския щаб.

Маран се оглеждаше, отворила широко очи. Смъкнах шлема си и го оставих встрани.

— Така.

Придърпах я към себе си. Устните ѝ се разтвориха и устата ни се впиха. Ръката ми се плъзна под роклята ѝ и погали сладката извивка на дупето ѝ през коприненото бельо. Но това продължи само миг и тя се отдръпна отново.

— Предполагам — заговори ми задъхано, — че би искал да ме изчукаш точно тук, в тази каляска?

— Нещо толкова ми хрумна.

— Имам изненада за теб, мили.

Ръката ѝ се плъзна по гърдите ми и докосна изправения ми член, ясно изпъкващ под светлобежовия ми панталон. Ноктите ѝ пробягаха по ствола му.

— Ще се преструваме, че никога досега не сме правили любов, и няма да правим любов до първата ни брачна нощ.

— Кой го реши това? Или е поредният благороднически обичай?

— Аз го реших — каза тя; пръстите ѝ продължаваха да ме гаят.
— Искам те целия наведнъж, тогава, когато и двамата полудеем от страст.

— Аз вече съм — възразих.

— Тогава да влошим нещата още повече — наведе глава и целуна главичката на члена ми през тъканта, после леко я захапа, веднъж, още веднъж, и тялото ми изведнъж се разтърси.

Тя се дръпна изненадана, видяла разширяващото се петно.

— О, богове. Не си се шегувал — после се ухили. — Поне е безспорно, че си ми бил верен. Но може би за церемонията ще трябва да облечеш панталони в по-тъмен цвят.

— Но сега какво да правя — засмях се аз. — Твърде възрастен съм, за да се излагам с мокри сънища.

— Какво ти пука — каза Маран. — Ти си генерал, нали? И скоро ще бъдеш конт Аграмонте. Кажи им, че въпросното петно е задължителна част от униформата.

Изсумтях.

Конт Аграмонте. Същата вечер го премислях, докато се опитвах да заспя сам в палатката си. Генерал. И благородник, макар Маран да ми обясни, че е по благоволение, не е наследствено, само докато остана женен за нея, при което я уверих, че имам силно намерение да остана, докато се върна на Колелото.

Бях изпратил писма до родителите си, разбира се, и ми се искаше да могат да се запознаят с Маран и да присъстват на събитието. Но това бе невъзможно — съмнявах се, че писмата ми изобщо ще стигнат до потъналото ни в джунглите имение преди церемонията.

Отново и отново премислях как боговете играят играта си и колко много неща се бяха обърнали само след една игра на рол.

Бракосъчетанието ни беше обявено за ден на пиршество и празник за армията. Съгледвачите на генерал Йонджи бяха

претършували целия район за деликатеси, макар да чух, че скърцали със зъби, че трябвало да плащат в злато, а не с върха на меча, както щеше да стане на вражеска територия.

Ясновидец Тенедос каза, че лично ще изпълни церемонията, освен ако не желая нещо друго, и ми съобщи мястото, където ще се проведе. Благодарих му дълбоко и заявих, че не бих могъл и да помисля за по-висока чест. Нито Маран, нито аз бяхме особено религиозни и ни беше все едно дали церемонията ще се извърши от жрец или мъдрец.

— Ти ми оказваш чест, приятелю — каза Тенедос. Усмихна се лукаво и добави нещо много странно: — Сега ще разбереш как използвам всички около мен.

— Моля, сър?

— Вашата сватба ще се превърне във велик ден за армията ми, нещо, за което ще говорят до края на живота си — как Дамастес Хубавеца, генералът на Кавалерията, се е оженил точно преди армията да тръгне, за да усмири бунтовните калийци. Схващаш ли?

— Не, сър — отвърнах искрено, макар че вече разбирах какво иска да ми каже и може би — да ме предупреди.

Но тогава всичко беше непонятно за мен, а освен това исках да го попитам дали той е сигурен, че е избрал подходящото място.

— Да, и още как.

— Но...

— Просто гледай да не закъснееш за церемонията, о, изнервени младоженецо. Останалото е в надарените ръце на един чародей.

И така си беше.

Тенедос беше избрал за церемонията най-странното възможно място. На север от Ентото имаше един огромен порутен храм, почти дворец. Никой не знаеше в чест на кой бог е бил издигнат; всъщност имаше дори приказки, че е построен от самите богове, в стари времена, когато боговете понякога слизали да поживеят на земята.

Бях го огледал още когато се изтеглихме в Ентото, с надеждата, че може да послужи за военни цели, но бях изоставил тази идея, не толкова от страх, че ще бъде светотатство към някакви забравени божества, колкото заради разрухата на постройката.

Бяха останали само огромни каменни стъпала, водещи от разровен черен път, и четирите каменни стени, издигащи се към небесата на повече от сто стъпки, и порутени на върха, без никакви контрафорси или подпори, които да ги крепят да не рухнат. Прозорците бяха сводести, стъклото — отдавна потрошено, а подът на единствената огромна зала беше покрит с тайнствени писмена, за които разправяха, че били епитафии на погребаните под него.

Около храма се бяха строили над хиляда войници, а отзад бяха готварските огньовете и грамадите от бурета с вино и пиво за предстоящото празненство. Нещастен щеше да е всеки боец, оказал се в наряд в този празничен ден.

През нощта се бе разразила силна буря, но когато подкарах към руините, дъждът спря.

Слязох и връчих юздите на Лукан на един войник — наскоро повишеният пиконосец Карджан беше поканен като мой гост и чакаше вътре. Бях в единия край на стълбището, а Маран пристъпи в другия.

Облечена беше в бяла копринена рокля, обшита с дантела, с дълъг шлейф, носен от двете ѝ слугини. Косата ѝ беше накъдрена на малки букли, очертаващи лицето ѝ; дантеленото ѝ було падаше по раменете ѝ.

Изглеждаше уплашена и някак смутена. За миг изпитах жал — беше една от само трите жени сред това мъжко гъмжило, далече от дом и семейство, но после почувствах прилив на гордост от куража ѝ да дойде при мен, от това, че бе готова да се омъжи за един прост войник, далече под нейната класа.

Тенедос се появи на площадката на стълбището, разпери ръце и започна монотонен напев на някакъв непознат език. Докато изричаше думите, изтътна гръм и усетих трополенето на тежки дъждовни капки.

Сякаш от небитието, изведнъж се появиха танцуващи момичета, млади момичета в бели пролетни дрехи; носеха на главите си кошници с цветя и ги хвърляха пред Маран и мен, докато пристъпвахме един към друг. Не знам дали бяха призовани от Тенедос привидения, или бяха девиците на Ентото, макар че до този момент при посещенията ми в града не бях виждал момичета.

Оркестър не видях, но щом се срещнахме и поехме нагоре по стъпалата, гръмна музика.

През музиката чух как някой изрева команда и от дъжда срещу нас се появи гвардия саблъори. Командата беше подадена от генерал Льо Балафре. Войниците тръгнаха в маршова стъпка към нас, със саби на рамо, после по команда ботушите им изчаткаха на място и сабите се вдигнаха, за да оформят арка. Всеки от мъжете беше препасан с генералски пояс. Армията ни оказваше най-високата си почит.

Кълна се, че в този момент валеше и небето беше сиво, но незначайно откъде блесна лъч светлина и лъскавите оръжия засвяткаха и замятаха светлина, щом пристъпихме в развалините.

Изтрещя гръм и дъждът се заизлива на порой. В каменната, останала без покрив руина трябваше да е студено и окаяно, но не беше.

Магията на Тенедос превръщаше дъждовните капки в сипещи се цветя, които се въртяха във въздуха и падаха по каменния под. Подуших аромата им, докато пристъпвахме напред.

Малки горящи мангали образуваха коридор, през който пристъпвахме, и от всеки се виеха кълба ароматен дим с всевъзможни цветове, цяла армия от нюанси, много по-различни, отколкото беше мислимо.

Залата беше пълна с мъже и — да, жени. Някои от тях познавах и бях поканил лично — Йонджи, Карджан, Биканер, Кърти — за други бях горд, че съм служил с тях. Други ми бяха непознати. Маран ахна неволно, явно познала някого, който в реалността е безкрайно далече, и аз за малко щях да направя същото, защото зърнах, макар и за няколко мига, приятелката на Маран Амиел, после — лицата на баща ми, на майка ми и на сестрите ми.

По-късно получих от тях писма, в които ми казваха, че сънували, че са на сватбата, и я описваха съвсем точно.

Тенедос стоеше в дъното на залата и спряхме точно пред него.

— Аз съм ясновидецът Лайш Тенедос — каза той и гласът му закънтя из залата. — Помолен съм от този мъж и от тази жена да ги свържа в брачен съюз.

— Моля се на боговете на Нуманция съюзът им да бъде благословен. Моля се на Умар — замълча и се зачудих дали бе намерил кураж безмълвно да призове Сайонджи — и Айрису. Зова Ахарел да обсипе тези двама с благодат. Нека боговете, които властват над стихииите, Варум над водата, Шахрия над огъня, Джайцини над земята, Илиот над въздуха, благословете ги. Нека Айса, нашият бог на

войната, ги дари да не пострадат от жестокостта му. Нека Джаен ги дари със силата на любовта, в страст и в утеха. Нека нашият бог на Никиас, Паноан, ги благослови. Нека техните богове им се усмихнат, Вачан, мъдрият бог-маймуна на Симабю; Танис, който бди над съдбата на Дамастес и неговата фамилия; Маскал, богът на Аграмонте, всички, всички, чуйте молитвата ми и поднесете щедрите си дарове над тези двама. Това е нашата молитва. За това се молим всички.

Спусна ръцете си и се възцари тишина. После заговори отново:

— Този ден е свят, като ден, в който се венчават мъж и жена. Тези двамата са Маран, контеса Аграмонте, и генерал Дамастес а Симабю. Те са се врекли един пред друг в любов и преданост и се заклеват, че никой няма да застане между тях. Те пожелаха да свържат живота си във вечен съюз...

Ако не бях получил точни указания, сигурно щях да пропусна отклонението от главния път, защото дъждът се сипеше на гъста пелена. Белият кон дърпаше малката ни карета по тесния черен път, виещ се през гъстия лес. Все още не бе дошло Времето на промяната, но листата наоколо вече сменяха цвета си в червено, бронзово и жълто.

Пътят свършваше на поляна с огромно дърво в центъра — гъстите преплетени клони образуваха съвършен чадър.

Къщичката беше встрани от него, почти заровена в гъст червен бръшлян. Беше малка, построена от многоцветни дървета много изкусно, с леко заоблени ъгли, тъй че наподобяваше обрасла с храсти бърлога на горски звяр.

Спрях коня, стъпих на тревата и подадох ръка на Маран да слезе.

Изневиделица се появи мъж в униформа на пиконосец и без дума да каже, отведе нанякъде коня с впряга. Едва го забелязах — не можех да откъсна очите си от Маран.

Хванах ръката ѝ, пристъпихме към вратата и дръпнах резето.

Вратата безшумно се отвори и влязохме. Беше ранен следобед, но от дъжда се беше смрачило и приятната светлина от двата светилника, както и топлината на пращяция в камината огън бяха добре дошли.

Не знам откъде го беше намерил Тенедос това чудесно място, но се влюбихме в него още от прага. Имаше само четири стаи: дневната,

таванска спалня над нея, малка кухня и зад нея — много голяма баня, построена над скално езерце, охранявано от невидими извори с гореща вода. Но никой от двамата ни не забеляза тези подробности.

Имахме само три дни, но в момента се чувствах все едно, че разполагам с цялото време на света.

Смъкнах шлема от главата си и го хвърлих в единия ъгъл. Много тържествено, без да откъсва очи от мен, Маран пристъпи и пръстите ѝ бавно разкопчаха куртката ми; пузнах я на пода и смъкнах ризата си.

Зад мен имаше стол и седнах. Тя свали и ботушите ми, после станах, докато разкопчаваше панталоните ми.

Маран се обърна с гръб, пръстите ми тръгнаха по дългата редица копчета на роклята ѝ и тя се смъкна бухнала около стъпалата ѝ. Отдолу беше само по прозрачна дантела, започваща между краката ѝ, докато стигне до кръста, обикаляше от двете страни, за да стигне над раменете, и след това се спускаше надолу, разширявайки се съвсем леко, за да скрие зърната на гърдите ѝ.

Погалих с нокът гладката кожа на корема ѝ и тя потръпна и затвори очи.

Взех я на ръце и леко я положих върху килима, който бе поредното чудо — беше топъл и мек като пухен юрган.

Целунах я по миглите, по ъгълчетата на устните, погалих с език вътрешността на устата ѝ, мекото на ушите ѝ, шията, леко издърпах встрани дантелата на бельото ѝ и подразних със зъби зърната ѝ.

Тя лежеше, събрала ръце над главата си, докато устните ми се движеха надолу по корема ѝ. Бедрата ѝ се повдигнаха и смъкнах бельото. Коленете ѝ се разтвориха и се плъзнах между тях, устните ми се задвижиха над гладко обръснатия сатен, езикът ми се плъзна в нея, топлината се сля с топлина.

— О, Дамастес — прошепна тя. — О, съпруже мой. Вече сме едно.

Изправих се на колене, бавно вкарах с ръка члена си в нея, до края, докато краката ѝ ме обгръщаха, ноктите и задраскаха по килима над главата ѝ, и се задвижихме в ритъма на любовта, забравили за рева на бурята отвън.

— Какво усещаш, след като вече го правим законно? — попитах.

— Знаеш ли — отвърна Маран и видях на мигащите пламъчета на огъня, че лицето ѝ е много сериозно, — никога не съм чувствала, че правим нещо нередно. Само съжалявам, че не те срещнах, когато бях на седемнайсет.

— Какъв шанс щеше да има едно провинциално легатче като мен, колко — двайсетгодишно — да ухажва прелестната девствена дъщеря на една от най-богатите фамилии на Нуманция? Щяха да ме напердашат с камшика и да ме изхвърлят. Такива неща се случват само в романите.

— Не знам — промълви тя. — Не знам.

— Знаеш ли кога се влюбих в теб? — попита Маран. Лежахме един до друг.

— Първия път, когато хванах ръката ти, а ти ме близна по веждите?

— Престани да се държиш похотливо! Беше, когато Ернад... една определена персона, която не бива да се споменава по име, ти каза, че „малката женичка знае как да достави удоволствие“, първия път, когато се срещнахме, и как ти го погледна. Никога не бях виждала такова презрение. Помниш ли?

— Да. Но мислех, че контролирам изражението си по-добре.

— Не, мили мой Дамастес. Боя се, че можеш да бъдеш прочетен като книга, поне от мен. Например мога да ти кажа какво си мислиш точно в този момент.

— Едва ли е толкова трудно — отвърнах. — Можеш и да усетиш какво си мисля.

Вдигнах бедрото ѝ над моето, после се изправих на колене, издърпах краката ѝ над бедрата си и влязох целия в нея. Тя стегна краката си около гърба ми и започна да се движи напред и назад. Плъзнах палеца си надолу, погалих я леко по клитора, гърбът ѝ се изви в дъга, тя простена, после изкрещя силно и тялото ѝ се разтърси.

Усетих как пулсирането ми набъбна, измъкнах се, преместих се над нея, стиснах гърдите ѝ и започнах да търкам члена си между тях, и тогава свърших, изохках и изсипах семето си по тялото ѝ.

Маран се усмихна отдолу, все още задъхана, и започна да разтрива семето ми върху зърната и гърдите си.

— Крем, който ще те запази мой завинаги — промълви и облиза пръста си.

— Как искаш да наречем сина ти?

— Не мислех, че ще е непременно син. Или си посетила друга гледачка и не си ми казала?

— Просто знам, че ще е син.

— Благодаря ти, моя чародейко. Можем да го наречем на твоя баща.

— Не.

— Добре, тогава на моя баща.

— Не можем ли да му дадем ново начало?

— Маран, това не е ли малко... — спрях се. — Е, добре. Да го наречем Лайш. Това, изглежда, носи голям късмет напоследък.

Тя помисли.

— Да. Това е добро име.

Лежеше по корем, загледана в гаснещата жарава на огъня. Трябва да е било малко преди разсъмване. Лежах до нея опрян на лакът и се възхищавах как гладките ѝ черти изпъкват на мигация пламък.

Тя стана и отиде до банята. Чух как рови там, после се върна и легна отново.

— Мога ли да те помоля нещо?

— Не знаех, че човек е длъжен да отговаря на всички тези въпроси в първата си брачна нощ.

— Не е — тонът ѝ беше някак странен. — Не и ако нямаш късмет.

Намръщих се, засрамен, че неволно съм повел разговора в съвсем неприятна посока.

— Можеш да помолиш всичко и да кажеш всичко — замълчах и прегърнах бедрата ѝ.

— Веднъж, когато бяхме излезли на пикник, ти започна да правиш нещо и аз те спрях. Помниш ли?

Изведнъж си спомних и го казах.

— Дамастес... люби ме отново. Моля те. Направи ми го... по онзи начин.

Смразих се. Чудех се какво да кажа, а тя обърна глава и ме погледна.

— Моля те, скъпи.

В тона ѝ имаше настойчивост. Кимнах. Подаде ми това, което държеше, и видях, че е тубичка с мехлем.

Погалих я по кълбетата, задвижих пръста си между тях и тя трепна.

— Маран — прошепнах. — Не мисля, че е редно. Не искам да те нараня — членът ми се беше отпуснал между бедрата.

— Трябва... и знам, че никога няма да ме нараниш. Моля те. Това е важно.

Започнах да я галя по гърба, после ръката ми се премести между краката ѝ, погали я отдолу, усетих влагата, която бях оставил от правенето на любов. След малко дъхът ѝ се учести и тя започна да стене. Втвърдих се отново. Вдигнах бедрата ѝ и пъгнах отдолу възглавница, след това ги разтворих и коленичих отгоре. Плъзнах го леко в нея.

Тя изохка.

— Не там, исках...

— Шшт!

Задвижих се в бавни, дълги и равномерни удари, охкането ѝ се превърна в стон, ръцете ѝ се заровиха в килима. Сложих от мехлема на пръста си, вкарах го в нея и го задвижих в кръг, усещах члена си вътре в тялото ѝ, движеше се и пръстът ми го докосваше. Тя извика сладно и пъгнах втори пръст до първия, и двата се движеха, движеха.

— О, да, о, сега, о, Дамастес, готова съм — и усетих как запулсира около пръстите ми.

— Готова за какво?

— О моля те, изучай ме, изучай ме където искам, където ти казах, моля те, направи го, направи го там отзад, о, моля те, натикай ми го, не мога да търпя повече... — и измъкнах члена си, опрях главичката му в разтворената халка и натиснах, и тя изкрещя и натисна задника си силно в бедрата ми, погълна ме в себе си, ръцете ѝ се вкопчиха в моите. Издърпах го назад, докато почти излезе, и отново се зарових дълбоко, докато тя се гърчеше сладно, не повече от десетина

пъти, и после също извиках, свършихме заедно и рухнахме един върху друг.

Може би сме лежали така няколко минути, или цяла вечност. Не знам.

— Обичам те — прошепна тя.

— Обичам те.

— Благодаря ти. Вече свърши.

Замълчах.

— Обичам да те усещам... там, отзад. Можем да го направим пак.

Но не го направихме.

Три дни... Мисля, че хапнахме нещо първия ден, поспивахме от време на време, повече време прекарвахме в горещия извор. Но най-вече се любехме, любехме се и се смеехме. Кръв и зима ни очакваше, но любовта ни беше непревземаема крепост и държеше отвън вълчия вой на ориста.

Помня тези три дни като безкраен оргазъм, като задъхана страст и бавна, неумолимо надигаща се вълна от радост — и се чудех дали отново някога ще мога да бъда щастлив.

После дойде краят.

Маран се върна в Никиас.

Аз тръгнах на война.

Не стигаха часовете, не бяха достатъчно дните хората ми да се подготвят навреме за битка. Упражнявахме се, тренирахме, сипехме ругатни и се упражнявахме отново.

Сигурен съм, че нито един войник не е изпитвал нещо друго освен омраза към своите подофицери, те — към моите офицери и моите офицери — към мен, но доколкото зависеше от мен, бедствието край река Имру никога повече нямаше да се повтори.

Малко по малко новобранците се превръщаха във войници, макар че все още не можеха да се сравнят с моите пиконосци. Но упражнението не можеше да постигне повече — последното изпитание за войника е в кръв.

Разработвахме нови тактики, офицерите се учеха не по-малко от редниците. Най-много мърмореха, разбира се, старите кучета — никога не били виждали „войска да тича така“. Новаците не знаеха толкова, тъй че новите идеи им изглеждаха не по-малко объркващи от всичко останало.

Може би най-голямата промяна дойде от самия Тенедос. Беше се закълел, че магиката е точно толкова съществена част в родовете войски, колкото всичко друго, нещо, което магьосническият кадър на Чардън Шир вече бе доказал. Сега беше нашият ред. Беше изпратил събирачи на набор из цяла Нуманция, за да издирят магове, готови да служат на страната си, и ден след ден те капеха в лагера и бавно, неохотно, войската ги поглъщаше. Ако разполагахме с повече време, и ако не бяха овъглените трупове край река Имру, сигурно щеше да изглежда смешно да гледа човек всички тези белокози мъдречи, опитни в боравенето с демони и заклинания, но нямащи представа нито дали трябва да отдадат чест на редника или генерала, нито как се изпъва арбалетът. Но и те се учеха, и ние се учехме на новата тактика на магьосничеството, която Тенедос смяташе да приложи.

Когато мусонът побеснееше, се премествахме под платнища, огромни заслони, под които мъжете можеха да се струпат и да гледат миниатюрните сражения, разигравани на масите с пясък. После, щом бурята позатихнеше, се връщаха на полето за учения.

Дъждовното време привършваше и започваше Времето на промените, а все още не бяхме готови.

Генерал-ясновидец Тенедос обяви, че след две седмици тръгваме на поход срещу Кальо.

Една от най-прочутите фрази на Лайш Тенедос, години по-късно, когато беше вече император, гласеше: „Все ми е едно колко опитен е един войник. Има ли късмет?“

Имаше предвид нещо повече от това да преживее сражение, без да го ранят — Мирус льо Балафре например рядко напускаше и най-дребната схватка без някаква рана. Имаше предвид най-вече бойния късмет, при който един воин е способен да се озове на подходящото място — за него — и на неподходящото — за своя противник, — без изобщо маневрата да е била предвидена.

Веднъж Тенедос каза, че съм най-големият късметлия от всички негови трибуни. Може и да е така, макар вече да не съм сигурен. Може би съм най-нещастният, след като се оказах последният оцелял от онези великолепно кървави дни. Но независимо от днешния ден все пак извадих голям късмет — в дребните неща, както и във великите.

Един такъв случай беше с оръжието, което реших да си взема сутринта, когато ме повикаха в шатрата на генерала-ясновидец. Между стотиците подаръци, които получих на сватбата си, беше и нож, от генерал Йонджи. Не знаех къде бе успял да намери в тази пустош толкова опитен майстор ножар. Но беше красиво оръжие от онданска стомана, дълго малко повече от педя, леко закривено и с много остър връх. Дръжката и извитият нагоре ефес бяха изработени от сребро, ръкохватката представляваше великолепно мозайка от многоцветно дърво. Канията и коланът също бяха от пъстра кожа и сребърна нишка. Закопчах го на кръста, след като излязох от палатката, а меча стегнах на ремъка през рамо.

Духаше студен вятър, но войсковият лагер бе оживял от непрестанните движения на упражняващите се части. Бях само един от многото конници, безименен под сивото наметало, и никой не ми обърна ни най-малко внимание.

Стигнах до шатрата на Тенедос, часовете ме познаха, отдадоха чест и отстъпиха, а аз почуках на пилоната.

— Имам писмо за теб — каза Тенедос, щом влязох, и за миг усетих как стомахът ми се сви — нещо се беше случило с Маран. — Донесено е на границата под белия флаг, вчера сутринта. Външният плик беше адресиран до мен, с бележка с молба вътрешният да се предаде на теб — подаде ми го. Беше адресирано така: *До симабюеца Дамастес, който се титулува „генерал“*.

Отне ми малко време, докато позная почерка, и разбрах, че е Илиас Мейлбранч. Що за дяволи можеше да са накарали калиеца да търси точно мен? Разкъсах го и извадих единствената страница. Хартията беше дебела, тежка и странна на пипане, някак мазна. Разгънах я и започнах да чета:

Моите шпиони ми донесоха, че си успял до такава степен да изхитриш шарлатанина Тенедос, че те е повишил

до абсурден ранг, много над това, което е допустимо за дръвник с родословие като твоето. С нетърпение очаквам да те срещна на бойното поле и лично да те унищожа.

Също така разбирам, че наскоро си взел за жена една определена личност, което намирам за още по-смешно, тъй като въпросната кучка беше добре известна в Никиас още преди да се появиш, с това, че се въргаля с всеки неокъпан благородник с по-дълга пишка в града и околностите...

Не можех да чета повече гнусните лъжи на Мейлбранч. Смачках писмото, хвърлих го на пода и понечих да изръмжа мръсна псувня.

Но преди да отворя уста, хартиената топка се вдигна над пода, завъртя се, заиздува се, удължи се, започна да се превръща... и между мен и ясновидеца се появи огромна змия, дълга петнайсет стъпки, с тяло, дебело почти колкото бедрото ми, с капеща от зъбите ѝ жълта слуз, и шатрата се изпълни с ужасен съсък.

Змията нападна и Тенедос се дръпна назад; после влечугото се обърна към мен, с блеснали от гняв жълти очи, и от разтворената му уста блъвна дим.

Мечът се оказа в ръката ми и посякох към чудовището, но той мина през него като през въздух. Ударих отново и главата на змията се стрелна напред, долната челюст се стовари върху ръката ми и мечът отхвърча.

Опашката ѝ изфуча назад, уви се около Тенедос и той изохка от болка. Чух тревожни викове пред шатрата, но стражите щяха да закъснеят много — змията вече се обръщаше за смъртоносния удар и от зъбите ѝ закапа отрова.

Камата се появи в ръката ми и се хвърлих към влечугото, другата ми ръка го стисна точно под главата. Замахнах отново и отново все едно че забих острието във въздуха. Но поне бях успял да разгневя чудовището, защото то остави Тенедос и се обърна към мен. Опитах се да блокирам с предпазителя на ножа, разбрал, че смъртта е само на миг разстояние. Но ударът ми този път намери целта си, заби се в коравия мускул, не във въздуха, и змията изсъска от болка! Отново ударих, без да мога да разбера защо острието не можеше да я порази, докато дръжката, изглежда, ѝ причиняваше смъртна агония.

Съскането се усили, змията се сгърчи, замята се, събори ме на дървения под на шатрата. Чух задавения вик на Тенедос:

— Сребро! Убий я със сребро!

Ефесът на камата ми! Замахнах отново и съществото изплющя с опашка и ме отпрати към стената на шатрата. Канех се отново да се хвърля към чудовището, но в този миг си спомних за колана ми от плетено сребро и в отчаянието си го откъснах и скочих към главата на влечугото. Успях някак да го стегна около шията му и започнах да дърпам, все едно можех по някакъв начин да го удуша.

Съскането се усили, премина в пронизителен писък и чудовището се загърчи, заблъска ме в пода, но аз увиснах отчаяно — и вече не съществуваше нищо освен ръцете ми, дърпащи колана, все по-силно и по-силно, най-сетне дойде последният гърч, чудовището потръпна и се свлече безжизнено.

Успях да се изправа на колене. Тенедос лежеше неподвижен, по очи, на няколко стъпки от мен. Платнището на шатрата се раздра и вътре нахлуха войници. После Тенедос се размърда, изпъшка и бавно се надигна.

Един офицер притича към него, но той го отпъди с ръка.

— Не. Чакай — опипа се предпазливо по ребрата, докато си поемаше въздух. — Мисля, че... не са счупени.

Изправи се и пристъпи към мен.

— Добре ли си?

Успях някак да се изправа и болката ме прониза от глава до пети. Но и по мен нямаше нищо счупено, въпреки че чувствах цялото си тяло натъртено.

— Кучият му син! — изругах, останал без дъх.

Тенедос се обърна към тялото на влечугото. Обърнах се и аз и се ококорих: чудовището изчезваше пред очите ми, стапяше се на гнусно зелен вонящ дим.

— Бързо, Дамастес! Дай ми камата си! И меча си!

Послушах го и вдигнах меча от ъгъла. Тенедос ги взе и изкуцука до бързо стапящото се туловище на влечугото. Опря в него остриетата на двете оръжия и запя монотонно:

Запомни, стомана.

*Запомни поражението.
Научи се от среброто.
Усети врага.
Спомни си срама.
В друго време.
На друго място.
Тогавата си спомни.
Тогавата го изкупи.
Тогавата удари.
В сърцето.
В човека.
В позора.*

Когато приключи, тялото на чудовището беше изчезнало и не бе останало нищо освен бързо разнасящата се воня. Войниците ломотеха несвързано и Тенедос им кресна да млькнат.

— Свободни сте. Грешката не е ваша — това, което дойде, дойде от другаде. Върнете се на поста си. Няма ми нищо.

Подчиниха се. Тенедос се опипа по ребрата и примижа.

— Излъгах ги. Ще трябва някой лекар да ме превърже за няколко дни — наведе се и вдигна гарафата с бренди. — Аха. Добре, че демонът поне ни е оставил две чаши. Е, няма ли за малко да промениш навиците си?

Намерих две здрави чаши и ги напълних.

— Изключително интересно — разсъди той на глас, напълно спокоен. — И много умно, между другото. Трябва да се срещна с този майстор чародей на Чардън Шир, има какво да се научи от него. Колко хитър начин да ме нападне, чрез тебе. Не можах да надуша никакво заклинание, защото беше приспано, докато ти не хвърли писмото. Мейлбранч нарочно го е написал така, че да те ядоса, знаел е, че ще го смачкаш. Допускам, че е имало и други варианти за появата на чудовището, в случай че го беше хвърлил в огъня например. Много умно, наистина.

— Може би, сър. Но това беше втората възможност... третата, ако броим демоните от мъглата в Кайт и допуснем намесата на

Мейлбранч, този говняр да ме убие. Би ми се искало и аз веднъж да получа шанс.

— Ще получиш, Дамастес, ще получиш, ако звездите са прави. Тъй като Мейлбранч изпитва някаква специална омраза към теб, запечатах оръжията ти към него. Може би, ако го срещнеш на бойното поле, това ще ти даде малко предимство.

— Не искам предимство, искам червата му на намотка!

— Генерал а Симабю, успокойте се. Изпийте си брентито веднага.

Послушах го, Тенедос също се възползва от собствения си съвет.

— Да — отново почна той. — Чардън Шир се доказва като великолепен враг. Все едно че чувам какво казвахте двамата с домин Петри преди известно време, за необходимостта да ударим право в сърцето на врага. Само че той го разбира прекалено крайно. Много, много интересно. Мисля, че трябва да последваме примера му.

Другото писмо, което пристигна, ме потресе още повече:

Мой скъпи, скъпи.

Не искам да те тревожа, но акушерката ми ме предупреди, че състоянието на детето в утробата ми е деликатно. Нареди ми да си стоя в покоите, да не се натоварвам и добре да се пазя през следващите месеци.

Казва, че синът ни се нуждае от много грижи, за да мине раждането добре.

Попитах я дали пътуването ми до теб и женитбата ни има нещо общо с това, а тя отвърна, че не е сигурна, но смята, че няма.

Тъй като обичам нашия син, за който мечтая непрекъснато, почти толкова, колкото обичам теб, ще се подчиня на указанията ѝ.

Прости ми, скъпи мой, ако не ти пиша повече, защото съм много притеснена от това. Утре ще ти изпратя ново писмо, щом се съвзема.

Твоя любяща съпруга

Маран

Три седмици по-късно, в разгара на Времето на промяната, докато войниците ни все още бяха обучени само наполовина, тръгнахме на поход срещу Чардън Шир.

26.

НАХЛУВАНЕТО В КАЛЬО

Прегазихме границата и нахлухме в Кальо час след разсъмване — разпръснахме леката отбрана като плява. Генерал Тенедос беше изобретил нов начин за тайно придвижване.

Магьосниците, които бе привлякъл в армията, бяха направили заклинания за „нормалност“, ако това е точният термин, тоест да изглежда така, все едно армията още си стои в Ентото. Планът — поддържа съвършено — бе в това, че е невъзможно една армия да се придвижва „безшумно“, следователно това изобщо не се случва.

Друго нещо, което действаше в наша полза, беше сезонът; никога никога не беше започвал кампания посред есен, защото всички войници по това време строят зимните си квартири и нямат намерение да излязат на полето, преди да свърши Времето на бурите.

Напредвахме бързо и нашата Нова армия вече показваше предимствата си. Вместо шестнадесетте дни, нужни, за да стигнем до река Имру, взехме разстоянието за четири: придвижвахме се в усилен маршово и изоставяхме онези, които не можеха да издържат. Счупените фургони и изтощените коне се оставяха на интендантите, които ни следваха в тила. Щяха да ги поправят или разглобят за части, а животните или щяха да се излекуват, или да се заколят за месо. Колкото до изоставащите мъже, уведомяваха ги, че вече са отпаднали от частите си и ще бъдат включени в групите за тежък физически труд, почти като роби, докато не докажат желанието и способностите си да вървят в поход и да воюват.

Беше време стоманата да се закали.

Границата между Кальо и Дара представляваше малък плитък поток, а отбраната им бе предназначена само да предупреди главните сили на Чардън Шир, на един ден разстояние зад укрепленията.

Ударихме здраво граничните постове, но, разбира се, имаше оцелели, които успяха да отнесат предупреждението. Не спряхме, а

продължихме напред през целия ден и вечерта бяхме стигнали до лагера на калийците.

Както ни бяха разкрили съгледвачите и маговете, Чардън Шир строеше здрави отбранителни съоръжения. Но го правеше бавно, без да очаква настъплението ни преди пролетта, затова те се оказаха недовършени. Щом се довършеха, щяха да изглеждат внушително. Потерена имаше хитроумно изровени ями и дълбоко вкопани дървени колове, които да разделят атакуващата войска на малки части. След като нападателите — нашата армия — се окажеха раздробени, щяха да ги подведат в мъртвите зони, в които магията, стрелите и копията трябваше да ги унищожат.

Вдигнати бяха три отбранителни линии. Започваха с дълбок ров, напълнен с бодливи храсти, за да се преминава по-трудно. Точно зад рова се издигаше стръмен земен вал с височина около дваисет и пет стъпки. Валът се бранеше от първата линия защитници; после идваше вторият ров, валът и неговите бранители; после трети и накрая — лагерът на армията. Но беше довършена само първата полоса, вторият вал беше вдигнат едва наполовина, а на третата линия беше готов само изкопът. Пред отбранителните линии можеше да се стигне само през една от шестте порти, но те бяха здраво барикадирани и пазени.

Чардън Шир, който съвсем не беше глупак, бе разбрал, че е вдигнал срещу себе си цялата нуманцийска нация, поради което бе обявил обща мобилизация. Разполагаше с около един милион мъже, повечето от които, разбира се, все още се обучаваха, и беше придвижил сто и петдесет хиляди от тях към границата. Срещу тази сила идваха четвърт милион нуманцийци, като още един милион се тренираха или товареха за Ентото. Готовността на Шир да води война, като разчита единствено на живата сила, изглеждаше нелепа. Но пък едва ли щеше да се притесни от войска, която толкова лесно бе надхитрил и унищожил при Имру. Подозирам, че си е мислил, и то с право, че на цяла Нуманция ѝ е омръзнало от некадърната Власт на Десетимата и е готова за промяна. Можеше и така да е, но Имру и ясновидецът Тенедос бяха създали нова кауза и повод за единение. Освен това Шир несъмнено възнамеряваше отново да ни нанесе съкрушителен разгром, а след това да преговаря или да уплаши Властта до такава степен, че тя да приеме условията му.

Макар да виждаше марша ни към отбранителните си линии, Чардън Шир сигурно си мислеше, че все още разполага с време. Преди щяхме още същия следобед да заемем бойни позиции, след това да укрепим отбранителните си линии през следващите няколко дни, докато всяка страна избере стратегията си, и едва тогава двете армии щяха да се сблъскат в решително сражение.

Но вместо това ние атакувахме малко преди разсъмване. Новата ни организация помогна. Тъй като настъпвахме в боен ред, без обоз и съпътстващи войската цивилни, които да ни отклоняват и бавят, бяхме готови да се придвижим срещу вражеските позиции, вече добре огледани и описани от разузнавачите на Йонджи.

Престорихме се, че сме подведени, дори атакувахме точно в онези зони, които бяха замислени за унищожаването ни, точно както се беше надявал Чардън Шир. Но тъй като вече знаехме намерението му, още преди битката бяхме разделили армията на напълно самостоятелни сили, тъй че раздробяване всъщност нямаше; по-скоро бе все едно, че към една и съща крайна цел настъпват няколко отделни армии. Лявото крило се командваше от генерал Ерни, Дясното — от генерал Льо Балафре, а ясновидец-генерал Тенедос беше поел Централното лично.

Моята кавалерия отново беше задържана в тила, но този път никой не се ядоса, след като беше ясно, че конници не могат да щурмуват изкопи и валове. Щяхме да използваме пробивите, след като се осъществяха и подготвяха за конен щурм.

Калийците бяха изненадани, но се бранеха храбро и хладнокръвно спряха Централното крило, докато бойците излизаха от дълбокия ров. Челният дивизион, изглежда, бе пренебрегнал понесените жертви и продължи боя. Но доминът и ротните командири бяха загинали, затова бойците напиряха безразборно, лесна мишена за стрелите и копията, хвърляни от вала. Сред тях беше и Сирилос Линърджис, и тук той се отличи за първи път. Точно както бях допускал, не беше останал със старите сержантски нашивки, с които бе положил клетва — опитните войници бяха твърде малко, за да не получи по-висок чин. След няколкодневно изпитание бе получил легатски пояс и пехотински взвод. В мирно време повишенията стават бавно и трудно. Но във война те се сипят като мусонния дъжд за храбрите и с добър късмет бойци.

Линърджис извикал на бойците зад него, все още на равния терен, да изтръгнат калийските колове от земята и да ги завържат по три. После сграбчил падналото дивизионно знаме, развял го високо, излязъл от рова, застанал под стръмния вал, без да обръща внимание на дъжда от стрели, и изревал:

— Мъжете, които не се боят от смъртта... в атака!

Намериха се предостатъчно от оцелелите, които изпълзяха нагоре по пръстения вал, без да ги е страх от дъжда от копия, връхлетяха срещу калийците с мечове, ками и голи ръце и в отбраната на калийците настъпи пълно объркване.

След това вързаните колове бяха хвърлени по стръмния склон на пръстения вал и мъжете от другите дивизиони плъзнаха нагоре по тях. Хората на Чардън Шир по вала се огънаха и точно в този момент силите на Балафре пробиха отдясно, а скоро след тях — и Лявото крило, и първият вал падна в ръцете ни.

Вързаха за мостове още колове и ги хвърлиха през рововете, докато връхлитащите пехотинци разбиваха барикадите, отвориха вратите и тръбите прозвучаха за атака на конницата.

Поехме напред в тръс, дългите конни колони се понесоха към дима и прахоляка на битката, някои се изсипаха през разтворените врати, други дивизиони заобиколиха във фланг цялото бойно поле.

Армията на Чардън Шир се прекърши, но беше задържала атаката достатъчно, за да може Шир с върховното си командване да избяга на югоизток, в сърцевината на Кальо. Домин Петри поведе в гонитба пиконосците си от десния фланг, но не успя да ги настигне и разочарован се върна след един час преследване.

Останалите нахлухме във вражеския лагер. Носехме факли, палехме и посичахме в галоп въжетата на палатките. Онези, които намираха кураж да ни се опълчат, пронизвахме с пиките или посичахме със сабите. Калийците започнаха да хвърлят оръжията, започнах да чувам викове за милост, видях да се развяват бели знамена.

Тепърва започваше истинският кошмар на войната. Разказвал съм вече за издъхващи в локви кръв мъже, за хора, пострадали по всички възможни отвратителни въобразими или невъобразими начини. По-жестока беше съдбата на бедните животни, коне и мулета, които нямаха никаква вина, но страдаха заедно с господарите си. Но когато

войниците се изсипят във вражески лагер, ужасите са още по-големи. Има вино, има жени. По своя воля или не, тази нощ те получиха нови господари. Мъже и момчета, които бяха свободни допреди сражението, се превръщаха в роби... или биваха посечени в касапницата.

Мъже, които допреди час се бяха проявили като сърцати герои, сега извършваха най-ужасните варварства и бяха извинени с „войнишкото право в победата“. Това е представлявала войната винаги, това ще си остане тя винаги, и много ми се ще онези, които плачат за кръв и мечтаят да станат войници, да могат да пообиколят сред пожарищата и да послушат писъците.

Беше ужасно... но изобщо не може да се сравни с онова, което съм виждал след други сражения, в други войни.

Офицерите позволиха на бойците си пълна свобода до полунощ, след което, с най-трезви сержанти и старшини, излязоха и сложиха край на насилията. Понякога една дума стигаше, друг път — удар, а няколко пъти — дори удар с меч, за да се прекратят безредиците.

За щастие на пленниците ни, бяхме изцедили докрай силите на войската при похода, защото умората скоро покоси завоевателите и над бойното поле се възцари тишина, ако не се броеше пращането на пламъците и плачовете на ранените и изнасилените.

Призори армията се престои. Някои части, най-вече тринадесетте елитни, общо взето се бяха въздържали в среднощната анархия и вече бяха готови за поход. Ако се придържахме към стария стил на воюване, щяхме да се върнем през границата и да изпратим емисари при Чардън Шир, за да го попитаме дали си е научил урока.

Но сега беше ново, беше начинът на Тенедос за водене на война, тъй че по обяд цялата войска отново се движеше на изток, с една-единствена цел:

Чардън Шир.

Щяхме да унищожим всичко, което се опиташе да ни спре.

Леката кавалерия се движеше в челото, в ролята на съгледвачи. С командването на всеки кавалерийски дивизион вървяха магьосници и по време на редовните спирания за отдых отпращаха напред сетивата си, за да потърсят следи от противника.

Зад леката кавалерия се движеше новата конна пехота, драгуните на мулета. Между тях бяха разпръснати части тежка конница, за опора.

Следваше ги леката разузнавателна пехота на Йонджи и останалата част от войската. Сред тях беше и наскоро повишеният в домин Сирилос Линърджис. Атаката ни срещу лагера на Чардън Шир беше нанесла много повече щети, отколкото бяхме претърпели ние, и щурмът се оказа много по-малко кървав, отколкото ако бяхме наложили обсада на отбранителните им линии, но все пак имаше много, много трупове и осакатени — празнини в бойните редици, които трябваше да се запълнят. Мълниеносното повишение на Линърджис беше само едно от многото.

Движихме се през богатата земя като нападст скакалци, плячкосвахме и оставяхме след себе си пустош. Властта на Десетимата щеше да е съвсем доволна, както бе предсказал Тенедос, от начина на водене на война. Съкровищниците на Никиас си оставаха пълни — ние се хранехме с добитъка, птиците и зимните запаси на калийския народ, а новите си коне намирахме в конюшните им. Водачът им беше започнал гражданска война и те трябваше да заплатят цената.

Времето на промяната трябваше да е сурово и студено, но този път беше доста умерено и повечето дни ми бе достатъчен само дебелият елек под ризницата; бях благодарен и за топлината на подшитото с кожа походно одеяло за през нощта. Чудех се дали богинята на Тенедос Сайонджи наистина не го покровителства и задържа зимата.

Кальо беше красива страна — полегата, леко хълмиста равнина, идеална за земеделие и фермерство. Откакто калийците се помнеха, войната не беше засягала земята им, затова те бяха точно толкова охранени и доволни, колкото и добитъкът им.

Дълъг и сърцераздирателен беше плачът, съпровождащ рейдовете на разузнавачите на Йонджи от двете страни на армейската колона. Всеки отряд бе придружен от интендантски фургон. Армията се хранеше добре, докато продължаваше напред, все на юг, а дните се точеха и минаваха в седмици.

Заповедите на Тенедос гласяха във всяка ферма да се оставя достатъчно, за да могат хората да преживеят зимата, но се боя, че в повечето случаи се нарушаваха.

Всяка съпротива срещаше огън и меч и пътят на войската се бележеше от високите стълбове пушек, вдигащи се по дирите ни.

Твърде често имаше и погребални кладни, когато селяните решаваха да се бият за своите кошари и хамбари.

Движехме се прекалено бързо за калийците и те изглеждаха стъписани от скоростта ни. Натъквахме се на малки разпръснати части и съпротивата им беше кратка — засада, залп стрели и побягвах.

На няколко пъти обаче храбри селяци се събираха в отряди за защита на домовете си и се биеха яростно, често до последния човек, за да опазят земята и имота си. Куражът им бе достоен за възхищение, но възхищението не означаваше милост.

Понякога в отбраната им помагаше селски или градски магьосник или вещица, но както храбрите фермери не можеха да устоят срещу пехотинците на Йонджи или моята кавалерия, така и намесата на местния маг биваше откривана и хитрините му се обръщаха срещу него с намесата на някой от чародеите на Тенедос.

Пръскаше се мълвата, че е чисто самоубийство да се опълчиш на нуманцийците. Най-добрият начин да останеш жив беше да бягаш или да се предадеш и да сътрудничиш. Нямахме трета възможност.

Беше жестоко, но както казваше Тенедос, „най-добрият, най-чистият начин да се води война е тотално. Започваш я бързо, приключваш също така бързо и ще има по-малко мъртъвци за оплакване и понесени нещастия“.

Нямахме паметни сражения, само дребни схватки, но всеки ден предлагаше на полуобучените ни бойци повече опит и увереност и армията укрепваше.

Образът, който несъмнено възниква в съзнанието за яздещата ни през Кальо армия, е като за храбри конници, с бляскава броня и изчеткани като за парад коне. Но нека да опиша как изглеждаше в действителност един кавалерийски ескадрон.

Включваше около седемдесет конника, тоест много по-малко от сто двадесет и петимата, полагащи се за пълен състав. Конете, макар и хранени добре със зоб, рядко бяха почистени и изчеткани; чуловете им бяха опърпани, а гривите и опашките изкаляни. Сбруите бяха кални и често закърпени как да е. Облеклото на войниците беше дрипаво, мръсно и често — цивилно или от вражески униформи. Понякога се виждаха мръсни окървавени превръзки. Шлемовете не бяха на главите, а окачени на седлата и пълни обикновено с яйца или сушени плодове. От навитите походни одеяла се показваха бутилки вино, от седлата

висяха пилета, патици и гъски. Седлата бяха издути от плячкосаните богатства, които можеха да се носят лесно и след това да се разменят за някоя по-лъскава дрънкулка.

Единственото, което блестеше у тези хора, бяха винаги поддържаните им в готовност оръжия — и бдителните им очи. Боговете трябваше да са по-милостиви към всеки, който дръзнеше да се опълчи на моите кавалеристи. Но не бяха.

Мой скъпи Дамастес.

Вчера сутринта нашето дете, а щеше да е момче, почина след преждевременно раждане. Акушерката направи каквото можа, повика най-добрите лекари и магьосници на Никиас.

Съжалявам, че те нямаше тук. Може би ако беше, това нямаше да се случи. Може би тревогата ми за теб навреди на момчето ни.

Сега скърбя сама и плача — за теб, за мен и за него.

Толкова ужасно съжалявам, заклевам ти се, нищо лошо не съм направила, доколкото знам. Може би с нещо съм разгневила боговете. Не знам. Но не мога да се моля. Не мога да моля за прошка.

Светът е пуст за мен.

Маран

Пуст за нея, пуст за мен. Не знаех какво да направя. Тенедос трябваше да е чул, защото подкара напред и изрази съчувствието си. Надявам се, че реагирах правилно. Написах отговор: опитах да я утеша, да я уверя, че тези неща се случват, че на детето ни е била спестена болката от живота, че се е върнало бързо на Колелото, където нещата са хубави и леки.

Но не го вярвах.

Искаше ми се да прехвърля задълженията си на някого, да се върна в Никиас и да съм с жена си. Но беше невъзможно.

А и не можех да си позволя тази трагедия да ме засегне. Твърде много други хора зависеха от способността ми да мисля ясно и да действам точно — мъже, които също имаха жени и деца, хиляди.

Дойде някакъв жрец, опита се да ми поднесе съболезнования, видя лицето ми и побърза да се махне.

Излязох от лагера, без да обръщам внимание на виковете на часовите, и се загледах към небесата, където уж трябваше да живеят боговете.

Пожелах им на всички, на всеки един, да бъдат разкъсани от демони, за да изпитат поне част от болката на Маран и моята.

После затворих душата си и се оставих на бойните полета.

Домин Петри ми изпрати вестonosец. Молеше ме да го посетя, ако е възможно. Нямах свободно време, но ставаше въпрос за Пиконосците, затова тръгнах.

Дивизионът се беше настанил на лагер сред развалините на едно село, което или им се беше противопоставило, или бе опожарено от банда плячкаджии. Петри ме посрещна мрачно.

— Генерале, знам, че е крайно нередно, но си помислих, че трябва да знаете за случилото се. Един от моите пиконосци, сержант, е уличен в изнасилване.

— Какво ме засяга мен? — отвърнах късо. Стараех се да се владея, но болката ме правеше по-нервен и податлив на гняв, отколкото симабюйският ми нрав обикновено допускаше.

— Името на сержанта е Варваро, сър — каза Петри. — Бил е с вас, когато сте се оттегляли от Кайт.

Спомних си ловкия катерач от планините на север, границите между Дара и Кальо. Варваро бе храбрият доброволец, който слезе по въжето след Йонджи, когато се оправяхме със засадата на Планинските воини.

— Извинявай, Мерша. Благодаря, че ме уведоми. Повикайте го.

След няколко минути двама подофицери доведоха Варваро. Той ме погледна и наведе очи.

— Какво е станало? — попитах Петри.

— Според командира на колоната му сержант Варваро водел челния разузнавателен патрул. Намерили една ферма, всъщност

няколко, почти село. Претърсвали къщите за вражеска засада и се натъкнали на жената. Всъщност момиче, около четиринадесетгодишно. Един от хората на сержант Варваро каза, че момичето почти треперело от страх, но се усмихвало на сержанта. Той заповядал на бойците да напуснат къщата и им казал да претърсят плевниците още веднъж. Те възразили, но той им казал, че това е заповед, и се подчинили. След няколко минути чули писъци, изтичали обратно в къщата и заварили момичето голо и хлипащо. Сержантът се загащвал.

— Къде е сега момичето.

Домин Петри сви рамене.

— Не знам. Капитан Дангом намери вещица в друго село и я отведохме при нея. Вещицата казала, че ще се оправя.

— Варваро, това ли е истината? — попитах рязко.

— Сър, помислих, че кучката го иска — отвърна той, без да вдига очи.

— Какво значение има? Не значи не. Погледнете ме, сержант.

Варваро неохотно вдигна глава.

— Имате ли да кажете нещо в своя защита?

Последва дълго мълчание.

— Не, сър. Мисля, че не. Но... не съм имал никоя от Никиас насам, а тоя боклук ти замъглява ума.

— Знаете какво е наказанието за изнасилване — заговорих невъзмутимо. — Хората на тази земя все пак са нуманцийци, въпреки че са верни на Чардън Шир. Вашият дълг като войник — като сержант — е да закрияте невинните, не да ги озлочествявате.

— Да, сър. Но, сър... моля ви, сър — в погледа му имаше неприкрит страх.

— Домин Петри, изпълнете присъдата.

— Слушам, сър!

След един час свободните от пост части на дивизиона бяха строени пред един висок дъб с голи в сивата есен клони. Поведоха Варваро с вързани отзад ръце. Той видя полюшващия се от вятъра клуп и започна да плаче. Трябваше да го вдигнат на коня му. Нахлузиха клупа около врата му, въпреки усилията му да се измъкне, издърпаха качулката над лицето му и камшикът изплющя в хълбоците на животното.

Конят изцвили, скочи напред, Варваро се смъкна от седлото и клупът се затегна. Невързаните крака на осъдения заритаха във въздуха и той бавно започна да се души. Въпреки заповедта един от старшините притича, хвана го за краката, дръпна и чух как прекършеният врат изпука.

Жестока смърт, от суров закон, в една сурова война.

Подкарах към щаба си. Мълчах. Пиконосец Карджан яздеше след мен и също мълчеше.

Ден след това събитие из войската се разчу една удивителна случка.

Съгледвачите спрели впряг, впряг, който явно принадлежал на някоя богата особа. Вътре намерили една много красива жена, малко над двайсетгодишна, с няколко сандъка с дрехи.

Обявила, че е Сикри Джабнийл, да, същата Сикри Джабнийл, и че трябва веднага да бъде отведена при генерала-ясновидец. Никой от пехотинците не бил чувал за нея, но решили, че е по-добре да се държат вежливо с лице, което изглежда толкова богато. Започнали да я предават от част на част, след като претърсили и нея, както и вещите ѝ, под възмутените ѝ крясъци, и най-сетне я отвели в командния пункт на ясновидеца Тенедос.

Разпитвали я непрекъснато какво иска от Тенедос, а тя отвърщала, че каквото иска е само за пред неговите очи.

Предполагам, че любопитството на Тенедос се събудило — била е, а доколкото знам, и сега е изключително прелестна и чаровна. Предполагам също така, че след писмото от ландграф Мейлбранч Тенедос е разставил всичките си възможни магически прегради, преди да я приеме, за да е сигурен, че не е убийца, изпратена от Чардън Шир.

Не знам, а много бих искал да знам кой е чул разговора им, за да го разкаже след това. Тенедос изобщо не ми спомена за инцидента, нито самата Сикри, а капитан Отман няма навика да обсъжда лични неща. Но в този следобед нечии уши са били близо до платнището на командната шатра.

Тенедос се представил, жената също, като изразила удоволствието си от това, че ѝ отделя време, и го обсипала с щедри комплименти. Той я попитал какво желае, а тя се престорила на

възмутена от това, че не е чувал за нея. Била знаменитост в Полиситара, всъщност в цял Кальо, пяла била два пъти песните си дори в Никиас и се била явявала с маска пред Властта на Десетимата. Тенедос, възпитан както винаги, се извинил за невежеството си и отново, леко отегчено, я попитал по каква работа е дошла.

Тя се изкикотила и казала — ами, толкова била слушала за него, въпреки че ужасният Чардън Шир бил забранил всякакво упоменаване на ясновидеца, че горяла от желание лично да види от какво е направен. „Защото — казала тя и думите ѝ винаги ги разказваха точно — обичам да си представям велики мъже, а усещам, въпреки че не притежавам «таланта» на онези от нас, които играят ролята на други за една нощ, голямо величие у вас.“

Тенедос пренебрегнал комплимента.

— Значи Чардън Шир все още е в Полиситара?

— Доколкото знам — отвърнала Сикри. — Макар че той изобщо не ме интересува, нито дребнавото му градче, нито дребнавите му амбицийки. Защото съм се отрекла от тях, защото не съм изменничка, а съм истинска нуманцийка и искам да направя всичко, за да помогна на каузата и да превържа раните на нашата бедна страна.

Един добър разказвач щеше да разкаже това със звънлив глас и да намекне, че Сикри може би е изрекла слово, което многократно е репетирала за сцената.

Тенедос проявил любопитство какъв точно принос може да направи „за каузата“.

— Ами — засмя се кокетно тя, — разбрах, че няма кой да споделя грижите ви, няма кой да сподели с вас бремето на дълга.

— Искате да кажете, че желаете да спите с мен? — попитал Тенедос.

Сикри се изкикотила.

— Нима това не е най-хубавото, което една жена може да направи за един мъж?

Тогава последвала много дълга тишина и подслушващият сигурно си е представил най-похотливите неща. Но изведнъж Тенедос проговорил:

— Изключително съм поласкан, милейди. Но трябва да ви предупредя, че възнамерявам да склуча брак, след като свърши кампанията, и откровено казано, смятам се за сгоден.

— И какво от това? — отвърнала Сикри. — Нима расовият жребец се примирява само с една кобила?

Отново последвала тишина, след което отекнал вик незабавно да се яви капитан Отман. Певицата почнала да се ядосва, но Тенедос ѝ казал да млъкне. След няколко минути дребният адютант нахълтал в шатрата.

— Капитане, това е Сикри Джабнийл.

— Чест и почитания, милейди.

— Тя пожела да помогне за каузата ни. Аз приех. Лейди Джабнийл, ако желаете да останете с нас, можете да го направите като любима на капитан Отман, под личната му закрила.

— Но...

— Или това, или ще бъдете ескортирана извън бойните ни линии до един час и ще се върнете в Полиситара. Изборът е ваш.

Тенедос излязъл от шатрата и подслушващият, изглежда, е избягал, защото не се казваше какво се е случило след това между Отман и певицата.

Но след един час багажът ѝ бил пренесен в шатрата на адютанта и когато на другия ден армията тръгна отново, тя се возеше доволна и щастлива в служебната му кола — единствената жена във войската.

Беше против практиката, против правилата и установения ред. Но историйката беше твърде апетитна, за да изгонят Сикри.

Опасявам се, че не се разсмях, когато чух разказа. Твърде загрижен бях за Маран. Бях получил само две писма, всъщност съвсем кратки бележки, които гласяха, че се съзема след помятането и че няма усложнения.

Измъчваше ме мисълта какво ли може да е причинило помятането, но намирах по някакъв начин сила да я изтласквам от ума си. Трябваше да почака, докато свърши войната.

Теренът се издигаше постоянно, вече вървахме през огромно плато и калийските ферми ставаха все по-малки и разпръснати из обраслите с лесовете земи. Придвижвахме се по-бавно, защото вече

имаше дерета и клисури, които изискваха грижлив оглед, преди да минем през тях.

С началото на Времето на бурите времето стана по-студено и зимните виелици помитаха Кальо, земята нощем замръзваше, а денем мразът се топеше и ставаше на киша.

Вече бяхме на по-малко от седмица път от Полиситара и се чудехме кога ли ще се появи калийската армия, за да се бие.

Накрая стигнахме големия калийски лес. Покриваше целия край на платото и се простираше наляво и надясно като крилете на огромен прилеп. Бяхме в средата на полумесеца, където гората бе изсечена и земята обработена. Оттук трябваше да продължим по пътищата, водещи към калийската столица.

Точно в този полумесец ни чакаше армията на Чардън Шир.

27.

СМЪРТ В ЛЕСА

Тази битка трябваше да е триумфът на Чардън Шир. Той — или който там беше върховният му пълководец — имаше чудесно око за терена. Силите му държаха вътрешната част на полумесеца, с като че ли непроходим лес от двете страни, който пазеше фланговете му. Беше заел по-високия терен и склонът между нас не предлагаше много прикритие, освен малките групи дървета, ровове, ниви и селцето Дабормида.

Калийците бяха изкопали набързо окопи за отбранителни укрепления. Това не означаваше, че току-що са пристигнали на бойното поле, нито че бяха мързеливи, а че почти със сигурност се канят да изчакат щурма, да ни нанесат колкото може повече поражения и след това да отстъпят в леса.

Картата показваше, че горите са с ширина не повече от три мили в центъра, така че можеха да се изтеглят на чистия терен от другия край и да се престроят. След като нашите сили излезеха в разбъркан строй от гъстия лес, щяха да нанесат контраатака и да ни премажат.

Така разчетох плановете на врага, а Тенедос и другите генерали се съгласиха.

— Само че точно тук Чардън Шир ще срещне поредната изненада — заяви с мрачна усмивка Тенедос. — Ще атакуваме, но не по начина, който очаква. Ето какъв е планът ми.

Пристъпи до масата, на която беше поставена картата, и дръпна покривалото ѝ.

— Ударът ми ще бъде двустърг. Първата атака ще прекърши грижливата им защита и ще ги изтощи, докато втората ще се забие в гърлото им — старшите офицери дълго обмисляха плана му и накрая чух притеснено мърморене. Тенедос го забеляза. — Да не би да казвате, че това е неизпълнимо, господа генерали?

Най-напред погледна мен. Помислих малко и отговорих:

— Мисля, че ще мога. Кавалерията поне ще може да се измъкне, стига да разполагаме с достатъчно часове, гората да не се окаже съвсем непроходима и да ни осигурите някаква отвличаща маневра.

— Добре — каза Тенедос. — А драгуните? Генерал Тайту?

— Невъзможно — отсече командирът им, стар кадрови офицер. — Хората ще изгубят целите си, ще се объркат, шумът ще е голям и калийците ще ни изядат за закуска.

— Мога да ви осигуря безпогрешен ориентир — каза Тенедос.

— Предполагам, че говорите за магия, но на бойното поле никога не може да се разчита на нея. Невъзможно е, въпреки бляновете на младия ми колега. Поредната прибързана идея, сър. Ще изгубим една трета от армията в този опит.

— Благодаря ви за мнението, генерале — отвърна с много твърд тон Тенедос. — Е, ще изпълните ли все пак заповедите ми?

Последва дълго мълчание, след което побелелият ветеран поклати глава.

— Не, сър. Не мога. Схемата ви е обречена. Не мога да рискувам живота на драгуните си в толкова безумен план.

Отговорът можеше да е само един.

— Благодаря ви за откровеността, генерал Тайту — каза Тенедос. — Освободен сте. Искам до един час да предадете командването на заместника ви, когото ще посоча лично — обърна се към останалите. — Това беше неочаквано, затова съм длъжен да ви помоля да излезете за малко отвън. Генерал а Симабю, бихте ли останали?

Останах. След като платницето на входа се смъкна след последния командир, желязната съдържаност на Тенедос рухна.

— Кучи син! — изруга той. — За какво си въобразяват, че служи една армия, освен да се бие? Заклевам се пред Сайонджи, ще отстраня всеки генерал, ако откаже да се бие тогава и както аз му кажа, ще повиша редници и лично ще ги поведе в битката!

Запазих мълчание. Тенедос се успокои.

— Е, Дамастес? Кой поема драгуните? Бих ги дал на Линърджис, но за него съм избрал вече достатъчно трудна задача. Ако оцелее, ще си получи генералския пояс.

Бях готов с отговора.

— Петри, сър.

— Трябваше да се сетя. Няма да му е трудно да се прехвърли от кавалерията на конната пехота, нали? Много добре. Предполагам, че вече имаш готово име за заместник на любимите ти пиконосци?

— Да, сър. Биканер.

Тенедос се намръщи, след което се сети.

— Аха. Сержантът, който беше с нас в Кайт. Добре. Не е зле за армията да види как един обикновен войник стига до висок ранг. Смятай, че е уредено. Повикай останалите, ако обичаш — тръгнах да изпълня заповедта. — Не — каза Тенедос. — Почакай. Канех се да ти кажа две неща. И двете са само за нашите уши.

— Първо, пратих разпитващи заклинания и открих името на магьосника на Чардън Шир, някой си Микаел Янтлус. Майсирец, много интересно. Спомням си другия наемник, Волло мисля, че беше, дете работеше за аким Фергана. Странно. Някой ден сигурно ще си струва да поогледам майсирските работи, да видим защо поданиците им, изглежда, ги влече да ходят в чужбина и да забъркват бели. Ето, че се отвлякох — той въздъхна. — Тъй че, след като вече знам името на този уважаем колега, имам малко власт над него. Това е едното. Второто е, че преди да влезем в бой, ще се направи бойно заклинание, голямо при това. Не трябва да го описвам пред никого. Но не се изненадвай, когато започне, макар че ако стратегията ни подейства, не мисля, че конниците ти ще попаднат в обсега му. Но ако успее, работите за калийците ще станат много интересни. Сега, ако обичаш, кажи на капитан Отман да повика домин Петри и да му каже, че вече е генерал, после върни останалите и можем да продължим.

Повече възражения по бойния план на генерал-ясновидец Тенедос нямаше, което не бе изненадващо. Освобождаването на един офицер от длъжност обикновено означава край на кариерата му. Всъщност повечето офицери изглеждаха впечатлени от твърдостта на Тенедос. В някои отношения хората не са по-различни от конете и могат да усетят колебливата ръка, стиснала юздите. Както и здравата, разбира се.

Атаката се предвиждаше за след пет дни. Учудих се защо Тенедос не се разпореди да стане веднага, както обикновено, но допуснах, че му трябва известно време за подготовка на заклинанието, или пък звездите и луната нямаше да са благоприятни дотогава.

Не че армията ни бездействаше. Дивизионът лека пехота на Йонджи беше изпратен на фронтвата линия със заповед да се подготви за сондажни акции. Щеше да бъде подкрепен с дивизиона на Линърджис, който бе попълнил състава си до две трети от пълния щат. Под командата на Линърджис бяха поставени още четири други дивизиона и ако сражението тръгнеше успешно, щяха да оформят нова дивизия.

Три дивизиона от тежката конница под моя команда ми бяха взети и преминаха на пряко подчинение на Тенедос. Това не ме ядоса — когато започнеше атаката, щеше да им е трудно да поддържат скоростта на останалите ми хора. Освен това и трите бяха много традиционни части, несвикнали с промените и новостите в тактиката, не като Дванадесети тежка кавалерия от границата, а по-скоро напомняха церемониалния Втори тежка кавалерия, който бе пометен по време на метежите. Често пъти ми се налагаше да мърмя домините им, че си влачат краката и не искат да се приспособят към новите стандарти. Всъщност тайно се надявах и тримата офицери, както и повечето им команден състав, да пострадат хубаво, за да мога да престроя частите им, както аз искам. Четири дни по-късно щях да се засрамя от това си желание.

Три дни преди атаката всички конни части освен тежката кавалерия и един дивизион, охраняващ фланговете ни, бяха изтеглени назад от бойната линия. Надявахме се, че магьосниците и шпионите на Чардън Шир ще видят това и ще решат, че отново ги задържаме в резерва, докато се прекърши фронтът ни.

Два дни преди началото драгуните бяха събрани и строени пред маговете на Тенедос. Обзет от любопитство, отидох да видя какво става.

Всички офицери, всички сержанти и всеки пети от бойците се бяха подредили в колона и един по един заставаха пред двама чародеи. Единият магьосник държеше калийски меч в едната си ръка и щит в другата. Докосваше войника с плоското на оръжието по главата и с щита по сърцето. Вторият седеше в триъгълник, оформен от три високи мангала, от които към небето се къдреше червен дим, тъй като червеното беше цветът, избран от Чардън Шир, и припяваше:

*Това е твоят компас.
Това е магнитът ти.
Ще бъдеш насочен.
Ще бъдеш воден.
Този знак следвай.
Ще знаеш пътя.
Нозете ти ще го усещат.
А мечът ти ще те води.
Нему ще се подчиниш.
Не можеш да се обърнеш.*

След като свършиха, единият чародей обясни какво им дава заклинанието. Ако се изгубеха в леса, трябваше само да мислят за калийци и щяха да бъдат поведени във върната посока.

— А щом стигнете до тях — извика магьосникът, — нямате нужда от магията ми да ви каже какво да правите, нали, момци?

Мъжете зареваха яростно, като лъвовe, готови да връхлетят върху плячката си. Запомних името на магьосника — Гойджам. Явно бе способен водач, защото Тенедос едва ли им беше казал, че трябва да повдигат и духа на войнишката тълпа.

Един ден преди същинското сражение боевете започнаха и Тенедос направи заклинание за времето. Надвиснаха тъмни облаци, заудря град, премина в дъжд, после обърна на сняг и отново на градушка.

Бойците на Йонджи настъпиха в части с различна големина и започнаха сондажни атаки по калийския фронт. Калийците, разбира се, контраатакуваха и отблъснаха леката пехота. От края на гората на откритото излезе цял калийски дивизион, но докато успеят да се оттеглят, бяха ударени от колона тежка кавалерия и рота от пехотата на Линърджис. Изтласкаха ги назад и след кратка пауза хората на Йонджи направиха нов налет.

Мислех, че разбирам тактиката на Тенедос — да разсейва калийците с тези малки, жилещи атаки, за да не обръщат много внимание на други участъци по фронта — но грешах. Това бе най-незначителната част от намеренията му, но трябваше да минат години, докато схвана истинската цел.

Късно следобед същия ден моята конница и драгуните на Петри поеха напред, на няколко мили западно от позицията на калийците. Стигнахме до края на горите, слязохме, всеки поведе коня или мулето си и се вмъкнахме в леса.

Преходът беше ужасен. Клоните ни пердашеха по лицата, биеха животните по муцуните, мъжете залитаха и падаха в скритите под мократа шума цепнатини, конете цвилеха и мулетата ревяха ядосани и объркани; водачите им затискаха ноздрите с надеждата, че грохотът на далечните схватки ще прикрие шума ни. Карджан, точно зад мен, се оказа изненадващо словоохотлив и изсипа цял порой мръсотии — някои не бях чувал дотогава.

Тъмно беше сред тези дървеса, влажно и мразовито. Но имаше и нещо повече от студа, което внушаваше страх — в тези лесове като че ли никога не беше стъпвал човешки крак, все едно че бяха обиталище на древни богове, на богове безименни, богове, които не са предани на Джайцини, а на зловещи сили, на демони може би, и всички усецахме витаещата около нас смразяваща заплаха.

През леса се придвижваха може би около десет хиляди кавалеристи и пет хиляди драгуни в тила. Движехме се в десет колони, всяка колона — убедена, че точно нейните безмозъчни водачи са избрали най-непроходимия път.

Най-сетне здрачът помръкна и денят свърши. Нахранихме животните от торбите, вързани за седлата. В дългите колони все едно не съществуваха офицери и сержанти — никой не можеше да обходи безкрайната проточила се редица и да види как се справят хората му. Аз самият се бях превърнал в обикновен конник — не бях никакъв генерал.

Имаше едно удобство: един от магьосниците на Тенедос беше изобретил заклинание, което да пази течностите горещи, тъй че всеки от нас бе получил съд със супа, която да го стопли. Стига да не го счупеше в някое дърво, като мен. Карджан ми предложи малко от неговата, но отказах, свих се до едно дърво, увит в прогизналото одеяло, и задъвках сухия комат хляб. Оставих се в тъмнината да ме обземе самосъжалението; бях притеснен за Маран, за себе си, за утрешния ден и как ще се справя, ако изобщо успеем да се измъкнем от тази обладана от демони гора. Много студено и мокро беше за сън, а и скоро отново заваля.

Но самосъжалението не помага, поне на мен, и скоро неволно започнах да се смея на собствената си мизерия. Бяхме напълно изгубени в тази безкрайна гора и никой повече нямаше да ни види, бяхме обречени да скитаме, докато не свърши времето и Колелото не спре, а Айрису щеше да се зачуди къде са се дянали няколко хиляди негови поданици и щеше да тръгне да ни търси.

Някъде към полунощ замръзна и май съм заспал, защото по едно време отворих очи и наоколо бе сиво, а от клоните висяха дълги ледени ножове.

Лукан ме гледаше кротко и се чудеше защо съм решил да го подложка на това изтезание. Нахраних го отново, почерпих го с натопена в бренди бучка захар, която бях увил в мазна хартия, и бяхме готови да продължим. Този път кавалерията тръгна без драгуните — те обърнаха на изток, към калийските сили, и с помощта на даденото им заклинание поеха към вражеския фланг.

След около час опустошителен грохот ме оглуши и разбрах, че главното сражение е започнало.

След още един час гората свърши и излязохме на открит, обрасъл с ниски храсти терен. На няколко мили по-нататък платото свършваше и пътищата водеха към столицата на Кальо. Строихме се в бойна колона, яхнахме конете и зачакахме.

Леките пехотинци на Йонджи бяха дразнили калийците през цялата нощ, без да им дадат отдих. Сега всичко щеше да зависи от това дали драгуните ще стигнат навреме до позицията си.

На разсъмване един пехотен дивизион и още един тежка кавалерия бе извършил фронтална атака по вражеската линия. Беше самоубийствено и двете части бяха разгромени. Когато калийците излязоха от позициите си, за да ги довършат, драгуните атакуваха изневиделица от леса откъм западния фланг.

Микаел Янтлус и другите заклинатели на Чардън Шир не бяха усетили нищо и слисаните калийци западаха в окопите си под напора на нашите. Опитаха се да се удържат, но накрая заотстъпваха навътре в гората. Оттеглянето беше безредно.

Драгуните се върнаха назад, така че между двете армии се оформи празнина, малко повече от половин миля. Точно това искаше Тенедос, както ми каза по-късно, защото не бил сигурен доколко голямото му заклинание щяло да различава наши от чужди.

Още потръпвам, като си помисля какво ли е да си калиец, стъписан от щурма на появилите се отникъде драгуни — опитваш да се спасиш, мъчиш се да не се поддадеш на страха си, и изведнъж те напада самата гора.

Протягат се клони, пердашат като тояги и бичове и те събарят на земята. Корени се надигат от пръстта, увиват се около теб и тедушат, кършат костите ти.

Някои калийци полудели — и може би са извадили най-големия късмет, — като видели как собствената им земя се надига срещу тях. Дървета се сгромолясвали с грохот върху командните позиции. Храсти се вкопчвали в хората, задържали ги, пречели им да побегнат, обездвижвали ги и те с облепени очи гледали как близкото дърво рухва върху тях.

Врани се вдигали с крясък във въздуха, горските същества изскачали в паника от бърлогите си и се втурвали да бягат от развилнелия се лес, от опустошението, далеч по-голямо и от най-свирепата буря.

Това бе първото от двете Велики заклинания, които развихри Тенедос в Калийската война. Беше невъобразимо. Никой друг не можеше да го направи; разбрах, че и никой дотогава не е чувал да е правено нещо такова. Но беше създадено, и то от един-единствен човек. Някои шепнеха, че Тенедос бил продал душата си на демони, а после клатеха глави. Не. Дори тази цена не можеше да даде толкова мощ. Никой не знаеше как е могъл, но го направи и страхопочитанието, което предизвикваше името му, се усили многократно.

Самият аз не знаех какво става, но усещах гадене и смътно безпокойство, само че го отдадох на умората и на нощния студ в гората. Вниманието ми бе приковано в заснежената линия на дърветата и в мъжете, които излизаха от леса — с викове и крясъци, хиляди, и само малко от тях в някакво подобие на боен строй. Обръщаха се непрестанно през рамо към гората, сякаш очакваха да ги подгонят демони. Но вместо това от десния им фланг прокъртяха тръби и десет хиляди кавалеристи препуснаха в атака.

Винаги съм казвал, че калийците са смели хора, и такива си бяха. Командирите зареваха заповеди и някои от мъжете и частите намериха

кураж да оформят карета, за да отблъснат атаката ни. Подминахме ги и ударихме безредната маса на калийската армия.

Щурмът ни загуби инерция и се превърнахме в плътно ядро размахващи мечове конници; мъчехме се да си пробием с бой път през тълпата. Един замахна с пика към мен, отбих я с плоското на меча и посякох ръката му. Друг се прицели с лъка си, но Карджан се озова зад него и той също падна. После нещо полетя към мен, сниших се бързо настрани, Лукан се вдигна на задните си крака от страх и се претъркалях през задницата му на земята.

Паднах върху някакъв труп, превъртах се и се изправих, с меча в ръка. Трима от калийците изреваха радостно, като видяха паднал от коня офицер, и се понесоха срещу мен. Скочих настрани, за да си попречат в слепия си устрем, парирах замаха на първия и го посякох в лицето. Той залитна назад, забих под ръката му и пронизах втория. Третият беше замахнал отгоре, но го изритах в чатала и щом се преви, забих коляно в лицето му.

Карджан се озова до мен. Сечеше калийците, а конят му, подивял от битката като него, биеше с копитата си. Минах зад него, измъкнахме се от мелето и фаланга нуманцийски конници препусна към нас. Така се отървах, излязохме на чист терен, изревах заповед да обърнем и атакувахме отново.

Драгуните излязоха от леса и атакуваха, а ние излязохме в калийския тил, между тях и убежището на столицата им.

После нямаше нищо освен бели знамена и викове за пощада.

В този ден се спасиха по-малко от двайсет и пет хиляди калийци. Но сред тях беше и Чардън Шир, и неговия майстор магьосник, тъй че войната не беше свършила.

Но се бяхме срещнали с противника на избрано от него бойно поле, воювахме с нова тактика и го бяхме победили с лекота. Дали бяхме тежки жертви, но само сред тежката кавалерия, пехотата на Линърджис и леката разузнавателна пехота. Цената беше приемлива.

Пътят ни към Полиситара вече беше открит.

Престроихме се в другия край на ужасния лес и се приготвихме да продължим.

На другата сутрин най-сетне получих писмо:

Мой прескъпи съпруге,

Безкрайно се срамувам от себе си за това, че не ти пиша. Не мога да предложа оправдания, освен че смъртта на детето ни ме порази по-тежко, отколкото бях допускала, и все едно че самата аз съм мъртва, обикалям без цел и чувствам, че сърцето ми е на камък, не мога да говоря, още по-малко да пиша.

Сега плача и се надявам да ми простиш, защото нямах право да проявявам такъв егоизъм, докато ти, този, който означава за мен повече от самия живот, си също толкова самотен и в ужасна опасност.

Винаги ще съм длъжница на нашата прескъпа приятелка Амиел, която ме извлече от блатото на отчаянието и ми каза каква съм глупачка. Тя ми даде най-голямата утеха, откакто умря синът ни, и се надявам, че заради това и ти ще я обичаш като мен.

Вече разбирам, трябва да продължим напред. Имаме общ живот, който да изживеем, ще имаме нови дни и нови времена. Все още искам дете, искам няколко деца, но сега искам теб, само теб. Искам да усещам как забиваш силно коравия си член дълбоко в мен, да усещам как пръскаш семето си в мен. Искам вкуса ти, топъл и солен в устата ми.

Моля те, опитай се да ме разбереш, Дамастес, както аз се опитвам да разбера себе си. Знам, че съм много млада и много глупава, но все още се уча на любовта. Моля те, продължи да ме обичаш. Твоя съм винаги, както знаеш.

Маран

Тъкмо бях запечатал отговора си на това, усетил как оловната тежест, която носих толкова дълго, се смъква и обзет от надежда, че войната почти е свършила, когато платнището на палатката ми рязко се отвори и Йонджи залитна вътре.

— Пий с мен, нуманциецо — заповяда ми той и тресна на масата ми почти опразнена бутилка бренди.

Отпуших я и само я допрях до устните си, убеден, че както е пиян, изобщо няма да забележи какво правя. Прав бях. Той я награби,

пресуши я и измъкна нова от джоба си от вътрешната страна на наметалото.

— Е, какво мислиш за славната ни победа? — провлече ядосано.

— Съжалявам за загубите, които чух, че си претърпял.

— Съжаляваш? Да, нуманциецо, разбира се, че ще съжаляваш.

— Йонджи, защо си сърдит на мен? Нищо общо нямам с това, което стана.

Йонджи ме изгледа навъсено и бавно кимна.

— Нямаш. Така е. Май съм сърдит на всички и на никой. На никой, освен един. Знаеш ли колко хора ги избиха, един по един, тук един-двама, там — отделение? Близо половината ми проклети разузнавачи. Те не са като другите войници, знаеш ли. Време трябва да обучиш един мъж да не иска да излезе и да се развилнее с меча, а да прецени нещата, както е учен, да го каже на другите и тогава да се бият. Повече време, отколкото да направиш кавалерист.

Отпи.

— И защо оня кучи син ми го направи това?

— Тенедос ли?

— Той е единственият кучи син, за който се сещам. Каза ми какво да правя и го направих. Направих го, без да споря, а знаех какво ще стане. Проклетият му кучи син.

— Какво трябваше да направиш? — попитах. Мъчех се да съм дипломатичен. В такова настроение Йонджи обикновено търсеше да се бие, а знаех, че Планинските воини рядко използват юмруци, когато си решават споровете. Макар да беше пьян, не бях убеден, че ще мога да го надвия с нож. — Той каза, че ще ви използва за отвличаща маневра, да прикриете драгуните.

— Вярваш ли го това?

— Да.

Йонджи ме изгледа много навъсено.

— Помниш ли, преди време ти казах, че искам да се уча на чест от тебе?

— Помня. Но мисля, че сега по-скоро аз трябва да се уча от теб.

— Майната му на това. Все пак мисля, че казваш истината. Не смяташ, че е имало по-добър начин да се почне боят, нали? Не мислиш, че просто съм бил захвърлен?

— Защо ще иска Тенедос да направи това? Той знае колко са ценни разузнавачите. По дяволите, та нали той създаде тази сила!

— Вярно е — изръмжа Йонджи. — Не знам защо бяхме пожертвани. Но чувствам, че ни пожертваха.

— Защо?

— Не знам — въздъхна тежко. — По дяволите. Може би просто съм пиян и ми е тъжно. Сигурно е от това — надигна бутилката и за мое удивление довърши и нея.

— Май не мисля с ума си — каза и стана. — Извинявай за притеснението. Ти си човек на честта, както казах. И ти вярвам.

Затвори очи и залитна. Хванах го, преди да падне на земята, повиках Карджан и двамата стъкмихме груба постеля за генерала от наметалото ми и една възглавница. Йонджи измърмори нещо за честта и кръвта и захърка. Не ми се искаше никак да съм в главата му на заранта.

Опитах се да заспя, но нелепата мисъл не искаше да ме остави: защо наистина Тенедос беше избрал този жертвен начин за начало на сражението? Поредният отговор, който нямаше да получа години наред.

Магията на Тенедос вече здраво държеше Чардън Шир в полезрението си и поради това беше спасен животът на много хора, нуманцийци, както и калийци. Ако не бе успял да го проследи с чародейството си, сигурно щяхме да решим, че Чардън Шир се е оттеглил в столицата, да тръгнем натам и да затънем в тресавището на уличните кланета. Вероятно калиецът бе допуснал, че ще направим точно това и че ще му оставим време да се прегрупира, защото бе избягал покрай Полиситара и бе потърсил убежище другаде.

Нуманцийската армия пренебрегна стръвта на Полиситара и продължи след него. Две седмици след Дабормида стигнахме до последното му убежище.

Беше огромно укрепление от кафяв камък, с изключително дебели стени, заемащо един самотен връх, властващ в центъра на плодородна долина. Беше последното убежище и съм убеден, че всички си мислехме едно и също:

Всички щяхме да загинем тук, под тези мрачни бойници, преди да унищожим Чардън Шир.

28.

ДЕМОНЪТ ОТ ПЪКЪЛА

Безименната крепост имаше мрачна слава. Беше построена преди столетия от отшелнически орден, стените ѝ били предназначени да приютят жреците и простолюдието от околността при разбойнически заплахи. Но през столетията орденът се увлякъл по тъмни изкуства и казваха, че хората наоколо започнали да се боят повече от жреците, отколкото от разбойници. На тези жреци се приписвали какви ли не злини, включително човешки жертвоприношения на демони.

В една бурна нощ, продължаваше разказът, селяните от близките села чули от крепостта писъци, писъци много по-силни, отколкото може да издаде човешко гърло. Най-храбрите надникнали рисковано в тъмното и видели как всички светлини в цитаделата грейнали ярко, след което угаснали, все едно че били една-едничка свещ, изгасена от гигантска ръка.

На другия ден от крепостта не излязъл никой, а през нощта останала тъмна. Така продължило цяла седмица, докато един сърцат младеж не се изкачил рисковано по рампата до входа. Заварил железните порти зейнали широко, сякаш гигантска ръка ги била изтръгнала.

Влязъл и огледал, но от жреците нямало и следа. Нито можело да се разбере по нещо какво е станало с тях, нито петна от кръв имало, нито трупове.

Укреплението останало празно близо цяло столетие, а после един разбойнически барон го взел и задържал, и долината отново започнала да плаща горчива цена за „закрилата“. Три поколения от този род държали крепостта и всеки господар бил по-ужасен от предишния.

Най-сетне бащата на Чардън Шир повел военна експедиция срещу последния барон и успял да влезе с измама. Баронът бил пленен, осъден за престъпленията си и обесен. Жените и децата му били лишени от титли и имот и продадени в робство. Навярно

крепостта е трябвало да остане празна, или дори съборена на грамада камъни. Но не станало така. Бащата на Чардън Шир, а след това и синът му, я превърнали в своето последно убежище, като укрепили защитата ѝ.

Сега тя беше обкръжена от армията на Нуманция. Имаше три възможности: да бъде съборена с магия; да се опитаме да я щурмуваме; или да я подложим на обсада, докато Чардън Шир, магьосниците и слугите му не изпукат от глад.

Тенедос опита първо с чародейство. Магьосниците му използваха естествените стихии на сезона и пращаха срещу кулите буря след буря. Магьосниците отвътре, начело с Микаел Янтлус, не само приложиха защитни заклинания, за да намалят ефекта, но хвърлиха своите магии по войниците долу.

Обичайните заклинания за тревога, страх и други подобни бяха придружени от баяния, предизвикващи болести и мор, за щастие спрени от маговете на Тенедос, преди да поразят много хора.

Буреносните заклинания се хвърляха непрестанно, а после като че ли си продължиха сами. Беше страховито да гледаш тъмното туловище на замъка на фона на нощта, докато ветровете пищят срещу него, мълниите трещят от небесата и гръмовете разтърсват долината.

Беше страховито — и по-тежко за нас, в някои отношения, отколкото за обитателите на крепостта, защото те поне си имаха подслон. Ние нищо нямахме, освен едното платно, и ветровете се смееха на жалките ни палатки и ги деряха на парцали. Полетата бяха подгизнали и разкаляни, а селяните побягнаха далече от нуманцийския гняв.

Една нощ беше белязана от несекващи мълнии и изглеждаше сигурно, че крепостта ще бъде, трябваше да бъде разбита до най-малкия камък, както стоеше в нощта, с туловище, окъпано в бяла светлина. Но когато утринната мъгла се разнесе, тя продължаваше да си стои, сякаш недокосната. После някой забеляза малка пукнатина в една от стените. Помъчихме се да се обнадеем, но ако това беше най-доброто, което можеше да предложи чародейството на Тенедос, обсадата щеше да е доста дълга.

Два дни по-късно Тенедос ме привика. Самият той не спеше под платно, а беше заел залата на занаятчийската гилдия в близкото градче. Там го намерих и се канех да се пошегувам в какъв лукс обичат да си

живеят водачите ни, но бързо си затворих устата, като видях колко изнурено и посивяло е лицето му. Изглеждаше много по-зле и от последния конник или редник и разбрах, че войната със заклинания го изтощава точно толкова, колкото мен — ръкопашният бой.

Попитах го за здравето му и ми каза, че е добре, после той ме разпита за моето и как е Маран, дали се справя и прочие. Отведе ме в стаята си и ми каза да седна, докато направи чай.

Свари ароматна гореща отвара и я остави да се поохлади. Вдишах миризмата и усетих как студът, улегнал в костите ми, се поизцеди. Той ми наля чаша и ми поднесе кутия със сладки — сигурно му ги беше пратила Расена.

Взех си една и в този момент в ума ми звънна тревожно звънче. Опитах се да го обърна на шега, с думите, че несъмнено след цялата тази подготовка ще бъда помолен да направя нещо съвсем безумно, например лично да щурмувам крепостта.

— Точно така, Дамастес — каза Тенедос и нямаше трошица хумор нито на лицето му, нито в гласа му.

— Сър?

— Може ли да седна?

Беше необичайно — моят командир едва ли имаше нужда от разрешението ми за каквото и да е. Кимнах. Той си наля чай, после го остави да стине, без да му обръща внимание, докато премисляше думите си.

— Дамастес, трябва да унищожим Чардън Шир. Не може да има примирие, не може да има капитулация, освен безусловна, иначе той отново ще се опита да узурпира властта.

— Разбира се.

— Честно казано, не знам дали армията може да издържи на дълга обсада. Нямаме тренировка за това, а и с новата си практика се лишихме от обоза, който да ни позволи да държим в кордон крепостта на Чардън Шир. Нямаме машини за обсадни боеве, а ще минат месеци, докато построим или поръчаме да ги построят и докарат в толкова отдалечен район. Знам, че това е моята армия и ще ми се подчини безусловно, но се боя, че докато си седим тук, Властта на Десетимата ще почне отново да ни се бърка.

— Едва ли можем да завземем бастиона с щурм — изтъкнах аз.

— Не можем — съгласи се Тенедос. — Нито — това от мен изобщо не си го чул — ще помогне магията. Имам повече мощ от Микаел Янтлус, а и с магьосниците ни силите ни далеч надвишават техните. Проблемът е, че той трябва само да се брани, което отнема много по-малко енергия, отколкото при атака. Най-могъщите ми и най-добри заклинания, при това с цената на огромен дълг към същества от други светове, можах да постигнат само това — да откъртят боята на цитаделата. Уф! Ама никак не ми харесва това.

— Значи аз по някакъв начин трябва да се окажа решението на проблемите на всички?

— Говорех сериозно, Дамастес. Нека да обясня. С тази крепост е свързано нещо тъмно, нещо зло, както сигурно знаеш, ако си чувал какво разказват за нея. Не знам какво точно представлява, но успях да постигна контакт с това нещо, с тази сила, и да я склоня да изпълни искането ми. По-добре не питай за цената, ужасна е, но за щастие ще се плати чак след много време. Но това същество, сила, демон, каквото и да е там, пожела нещо друго, преди да се съгласи на сделката.

— Щом искам да действа срещу Чардън Шир, трябва да съм готов да докажа своята искреност, или обвързаност може би е поточната дума — Тенедос помълча за миг, после продължи: — Трябва да му бъде направена известна услуга, от човек, когото обичам. Услуга, която може да означава живота на това лице, иначе силата няма да изпълни желанието ми.

— Значи аз трябва да бъда заложникът?

— Нещо повече. Трябва да проникнеш в крепостта, да нарисуваш един символ в най-вътрешния ѝ двор и да изсипеш в него един еликсир. С това сделката е сключена.

— И междувременно загивам, нали?

— Не е задължително — каза Тенедос, но не изглеждаше много сигурен. — Ако успееш да проникнеш, да направиш каквото се иска, възможно е да остане време да се измъкнеш, стига да не те разкрият.

— А какви са шансовете за това? — червата ми изстинаха. — Между другото, как ще разбера дали този демон или каквото е там, ще си изпълни уговорката?

— Ще бъда откровен. Има вероятност от измяна, но много малка. Колкото до възможността да се спасиш, ще ти дам всички магически защиты, които мога да измисля.

— Как ще вляза в цитаделата? Случайно да можеш да ме превърнеш в птичка? Или, като се има предвид обликът на това място, прилеп май ще е по-подходящо.

— Разбира се, че не.

Хвана ме под мишницата, отведе ме до един от прозорците и отвори кепенците. Зимният вятър нахлу и зави около нас, но не му обърнахме внимание, зяпнали към мрачната грамада на няколко мили от нас. Когато Тенедос посочи, вече се бях досетил. Не беше съвсем невъзможно, само почти.

Тенедос затвори кепенците.

— Няма да настоявам за отговора, Дамастес, приятелю, а знаеш колко високо ценя тази титла, защото си единственият, приемлив за мой бъдещ съратник. Дори не си длъжен да ми откажеш. Ако не се обадиш до ден-два, нищо, ще измислим друг начин да измъкнем Чардън Шир.

Почти не го чух. Отворих отново кепенците и погледнах нагоре към крепостта. Спомних си какво ме бяха учили като дете — че дългът на водача е да предвожда в челото, а после си спомних и една поговорка, която бях чул някъде: дългът е твърд като желязо, а смъртта — лека като перушинка.

Лесни думи, трудно значение. Мисълта ми се върна с копнеж към Маран. Отчаяно ми се искаше да кажа „не“ на тази нелепа идея, ала не можех. Нито можех да се съглася. Помислих си дали детето ни нямаше да се роди живо, ако не се бях вкопчил така отчаяно в живота — нещо, което един войник не трябва да прави.

Затръшнах кепенците и се обърнах към чародея.

— Няма нужда да чакате отговор. Ще отида.

Лицето му бавно се озари от усмивка.

— Знаеш ли, Дамастес, изобщо не се съмнявах, че ще се съгласиш. Точно затова ми трябваха цели два дни, за да събера кураж да те помоля.

Пътят вътре беше, разбира се, през срязаната от мълниите пукнатина в стената. Щом се покатерех горе, трябваше само да избягвам стражите по бойниците, да се спусна долу по стената, през

всичките там неизвестни препятствия, да изпълня задачата на Тенедос и след това по някакъв начин да успее да избягам.

Мимоходом смятах също така да сложа край на войната, болестите и глада.

Реших, че ще трябва да взема с мен още трима други тъпаци. Първият беше Карджан. Казах му какви са ни шансовете и той сви рамене.

— Сър, колко пъти, откакто ви познавам, сме си умрели и отписани? Почнах да свиквам вече. Освен това, ако се измъкнем, такава история ще се получи, че ще ми купува пиенето цял живот.

— Щом идваш, трябва да тръгнеш като старша пика — казах аз. — Колкото по-голям е чинът на умрелия, толкова по-добре.

Карджан изръмжа, после се ухили.

— Все ще се възползвате, сър, нали?

— Все.

Отдаде чест и излезе.

Един.

Не можех просто да кажа на домините, че ми трябва още двама души, защото знаех, че ще ме залееят с доброволци. Докато обмислях какво да правя, Карджан се върна. Зад него се изтъпани туловището на Свалбард, огромния мълчалив кавгаджия. Зарадвах се, че го виждам с нашивки на старша пика.

— И той идва — каза ми Карджан.

— Пиконосец Карджан каза ли ви какво се каня да опитам?

— Каза ми, сър.

— Наясно ли сте, че няма никакви шансове да оцелеем?

— Това не го вярвам, сър.

Вторачихме се един в друг, мълчаливо. Пръв отклоних погледа си, разбрал колко безсмислено би било да казвам нещо повече.

— Добре. Оставете ескадрона си и се пренесете в щаба ми.

— Благодаря ви, сър.

И напусна.

Двама.

Третият беше домин Биканер, който настоя в името на боговете, че имал право да дойде, след като толкова дълго сме служили заедно и след като знам много добре за какво го бива. Отказах му категорично. Пиконосците имаха нужда от него. Започна да спори и се наложи да му

заповядам да млъкне и да се разкара. Замислих се кого да поканя, за да попълни самоубийствения ми екип, когато генерал Йонджи нахълта в палатката ми, без дори да почука.

— Разбирам, приятел, че си намислил нещо изключително тъпо.

— Много точно се изрази. Как разбра?

— Никога не задавай този въпрос на човек, който е бил най-добрият крадец на пилци в селото си още преди да може да измине пет крачки, без да падне. Искам да знам защо не ме потърси?

— Защото си проклет от боговете генерал.

Йонджи се изплю на пода на палатката ми и надигна пояса си. Ножът изведнъж се озова в ръката му, а поясът стана на две парчета. Хвърли го и го стъпка с пета.

— Вече съм само Йонджи от Планините.

Изпсувах го и той ми го върна. Казах му, че е нагъл, а той ми каза да си държа езика зад зъбите, щото един кайтец нямало да позволи на никого, дори на генерал, да му говори така. Особено ако е нуманциец.

— Знаеш ли, че мога да повикам стражите или да кажа на Тенедос, и да те държат окован във вериги, докато се върна?

— А ти мислиш ли, че още ще си тука, докато дойдат? Слушай, тъп симабюецо. Дошъл съм да се уча на чест, нали така?

— Честта не означава глупост, по дяволите!

— Кой идиот го е казал това?

Ухилих се, без да искам.

— Колкото до чародееца, майната му — продължи Йонджи. — Мислиш ли, че му се подчинявам, защото ме е страх? Правя това, което искам да правя. Известно време ми беше забавно да водя войници, да се мъча да науча смотаните селянчета да се движат като хората по чукарите. Сега ми е забавно да правя нещо друго. Сега искам да се покатеря на тая крепост и да видя какво има вътре. Имаш ли нещо против да ме придружиш, симабюецо?

— Откъде знаеш, че се каня да я изкатеря?

— Защото дори ти не си толкова тъп, че да се опиташ да я пробиеш.

Тенедос щеше да побеснее, но:

Трима.

Двама генерали и две старши пики стояха под леещия се на гъста пелена дъжд в подножието на почти вертикалната стена на укреплението на Чардън Шир. Десет стъпки по-нагоре започваше пукнатината, прорязана от мълнията.

Бурята вилнееше, усилваше се и отслабваше още от обед, редувайки се с кратки паузи. Отчасти я регулираха трийсетима от магьосниците на Тенедос, на позиция малко зад предната ни линия. В торбата си носех малък фенер, с който можех да сигнализирам на чародейците. Едно светване означаваше „вдигни бурята“, две — „понижи“. Три светвания щяха да се изпратят, когато — ако — успеехме да се качим горе на стената.

— Съмнявам се, че ще действа съвсем точно — беше казал Тенедос. — Но усилието си струва.

В торбата си имах ръкавици, подобни на чорапи покривала, които да заглушават подкованите ми ботуши, ако успеехме да се качим на бойниците, шишенце с топъл чай, три плътно запечатани кесии с люто пилешко плюс малко печено телешко и бонбони за смучене. Най-важният предмет беше шишето, пълно с еликсира, който щеше да отключи заклинанието. До него имаше дебело парче червеникава креда. Четири часа бях похабил да чертая и пречертавам фигурата, която трябваше да надраскам в двора, а Тенедос висеше над главата ми и ми поправяше грешките, макар че нито фигурата, нито символите, които трябваше да я придружат, имаха някакъв смисъл, поне за мен. Попитах го дали дъждът няма да отмие кредата от камъните, а той ме увери, че е хвърлил заклинание, което щяло да предотврати това.

Освен това в кесията на колана си носех малък чук и железни клинове, които трябваше да забивам в пукнатините, за улесняване на катеренето. През рамото си бях навил въже.

Носех тъмно облекло, ръкавици без пръсти и покривало за главата и лицето. Другите бяха облечени като мен и носеха в торбите си подобни неща.

Всички носехме само по три оръжия: кама и по два оловни слитъка. Взех си камата, която Йонджи ми подари на сватбата, след като помолих Тенедос да й хвърли едно заклинание за потъмняване на среброто.

Гледахме нагоре и нагоре, и пътят ни изглеждаше безкраен. Но с гледане нямаше да стане по-кратък, тъй че Свалбард се наведе,

Йонджи стъпи в събраните му шепи и едрият мъжага го надигна нагоре. Йонджи се хвана за ръба на цепнатината и се издърпа нагоре, заби един клин, после ни пусна въжето да се изкатерим и ние.

И се почна. Йонджи водеше, аз бях след него, после Карджан и Свалбард, всички вързани един за друг. С ръце и опирайки плътно краката си в стената, изкачвах стъпка нагоре, после още една, и още една. Беше монотонно, мокро и мускулите ми се късаха от усилие. Помислих дали да не дам сигнал на маговете да посмекчат бурята, но предпочитах да съм мокър, вместо да ни чуят.

Продължавахме все нагоре и нагоре, все по-бавно. Веднъж Йонджи се подхлъзна, ръцете му задрачиха по хлъзгавия камък, а ботушите му се стовариха в раменете ми и за малко да ме събори. После успя да се хване и отново се закатерихме.

По-нагоре изкачването стана по-леко и пукнатината се ушири. Бях се надявал, че ще можем да се придвижим изцяло вътре в нея, но не извадихме този късмет, защото стената беше построена на пластове, а мълнията беше пропукала само външния. Все пак беше близо три стъпки дълбока и можехме донякъде да се прикрием от дъжда и вятъра.

Тъкмо посягах да се хвана, когато някаква птица изграчи и изхвърча от гнездото си в лицето ми. Залитнах назад, изтървах се и пропаднах няколко стъпки надолу, до края на въжето си. За щастие, Йонджи беше чул грака и се беше стегнал. Залюлях се като махало, усещах как въжето ме души, после Карджан ме издърпа и си поех дъх. Изчаках малко, докато сърцето ми се върне в гърдите, и продължих нагоре.

Бях се надявал, че нощта ще е безкрайна, но не беше, и все още се катерехме, когато осъзнах, че виждам ботушите на Йонджи над себе си. Изругах, защото се страхувах, че точно така ще стане и денят ще изгрее, докато още сме на стената.

Нищо не можехме да направим, освен да се наврем колкото може по-навътре в цепнатината и да изчакаме. Боях се да продължим, да не би да ни чуят, или по-скоро да ни види някой, ако надникне от парапета.

Магьосниците видяха колко сме закъсали и се опитаха да ни улеснят, като хвърлиха заклинания да спрат бурята. Измъкнах фенерчето с вкочанените си пръсти и го щракнах два пъти, още два...

още два. По-добре да сме мокри и нещастни, отколкото сухи и мъртви. Предполагам, че забелязаха смътния ми сигнал, защото дъждът започна отново.

Това доведе до друга грижа — когато се проясни, видях долу по полето гледащи нагоре бели точки и разбрах, че нашите войници са ни видели. Изругах, но нищо не можеше да се направи по въпроса. Какво, да предупредя войниците да не гледат към стената и да приема, че калийците няма да чуят предупреждението, с магия или другояче? Да накарам офицерите да си предупредят подчинените да не зяпат към крепостта? Само се надявах, че повечето тъпаци долу няма да започнат да сочат и да привлекат вниманието на Микаел Янтлус.

Изпихме си чая, сдъвкахме си дажбите, потреперихме и поразкършихме мускули. Карджан измърмори нещо как винаги, когато тръгнал след мен, означавало отвесно нагоре. Въздържах се да му напомня, че е дошъл доброволно. Йонджи се ухили и прошепна, че тази цепка за него била като домашен отпуск; някой ден Карджан трябвало да си вземе отпуска и да прескочи с него до планините, да види какво значи истинско катерене. Това беше най-добрата — и може би единствената — шега през целия този подгизнал от дъжда ден.

По едно време светлината помръкна, измъкнахме се от пукнатината и със стенещи от изтощение тела продължихме да се катерим. Пукнатината се разшири и се изкачвахме с гърбове, опрени на едната стена, а с краката „вървахме“ по другата. Беше изключително болезнено, мускулите на бедрата ми се разкъсваха, но се боях, че отворът ще се разшири и ще се наложи отново да прибегнем до клиновете и въжетата.

Но не се наложи. Движех се изтръпнал нагоре, една стъпка, после друга, издърпах се и главата ми се удари в ботушите на Йонджи. Готвех се да изругая и да го попитам защо е спрял, но разбрах.

Бяхме стигнали до върха.

Отвързах се и изпълзях до него. Вслушах се, но не чух никакъв шум от часовои. Бръкнах в торбата си, извадих фенерчето и отпратих три светвалия в тъмното.

Пресегнах се, опипах толкова очакваните гладки камъни, издърпах се от цепнатината и през зъбера и се озовах на четири крака върху стената на бастиона на Чардън Шир. Огледах за часовои и ми се стори, че забелязах някакво движение, но беше далеко, на отсрещната

стена. Чардън Шир беше оставил крепостта си без стража не от глупост — нямаше много смисъл да отрупа бойниците с войници, защото всяка атака щеше да бъде чута много преди да стигне дотук, а при силната буря не си струваше да си изтощи добрите бойци. Трудно беше да се забележат малцината стражи по бойниците, отрупани с мръснишки статуи на демони, ухилени предизвикателно към външния свят.

Изшътках и моите трима мъже се качиха. Прецених, че трябва да е някъде към полунощ. С карти на крепостта не разполагахме — Тенедос се боеше, че може да предупреди магьосниците на Чардън Шир, ако се опита да надникне вътре.

Видях обаче целта ни и пътят до нея ми се стори съвсем прав. Невъзможен, но прав и знаех, че няма невъзможно за четиримата безумци, стигнали толкова далече. Попитах шепнешком и се уверих, че и тримата могат да плуват, тъй че планът ми си беше напълно осъществим.

Укреплението беше построено с няколко концентрични стени, тъй че ако една отбранителна линия пропадне, гарнизонът да може да се изтегли на следващата и после — на следващата.

Стори ми се, че можем да стигнем до целта си само с още едно изкачване, тъй че изпълзахме до точката, която бях посочил. Вързахме едно въже на възли, на интервали от по три стъпки, стегнахме го здраво за една от статуите и се спуснахме по него.

Малкият проблем, който ни очакваше, щом стъпихме долу, бе в това, че тази част от крепостта беше резервоарът на защитниците. Гмурнахме се дълбоко и заплувахме. Беше по-трудно, отколкото си представях, с тежестта на торбата и дрехите ни, но другите поне можеха да се задържат над повърхността с въжените намотки. Моята я бяхме оставили да виси в сенките. Не само щеше да ни осигури изход, но ако я откриеха, щеше да се вдигне врява и — надявах се — щяхме да имаме време да измислим друг изход за бягство. Поройният дъжд замъгляваше водната повърхност, тъй че беше невъзможно да ни видят от стените наоколо.

Отсрещната стена на резервоара представляваше хлъзгава стръмна каменна стена, предназначена да се отлива резервоарът, щом дъждът го препълни. Закатерихме се, макар и капнали от един ден и две нощи лазене по стената.

Все пак стигнахме горе и отново се огледахме за стражи. Тази част на цитаделата се охраняваше доста по-добре, с по един часовой на всяка кула. Е, добре. Бях се надявал, че ще можем да минем през този кордон, без да оставим труп, който да намерят, но нямаше да е възможно. Залегнахме и зачакахме.

Часовият мина покрай нас, загърнат плътно в наметалото си, без да обръща внимание на нищо освен на собственото си нещастие. Мрак изскочи от мрака и не му остана време да извика, когато една ръка се уви около гърдите му; другата тежка лапа на Свалбард го стисна за брадичката и главата му се кривна на една страна. Вратът му изпука и Свалбард пусна трупа да се смъкне на пасажа, после го изгледа невъзмутимо, все едно че не беше станало нищо.

Смъкнах шлема на пазача и го подадох на Карджан. Дори в тъмното видях как се навъси, но беше най-логичният избор. Свалихме и наметалото от трупа, дадохме и него на Карджан и пуснахме мъртвеца през парапета в резервоара.

Карджан, с малкия калийски шлем, нахлузен на главата му, и с наметалото, трябваше да замести часовия — за да не забележи никой, че стената е гола, и да вдигне тревога — а също така трябваше да ни пази тила.

Нахлузихме заглушаващите чорапи върху ботушите си, видяхме наблизко някакви стъпала и се спуснахме по тях на зигзаг, докато стигнем долу.

Пътят ни водеше през дълги каменни коридори и на два пъти изгубих посоката и трябваше да се връщаме отначало. Няколко пъти чух гласове и минахме покрай врати, от които се процеждаше светлина, но не се натъкнахме на никого. Калийците или спяха, или се бяха събрали в някоя зала с пращящ в камините огън и не ги винях, защото вече усещах в костите си злокобния мрак на древната сграда.

Изкачихме едно стълбище, после тръгнахме надолу по някакъв коридор. Пред нас имаше здрава, леко откряхната желязна врата, зад която се излизаше на открито.

Минах през нея, а вратата издрънча, лостът се хлъзна в скобата и затвори Йонджи и Свалбард от другата страна!

От тъмното излезе Илиас Мейлбранч.

— Усетих те, че идваш, нуманциецо — изсъска той. — Имам малко от Дарбата, а моят майстор заклинател бе така добър да ми даде

един амулет за помощ. Надявах се да те срещна на бойното поле и да те убия там, но ето, че ти сам дойде при мен. Тъй че ще можем да си уредим сметките насаме.

Ръката му посегна към кръста и ножът светна.

— За трети път вадиш късмет, Дамастес.

Не отвърнах нищо. Приказките в бой са за тъпаците и свръхсамоуверените. Камата ми също се озова в ръката ми и двамата закръжихме. Мейлбранч беше по-добър с ножа от мен, но се надявах арогантността му да ми помогне. Не само че беше заговорил, ами не беше вдигнал тревога. Искаше да се окичи със славата, че ме е убил и че сам е сложил край на мисията ни.

Артистите на сцената изобразяват боя с ножове като непрекъснатата поредица от замахвалия и мушкания в жизненоважните части на тялото. Много е драматично, но също така — съвсем нереалистично. Истинският бой с ножове завършва още с първото мушкане, когато противникът ти се окаже изненадан и ножът му все още е в ножницата; иначе е много кървава работа — и двамата се секат, мъчат се да осакатят другия, преди да нанесат убийствения удар.

Ножът на Мейлбранч блесна и не успях да се отдръпна навреме. Острието ме перна под лакътя, но за щастие калиецът не успя да среже сухожилията, както искаше. Налетя ми отново, изритах с все сила, кракът ми се натресе под коляното му, той изохка, преви се на две и го посякох. Бях се прицелил в шията, но не улучих; той се превъртя назад и отново се изправи.

— Това е краят ти, Дамастес. Жалко, че няма да доживееш, за да видиш коронасването на Чардън Шир като крал на Нуманция. Може би ще отведе вдовицата ти в леглото си, като компенсация за белега, който ми остави. Мисли за това, Дамастес, докато потъваш в забрава.

Плъзна се встрани, гардът му се отвори за миг и замахнах. Но това беше заблуда — ръката му се стрелна напред, камата ми изхвърча настрани и ножът му изсвистя.

Опитах да отскоча, но се олюлях на хлъзгавите камъни и той ме посече дълбоко във вътрешната част на бедрото. Едва не изревах от болка, но стиснах зъби, паднах, претърколих се и заопипвах за оръжието си.

Но то лежеше на цели пет стъпки от изпънатата ми ръка. Чух пристъпващите ботуши на Мейлбранч. В следващия миг щях да усетя

острието на ножа му в гърба си.

Претърколих се, все така с изпъната ръка, и после — невероятно — камата ми се завихри във въздуха и се озова в юмука ми, и за миг си спомних заклинанието, което Тенедос ѝ бе поставил, след като ни нападна змийският демон.

Мейлбранч вече замахваше към мен, но парирах, стоманата изстърга в стомана, двете му стъпала изхвърчаха нагоре и той падна по гръб. Бях се окопитил и закуцуках към него.

Той замахна и ножът ми сякаш забръмча в ръката ми, все едно че оживя, изби забивката му настрана и разпра гърдите му. Този път видях страха, изписан на лицето му, докато отстъпваше, и започнах да пристъпвам предпазливо към него. Той вървеше заднешком, зад него имаше стена. Озърна се през рамо, разбра, че е заклещен, и се прекърши.

Хвърли ножа си към мен, той се превъртя във въздуха и ме удари с дръжката в гърдите, болезнено, но не опасно. Мейлбранч се обърна и побягна към някакъв коридор. След няколко мига щеше да вдигне тревога. Бръкнах в кесията, докопах едно от оловните кюлчета и го хвърлих по него с все сила.

То го удари по тила и чух как черепът му изпраща. Мейлбранч рухна и остана на място, неподвижен. Изкуцуках до него, изритах го и го обърнах с крак. Лицето му се вторачи в мен, с изписан на него последен ужас. Опипах за пулс. Нямаше.

Третия път наистина бях извадил късмет.

Затичах с все сила назад към желязната врата и вдигнах лоста. Вратата изскърца и Свалбард се блъсна в мен. От Йонджи нямаше и помен.

— Отиде да търси друг път — прошепна здравенякът, после видя трупа на Мейлбранч и попита: — Има ли още?

Поклатих глава и в този момент планинецът се появи на бегом. Видя отворената врата и двама ни и от повече обяснения нямаше нужда. Отпрахме парцали от туниката ми за груби превръзки на бедрото и ръката ми. Не изпитвах нито болка, нито изтръпналост, тялото ми ликуваше от смъртта на врага ми и от дивашката радост от битката. Извлякохме трупа на Мейлбранч в сенките, продължихме по другия коридор и намерихме целта си.

Най-вътрешното укрепление на замъка беше построено много странно, като петогълник. Спомних си приказките за жреците и тъмната им магия и се зачудих дали точно тук са извършвали церемониите си. Беше съвсем пусто и напълно разбирах защо е така, при този смразяващ студ и още нещо, което витаеше наоколо. За миг се зачудих как Чардън Шир и хората му могат да изтърпят аурата, която усещах, но изтласках тази мисъл от ума си. Може би не усещаха нищо, а аз усещах, защото бях враг на Кальо. Но нямаше време за разсъждения.

Извадих от торбата си шишенцето с еликсира и парчето креда и забързах към центъра на цитаделата. Вдишах дълбоко, успокоих се и грижливо зарисувах фигурата, както ме бе научил Тенедос.

След няколко мига приключих.

Отворих шишенцето и го обърнах в центъра на фигурата. Задавих се — отварата вонеше по-лошо, отколкото можех да си представя: миризма на горящи трупове, сладникава гадост на току-що пролята кръв и плесен на отдавна забравени гробници удари ноздрите ми.

Шишето се опразни.

Тенедос ми беше казал да бягам с все сила, след като се направи заклинанието. Каза ми, че щял да усети, щом подейства, и щял да започне да си мята магиите извън стените, но трябвало да се измъкнем от крепостта, преди заклинанието да подейства, иначе щяла да ни споходи същата съдба, която се надяваше да сполети Чардън Шир.

Бързо се понесохме по коридорите, без да ни е грижа, че вдигаме шум. Една врата се отвори, някаква жена надникна отвътре, тръшна я и дръпна резето, щом ни видя да се приближаваме, но не извика.

Тръгнахме обратно по дирите си — удивих се как бях запомнил пътя толкова точно — и намерихме стъпалата, извеждащи към вътрешната стена. Горещ Карджан, лъжечасовоят, продължаваше да крачи отмерено.

Смъкна с радост шлема и наметалото си, хвърли копието, вързахме едно въже за зъбеца и се спуснахме по стръмната стена в резервоара.

Ледената вода ме жегна в раната и разбрах, че ми остава много малко, докато болката ме стисне в клещите си.

Въжето, което бяхме оставили от другата страна, си беше на мястото. Бях много доволен, че се бяхме сетили да му вържем възли, преди да се спуснем.

Изкатерихме се, побягнахме към пукнатината в стената, увихме го около един от зъбците и се спуснахме в цепнатината.

Канехме се да се спуснем по нормалния начин, но изведнъж се чу оглушителен рев. Отначало си помислих, че бурята се надига отново, но бързо осъзнах, че ревет идва отвсякъде, отвътре, както и извън стената. Трябваше да поемем огромен риск да се спуснем възможно по-бързо. Забихме три клина в камъка, завързахме въжето и дръпнахме. Държаха здраво. Започнахме да се спускаме по въжето, въпреки че рискът някой от клиновете да се измъкне и да се пребием беше наистина много голям. Кракът ми пулсираше от болка, но не му обръщах внимание.

Клиновете издържаха и още няколко пъти направихме същото. Грохотът се усилваше и вече усещахме как самата стена трепери. Веднъж един от клиновете се измъкна и Карджан за малко щеше да падне, но се задържа.

Погледнах надолу и за своя изненада видях, че земята е на трийсет стъпки под нас. Още една дължина на въжето и посегнах за нови клинове. Стената се тресеше все по-силно и по-силно. Времето ни беше свършило.

— Скачай! — изревах и полетяхме надолу в тъмното. Пропадахме и пропадахме, стегнах се за съкрушителното трошене на кокали...

Но паднах в кал, хлъзнах се и се затъркалях надалече от стената, окалян от глава до пети. Изправих се някак и затичах колкото ми държат силите. Куцах и другите трима ме изпревариха. Карджан изостана, прегърна ме през раменете и продължихме да бягаме.

Беше ме страх да спра и да погледна назад. Пред нас се извисиха дървета и видях предната ни линия; някакъв часовой изрева с разтреперан глас паролата.

Йонджи му извика в отговор, но не мисля, че имаше някакво значение, защото мъжът беше зяпнал към крепостта.

Едва сега си позволих да спра, да се обърна и да погледна от какво бягаме.

Теренът се тресеше като при земетресение, тътенът беше оглушителен. Видях как от крепостта над нас изригнаха пламъци, все едно че горяха самите камъни, но стената не рухна.

Земята се разтресе, залитнах и паднах, а после ревът раздра ношта.

Сред пламъците се извиси чудовищна фигура, изпъна се нагоре, надигна се и видях зейналата уста и лъсналите огромни зъби. Видях четири ръце, завършващи с ужасни нокти, и се заклевам, че успях да видя, макар и от толкова далече, че всеки от пръстите стискаше живи хора; писъците им отекваха в цялата шумотевица.

Демонът, силата изрева победоносно към небесата, най-сетне наложила игото над своето кралство, а от небесата блесна мълния и я окъпа.

Чух жалък хленч и видях, че Карджан е паднал на колене, свел глава в молитва, и знаех, че в това няма нищо срамно. И разбрах също така, че боговете няма да чуят молитвите му тази нощ.

Чудовището се обърна, огледа се, ръцете му заблъскаха по каменните стени, започнаха да ги събарят и демонът отново изрева от радост, а бурята понесе зверския му вой.

Звярът растеше и растеше нагоре, и се побоях, че Тенедос е развихрил пълния хаос, и се зачудих дали това не е мъжкият облик на Сайонджи.

В този момент от небесата се спусна мълния от чиста енергия, заслепяващо синя, синя като най-ясния летен ден. Не беше точно мълния, но на това приличаше.

Тя порази чудовището в гърдите и то запищя, последва нова светкавица, земята отново се разтресе и демонът изчезна, и вече се вирахме само в тъмната нощ, бурята виеше срещу порутените камъни, там, където допреди миг гордо се беше издигала крепостта, а от нея вече нямаше нищо освен руини.

Ето така загинаха Чардън Шир, Микаел Янтлус, техните магьосници, слуги и съветници, макар че никой не можа да намери телата им сред развалините на цитаделата.

Войната беше свършила.

29.

ЗАВРЪЩАНЕ В НИКИАС

Със смъртта на Чардън Шир въстанието стихна. Калийските войници дезертираха от частите си, хвърлиха оръжията си и замениха униформите и парите, които имаха в кесиите си, срещу всякакви парцали, които да подсказат, че винаги са били най-обикновени цивилни и нищо повече.

От изток в галоп пристигнаха куриери — носеха поздравленията на Властта на Десетимата, които канеха генерал-ясновидец Тенедос да се върне в столицата за своя триумф.

Той отказа — заяви, че победата принадлежи на всички нас и че ще я споделим поравно.

Погребахме мъртъвците си, погрижихме се за ранените и поехме обратно през Кальо.

Във всяко село и градче ни посрещаха възторжено, все едно че бяхме победили нечия чужда армия. Развеселени донякъде, продължавахме напред, удивени от непостоянството на човешката природа.

Отклонихме се към Полиситара и нейните управители, изпаднали в паника, обявиха столицата за отворен град. Предложиха да платят данък. Войниците щяха да получат подходящи медали, офицерите сребро, а генералите, Тенедос и Властта на Десетимата — злато.

Тенедос заяви, че Десетимата са решили, че не им трябва повече злато, а той лично няма да позволи никой от хората му да получи някакъв си тенекиен медал от доскорошния враг. Ухилих се, като чух това, защото бях сигурен, че Тенедос изобщо не си е направил труда да обсъди въпроса с Властта.

Полиситарските водачи се разхленчиха и Тенедос заяви, че заради тяхното упорство размерът на данъка се удвоява и че ако отново се забавят с плащането му, или ще го удвои още веднъж, или ще позволи на армията три дни пълна свобода в града.

Само след час през портите на града към войската се затътриха фургони, тежко натоварени със злато, сребро и скъпоценности, и когато войниците разбраха, че всичко е за тях, а не за някакви далечни бюрократи, с мазоли само по пръстите, стискащи перодръжките, и на задниците, изпратиха Тенедос с овации, все едно че лично им е обещал една стъпка по-нагоре на Колелото в следващия им живот.

Естествено, нали си бяха войници, полакомиха се за още и имаше предложения да вземат златото и пак да оплячкосат града, но Тенедос забрани. Последва недоволно ръмжене и половин рота дезертира — бойците бяха решили да отпразнуват победата както те си знаят.

Тенедос прати след тях пиканосците, преди да са направили нещо по-лошо от това да потрошат една кръчма, да подпалят една махала и да насилят две жени, и ги върнаха в армейския лагер под остриетата на пиките.

Той заповяда да се изпратят представители на всяка част, нареди да се вдигнат набързо бесилки, строи цялата полурота с командира им на големия площад и всички бяха обесени. Това сложи край на всякакви по-нататъшни помисли за безчинства.

После Тенедос събра старейшините на града, каза им какво е направил и им заяви, че е могъл да поиска и по-големи обезщетения, но знае, че на калийците ще им трябват пари, за да се възстановят.

— Време е вече всички ние да запомним, че сме нуманцийци. Спорът ни приключи и отново сме една нация.

Продължихме по пътя, по който бяхме дошли. Когато прехвърлихме река Имру, изпитах удовлетворение. Бяхме отмъстили за поражението си и за своите мъртви.

В Цикогнара ни очакваха заповеди. Тенедос трябвало да остави армията и да се върне в Никиас, за да си получи почестите, иначе щял да си навлече гнева на своите законни владетели, Властта на Десетимата.

Без да обръща внимание на заповедта им, Тенедос изпрати свои нареждания, по хелиографа, както и с вестоносци. Всички годни за плаване кораби по река Латейн незабавно да тръгнат към Цикогнара. И повтори думите си: или цялата армия ще бъде почетена в Никиас, или никой.

От Властта не последва никаква реакция на неподчинението му. Свили се бяха в Никиас и трепереха от страх какво ще стане.

Корабите започнаха да пристигат, вълна след вълна, всичко, от бързоходния „Гаулър“ до товарни съдове и яхти. Идваха с началото на пролетта, Родитбеното време.

Качихме се и потеглихме. На някой може да му прозвучи, че сме се придържали към суровата военна дисциплина, но съвсем не беше така. Стига войникът да можеше да се дотътри криво-ляво в строя и да стои прав по време на пост, не се държеше особено на пълната трезвеност и целомъдрие. Нощем нямаше проверки и военните патрули не тършуваха по палубите, да не би под някое одеяло да стърчат повече от един чифт крака, тъй като много от корабите бяха дошли с жени и момчета, горящи от желание било безплатно, било срещу някой сребърник, да се отблагодарят на войската за това, че е съхранила единството на нацията. Готвеше се за всички бойци, но ако някой предпочетеше да яде другаде, поканен от благодарен гражданин, нямаше голямо значение.

Бях станал сляп за тези гуляи. Исках само час по-скоро да се върна при Маран. Добре поне, че писмата ѝ отново бяха станали редовни. Пишеше ми най-малкото веднъж, често пъти — два пъти на ден, и всеки път, щом пощата ни намереше по пътя на север, се потапах в изпълнените ѝ със страст думи, напоени с мириса на любовта.

Но все пак се отърсвах от унеса и си мислех какво ли ще стане, когато пристигнем в Никиас. Какво щеше да направи Тенедос?

Първият му ход беше зловец — за Властта на Десетимата. Когато пъстрата ни флота напусна делтата, той нареди на всички кораби да не акостират в Никиас, а да свалят войските в малкото рибарско селце Ъргоун, нагоре по течението след столицата. Щяхме са се установим там на лагер и нямаше да влезем в Никиас „преди подходящия момент“. Беше явно, че смята да задържи армията като заплаха срещу Властта.

Войниците не са глупави и вече всички разбираха, че става нещо странно, че между Властта и Тенедос има конфликт. От устата на някой по-горещи глави се чу, че ако се стигне до това, след като не им били позволили да оплячкосат Полиситара, Никиас също щял да свърши работа.

Вдигнахме укрепен лагер и се заехме да освежим вида на армията с нови униформи, оръжия и продоволствие. Пристигнаха попълнения, но Тенедос нареди да бъдат зачислени във временни дивизиони и заяви, че скоро ще бъдат допуснати в редовните части, но не и в момента. Беше прав — не искаше жарта в душите на ветераните да бъде потушена. Но чувствах, че трябва да действа бързо, защото нервите на армията се бяха изопнали докрай.

Тълпи никиасци се изсипаха да ни посрещнат, но стражите много учтиво ги връщаха с думите, че в момента не могат да влязат в лагера.

Имаше и изключения.

Един следобед яздох уморен към палатката си и заварих Карджан да ме чака на входа. Подхилваше се лукаво и го попитах от какво е толкова доволен. Усмихна се още по-широко и отвърна, че нямало нищо особено, но може би ще поискам да се изкъпя, преди да ида в офицерската трапезария. Или, ако предпочета, може да се храня сам. Тъй или иначе, трябвало да оставя меча и колана си — не отивало на генералите да изглеждат толкова запуснати.

Намръщих се; чак за отшелник не се смятах. Дадох му меча си, казах му, че ще се окъпя и преоблека в униформа, подходяща за трапезарията, и до един час ще съм готов за вечеря, и влязох в палатката.

Маран стана от стола, на който седеше и ме чакаше. Беше облечена в тънка бяла роба, с извезани по нея цветчета, и рокля в същия цвят, срязана до горната част на бедрото. Деколтето ѝ беше дълбоко, извито малко над зрънцата на гърдите ѝ. Беше боса.

Костюмът ѝ за езда бе окачен на една от куките на грубата закачалка, която използвах за гардероб.

— Добре дошъл у дома, мили съпруге — промълви тя, без да ме погледне.

Замръзнах. Бях мечтал за този миг, и ето, че бе дошъл.

Тя вдигна очи.

— Толкова... съжалявам. За това, което направих.

И отново — онова изражение на наказано животинче. Окопитих се, пристъпих и я хванах за ръцете.

— Маран. Нищо лошо не си направила. Нито когато те оставих, нито сега, нито никога.

— Обичам те.

Видях сълзите, бликнали в очите ѝ.

— Хайде — прошепна тя. — Дай ми палтото си.

Разкопчах го и го пузнах да се смъкне на земята. Тя се приближи, прокара пръсти по превързаната ми ръка и се намръщи. После целуна гърдите ми през ризата.

— Забравих колко сладко миришеш, когато си изпотен — промълви и вдигна очи към мен.

Когато се целунахме, ми замириса на цветя и кръвта започна да бие в слепоочията ми. Прегърнах я и усетих топлината ѝ под роклята. След малко леко се отдръпнах.

— Маран, направи ми услуга. Не искам да си мислиш за мен като за някакъв съдия, който ще съди какво да правиш или да не правиш. Аз съм твой съпруг, а не господар. Ще сбъркам... по дяволите, знам, че съм го правил вече. Аз съм просто човек и очаквам към себе си милост и прошка, затова мисля, че е редно да ти дам същото право, нали? Моля те, престани да си толкова сурова към себе си.

Те се вгледа в очите ми, после зарови глава в рамото ми. Усетих сълзите ѝ през ризата си.

— Какво има?

— Нищо — промълви тя. — Нищичко. Просто... просто си помислих, че нямам право на щастие. Бях щастлива, за известно време. Когато бебето ни умря, се почувствах като наказана за това.

— За това, че си щастлива?

Тя кимна.

— А някой казал ли ти е, че си глупава понякога?

Отново кимна.

— Знам, че съм.

— А казал ли ти е някой, че не бива да плачеш, когато мъжът ти се връща от война?

— Толкова... — Прекъснах думите ѝ с нова целувка. Плъзнах ръката си по хълбока ѝ, докато стигне цепката, пъхнах я вътре и погалих гладкия сатен на кълбетата ѝ. Тя не откъсна устни от моите, но ръцете ѝ запълзяха нагоре и разкопчаха ризата ми. Усетих допира на твърдите ѝ зърна до гърдите си.

— В едно от писмата си казах, че искам нещо — промълви Маран. — И смятам да си го взема.

Развърза връзките на панталоните ми и ги смъкна до ботушите. Изохка, щом видя превръзката на бедрото ми.

— О, миличкият ми! Ранили са те.

— Оздравявам. Вече не ме притеснява.

— Ще бъда твоята болногледачка. Ще се грижа за теб, за всичко, което ти е нужно — коленичи и докосна с пръст изправящия се член. — Липсваше ми — промълви тя и пое главичката му в устата си. Погали я леко със зъби и езикът ѝ пробяга по върха.

— Е, Дамастес, ако толкова отчаяно го искаш, колкото мен, нека да те вкуся.

И ме пое в устата си, устните ѝ се задвижиха по дължината на ствола, езикът ѝ се извиваше като змия и го галеше; ръцете ми стиснаха главата ѝ, притеглих я към себе си и семето ми изригна.

Продължаваше да движи главата си и радостната болка се усили, после заглъхна. Маран се изправи с навлажнена от мен уста и преглътна.

— Беше, за да сме сигурни, че удоволствието ни ще е пълно.

Изправих се и я прегърнах отново. Докато се целувахме, смъкнах робата от раменете ѝ, после развързах възелчетата, които държаха роклята ѝ, и тя падна до кръста ѝ.

Гърдите ѝ, наедрели от бременността, приличаха на два красиви плода. Тя уви крака си около мен и погали прасеца ми с пета. Членът ми отново се вкочани, притиснат в корема ѝ; пръстите ѝ нежно погалиха топките ми.

Отнесох я до малкия ми лагерен нар, положих я върху него и се изправих над нея, стъпил от двете му страни. Маран отпусна глава, после отвори очи, погледна ме и се усмихна сънено. Вдигна единия си крак, после другия, и бедрата ѝ се разтвориха.

— Сънуваше ли ме, съпруге?

— Всяка нощ.

— Аз си мечтаех за теб и се опитвах да си намеря малко удоволствие по свой начин. Но не беше нищо в сравнение с теб.

Все така усмихната, започна да се гали, вкара в себе си един пръст, после още един, и леко ги задвижи навътре и навън.

— Влажна съм, Дамастес — простена Маран. — Готова съм за теб. Хайде, любими, хайде, люби ме, моля те!

Коленичих върху нара и щом докоснах влагата ѝ с члена си, тя потръпна. Проникнах в нея, но само с главичката, и започнах леко да я движа.

— До края, вкарай го до края — простена тя, но аз продължих с леките движения. — О, мили, моля те, моля те, толкова отдавна беше, о, разцепи ме, разкъсай ме, ох, изчукай ме!

Отдръпнах се леко, а тя изведнъж изви бедрата си от двете страни на нара и се повдигна, докато се заровя отново в нея. Извика и се смъкнах върху нея задъхан, бедрата ѝ се блъскаха в мен, ръцете ѝ се вкопчиха в гърба ми, влажните ни устни се впиха и отново бяхме едно.

— Войници на Нуманция — закънтя над безкрайните строени редици усиленият глас на Тенедос. — Вие служихте доблестно на своята страна, както и на самия мен. Обещах ви награди за вашата саможертва, а вие ми повярвахте и бяхте изключително търпеливи. В Полиситара ви дадох само да вкусите от онова, което ви обещах. В предстоящите дни ще има още, много повече.

— Ще започна с шестима от най-добрите ми бойци — продължи той. — Всички те са генерали и в пълна степен са заслужили ранга си. Освен това са герои.

— В този ден създавам нов ранг, ранга на трибун. Ето го символа на длъжността — вдигна дълга две стъпки пръчка от оникс със сребърен обков от двете страни.

Шестимата, които стояхме мирно пред Тенедос, бяхме стъписани. Никой не бе имал и най-малка представа защо бе поискал да се строи цялата армия, нито защо ни призова да излезем пред частите си.

— Трибуните ми ще са най-висшите командири и ще отговарят само пред мен. Сега ще ги обявя. Познавате ги по име и репутация, но все пак ще кажа по няколко думи за всеки от тях.

— Първият ми трибун ще бъде Дамастес а Симабю. Той първи тръгна с мен и беше най-храбрият от храбрите, от Кайт до окончателното унищожение на Чардън Шир, служеше ми по всякакъв мислим начин. Трибун а Симабю, удостоявам ви за вашата служба — пристъпи напред и ми връчи първия трибунски жезъл. Чух зад себе си одобрителния рев на войската. Бях онемял: никога в живота си не бях и

мечтал за такава чест. Тенедос трябваше да е разбрал какво си мисля, защото се усмихна и каза тихо: — Видя ли какво става, когато послушаш един луд в един планински проход?

Успях някак да отдам чест и той отстъпи назад.

— Вторият е генерал Ерни, мъж, който винаги смело е предвождал бойците си, винаги се е подчинявал на заповедите ми и винаги е бил за пример.

Ерни също получи жезъла си.

— Третият е генерал Мирус льо Балафре, нашият най-добър майстор на меча, мъж, който води с примера си и който няма нужда от медали, защото покритото му с белези тяло доказва как е отдавал живота си за Нуманция.

Льо Балафре прие ониксовата палка, върна се и застана до мен. Поздравих го шепнешком и той кимна и каза:

— Май ще поостана малко за мира. Чувствам, че животът скоро ще стане интересен.

— Четвъртият — прокълнтя гласът на Тенедос — е генерал Йонджи. Бих искал всички да запомнят тази почест, защото не ще има повече предразсъдъци спрямо или срещу хора от една или друга провинция, нито срещу тези, които пожелаят да дойдат от друга държава, за да ми служат.

Очаквах Йонджи да изреве нещо безобразно, но ставащото, изглежда, бе съкрушило планинеца. Той изтри сълзите с юмука си, пое жезъла и се върна в малкия ни строй, забравил да отдаде чест на генерала-ясновидец.

— Петият е генерал Сирилос Линърджис, който се върна в армията, когато се оказа нужен, и бързо се издигна, доказвайки многократно своите качества на водач и храбростта си.

Линърджис, чиято ръка все още беше превързана след битката с калийската армия, засия.

— Последното ми назначение е за генерал Петри, човек, който воюва еднакво добре и с меч, и с ум. Той трябва да бъде за пример пред младите офицери, че времето; отделяно за изучаване на военното дело, вместо за хвърляне на зарове и ходене по курви, може да е от полза. Генерал Петри е един от хората, които най-много допринесоха за изграждането на тази армия, и ето я наградата му.

Петри, строг както винаги, пристъпи със строева крачка пред Тенедос, получи палката, отдаде отсечено чест и се обърна кръгом. Забеляза, че го гледам, и само за миг по лицето му пробяга усмивка. После то отново се вдърви, както обикновено, и той се върна в строя.

— Шестима мъже — каза Тенедос. — Те са само началото, и са за пример. Знам, че сега тук има други, които слушат, и които един ден също ще носят тази черна пръчка и ще удостоят с високата чест себе си, семействата си, провинцията си и цяла Нуманция.

— Това беше първата стрела в кампанията ми — рече Тенедос.

— Значи Десетимата не знаят нищо за този нов ранг?

— Вече знаят.

— Какво ще направят според вас?

— Представа нямам. Точно затова те помолих да се включиш в специалния отряд.

„Специалният отряд“, близо двеста мъже, яздеше зад нас, докато навлизахме в предградията на Никиас. Всички бяха доброволци, подбрани грижливо заради физическата си сила и волята си. Офицерите бяха почти толкова, колкото и редовите бойци. Сред тях бяха трибун Йонджи, домин Биканер, корави войници като дивизионен подофицер Иват, сержантите Карджан, Свалбард и Кърти, и други, които не познавах, но чиято преданост бе потвърдена от офицерите им.

Носеха не само сабите си, но и ками, и тояги, скрити под дрехите.

Тенедос лично им беше дал заповедите си, преди да тръгнем от лагера. Беше им казал, че може да бъдат призовани на групи с различна големина, като назначи старши за всяка група.

Бяхме тръгнали към Двореца на Властта на Десетимата.

— Радвам се, че мога да ви изразя почитта си, генерал-ясновидец Тенедос, за това, че ни служихте толкова добре — каза говорителят Барту.

— Служих не само на вас, сър, но на нашето отечество Нуманция — Тенедос стоеше в центъра на голямата зала за аудиенции. Самият аз стоях малко зад него и встрани, както ми бе заповядал.

— Организирали сме велик триумф за армията ви — продължи Барту. — После ще има пиршества, церемонии, празници, всичко, с което гражданите могат да изразят благодарността си — чува се одобрителни викове и Барту като че ли чак сега забеляза, че балконите са пълни с униформени войници. Изглеждаше притеснен.

— Благодарим ви — отвърна Тенедос. — Но гражданите могат да направят много повече, ако наистина държат да изразят благодарността си. Храбрата служба се възнаграждава най-добре с реални дарове.

— Какво имате предвид? — Барту го изгледа загрижено. Това явно излизаше извън плановете им.

— Първо, пари. Пенсии за хората ми, които трябва да напуснат армията по инвалидност. Компенсации за хората, които бяха осакатени, загубили са ръка, око или каквото и да е. И още, сър. Нуманция е огромна страна, има много необработени земи. Бих посъветвал Властта на Десетимата да дари с малки участъци земя онези ветерани, които ще напуснат службата.

— Това е нечувано! — изломоти Барту.

Погледнах към Скопас, съюзника на Тенедос понякога. Той също изглеждаше изненадан, но после видях как на лицето му се изписа пресметливо изражение.

Откъм галерията проехтяха викове. Охраната на Властта изглеждаше по-изнервена от господарите си. Тенедос се обърна, погледна нагоре към войниците и моментално настъпи тишина.

Преди Барту да успее да продължи, Скопас стана.

— Моля да ме извините, говорителю. Но както сам казахте, благородният генерал-ясновидец ни предложи няколко необичайни идеи. Мисля, че е редно да се оттеглим и да ги обмислим.

Някой от балкона изрева:

— Колко ще мислите, пънове тъпи? Да не забравите за нас през това време?

Скопас погледна нагоре.

— Ще се забавим не повече от час, сър. Лично ви обещавам.

Барту отвори уста да възрази, но видях как Скопас леко поклати глава.

— Добре. До един час.

Десетимата се изнизаха.

— Преди да продължим — заговори Барту, — трябва да обявя няколко неща — лицето му беше посивяло, все едно че животът му бе застрашен.

— Първо, позволете ми да поздравя мъжете, които генерал-ясновидец Тенедос е провъзгласил за трибуни. Намираме тази идея за ценна и съжаляваме, че не го измислихме ние.

Десетимата бяха насочили погледите си към мен. Останах външно невъзмутим, но си помислих: „Значи опитвате се да ухажвате мен, както и другите петима. Какво ще предложите?“

— Желая също така да поднесем и нашите награди — продължи Барту. — Забелязвам, че ген... трибун à Симабю, конт Аграмонте, е сред нас. Трибун, за нас е висока чест да ви обявим за пожизнен барон. Каним ви да изберете по свое желание останалото, което се полага към титлата.

— Също така, искаме да дадем на всички трибуни годишна заплата от петдесет хиляди златни монети, и също ще им предложим имения, като именията ще се поддържат от правителството — продължи той. — Барон и трибун à Симабю, конт Аграмонте, тъй като пръв бяхте удостоен с този ранг, даряваме ви Водния палат, който можете да използвате както намерите за добре, пожизнено. Другите трибуни също ще получат подобни дарове — обърна се към Тенедос. — А за вас, генерал-ясновидец...

— Преди да ми дадете каквото и да е — прекъсна го той, — какво стана със земите, за които споменах?

— И те ще се дадат, сър — намеси се Скопас. — Ще съставим комисия, която да раздаде тези дарения в рамките на една година.

Тенедос го изгледа продължително.

— Година, а? Това трябва да се обсъди. Добре, продължете.

Чух ропот от галерията.

Скопас махна с ръка на Барту да вземе думата.

— Генерал-ясновидец Тенедос, вие сте удостоен с титлата наследствен барон, със заплата от сто хиляди златни монети годишно и имение за награда. Ще последват и още почести.

Барту замълча; сигурно очакваше Тенедос да измърмори нещо за благодарност. Но ясновидецът отвърна хладно:

— Това изобщо не е достатъчно.

— Какво?!

— Мисля, че трябва да се оттеглим в кабинета ви и да обсъдим въпроса — заяви чародеят.

— Не е необходимо — възрази Барту.

— Положението излезе от всякакъв контрол — изломоти новоизбраното пале Тимгад.

— Напротив — поправи го Тенедос. — Положението е под пълен контрол, независимо какво си мислите, господа. Е, ще се оттеглим ли за малко?

Съгласиха се набързо. Станаха и тръгнаха към изхода, а Тенедос се обърна и ми даде знак.

— Трибуне?

Обърнах се рязко, изревах: „Десет души!“ и по стълбите по галерията последва трополене на ботуши. Сред десетимата бяха Свалбард и Карджан.

— Какво е това? — възмутено протестира Тимгад.

— Скоро ще разбереш.

Той зяпна, а Скопас го хвана под мишницата и го повлече.

— Как си позволявате да водите въоръжени войници в личните ми покои? — изсъска Барту побеснял.

— Поканих ги, защото не ви вярвам — отвърна спокойно Тенедос. — Но са с мен само като лична охрана, не като заплаха.

Почти се усмихнах. Мъжете до стената зад гърба ми едва ли приличаха на миролюбци.

— Е, и какво е желанието ви? — попита Скопас. — Тази работа, както каза Тимгад, наистина излиза от контрол.

— Много неща. Ще започна с това, което вече казах. Въпросът със земята за войниците ми ще се уреди незабавно, а не след година или три. Второ, онези, които бяха удостоени с баронска титла, ще я получат наследствено — какво е това срамно „пожизнено“?

— Как смее да ни диктувате? — изкрещя Барту.

— Смея заради мъжете, които стоят зад мен. Смея, защото съм истински нуманциец. Смея... защото смея.

— Продължете — каза мрачно Скопас.

— От този момент ви се дават четиридесет и осем часа. След този срок ще обявите, че Властта на Десетимата се оттегля от активно управление на съветническа позиция и че най-после сте намерили императора, за чието провъзгласяване сте избрани и когото уж търсите през всичките тези десетилетия.

— И ако не го направим?

Тенедос изгледа Барту, докато той не извърна очи.

— Преди една година армията беше по улиците на Никиас по ваше искане, налагаше мир. Ако не се подчините на заповедите ми, тя отново ще властва в Никиас — с меча. И ще съжалите горчиво за последствията.

— Не можете да промените това, което ще стане — продължи той. — Аз ще бъда император, с или без одобрението ви. Дошло е време за промени и съм избран от Сайонджи, за да ги извърша.

— Помислете добре и мислете мъдро — завърши мрачно Тенедос. — Иначе кръвта ще падне на вашите ръце.

Без сбогуване, без никакво отдаване на чест, си излязохме, безразлични към виковете и крясъците зад нас.

30. КОРОНАТА

Стоях до олтара, висшият жрец бе до мен. Държеше в ръцете си тежко ковчеже, направено от масивно злато и отрупано със скъпоценни камъни.

Огромният храм беше пълен. Всички благородници, които можеха да стигнат до Никиас, бяха претъпкали долния етаж и балконите.

От двете страни на централния проход стояха в почетен шпалир трибуни и генерали.

Проехтяха тръби, огромните крила на портата се разтвориха тържествено, Тенедос влезе и всички станаха. Вместо халата на ясновидец и чародей беше облякъл простата униформа на армейски офицер, но без никакви отличия и знаци за ранг.

Музика от невидим оркестър огласи храма и Тенедос бавно закрочи към олтара. Щом минеше покрай офицер, той коленичеше покорно, а мъжете и жените зад него навеждаха чинно глави.

Стигна до подножието на олтара и спря.

— Вие ли сте Лайш Тенедос? — попита тържествено жрецът.

— Аз съм.

— Вие сте избран от Властта на Десетимата, в името на Умар, на Айрису, на... на Сайонджи... — жрецът се запъна на последното наскоро добавено в ритуала име и чух ахканията на публиката, — ... на Паноан и на всички останали могъщи същества, които създадоха Нуманция и бдят над нея, да ни водите.

— Лайш Тенедос — продължи жрецът вече по-гладко, — искам от вас да се закълнете, че ще управлявате мъдро и справедливо, често ще се съветвате с боговете, за да внасят в управлението ви мъдрост, милост и справедливост, че няма да се отнасяте към своите поданици с жестокост или презрение, че никога няма да ги повеждате на война, без да е оправдана.

— Заклевам се.

— Тогава ви провъзгласявам за император на Нуманция.

Висшият жрец отвори ковчежето и извади от него златна диадема.

— Трибун Дамастес à Симабю, барон Дамастес Газки, конт Аграмонте, вие бяхте избран като най-достоеен да коронясате императора. Поемете тази диадема от ръцете ми и я поставете на челото на своя владетел.

Вдигнах златната диадема и огледах тълпата. Зърнах Маран — лицето ѝ беше грейнало от любов и надежда.

Поставих диадемата на челото на Тенедос, коленичих и сведох глава.

Ето така ясновидецът-крал стигна до трона.

В онзи ден застанахме на върха на най-високата планина. И блясъкът на целия свят се беше проснал под нас.

Беше началото на края.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.